DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

PAZARLIKÇI SERİSİ İKİNCİ KİTAP

Yabancı bir ilahi

LAURA THALASSA

tüm borçlar mutlaka geri ödenmeli

MARTI

KAKTUSUN
TELEGRAM

yabancı bir ilahi

Callypso Lillis Deli Kral Karnon'ın hapishanesinden kurtulur ancak kâbusları sona ermez.

Callie tutsak edildiği günlerin hatırlatıcısını artık bedeninde taşımaktadır. Ruh Hırsızı ise hâlâ dışarıda bir yerlerdedir.

Callie ve Desmond peri dünyasında barışın temsili olarak kabul edilen Gündönümü kutlamaları için Flora Krallığı'na gittiklerinde, dört bir yanı yemyeşil, büyüleyici çiçekler ve parlak peri ışıklarla çevrili saraya adımlarını atar atmaz, kutlamalardan daha acil sorunlarla uğraşmak zorunda kalırlar. Hiçbir yer perilerin devasa balo salonlarından daha tehlikeli değildir. Hiçbir güç Callie'yi kraliyet entrikalarından koruyamaz.

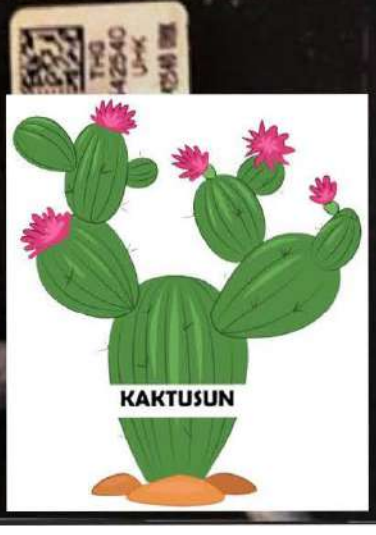
Periler tehlikeli yaratıklardır, oyun oynamayı severler. Bazıları aşk bazıları intikam ister, bazıları kan bazıları da dile getirilemeyecek şeyler ister. Kesin olan tek şey hiçbirinin göründüğü gibi olmadığıdır.

Sırlarına her geçen gün yenilerini ekleyerek daha gizemli birine dönüşen Des bile.

Flora Krallığı'nda entrikalarla dolu balolar ve kutlamalar devam ederken saray topraklarında uğursuz bir şeyler dolanmaya başlar.

Ve Callie eğer dikkatli olmazsa, bu şey sevdiği herkesi ve her şeyi yok edecektir.





MARTI
/martiyayinlari
ISBN 978-625-448-962-4
9 786254 489624

yabancı bir ilahi

LAURA THALASSA

PAZARLIKÇI
SERİSİ

II

"Hepimiz parlayan bir ay gibiyiz ama görünmeyen karanlık bir tarafımız da var."

–Halil Cibran

Kudretli Nyx geldi,
Kudretli Nyx arıyor,
Karanlık lanetiyle,
Yapabileceği her şeyi.

Gecenin derinliklerinden,
Krallığı yükselen,
Güçlenmekte olan,
Yüce krala dikkat et.

Fethetmek kolay,
Tacı elde etmek de,
Ancak en güçlüsü bile,
Devrilebilir.

Gölgelerde büyüyüp,
Gece tarafından yetiştirildi,
Çocuğun gelecek,
Ve güç yükselecek.

Sen, katledilen kişi,
Bekleyip göreceksin,
Başka neler olabileceğini,
Bir ruhun.

Lanetlenecek beden,
Suçlanacak beden,
Toprak olacak beden,
Ama iş işten geçecek.

Ölümlüye dikkat et,
Gökyüzünün altında,
Senin ölümünü izleyecek,
O insanı yok et.

İki kez yükselecek,
İki kez düşeceksin,
Böyle olmaması için,
Sil baştan değiştir.

Ya da gün doğarken öl,
Şafakta,
Dünya inanır,
Senin çoktan gittiğine.

O zaman kalbini karart,
Gölge kralım,
Ve görelim,
Savaş ne getirecek.

–Galleghar Nyx'in Kehaneti

BÖLÜM 1

KANATLAR.

Kanatlarım vardı.

Hareket ettikçe renk değiştiren siyah tüyler, Des'in kraliyet süitinin loş ışıkları altında parlıyordu; bazen siyah, bazen yeşil, bazen de mavi görünüyorlardı.

Kanatlar.

Des'in varaklı aynalarının birinin önünde kendime bakarken, görüntüm karşısında dehşete düşmüş ve donakalmıştım. Kanatlarım katlı olduğu halde uçları başımın üzerinde yükseliyor, alttan çıplak baldırlarımın arkasına değiyordu.

Elbette bendeki tek değişim kanatlar değildi. Fauna'nın Deli Kralı Kamon'la yaşadığım malum kötü olaydan sonra kollarımda pullar çıkmış ve parmaklarım pençe şeklini almıştı.

Ve bunlar yalnızca görünen değişimlerdi. Ortada –gözlerimdeki kırgın bakışlardan başka– daha farklı, temel değişimler yoktu.

On yılımı kurban olduğum fikriyle mücadele ederek geçirmiştim. Ve bunu yaparken de –doğruyu söylemek gerekirse– iyi bir iş çıkarmıştım, ta ki Ötedünya'ya gelene ve

Kamon ortaya çıkana dek. Şu anda o, aklıma gelince bile sırtımda hafif bir ürperti hissettim.

Üzerime giydiğim ustaca tasarlanmış koruyucu zırh bir haftalık tutsaklığım sürecinde yok olup gitmişti ve o olmadan kurban olduğum fikriyle nasıl baş edeceğimden pek emin değildim.

Dürüst olmak gerekirse, bununla baş etmek de *istemiyordum*.

Orada yaşadıklarım ne kadar ben kötü olursa olsun Hayvanların Efendisi bunun çok daha kötüsüne maruz kalmıştı. Des adamı öyle bir buharlaştırmıştı ki ondan geriye yalnızca taht odasının kalıntılarına bulaşan kan lekeleri kalmıştı.

Görünen o ki kimse Gece Kralı'nın eşine bulaşamazdı.

Eşi.

Şu sıralar hayatımdaki bir diğer değişiklik de *ruh eşimin* olmasıydı. Dünyanın en çok aranan suçlularından ve Ötedünya'nın en güçlü perilerinden biri olan Pazarlıkçı, Desmond Flynn'a bağlanmıştım.

Ama bu eş olma durumu göründüğünden daha karmaşıktı.

Bağımızla ilgili hâlâ bilmediğim bir sürü şey vardı; tıpkı birkaç hafta öncesine kadar bir ruh eşim olduğunu asla bilmediğim gibi. Diğer doğaüstü varlıklar bunu ergenlik çağlarında, büyülü güçleri uyandığında öğrenirlerdi.

Ben neden öğrenememiştim?

Ayrıca ruh eşlerinin birçoğu onları birbirilerine bağlayan bağı, fiziksel olarak bir ip gibi hissettiklerine dair bir gerçek de vardı.

Elimi kalbimin üzerine koydum.

Ben hiç böyle bir bağ hissetmemiştim.

Elimde olan tek şey Des'in ruh eşi olduğumuzu söylemesi ve onun için, yalnızca onun için iliklerimde hissettiğim o tatlı sızı vardı.

Elimi göğsümden indirdim.

Aynadaki yansımamın arkasında, Des'in Ötedünya'daki süitinin kemerli pencerelerinin hemen ötesinde yıldızlar parıldıyordu. Tavandan sarkan fenerlerden ve duvar apliklerinden yayılan göz alıcı parlak ışıklar uzun zaman önce sönmüştü.

Burada, Gece Krallığı'nda sıkışıp kalmıştım.

Benim yerimde olup –bir kralla eş olmaktan, bir sarayda yaşamaya zorlanmaktan– şikâyet edecek doğaüstü varlıklar olacağından şüpheliydim ama asıl çarpıcı gerçek benim gibi bir kızın Yeryüzü'ne sırtında iki devasa kanatla dönecek olmasıydı.

Böyle şeylerin sonu iyi bitmezdi.

Burada sıkışıp kalmıştım, arkadaşlarımdan –pekâlâ, tek arkadaşımdan (doğruyu söylemek gerekirse Temper iki kişilik güce ve karaktere sahipti)– uzakta, büyü yeteneğimin, yani etkileme becerimin diğerlerine işlemediği tek yerdeydim. Öğrendiğim üzere periler yeteneğimden etkilenmiyorlardı; büyüm onlarda işe yaramıyordu.

Açık konuşmak gerekirse bu karşılıklı bir şey değildi. Onlar hâlâ güçlerini benim üzerimde kullanabiliyorlardı; bileğimdeki bilezik bunun en yeterli kanıtıydı.

Kanatlarıma baktım; garip, dünya dışı kanatlarıma.

"Onlara bakman yok olmalarını sağlamayacak. Bunun farkındasın değil mi?"

Desmond'ın ipeksi sesiyle irkildim.

Karanlık yatak odasının gölgelere gömülmüş bir köşesinde duvara yaslanmıştı, ifadesi her zamanki gibi kabaydı. Beyaz saçları yüzünü çevreliyordu. Şu anda bile, tenim yüzünden garip bir utanç duyduğum mahcup ve çırılçıplak halimle, parmaklarımı yumuşak saçlarının arasına daldırıp onu kendime çekmek için dayanılmaz bir sızı hissediyordum.

Üstünde yalnızca düşük belli bir pantolon vardı, kaslı gövdesi ve dövmeleri açıktaydı. Bu görüntü karşısında kalbimin atışı hızlandı. Bir süre birbirimize baktık. Yanıma gelmek için hamle yapmadı ama istediğine yemin edebilirdim. Gümüş rengi gözlerinde bu isteği açıkça görebiliyordum.

"Seni uyandırmak istememiştim," dedim fısıltıyla.

"Uyandırılmam dert değil," dedi, gözleri parlıyordu. Yerinden kımıldamadı.

"Ne kadar süredir orada duruyorsun?" diye sordum.

Kollarını çıplak göğsünde kavuşturarak kaslarını görmemi engelledi. "Şuna ne dersin: *Sen* ne kadar süredir *orada* duruyorsun?"

Des'in soruma soruyla cevap vermesine alışkındım.

Tekrar aynaya döndüm. "Uyuyamadım."

Gerçekten uyuyamamıştım. Sorun yatakta ya da yatağı ısıtan adamda değildi. Ne zaman yatakta yüzüstü ya da sırtüstü dönmeye kalkışsam bir kanadımın üzerine yatıyor ve sonra uyanıyordum.

Ayrıca burada güneşin hiç doğmaması gibi ufak bir sorunumuz da vardı. Gece Krallığı, geceyi gökyüzüne çektiği için sürekli karanlıkta kalıyordu. Güneşin bu odayı aydınlat-

tığı tek bir an bile olmadığı için tam olarak ne zaman uyanacağımı da asla bilemiyordum.

Des, duvarın dibinde gözden kayboldu. Kısacık bir an sonra arkamda belirdi.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Uzun, uykusuz gecelerde vakit öldürmenin daha iyi yolları vardır," dedi Des yumuşak bir sesle, ellerinden biri kollarımda gezindi.

Duyduğum sözler karşısında sirenim hareketlendi, tenim hafifçe parlamaya başladı.

Dudaklarını yavaşça boynuma bastırdı, bu hafif dokunuş bile nefesimin kesilmesine yetti.

Ama sonra gözüm tekrar aynadaki yansımama takıldı ve kanatlarımı gördüm. Tenimin parıltısı anında söndü.

İlgimi kaybettiğim an Des bunu fark etti ve sanki az önce orada değilmiş gibi benden uzaklaştı. Bundan *nefret* ettim. Aramıza mesafe girdiğini hissedebiliyordum. Bana zaman vermesini istemiyordum, beni yanına çekmesini, tutkuyla öpmesini, üzerimdeki bu yeni özgüvensizliği yok etmesini istiyordum.

"Bu kanatlar..." diye açıklamaya başladım ama sonra durdum.

Des önüme geçti. "Ne olmuş onlara?" diye sordu aynadaki görüşümü engelleyerek.

Çenemi kaldırdım. "Engel oluyorlar."

Kaşını kaldırdı. "Neye engel oluyorlar?"

Sanki kaçınmaya çalıştığımız şeyin ne olduğunu bilmiyormuş gibi.

"Satranç oynamama," dedim alay ederek. "*Yakınlaşmama*..."

Des birkaç saniye boyunca bana baktı, sonra dudakları kurnaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Hile ve haylazlıkla dolu bir gülümseme.

Bir adım yaklaştı, aramızda bir nefeslik mesafe kalmıştı. "Melek, seni *temin* ederim, kanatların hiç sorun olmaz." Bakışları dudaklarıma indi. "Ama belki bir kanıt görmek içini rahatlatır?"

Önerisi üzerine tenim parladı, sirenim harekete geçmeye hazırdı. Sirenimin özgüvensizlik gibi dertleri yoktu.

Omzumun üzerinden kanatlarıma bakınca endişelerim çağlayarak geri geldi. "Bunlar dikkat dağıtıcı gelmiyor mu?"

Sözcükler ağzımdan çıktığı an onları yakalayıp geri boğazıma tıkmak istedim.

Bir kurban gibi hissetmekten daha çok nefret ettiğim tek şey özgüvensizliğimi dile getirmekti. Normalde duygu kalkanım tüm bunları saklardı –bazen öyle derinlere saklardı ki orada olduklarını bile unuturdum– ancak Karnon'la yaşadığımız olaydan sonra zırhım ayaklarımın önünde bir yerde parçalara ayrılmış halde duruyordu. Onu yeniden şekillendirmeye ya da yeni bir zırh yapmaya henüz vaktim olmamıştı. Tamamen çıplak ve canımı yakacak kadar savunmasız hissediyordum.

Des kaşını kaldırdı. Sırtında, şu ana kadar fark etmediğim kanatları genişçe açıldı. Kanatlar iki yana açılırken gümüşi, deriyi andıran dokusu gerildi ve odanın büyük bir kısmını kapladı.

"Neredeyse tüm perilerin kanatları olduğunun farkındasın değil mi?"

Bunu biliyordum. Ama benim daha önce *hiç* kanadım olmamıştı.

Bir kolumu kaldırdım. Kolumu bilekten dirseğe kadar kaplayan altın rengi pullar loş ışık altında mücevher gibi ışıldadı. Parmaklarımın ucundaki siyah tırnaklar parladı. Şu anda sivri değillerdi (şükür ki törpüyle kısaltılmıştı) ancak sirenim azıcık öfkelendiğinde eski kıvrımlı hallerine geri dönüyorlardı.

"Buna ne dersin?" diye sordum. "Perilerin çoğunda bundan da var mı?"

Elimi ellerinin arasına aldı. "Bu hiç önemli değil. Sen benimsin." Avucumu öptü ve bir şekilde, özgüvensizliğimin küçük ve anlamsız bir duygu olduğunu hissettirdi.

Elimi bırakmadı, pullara baktım.

"Bunlar bir gün yok olacaklar mı?" diye sordum.

Daha sıkı kavradı. "Yok olmalarını mı istiyorsun?"

Bu sesi artık biliyor olmalıydım. Ses tonundaki uyarıyı, tehlike kıvılcımını duymalıydım. Ama kendime acıma duygusuyla o kadar tükenmiştim ki bunu fark etmedim.

Gözlerine baktım. "*Evet.*"

Huysuzluk ettiğimin farkındaydım. Limonlardan limonata yapmak yerine onları kesip doğrudan gözüme sıkıyordum.

Bileğimi saran yüzlerce boncuktan birine dokunurken kalbim hızla çarpmaya başladı. Boncukların her biri uzun zaman önce gerçekleşen iyiliklerin borç senediydi.

Bakışları bana döndü. "Doğruluk mu, cesaret mi?"

Bileğimdeki boncukla oynayıp cevabımı bekleyen Des'in gözleri parladı.

Doğruluk mu, cesaret mi?

Bu, benden borçlarını alırken oynamayı sevdiği küçük bir oyundu. Bana on yaşındaki kızların pijama partilerinde oynadığı bir oyundan ziyade dolu bir silahla oynanan Rus ruleti gibi geliyordu.

Pazarlıkçı'ya baktım, gümüş rengi gözleri hem çok yabancı hem de bir o kadar tanıdıktı.

Yeterince hızlı cevap veremedim.

Bileğimi hafifçe sıktı. "Cesaret," dedi benim yerime.

Seks ve aksiyonu seven yanım heyecanla titrerken Des'in teklif edeceği şeyi istiyordu. Diğer yanım ise ölesiye korkmaya başlamam gerektiğini söylüyordu. Bu adam, buralarda Kaos Kralı olarak biliniyordu. Eş olmamız bana acıyacağı anlamına gelmiyordu. O hâlâ sekiz yıl önce tanıştığım aynı şeytani adamdı.

Des gülümsedi, bu, neredeyse uğursuz bir ifadeydi. Kısa süre sonra yere bir yığın tüy düştü. Şaşkınlıkla onlara baktım, bana hangi konuda meydan okuduğunu anlamamıştım.

Tek bildiğim, resmi olarak hapı yuttuğumdu.

Aslında hapı yuttuğumdan neredeyse emindim.

"Giyin," dedi Des bileğimi bırakarak. "Eğitimine başlama zamanı geldi."



BÖLÜM 2

ETKİLEME BÜYÜSÜNÜ KULLANMADAN savaşçı bir kralla savaşmak ne kadar zor olabilirdi?

Gerçekten çok zordu.

Bu piç onunla antrenman yapmam için bana oyun oynamıştı. Kulağa ciddi değil gibi gelmişti çünkü Des öyle olmasını istemişti.

Ne yaptığımı, bunu neden yaptığımı ya da ne kadar süre daha yapacağımı bilmiyordum. Tek bildiğim saatler önce Des'in bana deri kıyafetler ve bir kılıç verdiği, o zamandan beri de sistematik bir şekilde eğitim kıyafetlerime kesikler atıp kılıcımı elimden düşürmek için uğraştığıydı.

Tepemizde, eğitim alanımızın iki yanını çevreleyen kraliyet avlusunun üzerine eğilmiş ağaçlardan minik ışık küreleri –peri ışıklarıydı– sarkıyordu. Işıklar fıskiyenin üzerine düşüyor, bizi çevreleyen çitlerde son buluyordu. Onların da

ötesinde yıldızlar mücevher gibi ışıldıyor, yeryüzünde gör-düğüm herhangi bir yıldızdan daha parlak ve yoğun görü-nüyordu.

"Dirseğini kaldır," dedi Des milyonuncu kez ve dikkati-mi tekrar kendine çekti. Bu, onlarca talimatından yalnızca biriydi...

"*Darbeyi indirmek için harekete* önce omzundan başla-malısın. Kol sadece onu takip eder."

"*Ağırlık merkezini* öyle sağlam tut ki *ölümcül bir darbe-den başka hiçbir şey dengeni bozmasın.*

"*Tez canlı ol. Köşeye sıkıştığında durumu hızınla kurtar-malısın.*

"*Kanatların bir avantaj, dezavantaj değil. Seni yavaşlat-malarına izin verme.*"

Des tekrar üzerime geldi ve deneyimi karşısında yete-rince korkmadıysam da gözlerindeki yırtıcıları andıran pa-rıltıdan korkmuştum. Bu bakış yalnızca benimle sevişmek istediği zamanlarda ona yakışıyordu. Diğer türlü tamamen ürkütücüydü.

Saldırılarından birini güçlükle engelleyebildim ve son-ra geri çekildim. Pazarlıkçı dudaklarında hafif bir gülüm-semeyle –sanki bu işten gerçekten keyif alıyor gibi– beni takip etti.

Öf, eğitim berbat bir şeydi.

Hatta rezaletti.

"Neden... Bunu neden yapıyoruz şimdi?" dedim nefes nefese.

"Neden olduğunu biliyorsun." Bileğini döndürerek kılıcını sağa sola savurdu.

O sırada ben hâlâ öylece durmuş bir köpek gibi nefes nefese soluyordum. "Bu... Bir cevap değil."

"Tek silahın –etkileme büyün– burada, Ötedünya'da işe yaramıyor," dedi. "Benim eşim savunmasız olamaz."

Nihayet bir cevap alabilmiştim ve lanet olsun ki bu *iyi* bir cevaptı. Ben de savunmasız olmak istemiyordum. Ama keşke eğitim bedenimi ve egomu bu kadar yaralamıyor olsaydı.

"Bu görev... Ne kadar... Sürecek?" diye sordum nefes nefese ondan uzaklaşırken. Sanki eğitime başlayalı günler olmuş gibiydi.

"Bana birilerinin kâbusu olmak istediğini söylemiştin," dedi Des. "Öyle olduğunu hissettiğinde eğitimini sonlandıracağım."

Bana birilerinin kâbusu olmayı öğret. Bu sözleri daha birkaç gün önce söylemiştim. Buralara geleceğimizi hayal etmemiştim.

Ama sonra söylediklerinin tamamını kavradım.

"Bekle." Geri çekilmeyi bıraktım. "Bana bu antrenmanın bugünle bitmeyeceğini mi söylüyorsun?"

Des bana saldırdı, kılıcı bir örs gibi benimkine çarptı ve yüzüncü kez kılıcımı yere düşürdü.

Bir kez daha yenilgiye uğramıştım.

Pazarlıkçı'nın kılıcının ucu bir kez daha boğazıma dayandı. Karşılıklı birbirimize baktık.

"Hayır, Melek," dedi. "Bu, antrenmanın ilk günü."

Hepsinin canı cehenneme.

"Eğitimden nefret ederim." Konuşurken boynum kılıcın ucuna değdi.

"Eğlenceli olsaydı zaten herkes eğitim alırdı," diye cevap verdi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Seks orucu da eğlenceli değil ama belki *sana* iyi gelir," dedim sert bir şekilde.

Yüzü keyifle aydınlandı. Yalnızca bu kaçık peri bir tehdidi eğlenceli bulabilirdi. "Bu?"

Arkamda biri boğazını temizledi. "Kendimi takdim etmek için kötü bir zaman mı?"

Bu yeni ses karşısında yerimden sıçradım, Des çevik hareketi sayesinde kılıcın boynumu kesmesini son anda engelledi. Kılıcını yere indirip isteksizce bakışlarını gözlerimden çekti.

Arkamı döndüğümde bizden birkaç metre kadar ileride bir adamın vücut hatlarını fark ettim, bedeninin büyük bir kısmı gölgelerin içindeydi.

Yanımda duran Pazarlıkçı kılıcını kınına yerleştirdi. "Zamanlaman her zamanki gibi iyi, Malaki."

Peri, gölgelerin içinden çıktı.

Dikkatimi çeken ilk şey adamın şaşırtıcı cüssesiydi. Des'le neredeyse aynı boydaydı ve o da tıpkı Des gibi tamamen kastan oluşuyordu.

Cidden ama bu adamları neyle besliyorlardı? Perilerin zarif olması gerektiğini sanırdım.

İkinci olarak fark ettiğim şey, adamın sol gözünü örten göz bandıydı. Yeryüzü'nde görebileceğiniz bir şey değildi.

Göz bandının kenarlarından, kaşından yanağına kadar inen derin bir yara izi vardı. Koyu zeytin rengi teni, koyu kahverengi saçlarıyla daha da dikkat çekici görünüyordu.

"Bir şeyleri böldüğümü düşünmüştüm –en azından leydi, seks orucundan bahsedene kadar." Malaki isimli bu adam bize yaklaşırken güldü ve bu, Des'in dudaklarının kıvrılmasına neden oldu. "Yüce kral nihayet dize getirildi."

Malaki'nin bakışları Des'den sonra bana döndü, gözleri üzerimde gezinirken adımlarının yavaşladığını fark ettim.

"Onu saklamana şaşmamalı," dedi önümüzde durarak.

İki adama şöyle bir baktım, bu sözleri karşısında gücenip gücenmemem gerektiğini bilemedim. Aniden, acı bir şekilde kanatlarımın varlığını hatırladım. Terlememe neden olan deri eğitim kıyafetleri de durumu hiç kolaylaştırmıyordu.

"Beni saklamıyordu," dedim.

Ben bu yaşıma kadar, birinin –bilinçli ya da değil– bana kendimi kötü hissettirmesine izin vermek için gelmemiştim.

Ancak Malaki bana –bir ucube değil de bir tabloymuşum gibi– bakmayı sürdürünce özgüvensizliğimin yenilgimden kaynaklandığını fark ettim. Belki de göz bandı takan bir adam bir başkasını hemen küçük görmeye kalkışmıyordu.

Belki de sözleri aslında bir iltifattı. Ne kadar şaşırtıcı.

"Callie," dedi Pazarlıkçı. "Bu eski dostum Malaki, Rüyalar Lordu."

Dost mu? Dikkatim Des'e döndü, ifadesi temkinliydi. Nasıl olmuştu da Des'in arkadaşları olduğunu fark etmemiştim? Herkesin arkadaşı olurdu. Ben yalnızca Des'in onlardan bahsettiğini hiç duymamıştım.

Bu bir ilk değildi ama sanki yanımdaki bir hayalmiş gibi geliyordu. Bunca zaman boyunca onu net bir şekilde tanıdığımdan çok emindim ama onunla daha da yakınlaşınca artık bundan o kadar emin olamaz hale gelmiştim.

"Malaki," diye devam etti Des ve sanki ne düşündüğümü duyabiliyormuş gibi bakışları bir an için üzerimde kaldı. "Bu Callypso, eşim."

Malaki sanki beni kendine çekip sarılmak istiyormuş gibi görünse de bunu yapmak yerine elimi tuttu. "Yüzyıllardır seninle tanışmayı bekliyorum," dedi ve alnını elimin üstüne değdirecek kadar eğilerek reverans yaptı.

Sözleri karmaşık düşüncelerimi böldü.

Doğrulduğunda ona sorgulayıcı bir bakış attım. "*Yüzyıllar mı*?"

Pazarlıkçı'ya döndü. "Ona söylemedin mi?"

"Malaki," diye araya girdi Des. "Eğitimimizi bölecek kadar acil olan neydi?"

"Bana neyi söylemedi mi?" diye sordum Malaki'ye.

Malaki Des'e bakarak sinsi sinsi güldü. "Ah, şimdiden söyleyebilirim ki bu eğlenceli olacak." Peri geri çekilmeye başladı. "Desmond, taht odasında acil bir işin var."

Gece Kralı başıyla onayladı ve dikkatini bana yöneltti.

"Beş dakikaya orada olurum," dedi gözlerini benimkilere kitleyerek. "Callypso için de bir yer ayarla. O da bize katılacak."

Des'e katılmak mı? Hem de taht odasında? Diğer perilerin gözü önünde.

Yok, daha neler.

İtiraz etmek için elimi kaldırdım. "Bekle, bekle, bekle..."

Bugün ikinci kez sihrin üzerime çöktüğünü hissettim ve bakmadan bile Pazarlıkçı'nın bir boncuk daha aldığını anlamıştım.

"Saklanma zamanı sona erdi."

BÖLÜM 3

PAZARLIKÇI BİR ELİ SIRTIMDA BENİ sarayının koridorlarında yönlendirirken gerginlikten parmaklarımı çıtlatıyordum. Tepemizde çinilerle donatılmış kubbeli tavanlar vardı ve duvarlarda dizili apliklerden peri ışıkları yayılıyordu.

Des'in bir taç olarak taktığı basit bronz çember başının üzerindeydi ve artık omuzlarında savaş nişaneleri görünüyordu, savaştaki cesaretinin kanıtı olan üç çizgi. O da benim gibi deri eğitim kıyafetleri giymişti. Harika görünüyordu ondan gözlerimi alamadım.

Bunun yerine omzumun üzerinden Des'in kanatlarına baktım. Tüm gün dışardaydılar. Hatta Karnon'ın taht odasından çıktığından beri kanatları neredeyse hep açıktaydı. Bir hafta kadar önce Temper bana erkek perilerin kanatlarını eşlerinin yanında açtığından bahsetmişti.

Kanatlarına bakışımı yakaladığında gözleri parladı.

Yalnızca o bakış bile bütün uygunsuz kelimeleri aklıma getirdi. Bu adamın, korkak kalbimi bugün iki nahoş meydan okumaya zorladığını kendime hatırlatmam gerekti; önce eğitim, şimdi de bu.

Hemen önümüzde, Malaki, kraliyet yardımcılarından oluşan bir ekip ve karalara bürünmüş muhafızlar, tehlikesiz görünen bir kapının önünde durmuş, bizi bekliyorlardı.

"Konu nedir?" diye sordu Des onlara yaklaştığımızda.

"Son Fauna lideri bir mesaj gönderdi," dedi yardımcılardan biri. "Mesajını sizden başkasına izletmeyi reddediyor."

Fauna perilerinin bahsinin geçmesi bile kanımı dondurmaya yetmişti. Bütün peri topluluğunu sapkın liderlerinin davranışları yüzünden yargılamanın haksızlık olduğunu biliyordum ama gerçek şu ki bana acı çektiren tek kişi Karnon değildi. Beni krallarına götürüp getiren her Fauna perisinin, hücremin önünden geçerken yardım etmek için durmayan, o deli adama yardım eden her perinin bunda suçu vardı.

"Pekâlâ," dedi Pazarlıkçı, sesi her zamanki gibi ipeksiydi, "Şu haberciyle tanışalım bakalım."

Geri çekilmeye kalkıştım çünkü şu anda bir Fauna perisiyle karşılaşmaya hazır değildim ama Des'in sırtımdaki sert eli beni yerime sabitledi.

Perilerden biri kapıdan geçti ve onun Des'i takdim ettiğini ve ardından, dehşete düşmüş bir halde adımın duyurulduğunu işittim.

Des'in bunun bilinçli yaptığından emin değilim ama kanatları genişçe açıldı ve katlanmadan önce birkaç saniyeliğine etrafımı sardı.

Birlikte taht odasına girerken midemin bulandığını hissettim.

Duygularım yüzünden dikkatim dağılmasaydı eğer odanın görüntüsünü huşu içerisinde izleyebilirdim. Kubbeli tavana büyü sayesinde gökyüzünün gece görünümü verilmişti. Oda, iki büyük bronz avize ve her biri içinde peri ışıkları olan birkaç duvar apliğiyle aydınlatılmıştı. Soluk taş duvarlara karmaşık desenler oyulmuştu ve büyük kısmını kaplayan küçük, renkli çini parçaları odanın devasa bir mozaik gibi görünmesini sağlıyordu.

Desmond'ın taht odası şu anda duvar önlerine sıralanmış ya da üst katlardaki balkonlardan aşağıyı izlemekte olan düzinelerce periyle doluydu. Bizi gördükleri anda alkışlamaya başlayarak beni daha da tedirgin ettiler. Gerginlikten kanatlarım dikildi, kendimi sakinleştirmek için derin nefesler almak zorunda kaldım.

Des'in dövme bronzdan yapılmış tahtı lacivert kadife minderlerle donatılmıştı. Yanına aynı malzemeden yapılmış daha küçük bir taht yerleştirilmişti.

Bunun benim tahtım olduğunu anladım.

Mekanik bir şekilde oraya oturdum, kanatlarım tahtın arkasına doğru kıvrıldı.

Burası Fauna Kralı'nın taht odasından alabildiğine farklı olsa da odanın uzunluğunu görmek bile hatırlamak istemediğim anıların yeniden canlanmasına neden olmuştu. Odanın izleyicilerle dolu olmasına değinmiyorum bile.

Alkışlar ancak Des ve ben yerlerimize oturduğumuzda son buldu. Takip eden sessizlikte bir peri tahtın önüne gelip saygıyla eğilerek reverans yaptı.

"Kralım, Fauna habercisi sizi görmek için burada." Peri, zaten bildiğimiz bir şeyi tekrarlamıştı.

"İçeri getirin," dedi Des güçlü bir ses tonuyla.

Eşime bir bakış attım. Lisedeyken, o yanımda değilken nasıl bir hayat yaşadığını merak ederdim ama hiçbir zaman bu şekilde olduğunu düşünmemiştim. Onun kral olduğunu öğrendikten sonra bile Pazarlıkçı'yı yüce gönüllü bir hükümdar olarak hayal etmek çok zordu. Ancak şu anda gördüğüm üzere, bu onun asıl kişiliğiydi.

İçim hayret ve korku karışımı değişik bir hisle doldu. Hayret ediyordum çünkü sekiz uzun yıldan sonra Des ilk kez dünyasına girmeme izin vermişti. Geçmişte benimle paylaşması için *yalvardığım* şeyi bana şu anda kendi elleriyle sunuyordu.

Ama sonra merakımın yanında korku da hissettim. Eşim hakkında bildiğim tek somut şey onun sırlarla dolu bir adam olduğuydu. Ve belki de ilk kez, söz konusu sırların tam anlamıyla ne oldukları hakkında hafif bir tedirginlik hissediyordum.

Odanın en sonundaki kemerli kapının açılması dikkatimi Des'in üzerinden çekmemi sağladı. Aslankuyruklu ve yeleli bir adam içeri girdi.

Fauna perisini görmek bile tahtımın kolçaklarını sıkmama neden oldu. Gardiyanlardan birine benzeyen bu periyi gördüğüm anda o dehşet dolu mağara hapishaneyi hatırladım.

Sıcak bir el benimkini kavradı. Pazarlıkça'ya döndüğümde, onun konuğumuza baktığını gördüm; elimi hafifçe sıkıyor olsa da yüzünde sert bir ifade vardı. Bu bakışların muhatabı olmak istemezdim.

Az da olsa rahatladım. Ne olursa olsun Des Fauna perisinin bana dokunmasına izin vermezdi. Pazarlıkçı'nın bağlılığının şiddetini aramızdaki boşlukta bile hissedebiliyordum.

Fauna perisi elinde büyük bir deri çantayla koridorda yürüdü. Des'ten korkmuş gibi görünmüyordu. Daha çok saldırganlığını bastırmaya çalışıyor gibiydi, kuyruğu tedirgin bir şekilde ileri geri sallanıyordu.

"Fauna Krallığı'nın Gece Kralı'na bir mesajı var," dedi. Sesi bile saldırgandı.

Bu beni korkutabilirdi. Şu ana dair her şey kalbime korku salabilirdi. Ancak Fauna perisinin Des'e –ve *bana*– doğru pişmanlık yerine öfkeyle yürüdüğünü görmek...

Tırnaklarımın tekrar pençe şeklini almasını sağladı.

İçimdeki kana susamışlığın arttığını hissediyordum, siren aklımın bir köşesinde karanlık düşünceler fısıldıyordu.

Onun türünün bize yaptıklarını hatırla. Tüm o kadınlara yaptıklarını.

Ölmeyi hak ediyor.

Boynuna hafif bir kesik atmak yeter...

Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım.

Fauna perisi koridorun sonuna ulaşarak Des ve benim oturduğum yerin birkaç adım ötesinde durdu. Çevik bir hareketle taşımakta olduğunu çantayı ayaklarının önüne attı. Çanta yerde ıslak bir izle donuk bir çarpma sesi çıkardı ve içinden dört kanlı, kopmuş kafa yuvarlandı.

Neredeyse yerimden düşüyordum. "Ah, siktir!" Kanatlarım hışımla açıldı ve çok yakınlarda duran bir askeri sıyırıp geçti.

Cidden ama bu dünyanın sorunu neydi?

Etrafımda, Des'in yardımcılarının gözleri kesilmiş kafaların görüntüsüne kitlenmiş bir halde şaşkınlıkla bakıyorlardı.

Kesik kafalar... Gözleri ve ağızları kocaman açık halde sanki hâlâ çığlık atıyor gibiydiler.

Şaşkınlıkla alınan soluklar intikam çığlıklarına dönüştüğünde askerler silahlarına uzandı. Aniden herkesin Fauna perisini *haklamanın* eşiğinde olduğunu anladım.

Tepki vermeyen tek kişi Des'di. Bu beni endişelendirmeliydi. Kesik başlara bakarken sanki canı sıkılmış gibi görünüyordu.

Des elini kaldırdı ve oda sessizliğe gömüldü. Tekrar tahtına oturdu ve gözleri meydan okur gibi görünen Fauna perisine kaydı.

"Kim bunlar?" diye sorduğunda sesi odada yankılandı.

"Bizim bölgemizde yaşayan son Gece Krallığı diplomatları," diye yanıtladı aslankuyruklu haberci. "Halkımız, kralımızın katledilmesinin, sarayımızın yerle bir edilmesinin ve senin yok ettiğin kalenin içine sıkışıp kalarak ölen tüm Fauna perilerinin adaletini istiyor."

Pazarlıkçı buna güldü.

Siktir, habercinin yerinde olsaydım korkudan titrerdim.

"Bizi geri çevirirseniz eğer Fauna perileri krallığımızda yaşayan son Gece perisi de yok olana kadar huzur bulmayacaktır," dedi haberci.

Kalabalık memnuniyetsizlikle söylendi ve odanın içinden geceden daha karanlık ve daha sinsi bir şey geçti.

"Nasıl bir adalet istiyorsunuz?" diye soran Des öne doğru eğilip çenesini yumruğuna yasladı.

"Gece Krallığı'nın yeni saray inşasının masraflarını ödeme sini ve mevcut kralın görevinden feragat etmesini istiyoruz."

Pekâlâ, buraya gelip Gece Kralı'nın yüzüne görevinden feragat etmesini söylediğine göre bu adam gerçekten korkusuz olmalıydı.

Taleplerinin ciddiye alınmayacağını bilmiyor muydu?

Des ayağa kalktı ve odaya derin bir sessizlik çöktü. Merdivenlerden indi, ağır botlarından çıkan sesler koridor boyunca yankılandı.

Birkaç dakika önce onun tam bir kral gibi göründüğünü düşünmüştüm değil mi?

Fena halde yanılmışım.

Geriye doğru taranmış beyaz saçları, belirgin kaslarını saran siyah deri kıyafetleri ve sırtında düzgünce katlanmış pençe uçlu kanatlarıyla, cehennemin karanlık prensi gibi görünüyordu.

Katliamdan geriye kalanların tam ortasında durduğunda uğursuz ayak sesleri kesildi. Kesik, kanlı bir kafayı ayağıyla dürttü.

Odadakilerin nefeslerini tutarak beklediği birkaç saniye boyunca tek duyduğumuz şey, Pazarlıkçı'nın ayağının altında yuvarlanan kafasının çıkardığı kaygan sesti.

Des sonunda, "İlginç bir teklifte bulunuyorsun..." dedi, hâlâ diplomatların kesik kafalarına bakıyordu.

"... Ancak geri çevirmek zorundayım."

Des'in sesi uzun bir günün ardından içilen bir yudum Johnny Walker gibiydi. Yağ gibiydi, yakıcılığını bile neredeyse hissetmiyordunuz.

Fauna perisinin çenesi kasıldı. "O zaman hazır ol..."

"Hayır." Des'in gücü şahlandı. Aniden haberciyi dizlerinin üzerine getirdi.

"Buraya gelip ayaklarımın önüne diplomatlarımın kesik kafalarını serdiğine göre," dedi Des. Sözlerinin gücüyle saçları dalgalandı. "O zaman askerleri kaçıran, onlara işkence edip hapse atan deli bir kral için de adalet talep *ediyorsun* demektir – *eşimi* kaçırıp, ona işkence ederek hapseden adam için.

Birden tüm gözler bana çevrildi. Bu dikkat karşısında vücudum ısınmaya başladı.

"Son olarak," diye devam etti Des yerdeki periye bakarak, "Taleplerini yerine getirmezsem halkımı öldürmekle tehdit ediyorsun."

Haberci konuşmaya çalıştı ama Des'in büyüsü dudaklarını mühürlemişti.

Pazalıkçı, Fauna perisinin etrafında dönmeye başladı. "Yardımcılarımı tanıyor musun? Ben, senin en çılgın hayallerinin bile yetmeyeceği vahşi canavarlara, perilerin en derin korkularından yaratılmış olan yaratıklara hükmediyorum." Des adamın arkasında durdu ve eğilip kulağına, "Onların saygılarını nasıl kazandım biliyor musun?" diye fısıldadı.

Haberci, omzunun üzerinden Pazarlıkçı'ya baktı ancak dudakları mühürlü kalmaya devam etti.

Kalbim gittikçe daha hızlı atmaya başlıyordu. Her an kötü bir şey olacaktı.

"Onları düşmanlarımla besliyorum."

Haberci korkmuş görünüyordu ama paniklememişti.

Des doğruldu. "*Bog*'u getirin."

Emri korku dolu fısıltılarla karşılandı. Periler gergin bir şekilde yerlerinde kıpırdandılar.

Bir dakika sonra taht odasının kapısı açıldı.

İlk başta hiçbir şey olmadı. Ama sonra kapının girişinden duvara doğru ilerleyen bir gölge göründü. Yakınlardaki periler çığlık atıp kaçıştı. Gölge genişliyor ve gittikçe büyüyor gibi görünüyordu, boyutu devasaydı ve boynuzları vardı.

Tanrı yardımcım olsun ki yalnızca şekliyle bile Karnon'ın mutant kuzeni gibi görünüyordu.

Gözlerim bu gölgenin yanında belirecek bir canavar aradı ancak canavar onun ta kendisiydi. Yalnızca bir gölgeden ibaretti. Ona baktıkça daha korkutucu görünmeye başladı. Herhangi bir fiziksel varlığı olmayabilirdi ama beni inanılmaz korkutmuştu.

Duvardan kayıp zeminde bir birikintiye dönüştüğünde şeklini kaybetti. Ona yakın izleyiciler kaçmak için âdeta birbirlerini ezdiler ama yaratık onlara hiç aldırmadı.

Bunun yerine haberciye doğru süründü.

Bog yaklaştıkça Fauna perisi ayağa kalmak için çabaladı ancak Des'in ona yaptığı büyü adamı adeta yerine çivilemişti.

Haberci işte şimdi ilk panik belirtilerini göstermeye başlamıştı. Tahminime göre Bog her neyse, namı biliniyordu.

Des periden uzaklaştı.

"Bekle, bekle..." dedi haberci, yaratık ona doğru yaklaşırken. "Gitme."

Des'in gözleri her zamanki gibi sert olsa da dudakları hafifçe kıvrıldı.

Acımasız Des. Karanlık Des. Bu adamın içindeki canavardan ufak, tarifi güç parçalar yakalıyordum.

Fauna perisi hâlâ hareket etmek için çabalıyordu ancak ayakları yere yapışmış gibiydi. "Bir pazarlık yapmak istiyorum," dedi, gözleri ona doğru gelen gölge şeklindeki yaratığa kilitlenmişti.

Bir pazarlık yapmak istiyorum.

Bu kandırmayla Des'in omuzları gerildi ama periyi duymazdan geldi.

Yaratık yalnızca birkaç adım ötedeydi.

"Lütfen, *ne olursa*!"

Peri, kralını kendi sarayında tehdit edecek cesaretteki birine göre çabuk pes etmişti. Ne olmasını bekliyordum ki. Des başkalarının isteklerine boyun eğmezdi. O, onlara boyun eğdiren, ezen güçtü. Müşterileriyle karşı karşıya geldiği her an bunu bizzat görmüştüm.

Pazarlıkçı sert bir ifadeyle tahtına geri döndü. Gözleri benimkileri buldu, bana dikkatle bakarken gözbebekleri parlıyordu. Pişmanlığa en çok yaklaştığı an bu olabilirdi. Sonra o bakış yok oldu ve bir kez daha sert ifadesine büründü.

Bu adamın içinde, henüz derinlerine inemediğim bir karanlık vardı.

Gölge yaratık Fauna perisiyle arasındaki son mesafeyi de kapatarak onun ayaklarının üzerine doğru kaymaya başladı. Habercinin önce ayakları sonra da baldırları yok oldu.

İşte o an çığlıklar duyulmaya başladı.

Bog, periyi yutmaya devam ederken, Des tahtına doğru yükselen basamakları çıkarak yanıma oturdu.

Kulağımda adamın çığlıkları yükselirken tırnaklarımı tahtıma sapladım. Bu adalet karşısında keyiflenmek için çok nedenim vardı ama Fauna perisi kötü bir adamdan çok kurban gibi görünmeye başladığı için bunu yapamayacağımı anlamıştım.

Burada oturup izlemek istemiyordum. Bu insanlık dışı, hatta peri dışı ve çok kötüydü. Hepsi bir anda katlanılması zor hale gelmeye başlamıştı.

Ayağa kalktım, çığlıklar ve bakışlar arasında odadan ayrıldım.

Kimse beni durdurmadı.

BÖLÜM 4

DES'İN KRALİYET SÜİTİNE BAĞLI balkonda durmuş tepemde ışıldayan gece göğüne bakıyordum. Des'in taht odasından ayrıldıktan sonra sarayın içinde biraz dolanıp nihayetinde buraya gelmenin yolunu bulmuştum.

Çok aşağıda saraya girip çıkan perileri seçebiliyordum. Arkalarında Somnia şehri uzanıyordu.

Ne kadar süredir tırabzanlara yaslanmış bu inanılmaz derecede yabancı dünyanın yanımdan geçip gitmesini izliyordum bilmiyorum. Beni buraya getiren, bütün hayati kararları tek tek sorgulayacak kadar uzun bir süre olmalıydı.

"Söyle bana Melek, seni korkutuyor muyum?"

Omzumun üzerinden baktım. Des balkonun girişinde durmuştu, yırtıcı gözleri parlıyordu. Bana sanki tehlikeli olan benmişim gibi bakıyordu.

Hemen cevap vermedim, bunun yerine öylece onu izlemeyi seçtim. Balkona girdi, hâlâ üzerinde –tıpkı benimki gibi– deri eğitim kıyafetleri vardı.

Biraz vahşi görünüyordu, ayışığı yüzünü uğursuz bir şekle sokmuştu. Sanki ruhumu yutmak istiyor gibi görünüyordu.

Beni korkutuyor muydu?

"Evet," dedim usulca.

Sözlerime rağmen bana yaklaştı. Bunu yaptığına memnun oldum. Beni korkutuyor olması onu istememe engel değildi. İlişkimiz dökülen kanların ve hilelerin üzerine kurulmuştu. Ben seks ve yıkım için ölüp biten bir yaratıktım, o da bunun kralıydı.

Yeterince yaklaştığında bir elini enseme koydu ve kendine doğru çekti. Beni öpmedi, yalnızca alnımı kendi alnına bastırarak öylece tuttu.

"Doğruluk," dedi, "bu senin için bir şeyleri değiştiriyor mu?"

Büyünün nefes borumu nazikçe sardığını hissettim. Belirsiz bir soruydu, hiç ona göre bir şey değildi ama yine de ne sorduğunu biliyordum.

"Hayır," dedim boğuk bir sesle.

Belki benim için bir şeyleri değiştirmeliydi. Sanki ruhumu satmışım gibi hissediyordum. Fakat Des, üvey babamın canını aldığım akşamdan beri ruhumun parçalarını topluyordu. İsterse ruhuma sahip olabilirdi, umurumda bile değildi; çünkü ona iyi bakacağını biliyordum.

Des'in duruşu değişmedi ama rahatladığına yemin edebilirdim. Terliydi ve tatlı bir akşam gibi kokuyordu. Benim korkutucu kralım. Gizemli eşim.

Parmak ucuyla yanağımı okşadı ve birkaç dakika boyunca ikimiz de konuşmadık.

Acımasız Des. Karanlık Des. Benim Des'im.

"O şey neydi öyle?" diye sordum sonunda.

"Bog mu?"

Başımı salladım.

Doğrulup geri çekilse de beni bırakmadı. "Duyusal bir kâbus. Perileri canlı canlı yer ve sindirirken onları en büyük korkularına maruz bırakır."

Bu düşünceyle içimden bir ürperti geçti. "Bu çok korkunç."

Başını sallama sırası ondaydı, yüzü kasvetli bir hal aldı. "Doğru."

Ama yine de bu onu düşmanlarından birinin üzerine salmaktan alıkoymamıştı. Şu anda bile pişman görünmüyordu.

O bir peri. Onunla olmaya karar verdiğinde kendini neye bulaştırdığını düşünüyordun ki?

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, hem duygusal hem de fiziksel olarak yorgundum. Bütün gün üzerimde olan eğitim kıyafetleri yapış yapıştı ve her yerimi tahriş ediyordu.

"Eve gitmek istiyorum," dedim.

Kanatlarımdan ve bitmeyen geceden yorulmuştum. Canavarlarla çevrelenmekten ve onlara karşı güçsüz hissetmekten yorulmuştum. Her şeyden öte Netflix'in olmadığı bir dünyada yaşamaktan yorulmuştum.

Des'in bakışları yumuşadı. "Biliyorum."

"Ama beni eve götürmeyi teklif etmedin." Bu istediğimden daha da suçlayıcı çıkmıştı.

"Sen de sormadın," diye cevapladı her zamanki gibi rahatça.

"Senden beni eve götürmeni isteseydim, götürür müydün?"

Pazarlıkçı'nın çenesi kasıldı ve bir an için gözlerinde yabancı bir şey gördüm. Vahşi, perilere özgü bir şey.

Ve sonra yok oldu.

Başıyla onayladı. "Götürürdüm."

İkimiz de sessizliğe gömüldük. Benden tam olarak bunu söylememi beklediğini biliyordum; beni eve götürmesini. İstediğimiz her şey olsaydı keşke. Ama buradan ayrılamazdım, bu halde olmazdı. Des görevi gereği beni Yeryüzü'ne götürse bile hâlâ kanatları, pulları ve pençeleri olan bir insan olacaktım.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum umutsuzca.

Des'in dudakları kıvrıldı. "Bana hâlâ tonla borcun yokmuş ya da..."

Bir de bu vardı.

"...benim eşim değilmişsin gibi konuşuyorsun."

Ve bir de bu.

Elimi tutup beni odasına götürdü.

"Ne olacağına gelirsek, sana banyo yaptırmakla başlayabiliriz."

Bütün akşam boyunca ilk kez gülümsedim. "Konuşana bakın."

Erkeklerin kadınlardan en az iki kat daha fazla terlediğine yemin edebilirdim. Bunun bilimsel bir gerçek olduğuna fazlasıyla emindim.

Des elimi bıraktı. "Bu bir davet mi?" diye sordu kaşını kaldırarak.

"Sırların Efendisi olan sensin, bunu kendi başına da çözebilirsin bence," dedim.

Gözleri haylazlıkla parladı.

Bana gördüğü en lezzetli makaronmuşum gibi bakarken sırtıma uzanıp beceriksizce giydiğim deri kıyafetleri tırmaladım. Deri kıyafeti sabitleyen sırtımdaki çapraz bağları çözmek için uzun süre uğraştım ama tam olarak beceremedim...

Des'in sıcak elleri benimkileri itti ve beni döndürüp bağları çözdü. Parmaklarının her bir dokunuşu öpücük hissi veriyordu. Kalp atışlarım aniden hızlanmış, eğlenceli anımız kor gibi sıcak bir şeye dönüşmüştü.

Korsem gevşeyip ayaklarımın dibine düşerken rüzgâr açıkta kalan gövdemi okşadı.

Des beni çevirdi ve elini, sanki ritmini yakalamaya çalışıyormuş gibi hızla atan kalbimin üzerine yerleştirdi.

Bakışları benimkilerle buluştu. "Melek, kaçırdığımız çok şey var."

Sözleri midemde kelebekler uçuyormuş gibi hissettirdi. Aşk, romantizm... Tüm bunlar tavşan deliği gibiydi ve ben de içeri dalmak üzere olan Alice'dim.

Bileğime tuttu, parmakları bileziğin üzerinde hareket edince gerildim. Benden bu kez ne isteyecekti? Daha fazla eğitim mi? Tuhaf seks pozisyonları mı? Yalan söyleyecek değilim, ikincisine her türlü vardım.

Yani gerçekten *vardım.*

"Bana geçmişinle ilgili bilmediğim bir şey anlat."

Elbette, ben tam Des'in cesaret oyunlarından birine heveslendiğim anda o basit bir soru sorarak aklımı başımdan alıyordu.

Kısa bir an sonra Pazarlıkçı'nın büyüsünün her zaman-

ki gibi beni sıkıştırmadığını fark ettim. Bunun karşılığında boncuk da almamıştı. O yalnızca benimle ilgili biraz daha fazla şey bilmek istiyordu... Ben süitinde üstsüz bir şekilde dururken.

"Hımm, ne bilmek istiyorsun?"

Elimi kaldırıp göğüslerimi ondan sakladım. Bir gün Des'le üstsüz bir halde utanmadan konuşabilmeyi diliyordum... Ama o gün bugün değildi.

"Temper'la nasıl tanıştınız?" diye sordu.

Bunu mu öğrenmek istiyordu? Hem de şu anda?

Beni bir kitap gibi okuyordu. "Seninle sevişme fırsatını kaçırmaktan endişe ettiğimi mi zannediyorsun?"

Bu sözler doğrudan libidomu etkiledi.

Gözleri göğüslerimi kapattığım noktaya kaydı ve sesini alçaltarak, "Endişelenmiyorum," dedi.

Kibirli tavrı karşısında gözlerimi kıstım.

Öne doğru yaklaşıp dibimde durduğunda geriye doğru bir adım atmamaya çalıştım. Des hâlâ çok baskın ve dikkat edilmesi gereken bir güçtü. "Seni terk ettiğim gece seni tanıyordum Callie ve şu andaki Callie'yi de tanımaya çalışıyorum. Seni kaybettiğim o yedi yılda başına gelen her şeyi bilmek istiyorum."

Ona bakarken nefesim kesildi. Biz aynı anda hem iki âşık, hem eski dost, hem de birer yabancıydık.

Kesinlikle haklıydı, kaçırdığımız çok fazla şey vardı. Bunlar fiziksel yakınlığın telafi edebileceği şeyler değildi. Des'in benden istediği şey de buydu.

"Pecl Akademisi'ndeki son yılımda Temper'la tanıştım,"

dedim, doğaüstü varlıkların gittiği yatılı okuldaki son yılım aklıma geldi. Zor bir dönemdi. Des'i kaybedeli yalnızca birkaç ay olmuştu, artık ne arkadaşım ne de ailem vardı. Sahip olduğum tek şey kalp kırıklığıydı.

"Okula dönüşümüzün ilk günüydü, büyü etiği dersinde boş bir masaya yerleşmiştim. Temper gelip yanıma oturdu. Sonra benimle konuşmaya başladı." Sanki uzun zamandır arkadaşmışız da ben hafızamı kaybetmişim gibi konuşuyordu. "Sen gittikten sonra ilk kez bir öğrenci benimle arkadaş olmaya çalışmıştı."

Bir zamanlar dışlanmış biri olduğumu Des'e itiraf etmek o kadar da canımı sıkmıyordu. Çünkü o bunu zaten biliyordu.

Temper'la dostluğumuza dönecek olursak, yanımdaki sandalyeye oturmasının ve benimle iletişime geçmesinin onun için ne kadar zor olduğunu çok sonra anlamıştım. Beni, hiç arkadaşım olmadığını bilecek kadar tanıyordu. Bu, ikimizin de ortak noktasıydı.

Haftalar sonra anladım ki insanlar Temper'ı benden daha fazla dışlıyorlardı. Bunun nedeni türünden kaynaklanıyordu. Elbette kendi sorunlu geçmişimle kıyasladığımda Temper'ın kötü namı onu daha çok sevmemi sağladı.

"O günden sonra," dedim. "Ayrılmaz ikili olduk."

Temper hakkında konuşmak onu daha fazla özlediğimi hissettirdi. Son yedi yılda aşk hayatım tam bir cehenneme dönüşmüş olabilirdi ama bu durum diğer şeyler için geçerli değildi, bunun büyük bir kısmını da Temper'a borçluydum. Şu anda benim yüzümden meraktan aklını kaybetmiş olmalıydı.

Endişelerimi zihnimden uzaklaştırdım. "Sen Malaki'yle nasıl tanıştın?" diye sordum konuyu benden ona kaydırarak.

Des'in cevap vereceğinden pek emin değildim. Bu tür soruları genelde cevaplamazdı.

Bana baktı, o kadar yakında duruyordu ki vücut ısısını hissedebiliyordum.

"Kıyafetlerimi çıkarmama yardım eder misin?" dedi bunun yerine.

Cevabı tadımı kaçırdı ama hayal kırıklığına uğramamalıydım.

Des, şimdiden bana kendiyle ilgili beklediğimden fazla şey göstermişti.

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımla onayladım.

Arkasını döndü, tehlikeli görünen kanatları hâlâ açıktaydı.

Deri zırhı sırtında sabitleyen bağları buldum ve bir bir çözmeye başladım.

"Malaki'yle ergenlik yıllarımda tanıştım," dedi ve durakladı.

Parmaklarım bir an için donup kaldı.

"O zamanlar... Yolumu kaybetmiştim," diye devam etti. "Beş parasız bir halde kendimi Hırsızlar Şehri Barbos'da bulmuştum."

Başımı eğdim ve bağları gevşetmeye devam ederken bir yandan da hafifçe gülümsedim.

"O sıralarda Hafif Ölüm Melekleri'ne katıldım," dedi.

"Çete," dedim kollarındaki dövmelerle ilgili yaptığı açıklamayı hatırlayarak.

"*Kardeşlik*," diye düzeltti omzunun üzerinden bakarak.

Derin bir nefes aldı. "Malaki üyelerden biriydi. Benden birkaç yaş büyüktü ama yine de yaşıma en yakın olan peri oydu."

Bu anıları anlatmanın onun için zor olduğunu görebiliyordum. Aklı hâlâ çelik bir kapan gibiydi. Bir şeyler içeriye giriyor ama çıkamıyordu.

"O şekilde tehlikeli bir hayat yaşamak," diye sürdürdü, "bizi yakınlaştırdı. Daha önce hayatımı kurtarmıştı ve ben de onunkini kurtardım."

Des'in sırtındaki son bağı da gevşettim ve deri üzerinden kaydı. Onun da belden yukarısı tıpkı benimki gibi çıplak kalmıştı. Sanırım bu Göster ve Anlat'ın bize özgü versiyonuydu; vücudunun bir kısmını göster ve bir sırrını anlat.

Arkasını dönüp benimle yüz yüze geldi, "O benim kan bağı dışında her anlamda kardeşim."

Gözlerine baktım. Des'in hislerini bu şekilde paylaşması nadir görülürdü. O da benim gibi çevresine zırh örmek için yıllarını harcamıştı... Şimdi zırhı yavaşça düşüyordu. O artık korkutucu bir kral ya da hilekâr Pazarlıkçı değildi.

Şu anda, yalnızca benim Des'imdi.

"Onu ne kadar zamandır tanıyorsun?" diye sordum.

Duraksadı.

"Yeterince uzun zamandır," dedi sonunda.

Perileri, *uzun zamanın* onlar için yüzyıllar ya da on yıllar ifade edebileceğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Ve Malaki'nin daha evvel söylediği şeyler...

Yüzyıllardır seninle tanışmayı bekliyorum.

Başımı yana eğdim. "Gerçekten çok yaşlısın, değil mi?"

Des'in yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Buna cevap verebilirim ama sana pahalıya patlar."

Bu adamın milattan kalma olduğunu öğrenmek için iyilik satın almama gerek yoktu.

Ondan uzaklaştım ve banyoya gittim. "Başka zamana.. büyükbaba."

Sırıtışının yüzüne yayıldığını görecek zamanı anca bulabildim, beni kucakladığı gibi omzunun üzerine attı.

"Yaramaz şey," dedi popoma vurarak.

Çığlık atıp gülmeye başladım. "Saçlarının bu kadar beyaz olmasına şaşmamalı. Kaç yüzyıl önce beyazlamaya başladı?"

Des'in kahkahasıyla omuzlarının sarsıldığını hissedebiliyordum.

"Seninle tanışana dek beyaz değillerdi," dedi.

Beni banyoya götürdü. Yoldayken botlarımın kendiliğinden ayağımdan çıkıp yere düştü. Ardından pantolonum ve iç çamaşırım çıktı.

"*Des!*" Şu anda çıplak tenim onunkiyle sıkı bir şekilde temas ediyordu.

"*Callie.*" Ses tonu beni taklit ediyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Üst bacağımı okşadı. "Kraliçemi soyuyorum."

Bu, beni susturdu.

Ah, Tanrım, *kraliçesi.*

"Des, bunu söylemiş olamazsın, değil mi?" Çünkü hayır. Hayır, hayır, hayır.

Ben daha *biz* olma fikrine alışmaya çalışıyordum. Bundan daha büyük bir şeyi kaldırabileceğimi sanmıyordum.

"Lafın gelişiydi," dedi ustaca. "İstersen sana bulaşıkçı da diyebilirim..."

Sırtına vurdum, bu onu yeniden güldürdü. Gülüşünü duymak tekrar rahatlamamı sağladı. Yalnızca lafın gelişiydi.

Beni taşırken kendi pantolonu da kalçalarından kayıp bileklerine indi. Zarafetle içinden çıktı.

Artık ikimiz de çıplaktık.

Önümüzde duran büyük küvetin musluğu kendi kendine açıldı.

Des devasa küvetin içine girdi ve beni dikkatle ayaklarının önüne indirdi. Bir an için ruh eşime baktım, yüzü tıpkı onu ilk gördüğüm zamanki gibi acı verecek güzellikteydi, beyaz saçları salınıyor gibiydi. Tacı ve savaş nişanları gitmişti. Üzerindeki tek şey kollarını kaplayan dövmelerdi.

Des'in çıplak hali daha da çekiciydi, iri gövdesi tamamen kaslıydı.

Ben onu incelerken o da beni inceledi, gözleri göğüslerime kaydı ve sonra aşağıya, belime ve kalçalarıma.

Bana yaklaşıp çenemi kaldırdı. "Bu işte iyi olmak istiyorum Melek, birlikteliğimizde."

Elimi dövmeli kolundan aşağıya indirdim, parmağım tenine işlenmiş gözyaşı damlasının üzerinde durakladı. "Ben de istiyorum."

Birkaç dakika boyunca yalnızca içinde bulunduğumuz küveti dolduran suyun sesi duyuldu. Daha sonra sessizliğin ortasında Led Zeppelin'den "Stairway to Heaven" çalmaya başladı ve melodi odayı kapladı.

Sesin geldiği görünmez hoparlörleri ararken küvetin yanında parlak ahşap bir tepsi gördüm. İçinde, dumanı üstünde bir fincan kahve, bir espresso (inanılmaz küçük bir fincan-

da) ve bir tabak da makaron duruyordu. Bu bizim Dougie's Café'de her zaman sipariş ettiğimiz şeylerdi.

Ve hangi sebeple olursa olsun bu beni etkilemişti.

Titrek bir nefes aldım ve güldüm ama daha çok bir hıçkırık gibi duyuldu. "Kes şunu," dedim, sesim aynı anda hem yumuşak hem de sert çıkmıştı.

Ama Des durmak yerine beni kendine doğru çekip o güzelim kaslarını yumuşak kıvrımlarıma yasladı.

Eğildi, dudakları bir nefeslik mesafedeydi. "Asla."

BÖLÜM 5

DES ROMANTİK BİRİYDİ.

Öff.

Kalbimin ihtiyacı olan şey kesinlikle bu değildi. Şu noktada bu işin dönüşü yoktu zaten ama yine de... Yalnızca birkaç düşünceli davranış karşısında kolay etkileniyor olmam egomu zedeliyordu.

Küvete girdikten neredeyse bir saat sonra sudan çıktım, karnım makaron ve kahveyle dolu bir halde kurulandım. Des'in tüm endamı ve kanatlarıyla belinden aşağısı havluyla sarılı halde banyodan çıkışını izledim.

Yatağın diğer tarafına geçtiğinde havlusu yere düştü, yüce bakireler ve azizler aşkında, o popo *her şeydi*.

Havlumu elimden geldiğince kendime doladım ve bunu yaparken de yanlışlıkla tüylerimden birkaçını yoldum. Bakışlarım Pazarlıkçı'ya kilitlenmişti. Şu anda resmen adamı dikizliyordum ve bundan zerre kadar utanç duymuyordum.

Omzunun üzerinden bana baktı, beyaz saçları geriye yatırılmıştı. Beni bariz şekilde ona bakarken yakaladığı için utanmalıydım ama yüzümde ne gördüyse, onun ifadesi de şehvetli bir hal aldı.

Hâlâ birlikte hiçbir şey yapmamıştık –çıplak bir halde espresso içip makaron yemek dışında– ve bu durumu değiştirme isteğim gittikçe büyüyordu.

Saçımı kurutarak yatak odasına girdim, tavanda asılı fenerler yumuşak bir ışıkla parlıyordu.

Des yatağın yanındaki şifonyerin çekmecesinden aldığı siyah bir kıyafeti bana fırlatmadan önce içi şimdiden milyonlarca peri kıyafetiyle dolu şatafatlı gardıroba yaklaşmıştım. Kıyafeti yakaladım, parmaklarımın arasındaki kumaş yumuşaktı.

"Ne bu?" diye sordum.

"Ödülün. Sana verebileceğim Yeryüzü'ne en yakın şey bu."

Kaşlarım çatıldı.

Başıyla elimdeki kıyafeti işaret etti ve istemeyerek elimdeki rengi atmış kumaşa baktım.

Solmuş tişörtün önündeki kocaman dudaklar ve dil baskısını göründe yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. Bu Des'in vintage *Rolling Stones* tişörtlerinden biriydi.

"Bunu ödünç veriyorum," dedi.

"Ödünç mü?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

Des pantolonunu giydi. "Seni sevmem sahip olduğum en kıymetli eşyamı sana vereceğim anlamına gelmez."

Olaya resmiyet kazandırmıştı: Bu tişört artık kesinlikle bende kalıyordu.

Des'in yaptığı gibi havlumun yere düşmesine izin verdim ve tişörtü üzerime geçirdim. Keyifli ruh halim tişört kanatlarımla temas ettiği anda silinip gitti.

Onları tamamen unutmuştum. Artık kanatlarım olduğu için üzerime kıyafet bile giyemiyordum.

Ben kendime acımaya başlamadan, tişörtün kanat eklemlerimin üzerine takılıp kalmış yumuşak kumaşı sanki önünde hiçbir engel yokmuş gibi sırtımdan aşağıya kaydı ve etek ucu dizlerimin üstüne kadar indi.

Başımı hafifçe sırıtmakta olan Des'e çevirdim. "Nasıl yap..."

"Büyü, aşkım."

Sırtıma uzandım ve kanatlarımın sırtımdaki bağlantısını yokladım. Tişört kanatlarımın kemikleri etrafından kesilmişti.

Kendimi Des'in tişörtünün biçimine öyle bir kaptırmıştım ki bana bakışını kaçırdım. Aniden kaybolup yanımda belirdiğinde dikkatimi çekti.

Tişörtün etek ucuna dokundu. "Sana yakıştı."

Donup kaldım.

Des tamamen amaca odaklanmıştı. Gözlerime baktı. Alevin etrafında dönen güveler gibiydik.

Tam o anda ağzımdan bir esneme kaçtı.

Berbat bir zamanlamaydı.

Yorgun değildim, yani yorgundum tabii ki, uzun bir gün olmuştu; erken kalkmış, saatlerce antrenman yapmış ve bir adamın canlı canlı yenilişini izlemiştim ama bunu kaçıracak kadar yorgun değildim.

Des'i gözleri dudaklarıma indi. Az önce onu ele geçiren

tutku yok olmuştu. Ben lisedeyken takmaya alışkın olduğu o maske yüzüne yerleştiğinde ağlamak istedim. Tüm kötü eğilimlerine rağmen şaşırtıcı derecede bir beyefendiydi.

Tişörtümün eteğini çekti. "Bunu henüz bitirmedik," dedi sesi hâlâ seks vaadiyle sertti.

Beni yatağa sürüklediğinde, neredeyse onun esprili yüzünden vazgeçmediğini düşünmeye başlamıştım.

Des kanatları kaybolduğunda sırtüstü döndü. Bir an sonra, vücudumu göğsüne doğru çekti. Bana sarılışı... Dostum adam şu anda işi pişirmeyi kesinlikle rafa kaldırmıştı.

Yeniden düşünmesini sağlayabilirdim muhtemelen ama kahretsin ki Des'e sokulup yatmaktan daha rahat bir şey yoktu.

"Bana bir sırrını anlat," diye fısıldadım.

"Bir tane daha mı?" Suratı öyle bir asıldı ki güldüm.

Bana anlattığı son sırrı hatırlamıyordum bile. Malaki'yle dostluğu hakkında mıydı?

"Evet, bir tane daha," dedim.

İnleyip beni daha sıkı sardı. "Peki ama bunu yalnızca senden hoşlandığım için yapıyorum."

Gülümsedim.

Bir şeyler istememin onda işe yaradığına inanamıyordum.

Des elini kanat tüylerimde gezdirdi. "Kanatlarınla ilgili sevmediğim tek şey kalçalarını örtmeleri, popon *gerçekten* hoşuma gidiyor."

Oda üç saniye boyunca sessizliğe gömüldü ama kahkahamı daha fazla bastıramadım.

"*Des*, senden bir sır istediğimde kastettiğim şey bu *değildi*."

"Ama yine de bir sır kopardın. Kendini şanslı say." Vurgulamak için popomu sıktı. Çığlık attığımda bu onu güldürdü. Gürültülü kahkahası öpüşmeye dönüştü... Usul usul, muhteşem öpücüklere.

Sonunda ondan uzaklaştığımda başımı göğsüne yasladım. Oda tekrar sessizliğe gömüldü, duyabildiğim tek şey Des'in kulağımın altında atan kalbinin sesiydi. Gözlerimi kapadım.

Buna alışabilirdim.

Bu ne korkunç bir düşünceydi.

"İki yüzyıl boyunca sen muhtemel bir fısıltıdan öte bir şey değildin," dedi Des sessizliği bölerek. "Ve sonra seninle tanıştım." Durakladı, sanki hikâye bu cümleyle başlayıp bitiyor gibiydi. Sanki o benimle tanışmadan önce bir şeydi, sonrasında ise bambaşka bir şey olmuştu.

Ancak yine de bu onun iki yüzyıldan fazla yaşıyor olduğunu kabul ettiğini görmezden gelmeme yetmedi.

"Sen istediğimi dahi bilmediğim her şeydin. Sen kaos demektin. Çaresizliktin. Karşılaştığım en gizemli kızdın. Seninle ilgili her şey sana doğru sürüklenmeme neden oluyordu; masumiyetin, savunmasız oluşun, lanet olsun ki trajik geçmişin bile. Sen karşılaştığım en büyüleyici yaratıktın."

Sözleri karşısında boğazım düğümlendi. Yalnızca *söyledikleri* değil bunları söylüyor olmasının bile bir ağırlığı vardı. Ben ondan bir sır istemiştim ve o bana, geceleri kendimi avutabileceğim bir açıklama vermişti.

"Yedi yıllık ayrılık," diye devam etti. "Ve şimdi olduğun kadın tanıştığım o kızdan çok çok uzak." Gözlerimin

içine bakabilmek için başımı çevirdi. "Bu, seni daha fazla istememe neden oldu. Hem olgun hem gençtin, hem tanıdık hem farklı, hem uzanabileceğim kadar yakın hem uzaktın. Ve seni o kadar uzun zamandır öylesine çok istiyordum ki bunun beni öldüreceğinden emindim.

"Şimdi bile sana bakarken –özellikle şu anda– tek bir gerçeği görüyorum."

Konuşmayı kesti.

Hafifçe doğruldum. "Neymiş o gerçek?"

Karanlıkta bana baktığını görebiliyordum. "Sen sihirsin aşkım."

BÖLÜM 6

HER YERDE KAN VARDI. Saçlarımda, tenimde, yattığım yerin çevresine sıçramıştı. Yerden kalkıp etrafıma bakındım.

Hayır.

Hayır, yine mi burası?

Yine olmasın.

Yeri kaplayan çürümüş yapraklara, uzun odanın duvarlarına tırmanan ölü sarmaşıklara baktım. Kemiklerden yapılma geniş taht hepsinin arasından seçiliyordu.

Karnon'ın taht odası.

"Güzel, tatlı kuş.

Arkamdan gelen sesle beraber kanım dondu.

Olamazdı.

Fauna kralı ölmüştü.

"Kanatlarını sevdin mi?"

Ama o ses...

Sırtımda bir ürperti hissettim.

Kamon'ın sesi tok ve sertti, tıpkı hatırladığım gibiydi.

Önüme geçerken ayaklarının altındaki yapraklar ezildi.

İlk gördüğüm kıvrımlı boynuzları oldu, ardından vahşi çıldırmış gözlerini ve karmakarışık saçlarını gördüm.

Tanrım, *bu* oydu.

"Artık sen de bizim gibi bir yaratıksın."

Gözlerimi sımsıkı yumdum. O ölüydü.

"Asla özgür olamayacaksın," dedi... Yalnız bu ses artık Kamon'a ait değildi. Bu çok iyi bildiğim başka bir sesti.

Gözlerimi hemen açtığımda karşımda üvey babamı gördüm. Sekiz yıl önce kazara öldürdüğüm adamı. Bu hayaletler neden bana yeniden musallat olmuşlardı?

Oda kararmadan önce birkaç saniye şaşkınlıkla bakakaldım.

Sol yanımda rüzgâr esti ve saçımı uçuşturdu. Dönüp baktım ama karanlık o kadar yoğundu ki kör olduğumu sandım.

Ensemde birinin nefesini hissettim. O kadar yakındı ki üzerime eğilmiş olabilirdi. Arkama dönüp yakalamak için uzandığımda ellerim yalnızca boşluğu kavradı.

Karanlıkta tüylerimi diken diken eden bir kahkahanın hafif yankısını duydum.

Korkuma karşılık sirenim gün yüzüne çıktı ve tenim usulca parlamaya başladı.

"Kim var orada?" diye seslendim.

"Sırlar tutulmak için vardır," dedi çınlayan bir kadın sesi her yerden ama aynı zamanda hiçbir yerden geliyor gibiydi.

"Kimsin sen?"

"Senin için geliyor." Bu kez karanlıkta konuşan bir çocuk sesiydi.

"Kim?" dedim.

Karnon ölüydü.

Etrafımda kahkahalar yankılandı, ses gittikçe artıyordu. Kahkahaların arasında kadının, çocuğun, Fauna Kralı'nın ve üvey babamın seslerini duyabiliyordum. Onların ve daha bir sürü kişinin bana güldüğünü duyabiliyordum.

Sonra bir anda sesler kesildi.

"*Kim?*" diye tekrarladım.

Hava gök gürültüsü gibi gürledi, güçlü büyü bir araya toplanırken hava ağırlaştı. Bir çatırtı sesiyle büyünün içinden bir ses yükseldi...

"*Ben.*"

Nefes nefese uyandım. Fal taşı gibi gözlerle Des'in kısık gözlerine baktım. Elleri yüzümü kavramıştı, endişeli bakışlarla beni inceliyordu.

Rüya çok gerçekti. Üvey babam ve Karnon ölüydüler, gitmişlerdi ama yine de böyle gecelerde sanki hiç ölmemişler gibi geliyordu.

Derin bir nefes aldım, göğsüm hızlı hızlı inip kalkıyordu.

Tabii ki bu kötü adamlar rüyanın yalnızca bir kısmında rol oynuyorlardı. Orada, karanlıkta bana seslenen en az onlar kadar ürkütücü başka varlıklar da oluyordu. İçgüdüsel olarak o seslerin kime ait olduklarını biliyordum; uyuyan kadınlar ve onların doğaüstü çocuklarına aitlerdi.

Ve son bir ses daha vardı... Onun kime ait olduğunu bilmiyordum.

Kaşları çatılan Des beni sertçe öptü. Öpücüğü başladığı hızla bitti.

"Bir türlü uyanamadın," dedi.

Titredim. Yalnızca bir rüya olabilirdi ama bu, uyuyan savaşçı kadınların hâlâ uyudukları ve erkek askerlerin de hâlâ kayıp oldukları gerçeğini değiştirmiyordu. Karnon ölmüş olabilirdi ama eseri yok olmamıştı.

Des'in gözlerinin içine baktım. "Tabut çocuklarını yeniden görmek istiyorum."

Hayatımda ikinci kez uyuyan askerlerin doğurduğu o küçük canavarları ziyaret etmeye gönüllü olmuştum. Onları görmek istediğim için dünyadaki en aptal kadın olabilirdim. Ancak orada görmem gereken bir şey vardı.

"Bana bunu neden kabul ettiğimi söylesene?" dedi Des düşüncelerimi okuyarak.

Des bugün onu görmeye alıştığım şekilde tişört ve siyah pantolon giymiş, saçını arkada deri bir iple bağlamıştı, dövmeleri görünüyordu. Derin düşüncelere dalmıştı, muhtemelen beni tekrar kraliyet bakımevine getirdiği için pek mutlu değildi.

"Bu gizemi çözmene yardım ediyorum," dedim koridorda yürürken.

Herhangi bir karşılık vermedi ama çene kası seğirdi.

Bunu içimde hissediyordum, bana ve o kadınlara her ne olduysa, son bulmamasından korkuyordum. Ölüm, peri büyüsü olsa bile büyünün etkisini kaldırmalıydı. Bu tek kuraldı, hem burada hem de Yeryüzü'nde aynıydı.

Bakımevine girdiğimizde bir déjà vu hissi yaşadım. Küçük çocukların çoğunluğu beşiklerinde ya da yataklarında yatıyordu, ürkütücü bir şekilde hareketsizlerdi. Büyük çocuklar odanın sonunda durmuş geniş pencerelerden dışarı bakıyorlardı. Bu neredeyse onları geçen sefer bulduğum âna benziyordu.

Bakımevindeki tek değişiklik, Karnon'ın hapishanesinden getirilen çocuklar için eklenen yatak ve beşiklerdi.

Çocuklara bakarken titrememeye çalıştım. Daha evvel kan içen, kehanette bulunan tuhaf çocuklar oldukları için bana korkutucu gelirken şimdi nasıl doğduklarını bildiğimden... Korku beni yeniden ele geçirdi.

Hemşire, çocuklara geldiğimizi duyurduğunda bile hiçbiri yerinden kımıldamadı.

Kollarımdaki tüyler ürperdi.

Bu çocuklar ve bu yer fazlasıyla huzursuz ediciydi.

Derin bir nefes alarak pencereye gittim. Des hemen yanı başımdaydı, her adımıyla ağır botları takırdıyor, çenesi kasılıyordu.

"Geri geldin," dedi çocuklardan biri, sırtı bana dönüktü.

Bir an için afallasam da kendimi toparladım. "Geldim."

"Gelmemeliydin," dedi bir başka ses.

Bu çocukların birlikte hareket ettiklerini unutmuştum.

Bir an da döndüler ve yanlarında duran beni ihtiyatlı gözlerle izlediler.

Des önüme geçtiğinde birkaçının ona tısladığını duydum.

"Herhangi biriniz eşime geçen seferki gibi dokunacak olursa," dedi Des tıslamalarını bastıran bir sesle, "Kendinizi sürgünde bulursunuz."

Şaşırtıcı ama tehdidi işe yaradı ve çocukların tıslamaları son buldu.

Kenara çekilirken Des'in bakışlarını yakaladım ve ona anlamlı bir bakış attım. Çocukları tehdit etmek -ürkütücü olanları bile- doğru değildi.

Bana o çelik gibi sert bakışlarından birini attı.

Pekâlâ. Sürgüne gönder bakalım.

Çocukların dikkati, ihtiyatlı bir şekilde Des'i, kurnaz bakışlarla da beni incelemek arasında bölünmüştü.

En yakında duran alev gibi kızıl saçları olan bir kızın yanında durdum ve eğilip yüzünü inceledim. Boynuzları, pençeleri ya da çatlamış gözbebekleri yoktu. Kan içmesine yarayan azı dişleri dışında Karnon'a hiç benzemiyordu.

Ben onu incelerken, "Kölelerin ömürleri kısa olur," dedi.

Köleler, Ötedünya'da yaşayan insanların resmi adıydı.

Hiç perilerle değiştirilen insan bebeklerin hikâyelerini duydunuz mu? O insan bebeklere ne olduğunu hiç merak ettiniz mi? İşte onlar *köle* oluyorlardı.

Bir süre önce Gece Krallığı bunu yasaklamıştı ancak diğer krallıklar hâlâ izin veriyordu.

"Neden öyle dedin?" diye sordum kıza, korktuğumu belli etmemeye çalışarak.

"Onlar pis, zayıf ve çirkinler," dedi yanındaki oğlan.

Bu çocukların gözünde, aşağıladıkları o *kölelerden* biri olduğumun kesinlikle farkındaydım.

Gözümün ucuyla baktığımda odanın kenarında ince, kıvrık gölgelerin toplandığını gördüm, Des'in yükselen öfkesinin açık bir işaretiydi bu.

Oğlana odaklandım. "Bunu sana kim söyledi?"

"Babam," diye cevapladı. Dudakları küçük, gizemli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Senin için geliyor."

Doğrulup bir adım geriledim, gözlerim yüzüne takılıp kalmıştı. Kulaklarımda kanın basıncını duyabiliyordum.

Bunlar yalnızca laf. Hiçbir anlamı yok.

Ama anlamı olduğunu iliklerimde hissediyordum. Tıpkı içgüdülerim gibi. Tıpkı kafamın içindeki o ses gibi. Bana o kâbustan uyandığımdan beri korkmakta olduğum şeyi söylüyorlardı: Bitmedi.

Des'in elinin belime dolandığını hissettim, beni nazikçe çocuklardan uzaklaştırıyordu. Şaşkınlıkla, bunu yapmasına izin verdim ve bu süre boyunca çocuğa bakmaya devam ettim. O ve diğer çocuklar gözleriyle bizi takip etti. Beni avcıların avlarını izlediği gibi izlediklerini düşündüm. Sonunda bakışlarımı çocuktan uzaklaştırıp çıkışa yöneldim.

Titrediğimi hissedebiliyordum. Bir çocuğun beni bu kadar korkutması çok saçmaydı.

Des'le kapıya varmıştık ki çocuğun arkamdan gelen sesini duydum. "Karanlık zamanlar."

Kanatlarım gerilip havaya kalktı. Şükürler olsun ki kale geniş kapılarla doluydu yoksa odadan çıkmak için ağır kanatlarımla mücadele etmem gerekirdi.

Kapı arkamızdan kapandığı an titrer gibi bir nefes aldım.

Çocuk o sözleri nereden biliyordu? Haftalar önce uyuyan kadınları ziyaret ettiğimde fısıldandığını duyduğum sözlerdi bunlar.

"Karnon öldü," dedi Des.

Başımı salladım. "Biliyorum." Bir elimi ağzıma götürdüm. Korkum azalmıyordu. Aksine büyüyordu. Konu şu ki ben oraya çocukları görmeye Karnon'ın yaşadığından korktuğum için gitmemiştim.

Buraya bambaşka bir nedenle gelmiştim.

"Bütün Fauna perilerinin hayvansal özellikleri olur mu?" diye sordum bakımevinden ayrılırken.

Hapishanedekilerin hayvansal uzuvları vardı. Tıpkı Karnon'ınki gibi. Tıpkı dün gördüğüm şanssız Fauna habercisi gibi.

Des durdu. "Çoğunun olur."

"Ya Karnon'ın çocuklarının?" dedim. "Onlar da babalarının özelliklerini taşıyorlar mı?"

Pazarlıkçı'nın dudakları gerildi. "En azından bazıları taşıyor, evet."

"Buradaki çocuklardan hiçbiri onunla aynı özellikleri taşımıyor," dedim.

Des'in ifadesine bakılırsa o da çoktan benimle aynı kanıya varmıştı...

Onların babası Karnon değildi.

BÖLÜM 7

ONLARIN BABASI KARNON DEĞİLDİ.

Onların babası Karnon değildi.

Ama... Nasıl?

O kadınları tutsak eden Karnon'dı. Onlara cinsel istismarda bulunan da Karnon'dı.

Des, sanki bu farkındalık hiçbir şeyi değiştirmiyormuş gibi yürümeye başladı.

İşte o zaman anladım...

"Sen *biliyordun*," diye suçladım onu sarayın koridorlarında ilerlerken.

Suçlamalarımdan dolayı şaşırmış, suçlu ya da utanmış görünmek gibi normal bir tepki göstermek yerine bana her zamanki şeytani ifadesiyle baktı.

Omzunu silkti. "Ne olmuş biliyorsam?"

Ne mi olmuş...

Kaslı göğsüne vurarak koridorun ortasında durmasını sağladım. "Ah hayır, dostum, ilişkimiz bu şekilde yürümez."

Bakışları elime kaydı, Gece Kralı'nın tepesini attırmamı ramak kaldığını görebiliyordum.

"İlişkimiz tam olarak nasıl yürümez, Melek?" diye sordu kurnaz bakışlarla.

"Böyle sırları benden saklayamazsın."

Gözlerinden anlaşılsa da eğleniyormuş gibi görünme çabasareti gösterdi. "Seni temin ederim ki *saklayabilirim*."

Ona keskin bir bakışa atarak, "*Des*," diye uyardım.

Elimi göğsünden çekti. "Bu ses tonunun tehditkâr olması mı gerekiyordu?" diye sordu kaşını kaldırarak. Diliyle bir ses çıkarıp elimi ağzına götürdü. "Öyleyse eğer," diye devam etti, "korkutmak üzerine çalışman gerekiyor. Yani iyi denemeydi tabii ama şu anda korkmak yerine daha çok tahrik oldum diyebilirim."

Des parmak uçlarıma öpücükler kondurmaya başladı bu fazlasıyla dikkat dağıtıcıydı. Parmak ucu öpücüğü diye bir şey olduğunu kim tahmin edebilirdi? Öyle görünüyor ki vardı. Şimdi, şu anda böyle bir şey olduğunu ilan ediyordum.

Odaklan, Callie.

"Sana bir şey göstermeme izin ver," dedi Des nazikçe.

Odaklanmakta zorlanıyordum. Tartışmaya kaldığımız yerden devam etmek yerine Des'in beni sarayın içine doğru yönlendirmesine izin verdim. Sonunda kubbesi dekoratif çinilerle kaplı büyük, kütüphane benzeri bir yere girdik. Birkaç bronz avizenin arasından çok sayıda renkli lamba sarkıyordu. İçerideki kitaplardan bahsetmiyorum bile.

Odanın duvarları ve girintileri raflara dizili kitaplarla doluydu ve her birinin cildi kumaş ya da deriyle kaplıydı.

Ayrıca raflarda parşömen yığınları ve onları tutan ahşaptan ya da kemikten oyma halkalar vardı, hatta bazıları sedef ve değerli taşlarla işlenmişti.

Yaklaşık bir dakika kadar etrafımda dönüp tüm odayı inceledim.

"*Vay canına*," dedim sonunda.

Burası deri, kâğıt ve sedir ağacı olabileceğini tahmin ettiğim bir şey gibi kokuyordu ama kim bilir, belki de değildi. Her bir rafa gidip kitapları ve parşömenleri teker teker çıkarıp parmaklarımı kurumuş mürekkep ve yumuşak kâğıdın üzerinde gezdirme isteği hissettim. Burası büyülü ve bilge bir yermiş hissi veriyordu, şu anda burada ruhani bir deneyim yaşıyor olabilirdim.

Des'in bakışlarını yüzümde hissettim. Sonunda gözlerini benden uzaklaştırıp çevresine baktı.

"Burası kraliyet kütüphanesi mi?" diye sordum.

Dudaklarının köşesi yukarıya doğru kıvrıldı. "Onlardan biri."

"Onlardan biri mi?" diye tekrarladım şaşkınlık içerisinde.

"Bu, benim diyarıma ait pek çok resmi belgenin saklandığı yer. Ana kütüphane sarayın doğu kanadında yer alıyor."

Oranın büyüklüğünü hayal dahi edemedim.

Des beni bir masaya yönlendirdi ve sandalyelerden biri sihirli bir şekilde benim için çekildi. Des karşıma oturdu ve bir an için beni inceledi. Bana böyle baktığında kendimi çıplak gibi hissediyordum.

"Ne?" diye sordum bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak.

Bana hafifçe gülümsedi. "Annem seni severdi."

Yalnızca bu sözleri söyleyerek buraya hayaletleri davet etmişti. Kendi annemi zar zor hatırlıyordum ve onun beni sevdiğine dair herhangi bir anım yoktu. Des'in annesinin beni sevebileceğini hayal etmek bile güzel bir armağandı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedim sonunda.

"Öyle olacağını biliyorum." Bunu o kadar kesin bir şekilde söylemişti ki tek itirazım –yani insan oluşum– dudaklarımdan dökülemeden yitip gitti.

Ben bu konuda daha fazla soru sormadan Des kolunu kaldırıp elini salladı. Uzaktan kâğıtların birbirine sürtünme sesini duydum.

Bir parşömen koridordan ilerleyerek bize doğru süzüldü. Pazalıkçı'nın eli hâlâ havadaydı, parşömen yumuşak bir şekilde avcuna indi.

"Bunun içinde hücrelerinden kurtarılan kurbanlardan aldığımız ifadeler var," dedi Des konuyu değiştirerek. Parşömeni masaya koydu.

Kalkıp sandalyemi onun yanına doğru sürükledim.

"Bunlar Karnon'ın hapishanesinden kurtulanlardan mı alındı?" diye sordum.

"Yalnızca kurtulan Gece perilerinden," dedi Des. "Diğer krallıklar kendi kurbanlarıyla yapılan görüşmeleri kendileri kaydediyor. Bir sonraki krallıklar zirvesinde notları karşılaştıracağız ama o zamana kadar elimizde yalnızca tebaamın ifadesi var."

O tanıklardan biri olduğumu bakmadan biliyordum. İsteğe bağlıydı elbette (bir kralın eşi olmanın avantajları) ama

yine de yapmıştım. İfadelerin ne kadar yararlı olabileceklerini bilecek kadar çok dava üzerinden çalışmıştım.

"Neden bunu görmemi istedin?" diye sordum aramızda duran parşömeni ucundan tutup kaldırarak. Kendi adımı gördüğümde midem bulanmaya başladı.

İfademi verdiğimde Des de odadaydı yani bana ne olduğunu biliyordu ama yine de adımın diğer kurbanların yanında yer aldığını görmek beni hâlâ mahvediyordu.

"Kamon o çocukların babası mı değil mi diye kontrol etmek için bakımevine gittin."

Des parşömeni bana doğru kaydırdı. "Diğer tutsakların neler yaşadıklarını okumak istersin diye düşündüm."

Sözleri kulağa neredeyse bir meydan okuma gibi geliyordu, onu ihtiyatla süzdükten sonra parşömene baktım.

Gözlerim zarif bir el yazısıyla yazılmış paragraflarda gezindi. Kendi ifademi geçip kurtulan diğer kadınlarınkine odaklandım.

Dokuz peri askerin ifadesini tek tek okudum, hepsi uykusunda kaçırılmıştı. Her biri Kamon'ın hapishanesinde bir ila sekiz gün boyunca hissizleşmişlerdi.

Görünen o ki onlar da benim gibi Fauna Kralı'nın kara büyüsünün bir haftalık etkisini atlatabilmişlerdi. Sekiz günden uzun süre tutsak edilenler ise... Şu anda sarayın altındaki cam tabutlarda yaşıyorlardı.

Okudukça özel dedektif Callie'nin yeniden hayata döndüğünü hissetmeye başladım. Bunu özlemiştim; vakaları araştırmayı, sorunları çözmeyi.

Des'in görmemi istediği şeye rastlamam biraz uzun zaman aldı.

Bakışlarımı parşömenden uzaklaştırdım. "İkisi hariç hepsi Kamon tarafından cinsel istismara uğramış," dedim.

Bu durumdan kurtulan iki kişi hiçbir şekilde cinsel saldırıya uğramamıştı. Bunun nedeni Fauna Kralı'nın o anda fikrini değiştirmesi değildi; onlar en son kaçırılan kadınlardı. Kamon onları büyüsüyle etkisiz hale getirmek için zaman bulamamıştı. O, kadınlara karşı koyamayacakları hâle geldiklerinde tecavüz etmeyi severdi.

Des başıyla onayladı. "Ve?" diye üsteledi.

Dikkatimi yeniden parşömene çevirdim. Tüm parçaların yerine oturması yalnızca birkaç saniye sürdü.

"Hepsi dışında yalnızca bu ikisinin hamile olmadığı doğrulanmış," dedim.

Yedi kadın Kamon tarafından tecavüze uğramıştı ve yedisi de hamile kalmıştı.

Des'in bakışlarıyla buluştum. "Yani tabut çocuklarının *babası* Kamon?"

Des sandalyesine yaslanıp bacaklarını uzattı. Bir bacağı huzursuz bir şekilde hareket ediyordu. "Öyle görünüyor."

Saçlarımı yolmak istiyordum.

Bunların hiçbiri mantıklı değildi.

"Ama düşündüm ki..." O çocukların babasının Kamon olmadığına inandığını düşünmüştüm.

Ben daha düşüncelerimi tamamlayamamıştım ki kütüphanenin kapısı tıklatıldı.

Des'in elinin bir hareketiyle gönderdiği parşömen süzülerek rafa kondu. Elinin bir başka hareketiyle de kütüphanenin kapıları açıldı.

Her zamanki havalı tavrıyla Malaki salınarak içeri girdi. İkimizi selamladı ve sırtını dikleştirip dikkatini Des'e verdi.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi konuya girerek. "Ama görev beklemez."

Des sandalyesinde doğruldu. "Programda ne var?"

"İlgilenmemiz gereken *Borderland* sorunları ve kahvaltıda savaş nişanıyla onurlandıracağın iki peri var. Ah, bir de yanıtlamanız gereken bir Gündönümü daveti var."

Ayaklandım. Ötedünya'da sıkışıp kaldığıma göre boş zamanlarımda ne yapacağımı çözmem gerekiyordu.

"Bekle," dedi Des bana.

Dönüp ona baktım.

"Bana katılmak ister misin?"

Dün taht odasında gördüklerimden sonra mı?

Başımı hayır anlamında iki yana salladım. "Sana iyi eğlenceler."

Gece Kralı'yla eski dostunu, krallıklarını bensiz yönetmeleri için bırakarak odadan çıktım.



BÖLÜM 8

NEREDEYSE KENDİMİ DES'İN Süitine kapatıyordum. Neredeyse. Ancak saatlerce can sıkıntısı çekme olasılığı Des'in odasında huzurla oturmamı engelledi.

Bu nedenle, bulabildiğim en belalı görünen kıyafetleri (deri bir pantolon, dizlere kadar gelen bir çizme ve giyerken *askıları* yüzünden umutsuzca cebelleştiğim, kanatlarımla uyumlu bir korsaj) üzerime geçirdim ve sarayı keşfe çıkmaya karar verdim. Duygu kalkanım henüz eskisi gibi değildi ama lanet olsun, iyi bir kıyafet az da olsa iş görüyordu.

Bugünkü durağım: Gece Krallığı'nın ana kütüphanesiydi. Etraftakilere sorarak sonunda orayı buldum. Somnia'nın geri kalanı gibi göze çarpan beyaz taştan yapılmıştı ve çatısı yeşil-mavi oksitlenmiş bakır rengindeydi.

Kütüphaneye çıkan büyük merdiveni tırmandım, soluk taş ayışığında parlıyordu. Merdiven boyunca dizilmiş lambalar sıcak peri ışığıyla aydınlanıyordu.

Ve içerisi... Ah, içerisi. Kubbeli tavan boyalı çinilerle kaplıydı ve aralarından bakır avizeler sarkıyordu.

Bu taştan odada baktığım her yerde, ışıkta renk değiştiren ışıltılı devasa duvar halısından tutun da savaşan kanatlı iki perinin mermer heykeline kadar göz alıcı peri objeler sergileniyordu.

Düzeltme: *Hareket eden* mermer heykel. Perilerin taştan kasları hareket ettikçe heykelden sürtünme sesleri geliyordu.

Ona doğru yaklaşıp dikkatle baktım. Birkaç saniye sonra heykellerden biri başını çevirip bana kaşlarını çattı.

"Onlara bakılmasından hoşlanmazlar."

Ses karşısında neredeyse yerimden sıçrıyordum. Bir adam yanımda durmuş heykeller yerine bana bakıyordu.

"Bakılmasından hoşlanmıyorlarsa neden sergileniyorlar?" diye sordum.

Dudaklarını birbirine bastırdığında onu kızdırdım mı yoksa eğlendirdim mi emin olamadım.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"Şey, hayır, yalnızca etrafa bakıyordum."

Başıyla selam verdi. "Gece Krallığı Kütüphanesi'ne hoş geldiniz, yardımıma ihtiyacınız olursa lütfen beni bulun leydim."

Peri uzaklaşırken onu izledim.

Bu... Hoştu. Bana leydim demişti ve kanatlarıma korktuğum gibi dik dik bakmamıştı.

Temkinli bir şekilde heykellerin yanından geçerek kütüphanenin içlerine doğru ilerledim. Burası bölümlere ayrılmış raflardaki kitaplarla doluydu. Kitapların arasındaki masalarda erkekler ve kadınlar oturmuş dergi karıştırıyorlardı.

Tıpkı daha evvel bulunduğum kütüphane gibi burası da eski parşömen, deri ve sedir ağacı karışımı kokuyordu.

Rastgele bir bölüm seçtim ve koridorlarında dolaşmaya başladım. Sırf meraktan raftaki açık mavi ipek kaplamalı bir kitabı alıp açtım.

Ne beklemeliyim bilmiyordum ama beklediğim şey yabancı bir dil değildi. Birkaç sayfasını çevirdim ama hepsi aynı kadim yazılarla doluydu.

"O, Eski Peri dilindedir."

Yerimden sıçradım, neredeyse kitabı düşürüyordum.

Daha önce benimle konuşan peri geri dönmüş ve omzumun üzerinden beni izliyordu.

"Beni mi gözetliyorsun?" diye suçladım fısıltıyla.

Bana kurnaz bir ifadeyle baktı, sanki boyu daha da uzamıştı. "Gece Kralı benden eşinin emrine amade olmamı istediler."

Hı-hı, kesin öyledir.

"O benim burada olduğumu bile bilmiyor."

Aferin, Callie. Takipçi sapığına buraya geldiğinden kimsenin haberi olmadığını söyle, aferin.

Başını yana eğdi. "Nasıl bilmiyor?"

Perilerin, lafı dolandırmak gibi garip bir huyları vardı ve buna yavaş yavaş alışmaya başlamıştım. Bu peri de çok açıkça lafı dolandırıyordu.

Yani şöyle diyordu: Bilgini teyit ettirsen iyi olur manyak kadın çünkü o senin nerede olduğunu kesinlikle biliyor.

Yani Des beni izliyordu ve bu takipçi sapık arkadaşı da bana yardımcı olması için göndermişti.

Yanımdaki periye şöyle bir baktım. "Callie," dedim sonunda elimi uzatarak.

Bir an için elime baktıktan sonsa onu nazikçe kavradı. "Jerome." Bakışları diğer elimdeki kitaba kaydı. "Okumak için özellikle aradığınız bir şey var mı?" diye sordu.

"Yalnızca geziniyorum," dedim. Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

"Belki de kütüphanenin farklı bir bölümü daha çok hoşunuza gider, tabii eğer lanetler konusunda araştırma yapmak istiyorsanız o başka."

"Lanetler mi?" diye sordum.

Sabırlı bir şekilde, "Elinizdeki kitap lanetlerden kaynaklanan rahatsızlıklarla ilgili; özellikle hemoroit ve beklenmedik bağırsak hareketleri gibi..."

Yüce İsa.

Kitabı kapatıp yerine koydum.

Aklıma bir şey geldi. "Kralla ilgili herhangi bir kitabınız var mı?"

Birkaç saat sonra okuma masalarından birine oturdum, yanımda bu dünyanın tarihi ve biyografilerinden oluşan bir yığın vardı.

Kitapların bazıları Ötedünya'nın konuşma dili olan İngilizceyle yazılmıştı ancak şu anda açtığım kitap Eski Peri dilindeydi. Jerome onu raftan aldığında İngilizceye çevrilmesi için kitabı büyülemişti. Garip bir görüntüydü; her sayfa çevirişimde Peri harfleri İngilizce harflere dönüşüyordu.

Kitabın içeriği ise... Oldukça ilgi çekiciydi. Des'in haberi olmadan aile tarihini öğrenirken kendimi hırsız gibi hissediyordum.

Roller değişseydi o da aynı şeyi yapardı.

Parmağım metnin üzerinde hareket etti. Des'in girdiği bir başka savaştan bahsediyordu. Çoğunlukla olduğu gibi, bu da *Borderlands*'te, yani kitaba göre "geceyle gündüzün buluştuğu" yerde geçiyordu.

Ve kitap, bahsedilen diğer savaşlardaki gibi burada da Des'in rakiplerini ne kadar çabuk yendiğini ve ne kadar cesurca savaştığını anlatıyordu.

Savaşları hızlıca geçmeye başladım. Etkilenmediğimden değil ama bilmem kaçıncı kez birinin kafasının uçurulduğunu okumak savaşın ihtişamını biraz yok ediyordu.

Birkaç sayfa daha okuduktan sonra kitabı kapattım. Ne bulmayı umuyordum bilmiyorum –belki Gece Kralı Des'in gerçekte kim olduğuna dair bir bilgi– ama tahmin etmeliydim. Şimdiye kadar baktığım tüm kitaplar ilgi çekici ya da güncel konularla ilgili bilgilerden arındırılmış gibiydi.

Tek öğrendiğim şey Des'in, Gece Krallığı'nı karanlık çağlardan (gerçek anlamda) kurtararak, yalnızca önde gelen dünyalarından birine değil aynı zamanda –her ne kadar bu Gün Krallığı'na ait geleneksel bir sıfat olsa da– en aydın dünyalardan birine dönüştüren devrimci bir kral olduğuydu.

Ayrıca Des'in kral olmadan önce bir asker olduğunu da öğrenmiştim çünkü son okuduğum kitap (çok detaylı bir şekilde) bunu anlatıyordu.

Bunların dışında eşim hakkında çok az değerli bilgi vardı.

Yığından başka bir kitap aldım; küçük, neredeyse avucuma sığan eski bir yazmaydı.

Bu kitapta bir şey vardı. Yumuşak, yıpranmış deri cildi ve mütevazı boyutu bunun farklı olduğunu düşünmeme neden oldu.

Kapağını açtığım anda haklı olduğumu anlamıştım.

Bölüm 1: Desmond Flynn, Gece'nin Unutulan Çocuğu

Sonraki satırı iki kez okumak zorunda kaldım.

Çoğu peri kralı gibi Desmond Flynn da kraliyet hareminde doğdu.

Harem mi?

Bu küçücük kelime aniden terlememe ve üşümeme neden oldu. Kralların *haremleri* mi vardı?

Des bana bunu daha önce hiç söylememişti. Des'in bir haremden gelmiş olmasını değil de bunun Ötedünya'daki normal bir işleyiş olmasını dert etmiştim.

Bundan sonra kitaba odaklanmak zorlaştı, gözlerimin metnin kalan kısmında hızlıca gezindiğini fark ettim.

Bir noktadan sonra kütüphanedeki hava değişti. Daha önce sakin olan mekân şu anda ölüm sessizliğine gömülmüştü. Sanki sessizliğin sesi kısılmış gibiydi. Kollarımdaki tüyler kabardı.

Ve sonra sessizliğin içerisinden ağır adımların sesi duyuldu.

Dönüp baktığımda Des'in uzun adımlarla kütüphaneye girdiğini gördüm, hareket ederken vücudu dalgalanıyordu. Gözleri bana odaklanmıştı. O anda, onu bu devasa mekânda görünce, Des'in girdiği ortama nasıl hükmettiğini anladım.

Onun gölgelerin arasında yürümesine alışkındım, bu yüzden Des'in bu geniş, taş salonda, sanki buranın sahibiymiş gibi (ki teknik olarak öyleydi zaten) salındığını görmek biraz seksi görünüyordu.

Biraz seksiden kastım aslında gerçekten ateşli olmasıydı.

Harem.

Bu kelime aklıma gelerek bütün ateşli düşüncelerimin tadını kaçırdı.

Des bir an için kaybolup oturduğum masanın yanında belirdi. Kenara tünedi ve yanımdaki kitapların kapaklarındaki yazıları okumak için başını yana eğdi.

"Vakit öldürmek için kitap mı okuyorsun, Melek?"

"Biraz."

Harem, diye fısıldadı içimdeki ses. Harem, harem, harem.

En üstteki kitabın kapağını açıp kaşlarını kaldırdı. "Krallığımın tarihini mi öğrenmek istiyorsun?" Gözlerini bana çevirdiğinde bakışları yumuşadı.

Niyetimi fazla asil bir şey gibi gösteriyordu. Tahmin etmiş olmalıydı, muhtemelen ediyordu da. Ama samimi görünüyordu ve bu kendimi kaybetmeme neden oldu.

"Bir haremin var mı?" Soru ağzımdan çıkıverdi, sesim duygusal bir boğukluktaydı.

İfadesi dondu. "Pardon, ne?"

"Bir haremin var mı?" diye tekrarladım.

Kaşlarının arası kırıştı. "Neden böyle bir şey soruyorsun?"

Bu bir hayır değildi.

Kalbim boğazımda atıyor, nabzım kulaklarımda duyuluyordu.

"Kitaplardan birinde bir haremde doğduğundan bahsediliyor."

Açık duran kitaba baktı.

"Orada doğmadım," dedi ustalıkla. Küçük kitabı kaldırdı. "Desmond Flynn, Gece'nin Unutulan Çocuğu," diye okudu. Bakışları bana döndü. "Yani benim meraklı sirenim yalnızca krallığımın tarihi hakkında okumalar yapmıyor."

"Haremin var mı?" diye üsteledim.

Etrafımızdaki diğer periler kitaplarına geri döndüler, ya artık bizim gösterimizle ilgilenmiyorlardı ya da –muhtemelen– Des bizi duymalarını engellemek için büyüsünü kullanıyordu.

Öne eğildi, deri iple tutturduğu beyaz saçlarından bir tutam gevşekçe sarktı. "Varsa ne olmuş? Ne yaparsın?"

Birçok anlamda zayıf olabilirdim ama bu konuda değil.

"Seni terk ederim." Bu beni mahvedecek olsa da yapardım.

Gölgeler salonun köşelerinden kıvrılarak büyümeye başladı.

Birileri cevabımı beğenmemişti.

Des, parmaklarıyla masada ritim tuttu. "Hakkındır."

Ne söylemesini beklediğimi bilmiyorum ama bu, kesinlikle beklediğim şey değildi.

Doğruldu ve masadan kalktı. "Gel." Elini uzattı.

"Hâlâ sorumu cevaplamadın," dedim eline bakarak.

İç geçirdi. "Hayır, Callie. Bir haremim yok, hiç de olmadı."

Vücudum rahatladı ve elini tuttum.

"Neden?" diye sordum beni yönlendirirken.

Dönüp bana baktı, bir kaşını kaldırdı.

"Samimi bir soruydu."

Kütüphaneden ayrılırken, "Birçok cevabı olan bir soru," diye ustaca karşılık verdi.

"Bana söylemek istemediğin cevaplar," dedim.

Hafifçe gülümsedi. "Söylemek istiyorum..." diye itiraf etti. "Ama başka bir zaman."

Kütüphaneden çıkıp saray arazisine geçtik. Kaleye girmeden önce Des elimi bıraktı ve durakladı.

Ondan birkaç adım ötede durdum ve dönüp omzumun üzerinden ona baktım.

İfadesi... Des artık eğlenceli ya da sevecen görünmüyordu. Fazlasıyla peri gibi görünüyordu. Elde etmek istediği şeylere karşı aç gibiydi. O kurnaz, hesapçı bakışları tanıyordum. Aklından pek hoşlanmayacağım bir şey geçtiğinde bu ifadeyi takınıyordu.

"Ne?" diye sordum.

"Benim ve krallığım hakkında kitaplar okuyordun." Bu yüzündeki ifadeyi tam olarak açıklamıyordu.

Bakışları bileziğime kaydı.

Geri adım attım, bileğimin derisi karıncalanmaya başladı. Artık o ifadenin ne anlama geldiğini biliyordum. O, borcunun karşılığını almadan hemen önce yüzünde beliren bir ifadeydi.

"Sakın." Ona uyaran bir bakış attım. Aklından ne geçtiğini bilmiyordum ama bu bile başlı başına korkmama yetiyordu.

Bana doğru geldi, ağır botları taş zeminde takırdadı. "Seni istediğim şekilde yönlendirdiğim onca olaydan sonra Melek, itirazlarının beni durdurabileceğini düşünmen komik." Des dibime kadar geldi. "Bana hâlâ çok ama çok fazla borcun var."

Yüzlerce. Biliyorum.

"Beni istemediğim şeyleri yapmaya zorlaman senden daha çok hoşlanmamı sağlamayacak," dedim.

Üzerime eğildi. "Gözünün önünde insanları kandırdım, canlarını acıttım ve hatta onları öldürdüm. Bana olan borçlarının şanıma zarar vermeyeceğinden eminim."

Gözlerimi kısarak baktım. Ne diyebilirdim ki? Ona borcum vardı, sonuna kadar kullandığım iyilik borçları. Ben Des'i en acımasız haliyle bile seven bir eziktim.

"Şu güzel bileğine bir bakayım," dedi tatlı dille beni ikna etmeye çalışarak.

Tepki vermeye fırsat olmadan büyüsü bileğimi sarıp havaya kaldırdı. Des bir adım yaklaştı ve kalan boncukları inceledi.

Bakışları bileziğimden yüzüme döndü. "Birkaç hafta önce krallığımı görmek istediğinden bahsetmiştin," dedi. "O konuda ciddi miydin?"

Önce krallığı hakkında kitaplar okumama laf etmişti şimdi de bu mu?

Dudağımı ısırdım, bu sorgulamayla nereye varmaya çalıştığından emin değildim. Sonunda başımı salladım. Ciddiydim; bu adamla ilgili her şeyi bilmek istiyordum, buna yönettiği krallık da dahildi.

"İyi." Fazla memnun görünüyordu. "O zaman sen ve ben küçük bir yolculuğa çıkıyoruz..."

Endişelenmeli miydim? Bir yolculuk kulağa o kadar da kötü gelmiyordu.

"Ve oraya uçarak gideceğiz. Birlikte."

BÖLÜM 9

KALENİN EN YÜKSEK BALKONUNA çıktığımızda belki milyonuncu kez Des'e kötü kötü baktım ve hafif soğuğa karşı kollarımı ovuşturdum. Suçlular gibi gecenin kör ünde dışarıda iş üstündeydik.

Bunu yapacak olduğuma inanamıyordum.

Uçacaktım.

Yeryüzünde uçmak bir uçağa binmek anlamına geliyordu. Burada ise tam anlamıyla kanat çırpmak anlamına geliyor ki –şaşıracaksınız ama– bu konuda hiç hevesli değildim. Yani demek istediğim kuşlar bile bu uçma işini bazen eline yüzüne bulaştırabiliyordu, ben kuş bile değildim.

Bileziğime baktım, bu yolculuğun karşılığı olarak iki boncuk eksilmişti.

İki, boncuk.

Kaşlarımı çatmış bileziğime baktığımı gören Des çenemi

kavradı ve ona ait olmayan bir öpücük aldı. "Neşelen, aşkım," dedi. "Eğlenceli olacak."

Kıçımın eğlencesi. Bu deneyimle ilgili eğlenceli olan şey, Des'in Iron Maiden tişörtü giymesi, dövmelerinin gözler önünde olması ve deri pantolonunun kıçını sımsıkı sarmasıydı.

Yani ona kızgın olsam bile bu manzaranın tadını çıkarabilirdim.

Omzunun üzerinde kanatları açıldı ve devasa bir şekilde iki yandan da balkonu kapladı. Ayışığında dalgalanıyor, pençe uçlarındaki kıvrımlar boylu boyunca parlıyordu.

"Kanatlarını aç," diye emretti.

"Ben hâlâ sana kızgınım," dedim ama yine de söylediğini yaptım.

Açılan kanatlarım hem rahatsızlık verecek kadar yabancı hem de açıklanamaz şekilde tatmin ediciydi. Uzun bir günün ardından sutyeninizi çıkarmak gibiydi. Ortaya çıktıklarından beri onları sırtımda sıkıca katlı tutuyordum. Şimdiye kadar onları açmanın ne kadar iyi hissettireceğini fark etmemiştim.

"Farkındayım," dedi, sesi ipek gibiydi.

Yok oldu. Etrafımda dönüp onu aramaya yeltenmeden önce sıcak elini kanatlarımın üstünde gezdirdiğini hissettim. Tenimin geri kalanını nasıl okşuyorsa kanatlarımı da o şekilde okşuyordu, dokunuşu garip bir şekilde tahrik ediciydi.

"Nefes kesiciler, biliyor musun?" dedi parmakları tüylerimin üzerinde kaydı. "Büyücüm hakkında ilgi çekici bir şey daha."

"Büyücü mü?" Ona karşı kızgın olmam gerektiğini kendime hatırlatamadan bu soru ağzımdan kaçıvermişti.

"Periler sana böyle demeye başladılar; bir büyücü."

Bu ayrıntı hakkında gururlanmalı mı yoksa öfkelenmeli miydim bilmiyorum.

"Burada, Ötedünya'da sirenleri bilmeyiz," diye devam etti Des. "Ama zaman zaman aramızda güçleriyle başkalarını büyüleyebilen varlıklar –büyücüler– yaşar. Bu gıpta edilen bir güçtür."

Tekrar önüme geçti ve bakışları kanatlarıma döndü. "Kanatlarını çırpmaya çalış."

İnledim. Bir an için buraya uçmayı öğrenmek için geldiğimizi unutmuştum.

Dediğini yaptım ve hareketim saçlarımı havalandırdı. Des, kanatlarımı çırpışımı izledi ve bir eğitmen gibi başıyla onayladı.

"Şimdi zıplamayı dene," dedi. "Kendini havada ne kadar süre tutabiliyorsun bir bakalım."

"Hazır başlamışken hokkabazlık yapmamı da ister misin?" Kendimi bir sirk gösterisinde gibi hissediyordum.

Kollarını kavuşturdu ve öylece bekledi.

İç geçirdim. "İyi."

Zıpladım ve kanatlarımı çırptım. Etkileyici hiçbir şey olmadı.

"Yeniden."

Denedim ama yine ilk sefer ki gibi kanatlarım hiçbir işe yaramadı.

"Yeniden."

Denemeye devam ettim. Yeniden, yeniden ve yeniden. Birkaç düzine zıplayıştan sonra bu işin bir zamanlaması olduğunu anlamaya başladım. O birkaç düzine zıplamadan sonraki denemede kanatlarım başarılı bir şekilde yerçekimine karşı koydu ama yalnızca birkaç saniye sürdü.

Des başıyla onayladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Yeterince iyi."

Kolumu tuttu ve beni balkonun ucuna götürdü.

"Yet-yeterince iyi derken?" Şüpheli bir şekilde onun olduğu tarafa baktım. "*Ne* için yeterince iyi?"

Pazarlıkçı, balkon tırabzanının üzerine çıktı.

"Ne yapıyorsun?"

Adımını balkonun çıkıntısına attı ve yüzünü bana dönerek ayaklarını taş tırabzanın arasına sıkıştırdı.

"Sorun değil, Melek." Bunu sanki dünyanın en mantıklı adamıymış gibi söylüyordu ama aslında bu adam, Somnia'nın en yüksek balkonunun tırabzanları üzerinde dengede durmaya çalışıyordu.

Aramızdaki taş tırabzana vurdu. "Buraya çık."

Ağzımdan hayret dolu bir kahkaha kaçtı. "Hayatta olmaz."

"Callie," dedi, ses tonu hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Beni kırıyorsun. Seni asla yanlışa sürüklemem."

Bunu bana içmeyi ve kumar oynamayı öğreten adam söylüyordu. Bence *yanlış* tanımını değiştirmesi gerekiyordu.

Yerimden kımıldamadığım için "Bunu ya kolay yoldan ya da zor yoldan yaparız, tercih senin," dedi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve yerimden kımıldamadım.

Gözleri heyecanla parladı. Des'in benim meydan okumalarımdan daha çok hoşlandığı yalnızca birkaç şey vardı. Ne yazık ki bu, onunla daha ileri gitmeme asla yetmemişti.

Büyüsünün nefesini ensemde hissettim, beni öne, kendisine doğru balkonun ucuna sürüklüyordu.

"Sen tam bir hainsin," dedim tırabzanın üzerine çıkarak. Burada rüzgâr vücudumu sarsıp saçlarımı savuracak kadar şiddetliydi.

Des, tırabzanın yan tarafından belimi tutarak beni desteledi ve bana bir korsan gibi sırıttı. "Söylenmeyi kes, Callie. Şimdi," dedi belimi sıkarak, "Kanatlarını benim için aç."

Tüm yargılarımı bir kenara bırakarak istediğini yaptım. Rüzgâr bana doğru esti ve kanatlarımı yukarı kaldırdı.

"Hissedebiliyor musun?" diye sordu Pazarlıkçı, benim her hareketimi izleyerek. "O hava akımı. Yolculuğumuz için bunu kullanacağız."

"Artık inebilir miyim?"

Des'in dudakları hınzır bir şekilde kıvrıldı. "Ayaklarının yere ineceği sonraki yer bambaşka bir şehir olacak, Melek."

Yüzümden kanımın çekildiğini hissettim. Başımı iki yana salladım. "Hazır değilim."

"Evet, hazırsın."

Des'in kanatları arkasından açıldı ve rüzgâr tişörtüyle saçlarını havalandırdı.

Şimdi, tam şu anda bir rüya gördüğümden çok emindim.

Des benim olamayacak kadar vahşi, güzel ve gerçekdışıydı ve benden istediği şey, inanması zor ve garip geliyordu.

"*Uç*," dedi belimi bırakarak. Sözlerinden yayılan güç kanatlarımı hizaya soktu.

Ben itiraz edemeden kollarını iki yana açtı. Her şey ağır çekimde oluyordu; bedeni benden ve balkondan uzaklaştı, gece onu yutmaya hazır bekliyordu. Ayakları çıkıntıdan kaydı ve Des aşağı düşmeye başladı.

"*Des!*" Refleks olarak ona uzandım.

Vücudum öne atıldı ve dengemi kaybettim. Üstüne tünediğim balkon tırabzanı aniden yok oldu. Artık havadan başka bir şey yoktu.

Des yukarı doğru bakarken bana gülümsedi, *düştüğümüz* gerçeği karşısında oldukça huzurluydu. Ve sonra inişimizin tam ortasında gözden kayboldu.

Kayboldu.

Beni yüzlerce metre altımdaki sarayın zeminine bakar halde bıraktı. Des ortalarda yoktu.

Aman Tanrım, işte şimdi mahvolmuştum. Hem de çok fena. Bu uçmak değildi, ölüm sanatıydı ve beni bu saçmalığa bulaştıran kişi ortada yoktu.

Sanırım o aptal, "laf olsun diye söylenen" sorunun cevabını almıştım: Arkadaşın senden bir yerden atlamanı istese, yapar mıydın?

Açıkça görüldüğü üzere, benim gibi bir manyak yapardı.

Des'in büyüsü kanatlarımı sarmış, onları hâlâ çekiştirmekteydi. Dişlerimi sıktım ve kanatlarımın beni yönlen-

dırmesine izin vererek rüzgârın yönünü yakalamaları için hafifçe yana eğdim. Düşüşün hızı hareketlerimi kontrol etmemi zorlaştırıyordu.

Saray bir buğu gibi kat kat yanımdan geçiyor, zemin gittikçe netleşiyordu. Kanatlarımı katlanmaya zorlayan rüzgârla mücadele etmeyi sürdürdüm. Des'in büyüsü bana yardım ediyordu. Tam bunun umutsuz bir çaba olduğunu düşündüğümde düşüşüm yavaşlamaya başladı.

Dengemi korumak için kanatlarıma açı vermeye devam ederek içgüdülerimin kontrolü ele almasına izin verdim. Düşmekten rüzgârı kesmeye geçmiştim ve bedenim zemine doğru düşmek yerine üzerinde kaymaya başlıyordu.

Artık ölümüne düşmediğimden oldukça emindim ama hâlâ tam olarak uçamıyordum. Daha çok rüzgârın savurduğu bir sonbahar yaprağı gibiydim.

Des, birdenbire altımda belirdi ve elleri belime uzandı. "Kanatlarını çırp, aşkım."

Kulaklarımda ıslık çalan rüzgârın sesinden onu zar zor duyabiliyordum, kanatlarımı yukarı aşağı hareket etmeye zorladım.

Yalpaladım ve birkaç saniyeliğine, başardığım şeyi kaybedeceğimden ve yolun sonunda yere çakılacağımdan endişelendim. Ama artık Des buradaydı ve böyle bir şeyin yaşanmayacağından emin olmaya çalışıyordu.

Yavaş ve istikrarlı bir şekilde kanatlarım beni yukarı doğru itti. Ondan uzaklaşmaya başlayınca Des beni serbest bıraktı ve havada daha da yükseldim.

Hassiktir, *uçuyordum*.

Benden şaşkınlık dolu bir kahkaha koptu. Bu, tahmin ettiğimden daha keyifli bir şeydi. Sıcak bir hava akımına çarptım ve sonra süzüldüm, akım beni kendiyle beraber götürdü.

Yanımda korkutucu görünen kanatların gölgesi belirdi. Dönüp Pazarlıkçı'ya baktığımda beyaz saçlarının havada savrulduğunu gördüm. Bana gülümsediğinde tüm yüzü aydınlandı.

"*Beni takip et*!" Rüzgâr sözlerini alıp götürse de dudaklarını okuyabildim.

Önden ilerledi, sonra sağa yanaştı, bedeni gökyüzünde kavis çizdi. O devasa kanatlar ayışığında tehlikeli bir şekilde parlıyordu. Daha önce onun gerçekdışı olduğunu düşündüysem haksızlık etmiştim. Des sihirliydi ve her nasılsa, kaderin garip cilvesiyle bu sihrin parçası oluvermiştim.

Onu izledim ve tıpkı onun yaptığı gibi kanatlarımı ayarlayarak havada kavis çizdim. Tekrar kahkaha attım, artık resmen uçabildiğim için ferahlamıştım.

Des, kelimenin tam anlamıyla beni öldüresiye korkuttuğu için hâlâ kara listemdeydi ama buna değerdi; kanatlarım çıktıktan sonraki günlerde katlanmak zorunda kaldığım korkuya ve tiksintiye bile değerdi.

O geride kalana kadar Des'i takip ettim ve sonra ikimiz yan yana süzüldük. Buradaki, gökyüzündeki sessizlik gibisi yoktu. Rüzgâr konuşamayacağımız kadar gürültülüydü ama yine de her şey bir sessizlik örtüsüyle kaplıydı.

Des sık sık bir şeyleri işaret ediyordu. Birinde peri birliğini, diğerinde ise Ötedünya'daki diğer krallıklardan birini

–gökyüzünde süzülmeyenlerden– olduğunu tahmin ettiğim, çok çok aşağıda kalan zayıf bir ışık kümesini işaret etmişti.

Hatta uzaktan gördüğüm, bedenleri çoğunlukla bulutların arasına gizlenmiş bir peri çiftini de göstermişti. Yalnızca uyumsuz bir çift parlak kanat ve birbirine dolanmış bacaklar görebilmiştim ve bulutlar hareket ederek onlarla aramıza girmişti.

Uçarken böyle birkaç çift daha gördüm. Kucaklaşmalarına bakılacak olursa, onlar birlikte olmak için yıldızların ve bulutların altında gizlice buluşan âşıklardı.

Bir ya da iki saatin ardından önümüzde gece göğünün büyük bir kısmını kaplayan devasa kara parçasını gördüm.

Süzülen bir ada daha. Tıpkı Somnia gibi.

Yaklaştıkça soluk pastel renklerde parıldayan şehir ışıklarını fark etmeye başladım.

Des yanımda açı yaparak, süzülen adaya doğru alçalmaya başladı.

İlk kez üzerinden uçtuğumuz yer hakkında gerçek bir fikir edinemiyordum. Hisarlar, hendekler, kuleler ve köprülerden oluşan bir yerdi. Manzaranın üzerinde süzülürken yanımızdan akıp gidiyorlardı. Yapıların aralarına serpiştirilmiş devasa yeşil alanlar görünüyordu. Bu kadar yüksekten onların tarla mı, orman mı yoksa bakımlı parklar mı olduğunu anlamak zordu.

Yaklaştıkça adanın kendine has özelliklerini fark etmeye başladım. Gözünüzü kırptığınız anda yapıların boyları ve şekilleri değişiyor gibi görünüyor, sokakların sonu seçilemi-

yordu. Bu adadaki renkler bile olması gerekenden hem daha parlak hem de daha mattı. Bir peri masalı ve karnavalın bir araya getirilmiş hali gibi görünüyordu ama yine de... Her şey olması gerektiği gibi değildi sanki.

İnişe geçerken kimse bize bakmadı. Biz bu garip adadaki iki periydik yalnızca.

Des süzülerek durdu ve zarif bir şekilde yere indi.

Benim inişimde ise zarafet falan yoktu. Doğrudan Pazarlıkçı'ya çarptım ve neredeyse ikimizi de deviriyordum.

Beni belimden yakaladı, gözleri kocaman açılmıştı ve sonra kahkaha atmaya başladı. Muhtemelen bana gülüyordu.

Uçmanın verdiği mutluluk midemde fokurdayarak boğazıma yükseldi, daha fazla kendime hâkim olamadım ve ben de ona katıldım.

Az önce uçmuştum. Hem de Des'le. Onun dünyasının bir parçası olmayı ümit ettiğim ama bu ihtimalden umudumu kestiğim onca yıldan sonra şimdi buradaydım. İroniye bakın ki en içten dileklerimden birini deli adamın biri gerçekleştirmişti.

Sonunda kahkahalarımız dindi ama hâlâ Des'in gözlerinin parıldadığını görebiliyordum.

"Saçlarının dağılmış hâlini seviyorum," diye mırıldandı bir tutamına dokunarak.

Aynısı onun saçları için de söylenebilirdi. Onun neredeyse omuz hizasındaki saçlarına hep garip bir takıntım olmuştu ve şu anda çok seksi görünüyorlardı.

"Uçmakla ilgili bütün beklentilerin karşılandı mı?" diye sordu.

Beni kandırarak tırabzanlardan atlamama neden olduğu için şu anda canına okuyabilirdim ama anı mahvetmek istemedim. Gökyüzünde bu kadar keyifli zaman geçirmişken ve Des beni sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi tutarken olmazdı.

"Muazzamdı," dedim nefes nefese.

Gözleri heyecanla parladı ve beni yüz yüze gelebileceğimiz kadar serbest bıraktı.

Dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu, dudakları talepkârdı. Sonra botlarım yere basana kadar kollarının arasından kaydım.

Des çevreye daha iyi bakabilmem için kenara çekildi.

"Rüyalar Diyarı Phyllia'ya hoş geldin," dedi.

Gözlerim dükkânlarla çevrili caddeye döndü. Her mağaza diğerinden daha gösterişliydi.

Bana en yakın giyim mağazasının vitrininde sanki gerçekten de denizköpüğünden yapılmış gibi görünen bir elbise asılıydı. Yanında da gerçek olmadığına yemin edebileceğim tonda mavi bir erkek takımı duruyordu. Gece göğünden yapılmış gibi görünen koyu renk kumaşında minik ışıltıları olan bir pelerin ve bulutlara şekil verilerek yapılmış gibi görünen bir de bileklik vardı.

Giyim mağazasının yanında ilgi çekici oldukları kadar sıradışı mobilya ve dekorasyon ürünleriyle dolu bir antika dükkânı vardı. İçeride tamamen gül rengi kuvarstan yapılmış bir masa parlıyordu. Yanında sis girdabıyla dolu küçük cam bir şişe duruyordu; Rüyaların-Gerçek-Olduğu'nu belirten bir işaretti.

Sokağın sonunda masaları caddeye taşan, etrafa hem yabancı hem de iştah açıcı kokular yayan restoranlar bulunuyordu. Des'in dikkatini üzerimde hissediyordum. Bir eli belıme koydu ve beni ileri doğru yönlendirdi.

"Phyllia'da," diye açıkladı, "Hiçbir yere açılmayan kapılar bulabilirsin. İnsanlar seni bir an için tanır ama sonraki an tanımazlar, daha önce ziyaret ettiğinden emin olduğun yerler görürsün ama ne zaman ya da nasıl ziyaret ettiğini bilemezsin. Phyllia en sıradışı düşüncelerinin gerçekleşebileceği yerdir."

Rüyalar Diyarı. Burası sanki Ötedünya'yla hayallerimdeki Harikalar Diyarı'nın karışımı gibiydi. Her şey o zarif pen dokunuşuna sahipti ama hiçbir şey göründüğü gibi değildi.

Çevresini ellerinde şişeler olan insanların sardığı bir çeşmenin yanından geçtik.

"Bu su mütevazı dilekleri gerçeğe dönüştürür," dedi Des.

Altın saçlı bir peri kadının elindeki cam kabı suya daldırışını büyülenmiş bir şekilde izledim. Hangi küçük dileğimin gerçeğe dönüşeceğini görmek için suyu denemek istedim.

Kafelerin yanından geçerken, loş ışık ve içeriden süzülen alçak sesli konuşmalar dikkatimi dağıttı.

"Ötedünya'da da restoranlarınız var," dedim.

"Şaşırdın mı?" Des eğleniyor gibi görünüyordu.

Şaşırmıştım. Aslında Ötedünya'da çiçek tarlaları ve inanılmaz mimari yapılar olduğunu varsaymıştım. Restoranlar çok... *İnsani* geliyordu.

Des aniden beni onlardan birine sürükledi.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni yemeğe götürüyorum, tabii açsan."

Midem guruldamak için tam o anı seçmişti. Uçmanın kaç kalori yaktığını bilmiyordum ama şaşırtacak kadar çok olmalıydı.

"Yiyebilirim."

Dudakları seğirdi. "İyi. Ben de yiyebilirim."

Girdiğimiz restoran, iç düzenlemesinden duvarlardaki kakmalı aynalara kadar gümüş ve menekşe tonlarında dekore edilmişti. Yüksek tavanlardan bulutlar sarkıyordu ve her masanın ortasında, Somnia'nın her yerinde gördüğüm zarif beyaz çiçeklerle dolu bir vazo duruyordu.

Des'le masaya oturduğumuzda çaktırmadan etrafı taradım.

İlk bakışta çevremizdeki erkek ve kadınlar pek normal görünmüyordu. Çoğunlukla dış görünüşlerindeki küçük detaylar yüzündendi; göz renkleri bir insana göre biraz fazla parlak ya da saçları ölümlü birininkine göre fazla uzundu. İncelemeye devam ettikçe içlerinden birkaç perinin aralarından sıyrıldığını fark ettim. Örneğin, lavanta grisi teni ve ağız dolusu keskin, sivri dişleri olan adam gibi. Ya da uzuvları ince ve uzun, teni derin gölgelerin renginde olan kadın gibi.

Meraklı bakışlarımın aksine restoranın müşterileri bizi tamamen görmezden geliyordu.

"Bu insanlar kim olduğunu biliyorlar mı?"

"Biliyorlar," dedi.

"Peki, neden hiçbiri..." Doğru kelimeyi aradım.

"Yaltaklık etmiyorlar mı?" dedi cümlemi benim yerime tamamlayarak.

"Evet."

Omzunu silkti. "Görünüşümüzü gizledim."

"Gizlemek mi?"

"Dış görünüşümüzü incelikle değiştirmeyi amaçlayan minik bir yanılsama; tanınmayı önlemek için." Bana doğru eğildi. "İkimizin de fazladan ilgi istemeyeceğini düşündüm."

Lanet olsun, çok düşünceliydi.

Etrafımıza bakarken yine dikkatim dağıldı. Sıradışı olan yalnızca buradaki insanlar değildi. Restoranın ortasına doğru yapı gotik bir katedrale dönüşüyordu, sıralar ve minber şimdilik boştu.

"Rüyalar gibi," diye açıkladı Des.

Tekrar ona döndüğümde birinin bize çoktan içecek ve ekmek servis etmiş olduğunu fark ettim.

Gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Burası çok..." –ürkütücü– "büyülü bir yer."

Des sandalyesine yaslandı ve dudaklarına alaycı bir gülümseme yayıldı.

"Ne yemek istersin?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Henüz menü gelmedi..."

Ben daha konuşmamı bitirmemiştim ki önüme bir tabak ravyoli geldi.

Yok artık, bu nasıl olmuştu?

Des, fal taşı gibi açılmış gözlerime bakıp güldü.

"Yemek güvenli mi?" diye sordum.

Öne doğru eğildi ve kaslı kollarını masaya dayadı. "Seni hiç yanlışa sürükler miyim, Melek?"

Ona kötü bir bakış attım. "Bunu en son söylediğinde bir binadan atlamam için beni kandırmıştın."

"Bir binadan *uçman* için."

Gözlerimi devirdim. "Uçma konusunun önemle üstünde duruyorsun, Des."

"İrdelemek her şeydir Callie, benden hiçbir şey öğrenemedin mi?"

Çatalımı elime aldım ve gizemli kremalı sosla kaplı ravyoliyi inceledim. "Aslında, haklısın. Bana nasıl tam olarak hilekâr bir piç olunması gerektiğini öğrettin."

Des yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle sandalyesine yaslandı. "Bunu bir iltifat olarak alıyorum."

Ravyolilerden bir parça kesip ağzıma attım. Tadı hayallerimin de ötesindeydi.

"Güzel mi?"

Gözlerimi kapatıp başımla onayladım ve biraz daha tadını çıkardım.

"Bak, seni öldürmedi bile."

Des yine Des'liğini yapıyordu.

"Henüz," diye tamamladım çünkü ben de bazen sivri dilli olabiliyordum.

Gözlerimi açtım ve –şaka yapmıyorum–havada, Des'in hemen önünde bir *churro* belirdi ve sonra masaya düştü. Altına karnavaldakiler gibi ucuz, mumlu bir kâğıt bile sanılmıştı.

Kaşlarımı kaldırdım.

Des churroyu aldı ve bacaklarını masanın üzerine koydu. Çekinmeden bir ısırık aldı.

Hakkını yemeyeceğim, anı yaşamayı biliyordu.

Ayaklarını üst üste attı, "Şimdi bana bir hayalini söyle aşkım?"

"Hayal mi?" diye tekrarladım, bir sonraki ravyoli lokmasını ağzıma götürmek üzereyken.

"Hayattan istediğin bir şey var mı?"

Ravyoliyi ağzıma atıp yavaşça çiğnedim.

Yuttuğumda omuz silktim. "Sanırım mutlu olmak."

"Hadi ama Melek," dedi, elindeki churroyu bana doğrultarak. "Beni bir boncuk almak zorunda bırakma. Bundan daha net bir şey istediğine eminim."

Ravyolime baktım ve yanaklarımı havayla doldurdum. "Bilmiyorum," dedim sonunda. "İki ay önce sana bir eş ve aile istediğimi söyleyebilirdim." Bu itirafın ağzımdan özgürce çıkmış olmasına şaşırdım. Savunmasız olmayı öğrenen tek kişi Des olmayabilirdi.

Doğrusu şu ki Des esip kükreyerek hayatıma yeniden girmeden önce yalnızdım; acı verici, ıstırap dolu bir yalnızlıktı. Sanki hayatınız akıp giderken yanınızda buna tanık olacak kimseniz yokmuş gibi hissetmenize neden olacak türden bir yalnızlık.

Pazarlıkçı, gözlerini kısarak bana baktı yüzü ifadesizdi. "Artık bunu istemiyor musun?"

Bakışlarıyla buluştum. Böyle zamanlarda ifadesini okumak zorlaşıyordu.

Derin bir nefes aldım. "Hayır, hâlâ istiyorum ama..." Doğru sözcükleri bulmam birkaç saniye sürdü. "Ama artık bunun gerçekleşmeyeceğinden korkmuyorum."

Bir ruh eşiniz olduğunu öğrendiğinizde böyle olmazdı. Ömür boyu yalnız kalma korkusu uçup giderdi.

İtirafım üzerine Des'ın gözleri şehvetli bir hâl aldı, insanlarla dolu bir restoranda olmasaydı masanın üzerindekileri süpürüp benimle tam orada sevişeceğine yemin edebilirdim.

Boğazımı temizledim. "Senin hayalin ne?" diye sordum tenimin aydınlandığını hissederek.

Des beni izledi, vücudu o kadar hareketsizdi ki sanki ataga geçmeyi bekliyormuş gibi hissettim.

Sonunda, "Benzer hayalleri paylaşıyoruz," dedi.

"Sen de mi bir koca istiyorsun?" Kendime engel olamayarak onunla dalga geçtim.

Bana sinsice gülümsedi ve churrodan –oldukça imalı– bir ısırık aldı.

"Belki..." dedi. "Ama sen de iş görürsün."

Göz devirmekten başka bir şey yapamadım. "Son seçenek olmaktan *mutluluk* duyarım."

Dudakları kıvrıldı. Bir an için bana baktı ama sonra bir sonuca vararak ayaklarını masadan indirdi. Tabağımın yanına birkaç bozukluk atıp elime uzandı.

"Ama ben daha bitirmedim..." diye söylendim. Daha ravyolimi bitirmemiştim bile ve tadını sonuna kadar çıkarmayı düşünüyordum. Yemeğini sonuna kadar mideye indirebilen bir kızdım.

"Yolda yemek için bir şey ister misin?" diye sordu.

Dudaklarım aralandı ama ben daha bir şey söyleyemeden masaya bir churro daha düştü ve neredeyse ravyolimin içine giriyordu.

Şimdi kaşlarını kaldırma sırası Des'deydi. "Görünen o ki birilerinin gözü yemekte kalmış."

Kesinlikle kalmıştı. Churroyu güzel yutturmuştu.

Yiyeceğimi kaptım ve Des'in beni restorandan çıkarmasına izin verdim. Dışarıda gökyüzü hâlâ karanlıktı. Göğe bakarken churromdan bir ısırık aldım, garip bir şekilde keyiflenmiştim.

Yürürken botlarımızdan çıkan ses sokakta yankılanıyordu. Nereye gittiğimizi bilmiyordum ve pek umurumda da değildi. Böyle gecelere aşinaydık. Des beni sayısız kez yabancı şehirlere götürmüş ve sokaklarda birlikte dolaşmıştık. Bazen bize alkol eşlik ederdi, bazen de kahveyle hamurişi.

"Bu bana geçmişi hatırlattı," diye mırıldandım.

Des elimi tuttu ve dudaklarına götürüp öptü.

Kalbimin büyüdüğünü hissettim. Bu adam sonsuza dek benimdi. Yanımda Des'le bir ömür. Bu, hiçbir zaman tam olarak alışamayacağım çılgın bir düşünceydi.

Dükkânların olduğu sokağın sonuna vardık. Burada caddeye büyük bir meydana açılıyordu. Tam ortasında birbirlerine sıkıca sarılan kanatlı bir çiftin heykeli yer alıyordu. Yalnız bu heykel birkaç metre havada süzülüyordu.

Önünde durdum.

"Kim onlar?" diye sordum çifte bakarak. Kadın bileziğimdeki boncuklarla aynı koyu renk taştan yapılmış gibi duruyor, teni ışıkta parlıyordu. Sarıldığı adam, ışıltılı bir kumtaşından yapılmıştı, teni kendiliğinden parlıyor gibiydi.

"Âşıklar," diye cevapladı Des. "Kadim tanrılarımızdan

ikisi." Adamı işaret etti. "O Fierion, Işık Tanrısı ve kadın da Nyxos, Karanlık Tanrıçası."

Nyxos... Bu isim nereden tanıdık geliyordu?

"Efsanelere göre," diye devam etti Des, "Fierion, Doğa Tanrıçası Gaya ile evliymiş ancak esas aşkı, beraber olması kesinlikle yasaklanmış olan Nyxos'muş. Onların aşkı günün geceyi, gecenin de günü kovalamasına neden olmuş.

"Burada, Rüyalar Diyarı'nda nihayet beraber olmalarına izin verildi."

Uzun bir süre heykele baktım ve churromu bitirdim. Yalnızca bir efsane olsa bile yaşadıkları trajedi beni yine de etkilemişti. Talihsiz aşk hikâyelerinden nefret ediyordum. Hayat zaten yeterince kalp kırıklığıyla doluydu.

Gözlerim heykelin ötesine, büyük meydanın diğer tarafındaki iki futbol sahası büyüklüğündeki görkemli taş köprüye takıldı. Köprüyü aydınlatan lambalar yolun yarısından itibaren puslu bir karanlığa karışıyordu.

Köprünün diğer ucunda bir başka süzülen ada olduğunu fark ettim.

"Orada ne var?" diye sordum, kara parçasını işaret ederek. Orada karanlık doğamı çağıran zorlayıcı ve sinsi bir şey vardı.

Des kaşlarını çattı. "Memnos, Kâbuslar Diyarı."

"Memnos," diye yineledim oraya bakarak. Haftalar önce Des'in süzülen adaların isimlerini sıralayışını hatırladım. "Ziyaret edecek miyiz?" diye sordum.

Pazarlıkçı tereddüte düştü. "Bog'u hatırlıyor musun?"

Nasıl unutabilirdim?

Başımla onayladım.

"O, Memnos'u evi kabul eden sayısız yaratıktan yalnızca biriydi."

Hafifçe titredim.

Anlaşılmıştı.

"Önünde sonunda adayı sana göstereceğim ama şimdi..." Elimi tuttu ve bana anlamlı bir bakış attı. "Bu yolculuk yalnızca bizim için."

BÖLÜM 10

ERTESİ SABAH PHYLLİA'DAKİ SÜİTİMİZDE, Des'in saçlarının sırtımı gıdıklamasıyla ve omurgamdan aşağı sıraladığı öpücüklerle uyandım.

Ağır ağır gerindim, yüzüme hafif bir gülümseme yayıldı.

Dün gece Phyllia'yı keşfe çıktığımız büyülü bir akşamın ardından ana meydanın hemen yanındaki, rengi ve teması değişen, şatafatlı odaları olan bir otele yerleşmiştik.

Des'in hâlâ görünüşümüzü kamufle ettiğinden ikimiz de söz etmedik. Normal bir çift gibi otelde kalmak kralların genelde rahatça yaptığı bir şey değildi.

Sırtımdaki öpücükler duraksadı. Bir anda Des kulağımı dişledi. "Uyurken dağılan saçlarının sana ne kadar yakıştığından bahsetmiş miydim?" dedi, sesi alçak ve boğuktu.

Yastığıma gömülüp güldüm ve elimi uzatıp kaslı vücudunu iterek uzaklaştırdım. Döndü ve beni de kendiyle sürükleyerek dudaklarımdan öptü. Uykulu gözlerimi kırpıştırdım.

"Bu en sevdiğim şey," dedi bana bakarak.

Hâlâ ayılmaya çalışıyordum.

"Ne?" diye sordum.

"Her sabah seninle uyanmak." Parmağıyla burnuma dokundu. "Özellikle de sen böyle uykulu ve sevimliyken."

Esnememi bastırdım. "Sen nasıl bu kadar... *Ayıksın*?"

Cevap vermek yerine yataktan kayarak çıktı. Minderin üzerine düştüm, gözlerim çoktan kapanmaya başlamıştı bile.

Yeniden dokunuşuyla uyandım, sırtımdaki elleri sıcaktı. Ve sonra kokuyu aldım.

Kurtuluşun, yani kahvenin kokusuydu.

Merakla gözlerimi açtım ve işte oradaydı; yüzümden yalnızca birkaç santim ötede dumanı üstünde bir fincan kahve.

Almak için uzandım.

"I-ıh," dedi Des elimden uzaklaştırarak. "İstiyorsan eğer yataktan çıkman gerek."

Sanki beni teşvik etmek ister gibi örtüler kendiliğinden omuzlarımdan kayarak ayak bileklerime kadar indi.

Uçlarından tutup yukarı çektim.

Yeniden aşağıya kaydılar.

Bu kez daha güçlü bir şekilde yukarı çektim.

Gerçekten başlarım Des'e de kahvesine de.

Örtüyü kolumun altına sıkıştırdığımda bir kez daha kaymaya başladı. Sıkıca tuttum ve cansız bir nesneyle halat çekme oyunu oynadım.

"Aman Tanrım, Des, ciddi misin sen?"

Yatak direklerinden birine yaslanarak bana ait olan kahveden bir yudum aldı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Yalancı pıç.

"İyi," diye hırlayarak yataktan kalktım. "Uyandım."

Ayaklarımı yere vurarak ona doğru yürüdüm. Görkemli bir şekilde çıplak oluşunu ve saçlarını seksi şekilde tepeden topuz yapışını görmezden gelerek elindeki kahve fincanını kaptım ve odanın karşısındaki balkona yürüdüm.

"Bir teşekkür fena olmazdı," dedi peşimden balkona gelerek.

"Bir özür de öyle," dedim.

Bu konuda söyleyecek bir şeyi olmamasına şaşırdım.

Balkonun güzel bir bölümünü kaplayan küçük mozaik masanın üzerinde kahvaltı hazır bekliyordu ve nefis kokuyordu.

Sandalyeye oturup arkama yaslanarak kahvemi yudumladım. Tanrım, tadı çok güzeldi. Uykumdan fedakârlık etmeme neredeyse değiyordu.

Des karşıma oturdu, heybetli yapısı küçük bistro sandalyesini kaplıyordu. Espresso fincanını aldı ve nazikçe yudumlamaya başladı.

Normalde elindeki fincanın ufak olması beni güldürürdü. Ancak şimdi, her nasılsa fincanımın üzerinden ona kötü kötü baktım. Can yakacak kadar güzel bir yüze sahip olması bile yardımcı olmuyordu. Ya da çıplak olan yapılı vücudu ve kaslı kolları.

Kahretsin, neden her zaman bu kadar iyi görünmek zorundaydı? Özellikle de ben enkaz gibi görünürken.

Dünyanın adil olmamasının bir başka örneği daha.

Des imalı bir şekilde, içinde dumanı tüten bir kahvaltı dürümünün olduğu tabağıma baktı. "Yemeyecek misin?"

"Neden bana kahvaltı hazırladın?" diye sordum şüpheli bir şekilde.

Kahvesini bıraktı, bakışlarında temkinli bir ifade vardı. "Tuzak soru mu bu?"

"Senden beklenmeyecek şekilde nazik bir davranış," dedim. "İşte şimdi kaba olmaya çalışıyorsun."

Belki de öyleydim. Geçmişte Des, beni kahvaltıya götürürdü, hiçbir koşul ve şart gerekmeden.

Öyleyse neden bu sefer gerçekten de bir şartı varmış gibi hissediyordum?

Kahvemden bir yudum daha aldıktan sonra fincanı masaya koydum. "Gerçekten de sabahın bu saatinde beni kahvaltı etmem için mi uyandırdın?"

"O kadar da erken değil," dedi soruyu geçiştirmeye çalışarak.

Haklı olabilirdi. Yıldızlar, tıpkı dün gece uyuduğumuzda oldukları gibi gökte parlıyorlardı.

"Neden bana kahvaltı hazırladın?" diye sordum yeniden.

"Çünkü seni seviyorum," dedi. "Her şeyin bir bedeli mi olmalı?"

İtirafıyla hassas kalbim biraz daha eridi ama ben onu, iri gümüş rengi gözlerine güvenemeyecek kadar uzun zamandır ve yakından tanıyordum.

Kuşkuyla ona baktım. "Normal insanlarda olmaz. Ama sende kesin olur."

Bana bakarak sırıttı, bu haklı olduğumun ilk işaretiydi. Aklında bir şeyler vardı.

"Nedeni ne?"

"Yakında öğreneceksin."

Yakında öğrenecektim. Süite geri döndüğümüzde deri eğitim kıyafetleri yatağın üzerinde belirdi.

İnledim. "Tatilde olduğumuzu sanıyordum?"

"Düşmanların tatil dinlemez."

Haklıydı.

Bu konuda onunla tartışmak yersizdi; Des'in büyüsünün beni öne doğru çektiğini hissedebiliyordum. Söylenerek kıyafetleri giydim ve odadan çıktık.

Otelden ayrılıp şehir merkezini çevreleyen karanlık, ıssız koruya doğru yola koyulduk. Güzel olmasına karşın gerçekten de yabani bir ormandı. Otlarla kaplı patikanın içinden geçerken yerdeki köklere takıldım ve yabani otları, egzotik çiçekli bitkileri yolumdan çekmek zorunda kaldım.

İlerledikçe hareketlerimiz daha da ağırlaştı. Bunun yalnızca dün geceden kalma bir yorgunluk olduğunu düşünüyordum ki bu düşünce daha yoğun bir hal alarak sanki ağır çekimde hareket ediyormuşuz gibi hissettirmeye başladı. Bu arada Des gayet normal hareket ediyor gibi görünüyordu.

Ormandaki açık alana ulaştığımızda Des durdu ve döndü. Bana bir kılıç fırlattı, kolumu kaldırıp onu havada kapmak için saçma bir güç sarf etmem gerekti.

Gözleri neşeyle parlıyordu. "Kılıcını çek, Callie."

Kılıcı kınından çektim, kollarım ağırlaşmıştı.

Kılıcı kaldırana kadar o çoktan üzerime gelmişti. Tek yapabildiğim eğilip darbesinden kaçmak oldu. Üstelik bana karşı ağırdan alıyordu. Hem de acınası şekilde.

"Daha hızlı, Callie."

Daha hızlı hareket etmemim mümkünatı yoktu. Bu şekil. de bile zor hareket ediyordum. Bu, tıpkı balın içinde yüz. mek gibiydi. Bugünkü eğitimin işkencesini, üzerimdeki ha. valı deri kıyafetler bile önleyemiyordu.

Öte yandan, benim aksine Des etkilenmiş görünmüyor. du. Ya bulunduğumuz yer onu etkileyemiyordu ya da etki. lerini azaltmak için büyüsünü kullanıyordu. Hızlıca hareket ediyor, kendimi savunabileceğimden daha hızlı bir şekilde üzerime geliyordu.

Bunu nasıl bu kadar iyi yapıyordu bilmiyorum ama ne zaman kılıçla üzerime gelse bilerek kıyafetimi hedef alıyor ve üzerimde küçük kesikler açıyordu. Artık göğsümde ve bacaklarımda düzinelerce küçük kesik vardı. Ve ben ona he. nüz tek darbe bile indirememiştim.

Bir tane bile.

Sonsuz gibi gelen bir süreden sonra nihayet antrenmanın bugünlük sona erdiğini söyledi.

Bir ot yığının üzerine düştüm, kılıç yanımda yere çarptı.

Saçlarımdan ayak parmaklarımın ucuna kadar yorulmuş. tum ve kıyafetim kâğıttan kesilmiş bir kar tanesi gibi delik deşik görünüyordu. Ama şu anda neredeyse hiçbir şey umu. rumda değildi.

Gün: 1 – Callie: 0

"İyi iş çıkardın," dedi Des yanıma gelerek. "Burası dün. yanın her yerinden daha ağır hareket etmek üzere büyülen. miş; rüyalardaki ağır çekime benzemesi için."

Bunu önceden bilmek işime yarayabilirdi.

Tabii ki beni etkilediği gibi Des'i etkilemediğini fark et. miştim.

Sinsi peri.

Antrenmandan bitkin düşmüş bir şekilde yanağımı dizime yasladım.

Des yanıma oturdu ve parmaklarıyla yüzümü okşadı. "Henüz dinlenemeyiz. Sonraki adaya doğru yola çıkmamız gerek." Sesi hafiften özür diler gibiydi.

Kıçımı bu ot yığınından kaldırmama imkân yoktu.

Des bunu fark etmiş olacak ki beni ayağa kaldırmak yerine kollarını kanatlarımın altından dizlerimin arkasına kaydırdı.

Beni göğsüne doğru kaldırıp kucağına aldı. Pençe uçlu kanatları çevremizde genişçe açıldı, Des havalandı ve gece göğüne doğru yükseldik.

Rüzgâr saçlarımı sertçe savururken Des, yüzümü göğsüne yaslayarak beni rüzgârın şiddetinden korudu.

Başımı ona yaslayıp erkeksi kokusunu içime çektim. Yabancı bir dünyada gece gökyüzünün ortasındayken bile nasıl oluyordu da evimde gibi hissedebiliyordum anlamıyorum ama hissediyordum.

Gözlerim kapandı ve kanat çırpışları arasında uykuya daldım.

Midem bulanınca irkilerek uyandım. Gözlerimi açtığımda çevremde binlerce yıldız parlıyordu.

Doğrulmaya çalıştığımda Des'in kollarının beni sıkıca sardığını hissettim. Hâlâ gökyüzünde olduğumuzu ve Des'in şaşırtıcı şekilde rahat bir yatak olabildiğini anlamam bir dakika kadar sürdü.

Aşağı göz attığımda, Somnia olmayan başka bir süzülen adaya inmeye başladığımızı fark ettim.

Şimdi Des'in daha evvel krallığına duyduğum ilgiyle alakalı şifreli soruları netlik kazanmıştı. *Beni krallığında turu çıkarmıştı.*

Yönettiği kaç tane süzülen ada olduğunu hatırlamaya çalıştım ama şu anda zihnim bomboştu. Anladığım tek şey birkaçını ziyaret edeceğimizdi.

Bu ada eğlenceli görünüyordu. Uzaktan bile görebiliyordum. Nereye baksam yapıların üzerinde renkli ışıklar parlıyordu. Bunlar Noel'de görmeye alışkın olduğumuz türden ışıklar değil, bir barın dışında görebileceğimiz türdendi.

Burada yetişen renkli ve çiçekli bitkilerle ağaçlar tropikal bir his veriyordu; tıpkı ılık gece havası gibi.

Yaklaşana kadar sokaklardaki bir dizi bar kavgasını göremedim. Kavgaya karışmamış olan periler sarhoş bir şekilde kaldırımların kenarında dikiliyordu. Binalardan birinin duvarına yaslanmış işi pişirmeye çalışan sevimli çift dışında elbette.

Pekâââlâââ.

Kumarhaneye benzeyen bir yerin önüne indik, içerideki periler zar atılan birkaç masanın etrafına toplanmıştı.

Des'in kollarının arasından sıyrılıp çevreme bakındım. "Burası neresi?"

"Hırsızlar Şehri Barbos."

Des, Hırsızlar Şehri olarak bilinen bir adayı yönetiyordu.

Yürümeye başladık. Tanrım, her yanım acıyordu. Her yanım.

Phyllia'da antrenman yaptığım o korkunç yer canıma okumuştu.

Yürürken inledim ve sırtımı ovuşturdum. "Des, sanırım kalçamı kırdın."

Des ellerini deri pantolonunun ceplerine soktu. "Melek, kalçanı kırmış olsam çok farklı sesler çıkarırdın."

Gökteki ve yerdeki Yüce Tanrı. Kan yüzüme hücum etti. Korkuma inat tenim parlamaya başladı.

Kötü, siren. Kötü.

Kahkaha attım. "Anca rüyanda görürsün."

Des durdu ve eliyle çenemi kavrayarak gözlerine bakmaya zorladı. "Biliyor musun, seninle ilgili en sevimli şey, bana bir bilek dolusu borcun olduğu halde böyle şeyler söyleyebiliyor olman." Parmağıyla yüzümü okşadı.

Yutkundum, korkudan mı yoksa beklentiden mi heyecanlanmıştım emin değildim.

Beni kendine doğru çekti. "Sözlerine dikkat et, sevgili eşim," dedi, sesi bu kez daha ciddiydi. "Onları memnuniyetle bir meydan okuma olarak kabul edebilirim."

Elini yüzümden çekti ve bir kez daha ileri doğru yürüdü.

Birkaç saniye kadar olduğum yerde durduktan sonra kendimi toparladım.

"Boşanmak istiyorum," dedim sonunda.

"Üzgünüm, Melek," dedi omzunun üzerinden bakarak "Ama sen istesen de istemesen de o sızlayan kıçın artık benim."

Arkasından surat astım.

"Seni gördüm."

"İyi," dedim ve onu görmezden gelmeye devam ettim.

Des'in yanılsama büyüsünü sürdürüp sürdürmediğini bilmiyordum. İnsanlar ona yaltaklanmıyordu ama beni... Beni süzüyorlardı.

Gözleri kanatlarımda ve kollarımda geziniyordu ama bakışlarında korku ya da acıma görmüyordum. Aksine, *meraklı* görünüyorlardı.

Farkında olmadan arkama uzanıp elimi kanatlarımdan birinin üzerinde gezdirdim.

"Dış özelliklerini senin gördüğün gibi görmüyorlar," dedi Des, hâlâ önden yürümeye devam ediyor ve arkasına dönüp bakmıyordu.

Kaşlarım çatıldı.

Durdu ve benim ona yetişmemi bekledi. "Periler farklı boy ve şekilde doğarlar," diye açıkladı. "Senin gibi görünen biri bize garip gelmiyor. Bize göre sen kanatları olan güzel bir insansın ve bu, hem egzotik hem de çekici."

Karanlık kanatlarımın görünen kısımlarına baktım, parlayan tüylerim ışık altında yeşil görünüyorlardı. Söylediği şeyi anlamak zorken, kendime bakışımı değiştirmek daha da zordu.

Egzotik. Çekici. Bu kelimeler aynaya baktığımda aklıma gelen en son şeylerdi.

Ucube. *Mutant*. Aklıma gelenler daha çok bunlardı.

Beğeni dolu bakışların, kırılgan özgüvenimi okşadığını kabul etmekten utanıyordum.

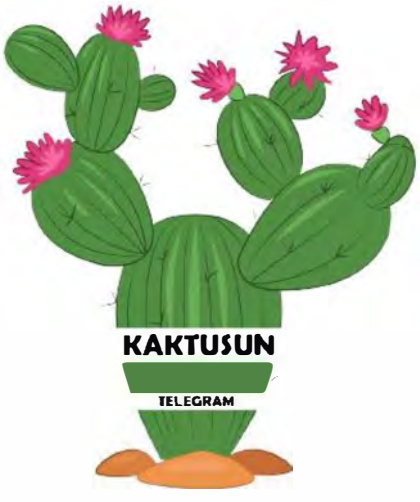
"Bunu aklından çıkarmamalısın, Melek," dedi Des. "Özellikle de diğer krallıklarda yaşayan soylularla tanıştı-

ğında. Onlar da tıpkı diğer periler gibi seni çekici bulacaklardır –hatta benim olduğun için daha da fazla– ama seni değersiz hissettirmek için bunu tiksinti ve başka duygularla maskelemeye çalışabilirler."

Bu periler kulağa insan gibi geliyorlardı...

Bir dakika.

Des'e baktım. "Diğer soylularla *tanıştığımda* mı?"



BÖLÜM 11

HAYIR, DİĞER SOYLULARLA TANIŞACAK falan değilim.

Evet, günü geldiğinde büyük olasılıkla tanışacaktım ama...

Hayır, bu gece değil.

Evet, Des benim hislerimi önemsiyor ama...

Hayır, hislerimi önemsemesi günü geldiğinde soylularla tanışmama engel olamayacak.

Görünen o ki önemli perilerle tanışmak, bu ruh eşi olayının bir parçasıydı.

Öf.

Hayatımı başka bir yüksek mertebeli peri ile tanışmadan yaşayabilseydim eğer bunu bir kazanç olarak görürdüm. Des bana yetiyor da artıyordu.

Des bir tavernanın önünde durduğunda mekânı şöyle bir gözden geçirdim. Diğer yerlere benziyordu. Aynı taş du-

varlar, tentesinin altına asılı aynı parlak ışıklar, onlarca yıl boyunca yerlere dökülmüş biraya dayandığı anlaşılan aynı yapış yapış görüntü.

Dürüst olmak gerekirse burası benim hoşlanabileceğim bir bardı. Eğlenceli, gösterişsiz, iyi içkileri olan. Durumun dezavantajlarından birincisi, buranın Yeryüzü değil Ötedünya olmasıydı, ikincisi, Des haftalar önce benden borcunun karşılığını aldığı için içki içememdi. Ve üçüncüsü de ah, bu bara üzerimde deri eğitim kıyafetlerimle gelmemdi. Şu noktada kıyafet gerçek bir deriden çok deri parçalarına benziyordu.

Pazarlıkçı benim için kapıyı açtı ve birlikte bara girdik.

Gürültücü müşteriler bizi fark etti. Saniyeler içinde mekân ölüm sessizliğine büründü.

"Şey, böyle olmasını bekliyor muyduk?" diye fısıldadım Des'e. Cevap verme zahmetine girmedi.

Mekânın en sonunda bir sandalye geriye çekildi ve iriyarı, dev gibi bir peri öne çıktı; gerçi ona peri demek biraz abartı olurdu, yani en azından benim tanımıma göre.

Adam yaralı yüzü, parçalanmış deri kıyafetleri ve dağınık kırmızı saçlarıyla bir periden çok korsana benziyor diye düşündüm.

Bana ve Des'e doğru gelirken altın kahverengi gözleri sert bakıyordu. Mekândaki kimse kıpırdamıyordu, tüm gözler üzerimizdeydi.

"Senin burada ne işin var, Piç?" diye sordu sert bir sesle.

Kaşlarım havaya kalktı. Daha önce, benim dışımda Pazarlıkçı'nın yüzüne karşı hakaret eden herhangi birini duyduğumu hatırlamıyordum.

Mekâna bu kez daha farklı, huzursuz edici bir sessizlik yayıldı. Sanki biri barut yığınını ateşe vermiş de herkes kendini patlamaya hazırlıyor gibiydi.

Ve sonra, filmlerdeki gibi iki adam kahkaha atıp kemiklerini kıracak kadar sert bir şekilde kucaklaştılar.

Neeee?

Hayretle onlara baktım.

Bu erkekleri asla anlamayacaktım, hangi dünyadan olurlarsa olsunlar.

Kaba saba peri geri çekilerek eşime şöyle bir baktı. "Lanet olsun, nasılsın Desmond?"

Desmond. Tüm mekânın sessizliğe bürünmesine şaşmamalı. Bu insanlar krallarını tanımıştı. Bara girmeden önce yaptığı büyü her neyse, onu kaldırmış olmalıydı.

Des başını salladı, yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı. "Çok iyiyim, kardeşim. Çok iyi."

"Ha! Bu gülüşü biliyorum," dedi kızıl saçlı peri, Des'in sırtına vurarak. "Bu kez kimin servetini yürüttün? Ya da," dedi, gözleri bana döndü. "Kimin karısını çaldın? Seni şerefsiz, buraya bir kız getirmeyeli epey olmuştu."

Gerçekten iğrenç. Bunu bilmeden de yaşayabilirdim.

Kızıl kafa bana dönerek, "Buna dikkat et," dedi Des'in omzunu sarsarak. "Kadınlarını rahat bırakmadan önce onları yormayı sever."

Kadınlarını yormak mı?

İçimde sıcak bir kıskançlık dalgası yükseldi.

Des'in ifadesi ciddileşti. "Bu öyle bir şey değil. Hem de hiç." Bakışlarının ağırlığı üzerime çöktü. Sanırım benden özür dilemeye çalışıyordu.

Bunu hak ediyordum. Sonuçta ben yedi yıl boyunca başka adamlarla yatarken Des buna sessizce katlanmak zorunda kalmış ve farkında olmadığım son dileğimin ödemesini yapmamı beklemişti. Yine de Des'in geçmiş ilişkilerinden bahsedilmesine canım sıkılabilirdi.

Kızıl saçlı peri beni yeniden süzdü. Bu kez, daha önce fark etmediği bir şeyi fark etmiş olacak ki, "O herhangi bir kız değil, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Des bana yoğun, ateşli bir şekilde bakmaya devam ediyordu.

Adam bir an için Pazarlıkçı'ya baktı ve sonra kaşlarını havaya kaldırdı. "Ah, ah," dedi. "Yoksa bu, o aradığın kız mı?"

Des başıyla onayladı.

Peri yeniden bana döndü ve beni nefesimi kesecek şekilde kucakladı. "Öyleyse aileye hoş geldin," dedi gür bir sesle. " Piç gibi bir eşe katlanmak zorunda kalacağın için sana üzülüyorum."

Nihayet beni bıraktı ve gururlu bir baba gibi önce bana sonra Des'e baktı.

Bu çok tuhaftı.

"Ah, ben," dedi burnundan derin bir nefes alarak. "Bu işleri daha iyi yönde değiştirir." Des'in koluna bir tane patlattı. Sonra ikimizin barın girişinde öylece dikildiğini fark etti ve "Eh, içeri girin hadi, Des'e ve karısına içki ikram edeyim. En azından bu kadarını yapabilirim."

Ben kimsenin karısı değildim ama Kızılkafa'yı düzeltme zahmetine girmedim. Des'le yaşıyor, onunla sevişiyordum ve Des'le ruhlarımız birbirine bağlıydı. Bir yüzük ve bir kâğıt parçası, şu anda önemsiz bir ayrıntı gibi geliyordu.

Kaba saba arkadaşı bizi kirli masalardan birine götürdü. Bü sırada, "Neden sana Piç diyor?" diye sordum Des'e.

Tavernadaki sesler bir kez daha yükseldi.

"Çünkü öyleyim," dedi Des.

"Babanın kim olduğunu bildiğini sanıyordum," dedim. Okuduğum kitapta Gece Kralı'nın hareminde doğduğu vurgulanmıyor muydu? Durum böyleyse eğer babasını tanıyor olması gerekmez miydi?

"Babamın kim olduğunu ergenlik yıllarımda öğrendim," dedi. "Öncesinde," diye devam etti, "herkes bana Piç derdi."

Kanın yüzümden çekildiğini hissettim. "Ben de sana öyle demiştim," dedim dehşet içinde. Bu lafın hiçbir zaman gerçek bir etiket olabileceğini düşünmemiştim.

Arkadaşı bir masanın önünde durdu ve Des'le beraber oraya oturduk.

"Melek," dedi alçak sesle, "Seni temin ederim dert değil."

Bu konuda hiç rahat hissetmiyordum.

Pazarlıkçı'nın kızıl kafalı arkadaşı karşımıza oturup masaya vurdu ve salonun arka tarafındaki barmene, "Üç ballı likör," diye seslendi.

Dikkatini bize çevirdiğinde gözleri parlıyordu. "Desmond, eski dostum, beni eşinle resmi olarak tanıştırmadın hâlâ."

Des bir kolunu yapış yapış ahşap masaya yasladı. Bana baktı. "Callie," dedi başıyla Kızılkafa'yı işaret ederek. "Bu hiç de iyi olmayan şerefsiz Phaedron. Phaedron, bu benim eşim Callypso."

Phaedron elimi tuttu. "Ne büyük onur," dedi, sesi ciddileşmişti.

Ne yapacağımı bilemez halde başımı salladım ve elini sıktım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Görünen o ki Phaedron Des'in eski arkadaşlarından biriydi ve bu beni şaşırtmıştı. Pazarlıkçı gibi birinin arkadaşlarının olmasına hâlâ alışamamıştım. Ve teknik olarak benden çok arkadaşı vardı.

Bu bir şekilde can sıkıcıydı.

Bara yeni bir grup peri girdi. Çoğunluğu kadındı ama aralarında iki tane erkek de vardı. Salon boyunca yürüdüler, dekolteli ve çoğunlukla transparan kıyafetler giymişlerdi. Masa masa gezdiler, elleri müşterilerin omuzlarında ve kollarında gezindi.

Phaedron benim baktığımı gördü. "Fahişeler," dedi.

Ona bir bakış attım. "Biliyorum, çocuk değilim."

Yemin ederim ağzımın filtresi vardı, yalnızca onu pek kullanmıyordum.

Phaedron gülümsedi ve beni baştan ayağa süzdü. "Piç kendi gibi birini bulmuş." Öne doğru eğildi. "Söyle bana Desmond, Yeryüzü'ndeki bütün kadınlar böyle sivri dilli midir?"

Des ona çarpık bir şekilde gülümsedi. "Yalnızca en iyileri."

"Güzel!" Phaedron kahkaha attı. "Yatakta da alev alev yanıyorlardır!"

Barmen içkilerimizi masaya bırakınca sohbet yarıda kesildi.

Önümde duran kehribar rengi sıvıyla dolu bardağa bakınca hayal kırıklığı yaşadım.

Hâlâ içemiyordum.

Salonun diğer ucundaki müşterilerden biri ıslık çaldı.

"Kralım!" diye seslendi sandalyesine yaslanarak. "Ne zaman yanımıza gelip eski dostuna selam vereceksin?"

Des'in yüzünde haylaz bir gülümseme belirdi. "O kadardan kaçınmayı umuyordum," diye seslendi.

Bu konuşmayı merakla izledim. Kaba, soğuk ve sert olan Des'in bir başka yanını görüyordum. Bunu dile getirmedim ama şu anda bana özel dedektif olarak çalıştığım Politia polislerini ve ödül avcılarını anımsatıyordu. Kabalıklarına rağmen onun bu yanını sevdiğimi fark ettiğime şaşırdım.

Peri bir kahkaha attı. "Peki, ama hâlâ gelebilirsin. Bu sandalyeden kalkamayacak kadar yaşlandım."

"Ama buraya gelecek kadar yaşlı değil," diye lafı yapıştırdı Des.

Peri yeniden güldü, arkadaşları da ona eşlik etti.

Des'in bu arkadaşıyla konuşmak istediğini görebiliyordum.

Omzunu dürttüm. "Git." Arkadaşını işaret ettim.

Des önce durakladı ve sonra kararını verdi, içkisini alarak ayağa kalktı. "Bir dakikaya dönerim," diye söz verdi.

Salınarak gidişini ve perinin yanına bir sandalye çekip oturuşunu izledim.

"Arkadaşıma ne yaptın sen?" diye sordu Phaedron.

Ona sorgulayıcı bir bakış attım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Phaedron başını iki yana salladı. "Gidip konuşmadan önce senin ona izin vermeni bekledi. Ve ikiniz içeriye girdiğinizden beri Desmond'ın, isteseydi senden bir şeyler koparmak için pazarlık yapabileceği –yapacağı– en az iki fırsatı oldu."

Kaşlarım çatıldı. "Burada da mı pazarlık yapıyor? Öte-dünya'da?"

"Ah, tabii. Her lanet anda. Artık daha az yapıyor tabii, çünkü kral oldu. Ama burada yaşadığı eski günlerde, çimlerin yeşilini bile çalabilirdi. Bu işte öyle iyiydi."

Des'in ne kadar iyi olabildiğini gayet iyi biliyordum.

"Sanırım beni yeterince sömürdü." Bileğimi kaldırarak Phaedron'a sıra sıra dizili siyah boncukları gösterdim. "Her biri Des'e olan iyilik borçlarımı temsil ediyor."

Gözlerini kısarak bileziğe baktı. "Seni *böyle* yakaladı demek. Sinsi şeytan."

Öne eğildim ve ellerimi masaya dayadım. "Ben *onu* böyle yakaladım," diye düzelttim.

Phaedron bir kahkaha attı. "Buna inanmana izin verdiyse eğer o tahmin ettiğimden de şerefsiz biriymiş. Rızanla olsun ya da olmasın, seni yanında tutmayı planlamasaydı bu kadar iyiliğin karşılıksız kalmasına izin vermezdi."

Rızam olmadan mı?

Düşüncelerim yüzüme yansımış olacak ki Phaedron açıklama yaptı. "Perileri pek tanımıyorsun sanırım," dedi. "Hiçbir peri, eşi azıcık ayak diredi diye ondan vazgeçmez."

Bu biraz dehşet vericiydi.

"Des öyle değildir."

Phaedron burnundan güldü. "Gece Kralı mı?" Bakışlarımız Des'in oturduğu yere döndü, hem gülüyor hem de yüzünde birkaç dövmesi olan bir perinin sırtına vuruyordu. "O en kötülerindendir."

"Buna inanmıyorum," dedim. Des'in peri yanının öne

çıktığı birkaç an olmuştu ama o, her zaman bundan sıyrılmıştı ve bunu hep benim hatırım için yapmıştı.

Phaedron beni süzdü. "Belki de onu zorlayacak kadar direnç göstermemişsindir."

Bu cümle çenemi kapatmıştı. Konu Pazarlıkçı olduğunda asla zoru oynamamıştım. O benim için daima Des olmuştu bunu o da ben de biliyorduk.

"Güven bana," diye devam etti Phaedron. "Adam sana karşı çok çaresiz. Bunu dile getirmiyor olabilir ama..." Bakışlarım bana bakmakta olan Des'e döndü. Pazarlıkçı ona baktığımı fark edince göz kırptı. "Gerçek anlamda azıcık direnç göster," dedi Phaedron. "O zaman göreceksin. Senin gitmene izin vermez."

Nasıl oluyordu da yalnızca bir cümle insanın içini hem memnuniyet hem de korkuyla doldurabiliyordu? Her şeyden öte benim onun olmak istediğim kadar Des'in de benim olmak istemesi hoşuma gitmişti. Ama yanında kalmam için beni zorlayacağını–içinde istek ve ihtiyaçlarımı bir kenara atabilecek bir yan olduğunu– düşünmek korkutucuydu.

Bu, Des *değildi*. Değildi ama bütün akşam Phaedron'la bu konuda tartışmaya niyetim yoktu.

"Des'le birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" diye sordum konuyu değiştirerek.

Phaedron cevap vermeden önce bal liköründen bir yudum aldı. "O Hafif Ölüm Melekleri'ne katıldığında ben liderdim."

Kaşlarım yukarı kalktı. Ama bu Phaedron'un bir çete lideri olmasına şaşırdığımdan ya da Des'in onunla yakın ol-

masından değildi. Beni asıl şaşırtan peri kralı Des'le benim burada, Barbos'taki bir barda, kariyeri suç üzerine kurulu Phaedron'la takılıyor olmamızdı.

Kahretsin, muhtemelen bir salon dolusu suçluyla aynı mekânda oturuyordum. Ve Gece Kralı onları cezalandırmıyor tersine onlarla *hasret gideriyordu*.

Phaedron öne eğildi. "Şimdi söyle bakalım: Bir kız kardeşin var..."

Neyse ki biri çığlık atarak konuşmamızı böldü. Köşedeki masa devrildi ve içkiler yerlere döküldü, az önce oturmakta olan periler birbirlerinin üzerine atladı.

Kavgaya karışmayanların bakışları Des'e döndü.

Üzerine dikilen gözlere cevap olarak Des, elindeki bardağı kaldırıp mekâna sessizce kadeh kaldırdı.

Zafer bağırtıları yükseldi ve kavga yalnızca köşedeki masada kalmadı. Yakınlardaki masalarda oturan periler de bir anda kavgaya karıştı. Bardaklar kırıldı, masalar devrildi, yumruklar savruldu.

İş üzerindeki Barbos fahişeleri çığlık atarak kucaklardan kalktılar ve salonun dışında köşeye çekildiler.

"En az bir kavga çıkmadan başarılı bir akşam geçirdik sayılmaz," dedi Phaedron, içkisini aldı ve ayağa kalktı.

Des yanımıza geldi. "Gitme vakti, Melek."

"Evim sizin için açık. Bir saate falan döneceğim," dedi Phaedron.

"Teşekkür ederim, kardeşim ama planlarımız var."

Phaedron Des'e, "Küçük eşine iyi bak," dedi benden tarafa göz kırparak. "Seni haklamak için bana sebep yaratma.

Hâlâ kıçını tekmeleyebilirim. Ve Tanrı aşkına adamım bir dahakine daha uzun kal. Senin kızı yoldan çıkarmak için azıcık zamanı zar zor bulabildim."

"Hakkın var," dedi Des, elini sıkarak. "Kendine iyi bak."

Cam kırılması ve bağırma sesleri arasında kızıl saçlı periyle vedalaştık.

Barbos sokakları kalabalıktı. Peri fahişeler itibarsız kadınlar ve erkeklerle flörtleşiyordu. Sokaklarda birkaç kavga daha patlak vermişti. Bir grup peri onlara öpücük atan bir kadına sesleniyor, bir başkası da çatıda durmuş ağzından ejderha gibi alevler çıkarıyordu. Diğer periler ise balkonlarda dans ediyor, binadan binaya sarhoş bir şekilde uçuyor ya da şehrin sokaklarında kendilerinden geçiyorlardı.

Meşalelerin yanından geçtiğimiz sırada –bu şehirde gaz lambasına en yakın şey buydu– ateşin titreyen ışığı Des'in yüzünde dans edince sanki başka bir zamanda, başka bir evrendeymişim gibi hissettim.

Des derin bir nefes aldı. "Barbos gibisi yoktur," dedi sesi canlanmış gibiydi.

Phaedron az evvel ne demişti? Des burada yaşardı? Pazarlıkçı'nın bu sokaklarda avlandığını, sarhoş insanlarla pazarlık yaptığını ve geceleri fethettiğini hayal etmek zor değildi. Des bir şehir olsaydı, Barbos olurdu. Işıklar, kaos, suç, *cinsellik*, heyecan. Tüm bunlar onun bir parçasıydı.

Yanından geçtiğimiz dükkânların çoğu bar, genelev ya da kumarhaneydi. Dükkânların önündeki kaldırımlarda sokak satıcıları tezgâh açmıştı. Des onlardan birinin önünde bizi durdurdu.

Tezgâhtaki ürünlere şöyle bir baktım.

"Bıçak mı?" diye sordum kaşımı kaldırarak.

"Hançer, kılıç, gürz, balta," diye düzeltti farklı silahları tek tek göstererek.

Bakışlarım silahlara çevrildi. Hiçbir zaman silah taşıyan bir kadın olmamıştım –bu daha çok Temper'ın olayıydı– ama şimdi, bu keskin aletlere bakınca, silahlardan gerçekten hoşlanmadığımı fark ettim.

Silahları satan kadın, tutuşundan uzunluğuna kadar aletlerin artılarını ve eksilerini açıklamaya başladı. Kadının sesi arka planda kalmıştı, aletlere baktığımda kaçındığım kan, şiddet ve anılar gözümün önüne gelmişti.

Des bana doğru eğildi. "Sen kurban değilsin, Melek," diye hatırlattı. "Burada, Ötedünya'da bile değilsin. Bir silah seç ve sana yanlış yapan bir sonraki kişiyi yaptığına pişman et."

Bunlar şeytanın sözleriydi, kötülük doluydular ama içimdeki siren bu sözleri destekliyordu. Lanet olsun, içimdeki kırgın kız bile bu sözleri destekliyordu.

Ben *kimsenin* kurbanı değildim.

Deri sapları metal olanlarla, kavisli bıçakları tırtıklı olanlarla karşılaştırarak ciddi bir şekilde silahları incelemeye başladım.

"Ellerini üzerlerinde gezdir," diye tavsiye verdi tezgâhın ardındaki kadın. "Doğru olan sana seslenecektir."

Başımı iki yana salladım ve ona bir peri olmadığımı, bu yüzden büyünün bende işe yaramayacağını söylemeye hazırlandım. Ama Des elimi tuttu ve avucum silahların üzerine gelecek şekilde tezgâhın üzerine sabitledi.

Söylemek istediği şey açıktı; *bir dene*.

Bileğimi bıraktığında derin bir nefes aldım.

İşe yaramayacaktı.

Yine de kolumu hareket ettirmeye başladım ve tezgâhın üzerinde gezdirdim.

"Daha yavaş," diye yönlendirdi satıcı.

Şüpheciliğimi bir kenara bırakarak hareketimi yavaşlattım.

İlk başta hiçbir şey olmadı.

Ne sürpriz ama.

Tam Des'e dönüp bunu söylemek üzereydim ki onu hissettim. Hafif bir çekiş gibiydi ama dikkatimi tezgâha çekmeye yetti.

Pekâlâ, demek ki belirli büyüler bende işe yarayabiliyordu.

Elim bir mıknatıs gibi tezgâhın sağ tarafına kaydı. Yavaşladı ve sonra durdu.

Elimi uzaklaştırıp farkında olmadan hangi silahı seçtiğime baktım.

Kabzasından ucuna kadar kırk beş santimi geçmeyen bir hançerdi. Sapı labradorit taşından yapılmış, bıçak kısmına da ayın evreleri nakşedilmişti.

Bir silaha göre fazla güzeldi.

"Akıllıca bir seçim," diye yorum yaptı satıcı. "Sapının malzemesi Ölüm Krallığı'nın yakınlarındaki bir madenden geliyor, bıçağın metaline ise titanların kanı akıtıldı. Kabzası Çok Yüzlü Taş'tan yapıldı. Değerli bir kişi için yapılmış güçlü bir silah."

Vay be. Elim tezgâhın diğer ucundaki devasa savaş baltasının üzerine inmediği için seviniyordum.

"Seti ve kemerli bir kın alacağız," dedi Des yanımda belirerek.

Satıcı tezgâhın arkasından kının yanı sıra –benimkinin ikizi olan– bir başka hançer çıkardı.

Duraksadım. "Bunun için param yok."

Des bana kıymetliymişim gibi baktıktan sonra kadına para uzattı. "Bu bir hediye."

Des'den hediyeler almaya alışkındım. Ergenlik yıllarımda da bana her çeşit süs eşyası alırdı. Ama artık ergen değildim ve bu bıçaklar da süs eşyası değildi.

Yine de hediyesini kabul ettim.

Hançeri ve kını kadından alıp elimi üzerlerinde gezdirdim.

"Kını taksana," diye ısrar etti Des.

Daha fazla teşvik edilmeye ihtiyaç duymadım. Silah sahibi olmak konusunda hâlâ çekincelerim olsa da yalan söylemeyeceğim, kemerli kını belime takmak ve kalçalarımın iki yanına o hançerleri yerleştirmek kendimi güçlü ve tehlikeli biri gibi hissettiriyordu. Ötedünya'ya geldiğimden beri ilk kez kendim gibiydim.

Böyle hissetmem için gereken tek şey silahmış meğer.

BÖLÜM 12

GECE KRALLIĞI'NIN SÜZÜLEN ADALARININ en küçüğüne gitmek üzere Barbos'tan ayrıldığımızda Des Arestys hakkında pek konuşmadı, bu yüzden de pek beklentim yoktu.

Des'in ruh haline aldırış etmeden yanında uçtum. Gece havası saçlarımı bir sevgili gibi okşuyor, ılık hava akımı beni ve Des'i krallığı boyunca alıp götürüyordu.

Uçmak hâlâ gökyüzüne ilk havalandığım zamanki kadar heyecan vericiydi. Kısa bir an için yeryüzüne bir daha nasıl dönebilirim diye düşündüm. Des bana uçmayı öğretmeden önce tek istediğim bu hayvansı özelliklerin yok olmasıydı. Şimdiyse, normal olabilmek için onlardan vazgeçip geçemeyeceğimden emin değildim. Kanatlar dar kapılardan geçmeyi ve sırt üstü yatmayı neredeyse imkânsız kılıyordu ama onlar sayesinde başka bir yanımla tanışmıştım. Yalnız dedektif Calllypso Lillis'den daha özgür ve daha vahşi bir yanımla.

Arestys'e uçuş fazla uzun sürdü, nihayet adayı gördüğümde bu kadar karanlık olmasına şaşırdım. Ziyaret ettiğimiz yerlerin çoğu ışıklarla aydınlatılmıştı. Yalnızca Kâbuslar Diyarı Memnos bu denli karanlıktı ve bu, içime bir korku yerleşmesine sebep olmuştu.

Kayalık yüzeyini, yüzlerce hatta binlerce mağaranın kapladığı adanın içlerine şöyle bir göz attım. Birkaç dakika sonra Arestys aşağıda göründüğünde Gece Krallığı'nın en küçük ve fakir adasına ilk kez yakından bakabildim.

Sığ bir derenin kenarına dizilmiş gösterişsiz kulübeler gördüm, derenin suyu yıldızların ışığı altında parlıyordu. Dere yatağında ve çevresinde garip bitkiler büyümüştü, dışı ise çöldü.

Görebildiğim kadarıyla her yeri kaplayan ışıltılı kumlara indiğimizde, Des sessizdi. Ada küçüktü, genişliği on beş kilometreden fazla değildi. Süzülen adaların bazıları devasa görünürken burası... Burası, geri plana itilmiş, Ötedünya'nın kalanı tarafından unutulmuş gibi görünüyordu.

Belki de bu yüzden burayı sevmiştim. Yalnız ve göz ardı edilmiş olmasında beni çeken bir şey vardı. Ve burada, diğer ışıklı şehirlerden çok uzakta olmak, dünyada yalnızca Des, ben ve sonsuz yıldız okyanusu varmış gibi hissettiriyordu.

"Ben burada büyüdüm," dedi, o kadar usulca söylemişti ki neredeyse duymayacaktım.

Bakışlarım çorak araziden hızla ona döndü.

"Öyle mi?"

Des gibi güzel bir karmaşanın bu gergin ve ıssız yerde doğmuş olması imkânsız geliyordu.

Dalgın görünüyordu, sanki hafızasını kaybetmiş gibiydi. "Annem şehrin kâtipliğini yapıyordu." Uzaklardaki bir dizi binayı işaret etti. "Eve parşömen kokularıyla gelirdi, parmaklarında mürekkep lekeleri olurdu."

Zar zor nefes alıyordum, söyleyeceğim herhangi bir şeyle bu hikâyeyi ortasında kesmesinden korkuyordum.

"O kadar fakirdik ki düzgün bir evde bile yaşayamıyorduk." Des eski günleri hatırlarken hem ıstırap çekiyor hem de mutluymuş gibi görünüyordu. "Arestys'in mağaralarında yaşıyorduk."

"Yaşadığın yeri görebilir miyim?" diye sordum.

Des'in yüzündeki ifade silindi.

"Orası artık yok." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ama sana mağaraları gösterebilirim."

Arestys'in altındaki mağaralarda ilerlerken başımı eğdim. Buradaki kayalar peteği andıran yapılardan oluşan bir labirent gibiydi. Hüzünlü bir güzelliği vardı, bir yağ tabakasının üzerinde beliren gökkuşağı gibi.

Tüneller soğuktu ve rüzgâr esiyordu. Klostrofobiyi tetikleyecek yapıdaydı ve yerler ıslaktı.

Des burada yaşamıştı.

Eşim, Gece Kralı, günlerini –yıllarını– bu mağaralarda geçirmişti. Ötedünya gibi büyülü bir yerde böyle acımasız bir adanın varlığı çok sıradışı geliyordu.

"Annen seni burada mı büyüttü?" diye sordum.

Kâtip annesi, Des'in benden hoşlanacağını söylediği kadın

Bir zamanlar kraliyet hareminde yaşamış olması muhtemel, o kadın.

Des başıyla onayladı, tünellerde ilerlerken çenesi kasılmıştı.

Kasvetli mağaralara bakındım. Burada, kayaların derinliklerinde bir tür karanlık büyü vardı. Çaresizlik ve dileklerden, kilit altına alınmış hayallerden ve yerine getirilememiş arzulardan oluşan bir büyü.

Nasıl olmuştu da kraliyet hareminde doğmuş bir erkek çocuk buralara düşmüştü? Ve nasıl olmuştu da o çocuk büyüyüp kral olmuştu?

"Babana ne oldu?" diye sordum bir su birikintisinin yanından geçerken.

"Böyle sorman komik..." Ama söyleme şekli bunun hiç de komik olmadığını düşündürmüştü.

Sözlerinin hiçliğe dönüşerek yitip gitmesine izin verince daha fazla üsteledim.

Önümüzdeki tünel futbol sahası büyüklüğünde bir kratere açıldı. Şimdiye kadar yerin altındaydım ama burada, çanak şeklindeki çukurun üzerinde, tepemizde yıldızlar parlıyordu.

Des bir adım önüme geçti ve kocaman botlarıyla karşıya geçerken tozu dumana kattı.

Kraterin neredeyse ortasına vardığında diz çöktü.

Tek yapabildiğim ona bakmaktı. Beyaz saçları, geniş kaslı sırtı, dövmeleri ve saklamamak konusunda inat ettiği kanatları, hepsi çok –hem de çok– çekici ve aşırı trajik görünüyorlardı.

O benim kurtuluşumdu ancak şu anda kurtarılması gereken oymuş gibi bir izlenim veriyordu.

Yanına gidip arkasında durdum ve elimi omzuna koydum.

"Burası annemin öldüğü yer," diye fısıldadı.

İtirafı üzerine midemin bulandığını hissettim.

Söyleyecek söz bulamıyordum.

Gözlerime baktı. Des çok nadir düşüncelerini yüzüne yansıtırdı ama şu anda benden saklanmaya çalışmıyordu. İçinde biriktirdiği bütün acıları görebiliyordum. "Onun ölümünü izledim."

Boğazım düğümlendi.

Hayal bile edemiyordum. Vahşi üvey babanızın mutfağın ortasında kan kaybedişini izlemeniz bir şeydi, sevdiğiniz birinin ölümünü izlemeniz başka bir şey.

Dönüp Des'in önüne geçtim, kolları belime uzandı. Tişörtümün ucunu kaldırıp karnıma bir öpücük kondurdu, parmakları tenimde geziniyordu.

Ellerimi saçlarından geçirerek tutamları arkada sabitleyen deri bağcıktan kurtardım.

Bu trajedi uzun yıllar önce yaşanmış olabilirdi ama hepsi şu anda eşimin hafızasında yeni yaşanıyormuş gibi canlıydı.

"Ne oldu?" diye sordum usulca.

Neredeyse hiç sormayacaktım. Tanrı biliyor ya, benim de geçmişe dair paylaşmaktan nefret ettiğim çok fazla anım vardı.

Başını kaldırıp bana baktı, beyaz saçları dalgalanıyordu. "Babam oldu."

BÖLÜM 13

BABAM OLDU.

İşte bu tam da hissettiğim şeydi.

Des ayağa kalktı, sırtında kanatları açıldı. Boğazını temizledi. "Bu kadar yeter." Elimi tuttu. "Somnia'ya dönmeden önce seni götürmek istediğim bir yer daha var."

Ona ebeveynleriyle ilgili soru sorma isteğiyle yanıp tutuşuyordum ama vücut dilinden anlaşıldığı üzere bu akşam için sır paylaşma işini bitirmişti. Hatta gelecekteki akşamlar için de.

Onunla birlikte isteksizce gökyüzüne yükseldim. Beni nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Arestys aşağıda gözden kaybolmaya başladığında buradaki ziyaretimizin bu kadarla kalacağını anladım. Adanın geri kalan önemli yerlerini gezmeyecek, coğrafi yapısını keşfe çıkmayacak ve Des'in buradaki yaşamı hakkında daha fazla konuşmayacaktık.

En çok bilmek istediğim sonuncusuydu. Des'in geçmişiyle ilgili çeşitli kaynaklardan bilgiler toplamaya devam ediyordum ancak bunlar verdikleri cevaplardan daha çok soru işareti oluşturuyorlardı.

Bildiklerim şunlardı: Des Gece Krallığını'nın hareminde doğmuş ama Arestys'de büyümüştü. Barbos'a taşınmış, bir "kardeşliğe" üye olmuş ve bir noktada madalyalı bir asker, ardından da kral olmuştu. Annesinin ölümünü izlemişti ve bunun için babasını suçluyordu.

Tüm bunların yanı sıra Yeryüzü'nde Pazarlıkçı olarak bir kariyer inşa etmişti.

Bilmediklerim ise şunlardı: Aşağı yukarı diğer her şey.

Uçarken rüzgâr Des'in saçlarını ve kıyafetlerini savuruyordu. Gece gökyüzünün ortasında tamamen huzurlu görünüyordu. Bu, dikkatlice hazırlanmış bir maske miydi yoksa acısını gerçekten de Arestys'de mi bırakmıştı, bilmiyorum. Ancak esrarengiz Pazarlıkçı'nın da kendi şeytanları olduğunu artık görmüştüm.

Bu uçuş diğerlerinden birazcık daha uzun sürmüştü, yere indiğimizde vücudum bitik hâldeydi.

Yaklaştığımız süzülenada ışıldayan havuzlardan ve ayışığıyla aydınlanmış çayırlardan oluşuyor gibi görünüyordu. Oraya buraya inşa edilmiş villalar ve her biri diğerinden belirli bir mesafe uzaklıkta olan birkaç tapınak vardı.

Uzakta, beyaz surları ışıklarla aydınlatılmış ışıldayan bir şehir vardı. Des doğruca oraya yöneldi.

Şehre yaklaştıkça dağınık evler sıklaşmaya, manzara kır-

saldan yavaş yavaş şehre dönüşmeye başladı. Şehrin kendisi adanın kıyısında kalıyor, beyaz yapılar uçurum boyunca sıralanıyordu.

Adanın içlerine doğru kıvrılan ışıl ışıl bir nehir vardı, suyu göz alıcı akuamarin rengindeydi. Nehir adanın kıyısına ulaştığında aşağı akıyor, şelale yüzlerce metreden kıyıya boşalırken havada buğu oluşturuyordu.

Şehir merkezinin çevresinden dolaşarak geçtik ve nehrin akışını takip edip adanın içlerine doğru aynı yoldan geri döndük.

Tepelerin üzerinden uçtuğumuzda çok aşağılarda kalan nehir parlak bir kurdele gibi görünüyordu.

Oldukça büyük bir dağın zirvesine geldiğimizde aşağı inmeye başladık. Burada Des'in sarayındaki gibi Fas'a özgü motiflerle süslenmiş saray gibi beyaz bir taş ev bulunuyordu.

Des'le çevresinden dolaştık ve ön avlusuna indik. Çevremizdeki tek ses ateşböceklerinin yumuşak ötüşleri ve akan suyun şırıltılarıydı.

Arkama dönüp etkileyici yapıyı ve arkasında uzanan dağı inceledim.

"Âşıklar Şehri Lephys'e hoş geldin," dedi Des.

Elimi tuttu ve beni, katedral tavanlarına, karo kaplı zemine sahip yalnızca tavandan sarkan düzinelerce parlak renkli fenerle aydınlanmış olan eve götürdü.

Kemerli kapıların çevresi zümrüt yeşili, çivit mavisi ve cennet hurması renklerinde çinilerle kaplanmıştı. Kalın, boyalı kolonlar yüksek tavanı ayakta tutuyor ve mekânı olduğundan daha da geniş gösteriyordu.

Her ne kadar detaylı incelemek istesem de içeride fazla kalamadık. Evin arka kapısından dışarıya çıktık.

Burada, tül perdeleri havada uçuşan devasa bir çardak bulunuyordu. Çardağın ötesinde, buraya kadar takip ettiğimiz nehir soluk mavi-yeşil rengiyle parlıyordu.

Işıl ışıl nehir önümüzdeki sığ havuza dökülüyordu. Diğer ucundan dışarı, dağdan aşağı akıyordu.

Des elimi bırakıp sırtına uzandı ve tişörtünü çıkardı. Kanat eklemlerinin üzerinden geçerken kumaş büyülü bir şekilde parçalandı ve üzerinden tamamen çıktığında eski haline geldi.

Tişörtü çardağın ötesine suya doğru fırlattı. Ayağını kaldırıp devasa botlarından birini sonra da diğerini çıkardı.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Yardıma ihtiyacın var mı, Melek?" diye sordu.

Ben daha cevap veremeden kıyafetlerim gevşemeye, muz kabuğu gibi sihirli bir şekilde üzerimden soyulmaya başladı.

Vücudumdan sıyrıldıklarında küçük bir çığlık attım, kıyafetler ayaklarımın önüne yığılarak beni zarif şekilde çıplak bıraktılar.

Des bana doğru gelirken son kıyafet parçası da üzerinden düştü. Onu böyle tamamen çıplak görmeyi ya da bana bakışını aşabilecek miydim?

Yanıma geldiğinde durakladı. Sonra yüzümü avuçlarının arasına alarak beni içtenlikle öptü.

Benden biraz uzaklaştığında, "Yıllarca seni buraya getirmeyi hayal ettim," diye itiraf etti.

"Öyle mi?" diye sordum.

Elimi tuttu, çardaktan geçerek nehre doğru yürümeye başladı. "Hem de pek çok kez."

Manzaraya yepyeni bir bakış açısıyla göz gezdirdim. Ben böyle bir yerin varlığını bile hayal edemezken onun beni buraya getirmeyi düşlemesi baş döndürücüydü.

Sesi alçaldı. "Ayrı kaldığımız yıllarda sen söz konusu olduğunda hayal gücüm kontrolden çıkıyordu."

Yüce İsa. Yalnızca bunu söylemesi bile sıcaklığın içime yayılmasına neden olmuştu. Bana bakışı da duruma hiç yardımcı olmuyordu. Bana sanki onun yıldız ışığıymışım ve o da beni yutmaya hazırlanan karanlıkmış gibi bakıyordu.

"Belki," dedi, nehrin yanına gidip bir ayağını suya daldırdı. "Bu gece kartlarını doğru oynarsan seninle birkaç yaratıcı fikrimi paylaşabilirim. Tabii bunun bir bedeli olacaktır."

İstediği bedel her neyse bunu ödemeye fazlasıyla istekli olacağımdan kesinlikle emindim.

Önce ayak parmaklarım sonra da kanatlarımın ucu suya girdi. Ardından çıplak vücudum yavaş yavaş suya battı.

Bu yerde nefesimin kesilmesine ve göz kapaklarımın ağırlaşmasına neden olan bir şey vardı. Sebebi belki havadaki ağır yasemin ve nemli toprak kokusuydu belki de Des'in bütün dikkatinin üzerimde olmasının yarattığı sarhoşluktu. Göğüslerim sanki ağırlaşmıştı ve bacaklarımın arası sızlıyordu. Belki bu adadan –Âşıklar Şehri'ydi sonuçta– belki de aramızdaki garip büyüden kaynaklanıyordu. Des beni tamamen hükmü altına almıştı.

Beni, hatta bizi bu çılgınlığın içinde boğmasını istiyordum.

Tüm bu süre boyunca Des, gözlerine yansıyan suyun parıltısıyla beni izledi. Güvendiğiniz birinin sizi çıplak görmesine izin vermek garip bir histi. Hem korkutucu hem de canlandırıcıydı.

Göz kapaklarım titredi. Siren havuzun derinliklerine doğru dalmamı istiyordu. Bakışlarım bir an için üzerimizdeki aya döndü. Burada, küçük ışıltılı havuzda, ikimizin de ilkel doğası tatmin oluyordu. Sanırım bu Des'in hatası değildi.

Des'e yaklaştım, ıslak göğüslerimiz birbirine değiyordu. Parmaklarımı kollarını kaplayan dövmelerin üzerinde gezdirdim, bu hareketim hafifçe ürpermesine neden oldu.

"Bunu yapmaya devam edersen, aşkım, akşam istediğim gibi bitmeyecek," dedi ciddi bir tonda.

Yüzüne tek bir bakışımda ciddi olduğunu anladım. Ayrıca kendi irademe de pek yardımı dokunmuyordu. Belki de onun istediği gibi bitmesini istemiyordum. Belki de Gece Kralı'nın yavaş ve acımasız olmasındansa hızlı ve sert olmasını istiyordum.

Bir kolunu belime dolayıp beni göğsüne doğru çekti. Eğildi ve boynumun her bir yanına birer öpücük kondurdu, güzelim ıslak saçları tenime dökülüyordu.

"İçinde kaybolabilirim," diye fısıldadı.

Bacaklarımı ince beline doladım, çoktan sertleşmiş ve hazır olan aletinin bana dokunduğunu hissettim. Bu his yüzümün kızarmasına neden oldu.

"Ne oldu?" diye fısıldadı, kızarmış yanaklarımı öperek. "Sirenim... Utandı mı?"

Boğuk bir kahkaha attım. Sevecen olduğu anlarda bile tam bir şerefsizdi.

Burnunu yanağıma dayadı. "Senin için gökteki yıldızları bile çalabilirim," diye fısıldadı kulağıma. "Böyle gülmeni sağlamak için her şeyi yaparım."

"Onları çalmana gerek yok, Des," dedim. "İddiasına varım, bir pazarlık yaparsın ve senin için Yeryüzü'ne inerler."

Gözleri keyifle kısıldı. "Bana fazla güveniyorsun."

Cevap vermek yerine dudaklarım onunkileri bulup sert bir şekilde öptü ve elim yanağına kaydı. Bu yeterli bir cevaptı.

Beni daha sıkı kavradı ve kasıklarımı kendine çekti. Dudakları benimkiler gibi tutkuluydu. Öpüşürken inledi, sırtımı sıkı sıkı kavradı. Ona doğru hareket ettim, vücudum onunkine karşı sabırsızdı, tenim parlamaya başlamıştı.

Uzun zaman olmuştu. Çok uzun zaman. Bir an için mantıklı bir neden bile bulamadım. Bedenlerimizin hasret gidermesi gerekiyordu.

Öpüşmeyi kesip alnını benimkine yasladı. Gözleri benimkileri buldu, onay bekliyorlardı. Bir kez daha ona doğru hareket ettim, devam etmesi için sessizce cesaretlendiriyordum.

Vücudumu hafifçe kaydırıp duruşunu düzeltti ve sonra içime girdi, başını başıma yasladı, gözleri yüzümü inceliyordu.

İçime girdiğini hissettiğimde inlememeye çalıştım. Ama bu seksten çok daha öte bir şeydi. O, ben ve burasıyla ilgiliydi.

Onu içebilseydim eğer bunu yapardım. Des benim sız-

layan vicdanım, kâbusum ve sevgili eşimdi. Espressosunu küçük fincanlarda içen ve bazen saçlarını komik bir şekilde topuz yapan adamdı. Benim bile çoğu zaman rahatsız olduğum vahşi ve kötü yanlarımdan hoşlanan adamdı.

Başımı geriye atıp yıldızlara baktım. Binlerce yıldızın ışığı tenime yansıyordu. Her birinin arasında ölçülemez bir karanlık vardı. Her biri beni sarmıştı, içimdeydi ve benimle sevişiyordu sanki.

Des içime girip çıkıyor, aleti beni zarifçe esnetiyordu. Kollarımı etrafına dolayıp onu sıkıca kendime çektim.

Artık parlayan yalnızca su değildi, tenim de ışıldamaya başlamıştı. Siren, etrafımdaki suyun ve içimdeki adamın keyfini çıkarıyordu.

Des, sevişmenin ortasında bizi şelaleye, kayalık dağ yüzeyinde oluşan duvara çekti. Sırtımı duvara yasladı, bileklerimi kaldırıp kayalıklara dayadı.

"Doğruluk mu cesaret mi?" diye sordu, hâlâ sevişmeye devam ediyorduk.

Ne? Dalga mı geçiyordu?

Hemen cevap vermeyince –çünkü beynim birkaç saniye önce kendini kapatmıştı– içimden çıktı.

Acı dolu bir ses çıkardım, bacaklarımın arasında Des olmadan eksik hissetmiştim.

Kurnaz perimi şimdiye kadar daha iyi tanımış olmalıydım.

Suya daldı ve bacaklarımı omzunun üzerine attı. Sonra havuzun orta yerinde, dudaklarını vulvamda hissettim.

Daha önce bastırdığım iniltiyi serbest bıraktım. Şükürler

olsun ki Des suyun altındaydı çünkü fazlasıyla utanç verici bir sesti.

Nefes nefese arkamdaki kayaya yaslandım ve *bunun* Des'in cesaret oyunu olduğunu anladım. İlk kez Pazarlıkçı'nın ödeme metodundan şikâyetçi değildim.

Tanrım, hem de hiç şikâyetçi değildim.

Yavaş yavaş emiyordu. Ona doğru kıvrıldım, yaptığı şey beni çılgına çeviriyordu.

Dili klitorisimi buldu ve içimde beklenmedik bir orgazm koptu. Hareket ederken çığlık attım, parmaklarım saçlarına gömülmüştü.

Bu zeki adamın boşaldığımı nereden anladığını kavrayamadım –dediğim gibi beynim uzun süre önce çalışmayı bırakmıştı– ama o doğrulurken bacaklarım omuzlarından kaydı. Ve sonra ustaca bir hareketle aleti yeniden içime girdi ve beni tümüyle ateşledi.

"İkinci tura hazır mısın?" diye sordu. Nefes nefese bile değildi.

Birden fazla orgazm mı? Bu adam kimdi?

Daha sert, daha derin hareket etmeye ve tıpkı bir kuklacı gibi bedenimin iplerini çekiştirip beni tekrar zirveye çıkarmaya başladı.

Onu daha sıkı kavradım. Sert ve tatlıydı, acımasız ve kışkırtıcıydı. Neredeyse hızlı ve sert olmasını istediğim için pişman olacaktım. Des'le birlikte bu şekilde sonsuza dek kalabilirdim.

Lafın gelişi yani.

Çünkü aslında beni öptüğü an işim bitmişti.

Tıpkı bir barajın yıkılması gibi ikinci kez orgazm oldum. Ağzına nefes nefese soludum ve ona sanki uçup gitmeme engel olan tek şeymiş gibi tutundum. Ve sonra o da boşaldı. Dudakları hâlâ sert bir şekilde benimkilere doğru hareket ediyordu, itişleri daha derin daha sert bir hâl almıştı.

Sonsuz uzun bir süre öylece birbirimize kenetlenmiş halde kalmışız gibi geliyordu, bizim için bir başlangıcı ya da sonu yoktu.

Ancak bir noktada bu da sona erdi. Dudaklarımız ayrıldı ve Des içimden çıktı. Ancak birbirimizi bırakmadık, bedenlerimiz birbirine sarılmışken derin derin nefesler alıyorduk.

Bana doğru nefes nefese, "Buradan ayrılmayı hiç istemiyorum," dedi.

Onu daha sıkı kavradım. "Ben de."

O şekilde ne kadar uzun süre kaldık bilmiyorum. Tenimin parıltısının söneceği ve nefesimizin sakinleşeceği kadar uzun bir süreydi.

"Melek," dedi Des sonunda. "Sana göstermek istediğim bir şey var."

Fazlasıyla isteksiz bir şekilde kollarının arasından sıyrıldım.

Elimi tutarak beni şelaleye doğru çekti, hareket ederken ayaklarım pürüzsüz nehir taşlarının üzerinde kaydı. Çağlayan suların altında ilerledik, Des beni yönlendirirken nehrin suyu başımıza ve omuzlarımıza dökülüyordu.

Diğer tarafta suyun parıltısı bir mağaranın hatlarını aydınlatıyordu. Des parmaklarını şıklattı ve bir anda ışık yandı.

Yüzlerce titreyen mum mağaranın neredeyse her yerine yayılmış, karanlığın içinde usul usul ışıldıyordu. Suyun ışığı ve tavan boyunca dans eden alevler, hipnotize edici bir parıltı yaratıyordu.

"*Vay canına*," dedim.

Burası rüya gibi bir yerdi.

Mum ışıklarının tam ortasında battaniyelerle kaplı yumuşak bir sedir ve yanında da bir tepsi dolusu yiyecek vardı.

Des havuzun ucuna doğru yüzdü ve mağaranın kaya çıkıntısının üstüne çıktı, bir elini saçlarından geçirerek onları geriye yatırdı. Dönüp bana elini uzattı, vücudunun çıplak olan her yeri parlıyordu.

Des'in elini tutup onun peşinden sudan çıktım, kanatlarım ağırlaşmıştı. Ben bir havlu bulmadan önce Des uzanıp elini tüylerimin üzerinde gezdirdi.

Büyünün ılık sürtünüşüyle sırtımı gıdıkladı ve bir anda kanatlarım, tenim ve saçlarım kupkuru oldu. Yeniden Des'e baktığımda kendisini de kuruttuğunu gördüm.

İşte tam o anda, Des'le ikimizin hâlâ çıplak olduğunu fark ettim. Birbirimizin önünde böyle çırılçıplak olmak hem garip hem de tuhaf bir şekilde keyifliydi. Şu anda, bu adamla çok fazla ilki deneyimliyordum.

Sedirin üzerine çıkıp bacaklarımı altıma katladım ve kanatlarımı sırtımda genişçe açtım. Bu noktada şelalenin sesi yankılanıyordu. Burası Des'in bir Tanrı gibi saygı gördüğü ilkel tapınak gibi geliyordu.

Pazarlıkçı yanıma oturdu, kanatlarını, onları dik tutacak

şekilde yanındaki kayaya yasladı. Çevremize şöyle bir bakındı. "Bunca zaman sonra kendimi yeniden bir mağarada buldum," dedi alaycı bir şekilde. Sözleri bana Arestys'deki o mağaraları hatırlattı.

Şu anda savunmasız hissediyor gibiydi.

Şu anda bile gardını indirmekte zorlanıyordu.

Ona buranın mükemmel olduğunu söylemek istedim. *Kendisinin* mükemmel olduğunu da. Onun kırgın her bir parçasına değer verdiğimi.

Ancak bunların hiçbirini söylemedim. Çünkü o da özünde duygusal yakınlıktan benim kadar rahatsız oluyordu.

Bunun yerine uzandım ve elimi kanatlarının üzerinde gezdirdim.

Sanki bu anın tadını çıkarıyormuşçasına gözlerini kapadı. Ayağa kalkıp arkasına geçerek ellerimi kanatlarının her bir pençe ucu ve eklemi üzerinde gezdirerek gümüş rengi derisini inceledim.

Dokunuşum altında Des'in titrediğini hissettim. Cevap olarak kanatları açıldı, solgun ışık altında bile kanatlarının ince damarları belirgin şekilde görünüyordu.

"Hep perilerin kelebek kanatları olduğunu düşünmüştüm," diye itirafta bulundum.

"Haksız değilsin," dedi, hâlâ sırtı dönüktü. "Benimkiler özellikle nadir görülür."

Kollarını belime dolayacak kadar döndü ve beni yeniden yumuşak sedirin üzerine çekti. Elleri, kalçalarımı kavramak üzere aşağı indi. Bu doğal olarak sirenimi uyandırarak tenimin canlanmasını sağladı.

Des'in ifadesi, elbette tamamen masumdu.

Ona, *seni görüyorum* bakışı attım.

Gözleri kısıldı ve kahkaha attı. "Davranışlarımdan çok şüpheleniyorsun. Sanki sadece pantolonunun içine girmeye çalıştığımı düşünüyorsun gibi."

Sanki öyle değilmiş gibi. Düzenbaz pisliğin tekiydi.

"Sanki beş dakika önce beni kelimenin tam anlamıyla çırılçıplak soymamışsın gibi," dedim.

"Sanırım beş dakikadan *biraz* daha uzun bir süre önceydi."

Gözlerimi devirmemeyi zar zor başardım. Görünen o ki, insan ya da peri olsun, erkeklerin egosu hâlâ aynıydı. Des yanıma yayıldı, eli belimin boşluğunda gezindi. Mağaranın ılık, nemli havası tenimi okşuyor saçlarımı dalgalandırıyordu.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup Des'in kanatlarına uzanarak elimi üzerinde gezdirmeye devam ettim.

"Yani senin dışında bütün perilerin böcek kanatları mı var?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Çoğunun öyle ama hepsi değil," dedi elini belimden kaburgalarımın üzerine getirdi. "Başka kanat türleri de mevcut. Bazı perilerin seninki gibi kuşkanatları var."

"Neden seninki farklı?"

Uzaklara baktı. Başparmağı dalgınlıkla tenimi okşuyor, tüylerimi diken diken ediyordu. "Bazıları soyumun ejderhalardan geldiğini söylüyor," diye mırıldandı, mum ışıkları bedeninde dans ediyordu. "Bazıları da iblislerden geldiğimizi söylüyor."

Ejderhalar? İblisler?

Siktir.

Peri soylarının nasıl işlediğini biliyormuş gibi davranacak değildim.

"Ben hep yarasa kanadı gibi göründüklerini düşünmüştüm," diye itiraf ettim.

"*Yarasa* kanadı mı?" Des kaşlarını kaldırdı, bakışları yeniden bana odaklanmıştı.

Onu bir kez daha gücendirdiğimden yüzde yüz emindim ama sonra başını geriye yatırıp bir kahkaha attı.

"Ee, hangisi? Ejderha mı yoksa iblis mi?" diye sordum.

Des omzunu silkti, haylaz bir ifadesi vardı. "Aile tarihimiz kimsenin hatırlayamayacağı kadar eskilere dayanıyor."

Des'in kâtip annesini düşündüm, beyaz saçlı minik bir oğlana, aralarında aile geçmişiyle ilgili masalların da olduğu her çeşit hikâye anlatıyordu.

Bu düşünceyle hafifçe gülümsedim. Bana ejderhaların gerçekten var olduğunun ve onlardan birinin soyundan gelmiş olabileceğimin söylendiğini hayal bile edemiyordum.

"Ne?" diye sordu Des, sanki gülümsememi çalmak istiyormuş gibi alt dudağıma dokundu.

Başımı iki yana salladım. "Sadece seni annenden ataların hakkında hikâyeler dinleyen küçük bir oğlan olarak hayal ediyordum."

Des'in yüzü aniden düştü.

Eskiden olduğu gibi benden uzaklaşıp kaçmasını bekledim. Kalbimi bu ihtimale karşı hazırlıyordum.

Ama kaçmadı, gitmedi.

Yalnızca, "O hikâyeler baba tarafıma aitti," dedi.

Annesinin ölümünde parmağı olan babası.

Öf be.

Yeniden kanatlarını inceledim. Onların – tıpkı benimkiler gibi– Des'in geçmişiyle ilgili korkunç bir şeyi temsil edebileceklerini hiç düşünmemiştim. Kanatlarına bakıp olması gerekenden daha farklı bir şey görmek çok garipti.

Usulca, "Peki, sence iblislerden mi yoksa ejderhalardan mı geliyorsun?"

"Babamla tanıştıktan sonra mı? Kesinlikle iblisler."

Boğazım düğümlendi. Gerçekten ama gerçekten babasını sormak istiyordum ama sorumu kelimelere dökemiyordum. Belli ki ilişkilerinin temelinde, derinlere gömülü bir yığın nahoşluk ve öfke vardı.

"Eh," dedi elimi kanadının ince kemikleri üzerinde gezdirdi. "Kökenleri nereden gelirse gelsin, bence mükemmeller."

Dokunuşumla beraber Des'in bedeninden bir titreme geçti.

"Bu seni korkutmuyor mu?" diye sordu. "İçimde az da olsa iblis kanının akıyor olması?"

Omuz silktim. "Benimle üvey babamı öldürdüğüm gün tanıştın." Pençelerinden birine dokundum. "Ve senin insanları infaz edişini gördüm. Sanırım bu aşamayı geçtik."

Sözlerimin üzerine Des'in bakışları derinleşti. Beni yanına çekti ve kanatlarından biri battaniye gibi etrafıma dolandı. Burnumun ucunu öptü ve sonra çenesini başımın üzerine yasladı.

"Teşekkürler, Melek," dedi usulca.

Bana neden teşekkür ettiğinden emin değildim ama yine de ona doğru başımı sallayarak yüzünü okşadım. Sonunda gözlerim kapanmaya başladı, vücudum Des'inkiyle beraber ısınmıştı.

Lephys'deki ilk gecemizi işte böyle geçirdik. Havuzun ilerisindeki saray gibi evde değil de onun mütevazı mağarasında, çıplak bedenlerimiz birbirine dolanmış halde.

BÖLÜM 14

NİHAYET SOMNİA'YA DÖNDÜĞÜMÜZDE bende bariz bir farklılık vardı.

Artık kanatlarımdan nefret etmiyordum... Ya da pullarımdan ve pençelerimden. Bu bir haftalık süreçte, bir şekilde kendimle ilgili korkutucu bulduğum şeylerin... Artık beni güçlendirdiğini fark etmiştim.

Uçabiliyordum. Ellerimle birini doğrayabiliyordum.

Kamon isteyerek yapmış olsun ya da olmasın, artık güçlüydüm.

Des'le yaptığımız eğitim de cesaretimi artırmıştı. Her ne kadar Des'e henüz bir darbe bile indirememiş olsam da kollarının ve bacaklarımın daha da güçlendiğine ve daha güvenli bir şekilde dövüşmeye başladığıma yemin edebilirdim.

Bunu Des'e itiraf etmeyecektim ama beni antrenman yapmaya zorladığı için memnundum. Süreçten nefret etmiş olabilirim ama sonuçları hoşuma gidiyordu. Ayrıca kalça-

mın iki yanından sarkan hançerleri de sevmeye başlamıştım. Des'le sarayının tanıdık koridorlarında yürürken hançerler kıyafetlerime çarparak şıngırdıyordu.

Des'in beni götürdüğü kule odası saraydaki en güzel yerlerden biriydi. Yerden tavana kadar cam panellerden oluşuyor ve bana, kale arazisinin ötesine kadar yayılan Somnia şehrini kuşbakışı izleme şansı veriyordu.

Tepemizden sarkan fenerlerin dışında odadaki tek mobilya parçası şu anda iki kişilik yemek servis edilen devasa masaydı. Üzerine, görüntüsü ve kokusu en sevdiğim Hint yemeğine benzeyen yiyecekler dizilmişti.

Des masaya doğru yürüdü, yeryüzünde giydiği koyu renk pantolonla botlarını giymişti ve saçları arkadan deri bir iple bağlıydı.

Benim için bir sandalye çekerken kaslı kollarına ve dövmelerine baktım. Kıyafetlerinde perileri yansıtan tek şey kolunu kaplayan üç bronz savaş nişanesiydi ve şu durumda çekiciliğini daha da artırıyorlardı.

Benim için çektiği sandalyeye oturdum ve onun yerine geçişini izledim.

Kendime servis yapmaya başlamadan önce bunu benim için o yaptı. Bir tabak dolusu *aloo gob'i* ve bir tabak da pilav havaya yükselerek bana doğru süzüldü.

Ben tabağımı doldurmaya başlarken çaydanlık tabağımın yanındaki fincana doğru hareket etti ve bana bir fincan çay doldurdu.

"Bunları nereden buldun?" diye sordum bana servis yapmayı bitirince.

* Patates, karnabahar ve baharatlarla yapılan bir Hint yemeği. *(ç.n.)*

Des kendinden fazlasıyla gurur duyar bir halde sandalyesine yaslandı. "Kral olmanın avantajları."

Beş dakika kadar yemek yiyişimi izledikten sonra bana katıldı. Onun da Hint yemeklerini sevdiğini biliyordum – beni bu mutfakla tanıştıran da kendisiydi– ama yemekten çok benim tadını çıkarmamla ilgileniyor gibiydi.

"Yemeğe biraz iş karıştırsam sorun olur mu?" diye sordu Des.

Omuz silktim. Artık Somnia'da olduğumuza göre Des için çalışmaya ve kendim için yapacak bir şeyler bulmaya geri dönmüştüm. Hayatta can sıkıntısından daha kötü bir şey yoktu muhtemelen. Bu yüzden yemekte biraz iş konuşmak bana oyalanacak bir şey vermiş olacaktı.

Peçetemle ağzımı sildim. "Ne oldu?"

Des parmaklarını şıklattı ve bir parşömen havada süzülerek önüme indi. Ben kâğıda uzanamadan o *tikka masala soslu tavuk* tabağının üzerine düştü ve yemeğin yağlı turuncu sosuna bulaştı.

Uzanıp parşömeni aldım ve peçetemle üzerindeki sosu sildim.

"Böyle yapman şart mıydı?" diye sordum, kâğıdı silmeye çalışıp sosu daha da bulaştırırken kaşlarım çatıldı.

Kâğıdın üzerinde bir çizelge vardı, sütunlara ayrılmış isimler, cinsiyetler, tarih, zaman ve mekânlar sıralanmıştı ve sonuncu sütun ise görünen o ki notlarla doluydu.

Pazarlıkçı kâğıdı işaret etti. "Bu, son üç ayda kaybolan bütün askerlerin listesi," dedi, çayından bir yudum alarak.

Kaşlarımı kaldırıp çizelgeye yeniden baktım. Bu kadar

çok isim görmek şaşırtıcıydı ve bu liste yalnızca kaybolan kadın askerleri değil aynı zamanda erkekleri de kapsıyordu.

Des'le Gece Krallığı'nın kaybolan erkekleri hakkında şimdiye kadar pek konuşmamıştık çünkü kadınların aksine, kaybolan erkekler geri dönmüyor ve başlarına ne gelmiş olabileceğine dair bize hiçbir ipucu vermiyordu.

"Olağandışı bir şey dikkatini çekti mi?" diye sordu Des fincanının üzerinden beni izleyerek.

Çizelgeyi gözden geçirmeye devam ettim. "Biliyor musun, fark etmemi istediğin bir şey varsa bunu açıkça söy..." Tarihlere geldiğimde sözlerim yarıda kaldı.

Des Kamon'ı öldürdüğünden beri kadınlar kaybolmamıştı... Yalnızca beş erkek kayıptı.

Başımı kaldırıp Pazarlıkçı'ya baktım. "Erkekler ortadan kaybolmaya devam ediyor."

Des camlardan ışıl ışıl parlayan şehre baktı. "Gece Krallığı'nda çok fazla erkek ortadan kaybolur," dedi sohbet eder gibi. "Önemli bir şey olmayabilir."

Açıklamasının ardında bir *ama* olduğunu duyar gibiydim.

"Bir şey mi var?" diye sordum parşömeni indirerek.

Çayından bir yudum daha aldı. "Kaybolan beş erkeğin dördü askerdi."

Tesadüf olamayacak kadar çok kayıp vardı, bu da demek oluyordu ki...

Sona ermemişti.

Elim titremeye başlayınca kâğıt hafifçe hışırdadı.

"Ama sen onu öldürdün," dedim usulca.

Bana bakınca gözleri yumuşadı. "Ben Karnon'ı öldürdüm."

Des'in söylediklerini bir araya getirmek birkaç saniyemi aldı.

Anladığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Erkekleri başkası kaçırıyor."



BÖLÜM 15

KARNON YALNIZCA KADINLARI KAÇIRIRDI. Des onu öldürdükten sonra bu kaçırılmalar son bulmuştu. Elimdeki kâğıt da bunu söylüyordu.

Ama erkekler...

"Yani bu olayın arkasında birden fazla kişi olduğunu düşünüyorsun." Şaşkınlıkla masanın karşısındaki Des'e baktım. "Ama... Neden? Ve ne için?"

Des elini beyaz saçlarından geçirdi, kol kasları belirginleşti. "Bunu çözmeye çalışıyorum."

Tam o anda Malaki içeriye girdi, adımları uzun ve güçlüydü, göz bandı, sakallı yüzü ve her zerresiyle tam bir korsana benziyordu.

Masanın üzerine büyük, mumlu bir yaprak bıraktı. "Gündönümü daveti... Bilgin olsun, bu üçüncü oldu." Burnunu kırıştırdı. "Öf, bu koku da ne?" dedi. Masanın üzerindeki Hint yemekleriyle dolu tabaklara bakıp yüzünü buruşturdu.

Gerçekten de yemeğime burun mu kıvırmıştı?

Des sandalyesine yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu sene Gündönümü'ne gitmiyoruz."

Malaki sandalyesini çektiğinde önünde bir tabak ve servis takımı belirdi. Bir an sonra *samosa** tepsisine uzandı.

"Gerçekten mi?" dedim imalı bir şekilde kaşlarımı çatarak. Az önce yemeğime laf etmişti ve şimdi de oturmuş yiyordu. "Bu oyunu böyle mi oynayacaksın?"

Tabağına samosa alırken bana şaşkınlıkla baktı. Dikkatini Des'e çevirerek, "Bu çok kötü bir fikir."

Des omuz silkti. "Callie başka bir krallığı en son ziyaret ettiğinde birinin tutsağıydı."

"Ve sonra sen onların kralını öldürdün," dedi Malaki lafını esirgemeden. "Bence herkes eşine bulaşmamaları gerektiğinin farkına varmıştır."

Des, "Gitmiyoruz," diye yineledi.

"Eş olmak kral olmayı bırakacağın anlamına gelmiyor."

"Sözlerine *dikkat et*." Des'in güçlü sesi bir kırbaç gibi odayı delip geçti.

Malaki yerine otururak başını önüne eğdi. "Özür dilerim, kralım."

Pazarlıkçı'nın bedeni gevşemiş görünüyordu, az önce odayı ağırlaştıran güç şimdi geri çekiliyordu.

"*Loi du royaume*,"** dedi Des fısıltıyla.

Malaki'nin dudakları gerildi. "Biliyorum."

İkisine şöyle bir baktım. Şu ana kadar konuştukları şeyi takip edebilmiştim ama artık neden bahsettiklerini bilmiyordum.

* Patates, soğan ve baharatlarla, musluk şeklinde katlanarak yapılan bir börek türü. *(ç.n.)*

** *(Fr.)* Krallığın Yasası. *(e.n.)*

"O neydi?" diye sordum. "Az önce söylediğin o cümle."

Des başıyla arkadaşına işaret verdi. "Söyle ona, Malaki. Oraya gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsan o zaman oraya gidip kendini Gündönümü'ne hedef göstererek neyi feda edeceğini de sen söyle."

Malaki iç geçirip dikkatini bana verdi. "İnsanların 'Roma Romalılarındır' diye bir sözü vardır, biliyor musun?"

Ona bakarak gözlerimi kıstım. "Bu cümleyi gerçekten de biliyor olamazsın?" Bana hiç Yeryüzü'nde takılacak türde bir peri gibi gelmemişti.

"Biliyor musun?" diye üsteledi.

Bir ona bir Des'e baktım ve temkinli bir şekilde başımı salladım.

"Burada, Ötedünya'da da kanunlar böyledir."

Hâlâ anlamış değildim.

"Gece Krallığı'ndayken," diye açıklamaya başladı Malaki. "Bir peri onların kanunlarına uymalıdır. Des, Gece Krallığı'ndan ayrılmanı istemiyor çünkü ayrılırsanız ikiniz de diğer peri krallıklarının yasalarına tabi olacaksınız."

"Bu aşağı yukarı Yeryüzü'nde de bu şekilde işliyor," dedim, bunun neden mesele haline geldiğine anlam veremedim.

"Flora Krallığı insanları köleleştiriyor," diye araya girdi Des.

Ah, işte asıl problem...

BAM!

Bize çarpan bir büyü dalgasıyla oda sarsıldı ve beni sandalyeme doğru savurdu. Tabaklar ve servis gereçleri masanın üzerinde tıngırdadı, birkaçı yere düştü. Uzaktan boğuk homurdanmalar duydum.

Üçümüz birbirimize baktık.

Ne oluyor be?

Bir anda hareket etmeye başladık, ne olduğunu anladığımda sandalyem devrildi. Malaki, Des ve ben odadan kaçtık, yemek, kayıp erkekler ve köleliğe devam eden krallıklar unutulmuştu.

Koridorlarda periler koşuşturup bir sığınak bulmaya çalışıyorlardı. Saray güvenliğinden biri koşarak bize doğru geldi ve Des'in önünde aceleyle eğildi.

"Güvenlik ihlali oldu," diye açıkladı nefes nefese. "Geçitlerden biri yok oldu, bir şey içinden geçerken onu çökertti."

"En iyi yüz askerimi topla, havada bizimle buluşsunlar."

Des emri verir vermez güvenlik geldiği yöne koşarak gitti.

Yeniden harekete geçtik. Sarayın giriş katına inmek yerine Des ve Malaki'nin peşinden kalenin balkonlarından birine yöneldim.

Ufka baktım, bir şey, bu şiddetli büyünün kaynağını açıklayabilecek herhangi bir şey bulmaya çalıştım.

Des bakışlarını ufuktan çekti ve bana baktı. Dudakları aralandı, bana içeriye dönmemi söylemek üzere olduğundan fazlasıyla emindim.

Ama bunun yerine ağzını kapattı ve çenesini dikleştirdi. Yanıma gelip beni ensemden kavradı. "Bana eşlik etmek ister misin?" diye sordu.

"Daima." Düşünmeden içgüdülerimle karar vermiştim. Eşim nereye giderse ben de oraya giderim.

"Desmond..." diye itiraz etti Malaki.

Des arkadaşını görmezden gelerek, "Bu tehlikeli olacak," diye uyardı beni. "İkimizden biri ölebilir. Hâlâ emin misin?"

Kalbim çılgınca çarpıyordu. Des'in sevgisinin boğucu olabileceğini düşünmüş müydüm? Beni bir güvenlik battaniyesi gibi saracağını? Çünkü şu anda bu, boğucu ya da can sıkıcı gelmiyordu. Tehlikeli ve önemliydi, şu anda ağzımda kan ve duman gibi bir tat bırakıyordu.

"Eminim."

Arkamızda Malaki, hayret bir şey der gibi ellerini havaya kaldırdı.

Des bana başını salladı, yüzünden kötü bir şeyler olduğu seziliyordu. "Beni izle ve kendini koru. Bu bir emirdir."

Kanatları dikenli büzülmüş bir çiçek gibi arkasında açıldı. Ben de kendi kanatlarımı açtım.

Bir büyü patlamasıyla gökyüzüne doğru sıçradı, kanatları onu yukarı taşıyordu. Benim yükselişim onunki kadar zarif değildi ama birkaç dakika sonra hava sahasındaydım. Arkamdan gelen Malaki'yle Gece Kralı'nın peşine takıldım.

Malaki, Des ve ben askerlere katıldıktan çok sonra bile bu kargaşaya neyin sebep olduğunu anlayamamıştım.

Süzülen ada Somnia'nın çok çok aşağısında, Ötedünya'yı oluşturan ana kara parçasının üzerinde devasa bir ateş topu ortaya çıkmıştı ve şimdiden yoğun, mürekkep gibi dumanlar yükseliyordu.

Yaklaştıkça, kor alevlerin külleri etrafımızı sarmaya başladı. Duman gözlerimi yaktığı için alevlere gözlerimi kısarak baktım.

Kaşlarım çatıldı.

Korun ortasında, sıcaklığın en yoğun olduğu, ateşin en güçlü yandığı yerde alevlerin dokunmaya cesaret edemediği kararmış bir geçit vardı.

Muhafızlardan biri belirgin geçide doğru bir şeyi işaret edince gösterdiği yere baktım. Orada, kömürleşmiş toprağın ortasında iki figür görülüyordu.

Yere yüz metre yaklaşana kadar onlardan birinin kim olduğunu anlayamadım.

Hay, sikeyim böyle işi.

Temperance "Temper" Darling, en yakın dostum, iş arkadaşım, alevlerin içinde sanki onları kendisi kontrol ediyormuş gibi yürüyor ve oldukça korkmuş gibi görünen bir periyi yanında sürüklüyordu. Kara gözleri kömür gibi parlıyor, üzerinden elektrik akımları geçiyordu.

Eyvah!

Resmen gücünün kontrolünü kaybetmişti. Onu yalnızca iki kez bu şekilde görmüştüm ve hiçbirinin sonu iyi bitmemişti.

Etrafımda, havada bir peri büyüsünün ortaya çıktığını hissedebiliyordum. Bunun hepsi Des'ten mi geliyordu yoksa askerleri de ona katkıda bulunuyor muydu bilmiyorum. Ama bu haldeki Temper'ın üzerine güç salmak sadece yıkıma yol açardı.

Temper'ı inceleyen Des'e baktım. Yüzünde onu tanıdığına dair bir işaret yoktu, hem nereden tanıyacaktı ki? Ona Temper hakkında bahsettiğim onca şeye rağmen hiç karşılaşmamışlardı.

Bazen eşimin her şeye gücü yeten ve hiçbir konuda yanılmayan biri olduğunu, her şeyi bilip herkesi tanıdığını varsayıyordum. Gözünden hiçbir şeyin kaçmayacağını da.

Ama kaçıyordu ve açıkça göründüğü üzere kaçmıştı.

Des, pozisyonlarını düzelterek gergin bir şekilde hazır olda bekleyen adamlarına işaret verdi.

Şu anda bir şey yapmazsam eğer arkadaşımı ateşe verecceklerdi ve bunun sonu herkes için kötü bitecekti.

Acele bir kararla kanatlarımı sırtıma yapıştırdım. Vücudum aşağı eğildi ve yere doğru dalışa geçtim.

"Dur!" diye bağırdı biri arkamdan.

Durmamın imkânı yoktu.

Omzumun üzerinden baktım. Gözlerim Des'inkilerle buluştu, bir an yalnızca gözlerimiz kitlendi. Şu anda ne onun emrine itaat ediyor ne de kendime dikkat etmem yönündeki talimatına uyuyordum. Beni tam şu anda durdurmak için büyüsünü kullanmaya her türlü hakkı vardı ama yapmadı.

Bu küçük inanç gösterisi cesaretimi kamçıladı.

Ona bu kadının en yakın arkadaşım olduğunu ya da birine zarar gelmeden önce durumu kurtarabilecek tek kişinin ben olabileceğimi söyleme şansım yoktu. Tek yapabildiğim Des'e başımı sallamaktı.

Ne yaptığımı biliyorum, demek istedim.

Her ne kadar düşüncelerimi okuyamıyorsa da onları yüzümden anladığını varsayıyordum. Bir an için bana baktı ve sonra yumruğunu havaya kaldırdı. Bunun üzerine askerler yerlerinde kaldı, hâlâ harekete hazırlardı.

Önüme dönmeden önce tek fark ettiğim şey bunlar olmuştu.

Aşağıda Temper grubumuza bakıyordu, normalde samimi bakan gözleri bana döndüğünde mesafeli ve öfkeli bir hal aldı.

İşte bu, yatılı okuldayken herkesin korktuğu Temper ve onun sürgün edilmesine neden olan gücüydü.

Varoluşunun ürkütücü gerçeği buydu, her gece gözlerini kapadığında ve her sabah uyandığında gördüğü şey, bu yıkıma sebep olacak kişi olmasıydı. Bunu yapabilecek kapasitedeydi, hatta bir yanı bunun için yanıp tutuşuyordu.

Kullanabileceği baştan çıkarıcı bir gücü vardı ve gücü her fırsatta onu kandırabiliyordu. Ama çoğu zaman gücüne defolup gitmesini söyleyebiliyordu.

Bugün, gücüne kanmıştı.

Askerlerin Temper'a merakla baktıklarını görebiliyordum. Bu, müşterimizin birçoğunu da meraklandıran bir soruydu.

Bu kadın neydi?

Sisin içerisinden arkadaşıma baktım, alevler vücudunun dalgalanıyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. Büyüsü bu kadar güçlü, bu kadar korkutucu, bu kadar baştan çıkarıcı olan tek bir doğaüstü varlık vardı...

Bir büyücü.

BÖLÜM 16

UZAK MESAFEDEN TEMPER'LA BİRBİRİMİZE baktık, sihri etrafında dans ederken teni parlıyordu. Yeşilimsi sarı renkteki gözleri, elektrik yüklü teni onun normal, her zamanki halinden çok çok uzaktı.

Arkadaşım, çoğu insanın bir daha asla karşılaşmak istemeyeceği çok nadir görülen bir doğaüstü varlıktı. Büyücüler sihri tıpkı cadılar gibi kullanırlardı ancak cadıların aksine, birdenbire sınırsız bir güce erişebiliyorlardı. Tek sorun, güçleri, her kullandıklarında geriye hiçbir şey kalmayana kadar bilinçlerini kemiriyordu.

Büyüyü az kullanmak pek sorun olmuyordu ama böylesi bir güç? Temper'ın karakterinden büyük bir parça koparıp götürebilirdi.

En kötü yanı da, nasıl ki sirenim beni iç karanlığıma teslim olmaya teşvik ediyorsa, Temper'ın gücü de onu kullanmaya teşvik ediyordu. Daima tetikteydi, zayıf bir anını kolluyordu.

Arkadaşım benim için gelmişti. Ortadan kaybolmuştum ve beni bulmak için kullandığı gücü onu tamamen yutarak deliye döndürmüştü. Benim için karakterinin bir kısmını feda etmişti.

Bu arkadaşlığını göstermenin en kötü şekliydi ama yine de beni duygulandırmıştı.

Yere inmeye başladım, alevlerin ısısı ve dumanı beni boğuyordu.

Callie. Gökyüzünden Des'in seslendiğini hissettim.

Başımı kaldırıp ona baktım, yirmi otuz metre ötemde, o ve adamları gökyüzünde bekliyorlardı.

Yüz ifadesi her şeyi ele veriyordu. Yaklaşmam hoşuna gitmemişti. Hem de hiç. Müdahale etmek için hazırlanıyordu.

Başımı çevirdim. En büyük endişem Temper'dı.

Arkadaşım inişe geçtiğim süre boyunca beni izledi, tuttuğu peri, umutsuzca elinden kurtulmaya çalışıyordu.

İçin için yanan toprağa indim, ısı etrafımızı fırın gibi yakıyordu.

"Kanatların çıkmış," dedi, dümdüz bir sesle.

Ne *selam*, ne *nasılsın*, ne de *neden beni aramadın?* Tek söylediği; *kanatların çıkmış*. Temper öncekilerden daha kötü haldeydi.

"O pislik yüzünden kanatların çıkmış," dedi, etrafımdaki ısı sesiyle beraber arttı. Bakışları benden Des'e döndü.

Tutmakta olduğu periyi iterek kendinden uzaklaştırdı, neredeyse adamı alevlerin içine atıyordu. Peri tam zamanında alevlerden kaçtı ve havaya zıpladı sonra hakaretler mırıldanarak gökyüzüne yükseldi. Temper onu duymuyordu. Onun öfkesi eşime odaklanmıştı.

"Aklından her ne geçiyorsa Temper, *sakın yapma*," dedim alçak sesle.

Arkadaşım olsun olmasın, Des'in kılına zarar verecek olursa onu yere sererdim.

Temper'ın dikkati yeniden bana çevrildi, gözleri tehditkâr bir şekilde kısılmıştı. Başını yana eğdi, bana ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Sana ne yaptı?"

Delirdiğimi düşündüğü ortadaydı.

Aniden ileri doğru adım attım. "Alevleri söndür, sihrini serbest bırak sonra sana her şeyi açıklayayım."

Gözleri öncekinden daha yabancı bakıyor ve o küçük elektrik akımları hâlâ teninde dalgalanıyordu. Ama onu ikna etmeye başladığımı düşünüyordum.

Sonra bana gülümsedi, bu çok uğursuz bir gülümsemeydi. "Ya yapmak istemezsem?"

İşte oradaydı, Temper'ı tüketen canavar.

Sirenim gün yüzüne çıktı ve tenim parlamaya başladı. "Sakın beni seni büyümle etkilemek zorunda bırakma," dedim tehditkâr bir ses tonuyla.

"*Cesaret* edemezsin," dedi.

Haklıydı. Başka şartlar altında etmezdim. Öncelikle onun, benim etkileme büyümü alt edebileceğinden fazlasıyla emindim. Bir başka şeyse öfkesinin muhatabı olmayı asla istemiyordum.

Ancak şu anda, durum farklıydı.

"O benim nişanlım değil, Temper. O benim ruh eşim." Ona söyleme fırsatım hiç olmamıştı.

Burada iradem dışında tutulmuyordum ve eğer eşime zarar vermeye kalkışacak olursa onu engelleyecektim.

Uzun bir süre boyunca Temper'a hiçbir tepki vermedim. Sonra yavaşça bakışlarını Pazarlıkçı'ya çevirdi, yüzü ifadesizdi.

Gökyüzünde Des'e daha fazla peri katılmıştı ve görünüşe göre hepsi onun krallığından değildi. Temper herkesi başına toplamıştı ve bir an önce buna bir son vermezse ya arkadaşım ya da bir sürü masum insan zarar görecekti.

Temper'ın bakışları bana döndü. "O senin ruh eşin," dedi, sesi transta gibi çıkıyordu.

Başımla onayladım, tenim hâlâ parlıyordu.

Eşimizi koruyalım, diye fısıldadı sirenim, arkadaşımı büyülemem için beni ikna etmeye çalışıyordu.

Ama ısrarla ağzımı kapalı tuttum.

Temper gözlerini kapattığında gerildim. Tüm bildiğim gökyüzünü ve oradaki bütün perileri tutuşturacağıydı.

Onu şu anda durdurabilirdim. Tek yapmam gereken biraz büyüydü. Bunu yapmak için her türlü nedenim vardı, sirenim de bunu deliler gibi istiyordu.

Ama yapmadım.

Des dakikalar önce bana güvenini göstermişti. Ben de aynısını Temper için yapabilirdim. Bu yüzden dilimi tuttum ve onun harekete geçmesini bekledim.

Arkadaşımın gözleri açıldı ve alevler sanki doğum günü mumları gibi birdenbire söndü.

Temper'ın gözleri soldu, içlerinde beliren parlak kırmızı çizgiler silinmeye başladı. Cildindeki kıvılcımlar söndü ve o kızgın, zorba gücü nihayet inine çekildi.

Bir dakika önce acımasız bir büyücüyken şimdi yalnızca arkadaşım oluvermişti.

Titrek bir nefes verdi. "Kızım," dedi. "Kahretsin, seni görmek çok güzel."

Tek ihtiyacım bunu duymaktı. Aramızdaki mesafeyi aştım ve Temper'ı kucakladım. Teni ellerimin altında güneşte kavrulmuş kum gibi hissettiriyordu.

"Bana kanatlarını anlatacaksın," dedi kucaklaşırken. "Ruh eşini ve buraya nasıl düştüğünü de. Ancak o zaman erkek arkadaşının kıçını kızartmayacağıma söz verebilirim."

Olası tehlike ortadan kalktığı için artık nabzımın atışlarını duyabiliyordum. Des'le birlikte gelmeseydim ne olurdu? Temper yalvarışlarımı dinlemeseydi ne olurdu?

Ona sıkıca sarıldım. "Hakkın var," dedim.

Periler yere inmeye başlamışlar ve temkinli bir şekilde yavaş yavaş bize yaklaşıyorlardı. Temper'la baş başa konuşabileceğimiz kaç saniyemizin kaldığını bilmiyordum.

Kollarından uzaklaştım. "Ötedünya'ya açılan bir geçidi yok ettiğine inanamıyorum."

"Kızım, buna havalı giriş denir."

BÖLÜM 17

BİRKAÇ SAAT, BİR SÜRÜ ÖLÜM TEHDİDİ (hem Temper'dan hem de Temper'a yönelik) hapsedilme riski ve uzun uzun açıklamalardan sonra Temper ve ben, Pazarlıkçı'nın özel odalarından birinde Des ve Malaki'yle birlikteydik.

Temper oturduğu berjerin kollarından birinin üzerine ayaklarını atmış diğerine de sırtını yaslamıştı. "Şimdi şunu açıklığa kavuşturalım: Siz ikiniz..." beni ve Des'i işaret etti. "Ruh eşisiniz ama uzun bir zaman boyunca birlikte olamadınız çünkü bu..." Şimdi sadece beni işaret etmeye başladı. "Saçma bir dilekte bulundu. Ve ikiniz nihayet bir araya geldikten hemen sonra da o..." yine beni gösterdi. "Bir peri hapishanesine atıldı ve psikopat bir kral ona kanat vermeye karar verdi..." Pullar ve pençeler de... "Ve sonra sen..." Des'i gösterdi. "O pisliği gebertin, şimdi de sen..." yine beni işaret etti. "Burada mahsur kaldın."

"Burada mahsur falan değil," dedi Des sert bir şekilde.

Diğer koltukta oturuyordu, kollarını dizlerine dayamıştı.

Temper homurdandı. "Sanki o tüylü kıçıyla Los Angeles'te sokağa çıkabilirmiş gibi."

Malaki bir adım önce çıktı. "Neden daha acil konular hakkında konuşmuyoruz: Fauna Krallığı'nın geçitlerinden birini yok ettin ve perilerinden birini rehin aldın."

Temper kollarını kavuşturarak Malaki'yi baştan ayağa süzdü. "Bir özür bekliyorsan, yanlış kıza geldin yoldaş."

Kapının tıklatılmasıyla konuşmamız yarıda kesildi. Des'in bileğini oynatışıyla kapı açıldı.

Kapının diğer tarafındaki peri reverans yaptı. "Kralım," dedi. "Lord ve leydiler." Her birimizi başıyla selamladıktan sonra dikkatini Des'e verdi. "Sarayın kapılarında Fauna askerleri var. Büyücünün tutuklanmasını talep ediyorlar."

Bu da başka bir hapis istemiydi.

Des çenesini ovuşturdu. "Onu teslim etmeyi reddediyorum," dedi.

"Kralım..." diye başladı peri.

"Büyücü benim onur konuğum, yani benim ve krallığımın koruması altında," dedi. Gözleri bana döndü. "Konuğumun gelişinin verdiği tüm zararlar şahsi olarak kasamdan ödenecektir."

Nefesim kesildi. Bunu benim için yaptığı çok açıktı.

İmkânı yok onu daha fazla sevemem dedikçe...

Malaki'nin kaşları çatıldı. Ona, akşam yemeğinde tadına bakmaktan çekinmeyecek gibi bakan Temper'ı süzdü.

Kapıda durun peri bir an tereddüt ettikten sonra reverans yaptı. "Pekâlâ. Onlara haber vereceğim."

Kapı kapandıktan sonra oda sessizliğe büründü.

Sonunda Temper boğazını temizledi. "Sanırım teşekkür ederim dememi istiyorsun," dedi koltuktaki bir ip parçasıyla oynayarak.

Des Temper'a korumasını teklif etmişti. Bunun Temper için ne anlama geldiğinin farkında olduğunu sanmıyordum. Temper yargılanmaya, mahkûm edilmeye alışmıştı, ona güven duyulmasına değil.

"Artık kesinlikle Gündönümü'ne gitmen gerekiyor," diye araya girdi Malaki. "Diğer krallıklara hâlâ güvenilir bir müttefik olduğunu göstermelisin. Aksi halde bu, bir savaşın başlangıcı olabilir."

Des yüzünü ovuşturdu. İlk kez yorgun bir kral gibi görünüyordu.

Des'i etkilediğini hisseden Düşlerin Efendisi öne doğru bir adım attı. "Gündönümü'ne gidersen eğer hem onlara her zamanki gibi bir hükümdar olduğunu göstermiş hem de genlimi azaltmak için uzun bir yol kat etmiş olursun."

Des bir dakika kadar hiçbir şey söylemedi. Beni ve krallığını korumak arasında ikiye bölündüğünü görebiliyordum. Biri için bu kadar değerli olduğumu fark etmek beni derinden sarstı.

"Korunmaya ihtiyacım yok," dedim.

"Bu perilerden korunmaya ihtiyacın olabilir," diye mırıldandı Des. Ama sonunda gönülsüz de olsa başını salladı. "Pekâlâ, gideceğim – gideceğiz." Gideceğiz derken bakışları odada gezindi, önce Malaki'ye, sonra bana ve ardından da -şaşırtıcı ama- Temper'a döndü.

O da mı geliyordu?

Temper memnun görünüyordu. "Bana uyar. Beni yapışık ikiz olarak kabul et," dedi çenesiyle beni işaret ederek.

İşte o zaman gerçekten tam olarak idrak edebildim: Des beni ve asabi bir büyücüyü ölümlülerin köle edildiği bir yere götürecekti. Onların kadim kanunlarına, yani insanları köleleştiren yasalara saygı göstermemiz gerekecekti.

Yutkunmamak için kendimi zor tuttum. Biz kendimizi neye bulaştırmıştık böyle?

BÖLÜM 18

"KIZIM, BANA DÜRÜST OL, burada ne işler dönüyor?" diye sordu Temper.

İkimiz onun kaldığı konuk süitindeydik. Gece sarayının genelinde olduğu gibi bu oda da kemerli kapıları, çini kaplı kolonları ve sarkan fenerleriyle Fas esintileri taşıyordu.

Kapıya yaslandım. "Neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Odada gezinmeye başladı. "Bakıyorum da peri prensinle deneme sürüşü yaparken buraya bayağı alışmışsın."

Ben, eski Callie'nin asla kabul etmeyeceği şekilde bu diyara ve eşime alışmaya çalışıyordum. Onun gözünde Öte-dünya çok ürkütücü ve Des çok değişkendi.

"Ne yapmamı bekliyorsun, Temper? Daha evvel kendin de söyledin, bu halde dünyaya dönemem." Kanatlarımı işaret ettim. "Ben bir ucubeyim."

Ucube. Bu kelime yalan gibiydi. Belki de yapabileceğimi keşfettiğim her şey yüzündendi, belki de bu dünyada her-

kesin bana biraz benzemesi ya da belki de Gece Kralı'nın tüm fazlalıklarıma rağmen beni mükemmel bulmasından kaynaklanıyordu. Bir noktadan sonra *farklılığın* o kadar da *kötü* olmadığına karar vermiştim.

"Seni eski haline getirmenin yolları var," dedi Temper.

Midemde bir huzursuzluk hissettim. Karnon'ın büyüsünü geri çevirmek... Kollarımdaki pulların yok olmasını kaç kez dilemiştim? Ya siyah tırnaklarımın ten rengine geri dönmesini? Kanatlarımın yok olmasını?

Bu aşina olduğum bir histi. Derimi yıkamak ya da başka birinin bedeninde yaşamayı dilediğim zamanlar olmuştu.

Tam da bu bedeni tüm kusurlarıyla kabullenmişken, Temper bu kusurlarımdan kurtulmamı öneriyordu. Kurtulmam gerektiğini söylüyordu.

Teklifinin beni kırmasını beklemiyordum ama birazcık kırılmıştım. Onun da Des gibi beni bu şekilde kabul etmesini istiyordum.

"Eski halime dönmek istemiyorum," dedim.

Temper etrafı kurcalamayı kesti ve biçimli kaşlarından birini kaldırdı. "Ciddi misin?"

Kendimden emin bir şekilde uzanıp kanatlarımdan birinin ucunu öne çektim, koyu renkli tüyler ışığın etkisiyle parladı.

Kanadımı bırakıp iç geçirdim. "Buna inanman bu kadar zor mu?"

"Kızım, ikimiz de bu şekilde Yeryüzü'ne dönemeyeceğini biliyoruz. Eve dönmek istemiyor musun? Orada seni koca bir hayat bekliyor."

Yalnız ve boş bir hayat. O hayatı terk etmek istediğimi söyleyemem ama geri dönebilmek için kendimi değiştirmek de istemiyordum.

Bunu ona söylemek için ağzımı açtım ancak sonra vazgeçtim. Ona karşı kendimi savunmayacaktım. Geçmişte ben ona nasıl arka çıktıysam onun da bana arka çıkması gerekiyordu. Arkadaşlığımız hep bu şekilde devam etmişti.

Başımı iki yana salladım. "Unut gitsin."

Odadan çıkmak üzere döndüm.

"Bekle." Yanıma gelip bileğimi yakaladı. "Callie, senin için önemli olan benim için de önemlidir, biliyorsun." Samimi kahverengi gözlerini benimkilere dikti. "Eli ile birlikteyken kurda dönüşmeyi hiç istemediğini biliyorum ama şimdi başka bir adamla üç-beş gün birlikte olduktan sonra seni bir periye dönüşmüş halde buluyorum."

Ona yılgın bir bakış attım. "Onunla üç-beş gündür birlikte değilim."

İfademi okuyarak elimi biraz daha sıktı. "Peki," dedi, yargılayıcı bir tonda. "Onunla uzun ve kötü bir geçmişin var. O adam eşin olsa bile en yakın arkadaşımı onunla paylaşmaktan hoşlanmıyorum."

İşte Temper'ın korkusunun ardındaki asıl gerçek buydu. Arkadaşım kendini tehdit altında hissediyordu.

Arkadaş olduğumuz onca yıl boyunca aramıza kimse girememişti. Ve bildiği kadarıyla, benim erkeklerden vazgeçmeme neden olan kişi Des'ti. Temper aynı zamanda Des'ten de nefret ediyordu çünkü bana sadıktı. Ben de burada dikilmiş, onun öfkesinden ve kıskançlığından vazgeçmesini istiyorum.

Çok fazla şey istiyorum ama o benim için orta yol bulmaya gönüllüydü.

Onu kucaklayabilmek için elimi elinden çektim.

"Seni seviyorum, deli kadın," dedim.

Bir saniye sonra kollarını bana doladı. "Biliyorum. Nasıl sevmezsin ki zaten? Senin için bir geçidi havaya uçurdum."

Kucaklaşmanın orta yerinde kahkaha atmaya başladım. "Bunu yaptığına ve o perinin yüzündeki ifadeye hâlâ inanamıyorum..." dedim, rehin aldığı periyi kastederek. Yaşadığı o deneyimden sonra adam muhtemelen altına etmişti.

"Rehberi mi diyorsun?" dedi. "Benden fazla para aldığı için bunu hak etmişti."

Artık ikimiz de gülüyorduk. İşler berbat olsa bile eğleniyorduk. Çünkü bizim kafamızın birkaç tahtası eksikti.

Temper geri çekilirken kahkahası dindi. "Pekâlâ, periler içkilerini nerede saklıyor?" diye sordu odada göz gezdirerek. "Eğer bu siktiğimin Ötedünya'sında kalacaksam kafayı bulmam lazım."

"Senin perilere bayıldığını sanıyordum," dedim ve odanın ortasına doğru yürüdüm.

"Evet, *on yedi* yaşındayken. O zamanlar turuncu ruja da bayılırdım." Bu anıyla beraber ürperdi ve odanın duvarına dayanmış konsolun önünde diz çöktü. "Aha!" dedi kapağını açarken. "İşte buldum." Parlak yazıları olan bir şişe kaptı. Mantarını açıp kokladı.

Hafifçe irkildi. "Öff, cin idrarı gibi kokuyor ama iş görür."

Cinle ilgili ettiği lafın anlamını sormayacaktım.

Doğruca şişeden bir yudum aldı ve sonra bana uzattı.

Geri çevirdim

"Ee," dedi ve süslü bir berjere oturdu. "Ma-la-ki." Adını uzatarak ve kaşlarını oynatarak söyledi.

İnleyerek kendimi yanındaki yatağa attım. "*Hayırrr*!"

"Hayır, *ne*?" diye sordu, sesinde hafif bir ima vardı.

Yastıklarından birini kapıp göğsümün altına yerleştirdim. "Bu işin sonunun nereye varacağını şimdiden görebiliyorum. Onu becerecek ve sonra adama yamuk yapacaksın, o da öfkelenecek ve en yakın arkadaşın olduğum için acısını benden çıkaracak."

Bana yan yan bakarak şişesinden bir yudum aldı. "Bunu hak ediyorsun sıska böcek. İstersen alın, ama ondan ayrıldığından beri Eli'yla uğraşıyorum ve o tüylü pislik bana hayatı zindan ediyor."

Öf. Temper haklıydı. Ortak şirketimiz Batı Yakası Soruşturma Bürosu olarak işlerimizin bir kısmı doğaüstü bir ödül avcısı olan Eli'yla kontratlıydı. Ve ben ilişkimizin –ya da ilişkimizdeki eksikliklerin– işimizi hiç etkilemeyeceğini varsaymıştım.

Açıkça görülüyor ki bu yanlış bir varsayımdı.

"Ee," diye devam etti Temper. "Onun kız arkadaşı var mı?"

"Eli'yın mı?" Omuz silktim. "Nereden bileyim."

"Kızım, ikimiz de Eli'dan bahsetmediğimi biliyoruz. *Malaki*'yi diyorum."

Zavallı adam. Görünen o ki istese de istemese de önümüzdeki günlerde Temper'la başı dertte olacaktı. Arkadaşım istediğinde doğal afete dönüşebiliyordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedim.

Perilerin kız arkadaş ya da erkek arkadaş yaptıklarını bile bilmiyordum. Onlar randevuya çıkmak yerine kur yapan, sevgili yapmak yerine nişanlanan türden varlıklarmış gibi geliyordu. Ve anladığım kadarıyla hükümdarsan *haremin* oluyordu.

Ürpertimi bastırdım.

"Hımm..." Temper şişesinden bir yudum daha aldı, aklımın nerede olduğunun farkında bile değildi.

İçimdeki içme isteği arttı. Beni ayık kalmaya zorlayan Des'e lanet ettim. Bu muhabbet biraz alkolle güzel olabilirdi.

"Göz bandı gerçek mi?" diye sordu.

Ona bir bakış attım.

"Gerçek, değil mi?" Sanki bu çok büyük bir keşifmiş gibi. "Altında ne olduğunu görmek istiyorum."

"Sana hiç çok rahatsız edici olduğunu söylediler mi?"

"Dedi, kötü adamları becermeyi seven kız. Pazarlıkçı yatakta *nasıl*? İddiasına varım aşırı edepsizdir."

Bu sohbet için *kesinlikle* biraz alkole ihtiyacım vardı.

"Temper, özel şeyleri anlatmak istemiyorum."

"Ne? Sen *hep* özel şeyleri anlatırdın."

O eskidendi, erkeklerin pek önemli olmadığı zamanlardaydı. O zamanlar başıma gelen bazı cinsel durumlara gülmek eğlenceliydi. Ancak Des'le yakınlığımız... Bu farklı bir histi, daha kutsaldı.

"Şimdiye kadar yaşadığım en iyi şey," diye itiraf ettim. "Ve söyleyebileceğim tek şey bu."

Temper şişenin üzerinden bana baktı. "Siktir, ben de burada adamın seni kötü etkilediğini düşünüyordum."

"Ah, kötü etkilemeye devam ediyor," dedim uzaklara dalarak.

Des ruh eşim olabilirdi ama o hâlâ binaların tepesinden atlamam için beni kandıran, acımasızca insan öldüren ve benden borcunu alırken buna seksi alet eden bir adamdı.

"Sen öyle diyorsan."

İkimiz biraz daha konuştuk. Alkol Temper'ı çarpıp uykusunu getirince onu yatağa yatırıp odasından çıktım.

Kapısını kapatırken sessiz olmaya çalıştım.

"Yapman gereken bazı açıklamalar var."

Haykırışımı bastırmak için elimle ağzımı kapattım.

Des koridorun duvarına yaslanmıştı.

Bana doğru geldi ve ben de bir aptal gibi geriledim. Gözleri şu anda olduğu gibi parladığında mantık ve delilik, merhamet ve peri zalimliği arasındaki o sınırda olduğunu görebiliyordum.

Anında yanımda bitti ve beni duvara çiviledi.

"Yeniden deneyelim," dedi kulağımı dişleyerek. "Yapman gereken bazı açıklamalar var." Bacaklarımın arasına kendi bacağını bastırdı, hareketi vücudumda bir ürperme yarattı. "Şimdi, balkondayken talimatlarımı dinlememenle mi başlamak istersin yoksa öfkeli bir büyücüyle karşı karşıya gelerek kendini neredeyse öldürecek olmanla mı?"

Hafifçe yutkundum. Bunun olacağını biliyordum.

"Seni ka..." Sesi çatladı. "Seni kaybedebilirdim," dedi sertçe. "Eğer sana bir şey olsaydı... Sana leylak şarabı tattıracak zaman bile olmazdı."

Şu an, onu korkuttuğum için özür dilemem ve bana olan inancı için ona teşekkür etmem gerekiyordu.

Ancak buna hiç fırsatım olmadı.

Des'in yüzü buruştu ve yerini Pazarlıkçı'nın hoş fakat kurnaz ifadesi aldı. "Ya da belki," diye devam etti. "Açıklamaları atlayıp doğrudan geri ödemene geçebiliriz."

Geri ödeme mi?

Bir anda Pazarlıkçı beni duvara yaslamaya son verdi ve bacaklarımı yukarı kaldırıp iyice beline doladı.

"Des..." dedim endişelenmeye başlamıştım.

Aklından tam olarak ne geçiyordu?

Beni kendine sıkıca sararak yürümeye başladı. "Hadi talimat dinleme işini yeniden deneyelim ama bu kez, ben sana bir şey söylediğimde onu dinleyeceksin."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Aklından ne geçiyor?"

Bana karanlık, yakıcı bir bakış attı. "Yakında göreceksin Melek."

İlerleyip bir başka koridora yöneldi ve yol boyunca da beni kollarının arasına adeta çiviledi. Kaçmaya yeltenmedim çünkü onun benden bunu beklediğini biliyordum. En son bu pozisyondan kurtulmaya çalıştığımda büyüsünü üzerimde kullanmıştı.

Bu yüzden beni taşımasına izin verdim. Çok hafif sayılmazdım, beni böyle oradan oraya taşıyarak kendini yormak istiyorsa buyursun taşısın.

Sonunda bir kapıyı tekmeleyerek açtı ve sarayın sayısız balkonlarından birine yöneldi.

Serin akşam havası sırtıma doğru eserek tüylerimi uçuşturup saçlarımı karıştırdı.

"Beni o balkondan atarsan eğer..." diye uyardım.

Des tehdidimi bitirmemi bile beklemedi. Bir an öncesin-

de sert zemin üzerindeyken sonraki an kollarının arasında, hafifçe dönerek havaya doğru yükseldik.

Öf, Des beni balkondan atmayı planlamıyordu... Beni havadan atmayı planlıyordu.

Ama beni bırakmadı.

Gözlerinin içine baktım, ikimiz birbirimize kilitlenmiştik.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum.

Gözleri ışıldadı.

İşte o anda kıyafetlerimin üzerimden çıktığını hissettim, tıpkı Lephys'teki gibi.

Ne oluyor be?

Üzerimdeki peri kıyafetleri adeta eriyerek aktı. Bir çığlık atarak kalan kıyafetlerime sıkıca tutundum ama işe yaramamıştı; parmaklarımın arasından kum taneleri gibi kaydılar.

İyi ki hançerlerimi ortadan kaldırmıştım yoksa Des'in hediyeleri de gitmiş olacaktı.

Aşağıya göz attım ve dalgalanan kumaş parçalarının Somnia'nın üzerine düşüşünü izledim. Nereye düştüklerini göremeyecek kadar yüksekteydik.

Gece havası çıplak tenimi okşadı. Bu, çıplak dalmak gibiydi, garip bir histi, yeniydi ama kötü değildi. Çırılçıplak kaldığım için utanca kapılabilirdim ama gökyüzünde çok yükseklerdeydik ve gece, kimsenin bizi göremeyeceği kadar karanlıktı.

Çıplak halimle Des'e döndüm. Tıpkı benim gibi onun kıyafetleri de soyulup atılmıştı. Bir elimi kaslı kolunda gezdirdim, parmağım savaş nişanelerinden birinin üzerinde ilerledi.

Bir bulut katmanının arasından süzüldük, sis tenimi karıncalandırdı. Bulutlar bana ilk uçtuğum zamanı hatırlatmıştı. Des bana, karanlığın içinde gizlenen, sarmaş dolaş yakaladığımız çifti göstermişti.

Des'in ne yapmaya çalıştığını –bizim ne yapmaya çalıştığımızı– anlayınca derin bir nefes aldım.

Elbette, seks, uyku, şiddet ve kaosa hükmeden Gece Kralı, beni yalnızca yıldızlarının ve evrenin derinliğine şahit olmak için buraya getirmek isteyecekti.

Düşüncelerimi okumuş gibi, "Sana çok ama çok fazla talebim olduğunu söylemiştim," dedi, sesi yumuşaktı. İkimiz gökyüzünde süzülürken, saçlarımız hafif esintiyle dalgalanıyordu.

Konuşmaya başladığında büyüsünün etrafımızı sardığını hissettim. Bazen olduğu gibi baskıcı ya da huzursuz edici değildi. Tersine, Des'in özüne; gölgelerine ve ayışığına batıyormuş gibi hissediyordum.

Elleri nazikçe sırtımdan aşağı indi. Bana güzel bir form vermeye çalışan heykeltıraşın dokunuşları gibiydi. Kalçalarımdan aşağıya kaydılar.

Ellerimi gevşekçe Des'in boynuna dolamış, ensesindeki yumuşak saçlarla oynuyordum.

"Talimatlarını dinlemem istediğini sanıyordum," dedim fısıltıyla.

Birkaç santim doğrulup beni kendine doğru çekti. Ona bakarken dudaklarım aralandı ve tenim parlamaya başladı. Bedenlerimiz birleştiğinde gökyüzündeki bir yıldız gibi parlıyordum.

"İstiyorum," dedi, burnunu yanağıma gömerek. "Ama senin vahşi halinden de biraz hoşlanmıyor değilim."

Bunun üzerine ikimiz hareket etmeye başladık. Bedenlerimiz hızla ısındı. Geceyi bulutların arasında gizlenen bir başka âşık çift gibi geçirdik.

BÖLÜM 19

ERTESİ GÜN DES'LE BERABER YENİDEN antrenman sahasına döndük. Akşam yüzünden biraz dalgındım ama Des her zamanki haliyle zıpkın gibi görünüyordu.

Dün geceki yakınlaşmamızdan sonra Pazarlıkçı'nın bugün ağırdan alacağını düşünsem de yanılmıştım.

Des üzerime gelirken elimde yepyeni hançerlerimi tutmuş, tepeden tırnağa bir amatör gibi hissediyordum.

"Engelle, *engelle*," diye bağırdı saldırmaya başlayarak.

Kollarımı kaldırmakta geciktim, onu zar zor engelleyebildim.

"Yanım boş, Callie," dedi.

"Ben nas..?"

Elimden kurtuldu ve sonra bıçağını boynuma bastırdığını hissettim.

"Bugün seni kaç kez öldürdüm?" diye sordu, nefesinin sıcaklığını yanağımda hissediyordum.

"Yirmi üç." Bana saydırmıştı. Sanki dövüş yeteneklerim konusunda yeterince berbat hissetmiyormuşum gibi.

"Daha iyisini yapabilirsin.

Ben daha iyisini yapmak *istemiyordum*. Saraya dönmek, kraliyet mutfağını bulmak, oradaki bütün hamur işlerini yağmalamak ve uzun bir şekerleme yapmak istiyordum.

Ama dilekler, dönüp sizi arkanızdan ısıran küçük hainlerdi. En azından bunları Pazarlıkçı'dan istiyorsanız.

Des hızla geri çekildi ve hançerlerimden birini elimden düşürdü, metal yere çarpınca ses çıkardı.

Pekâlâ, cidden ama bu kadar berbat olmam sinirlerimi bozmaya başlamıştı.

"Hançer senin kolunun bir uzantısı," dedi Des etrafımda daire çizmeye başlayarak. "Birinin elini kesip atmasına izin veremeyeceğine göre o zaman silahını elinden almasına da izin veremezsin."

Yere düşen hançerime doğru atıldım ve eşimin savurduğu darbeden son anda kaçarak kurtuldum.

"Nihayet, sirenim potansiyelini gösteriyor."

"Çeneni kapatman için neler *vermezdim*," diye mırıldandım. Sesini çok sevsem de, yattığınız birinden talimatlar almak nahoş oluyordu.

"Bana bir şey mi verirdin?" dedi Des, merakla. "Bu tür pazarlıklara *her zaman* açığım, Melek."

Des'in arkasından Malaki ve Temper'ın saraydan çıkarak antrenman sahamıza geldiklerini gördüm. Onları gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Bu, beni kesinlikle bugünün antrenmanından kurtaracaktı.

Aniden Des'in bıçağının ucu göğüs kafesime dokundu, gümüş rengi gözleri yoğundu. "Bir saniyeliğine bile dikkatini düşmanın üzerinden çekme."

"Temper ve Malaki geliyorlar," dedim onları işaret ederek.

"Güzel," dedi ama gözlerini üzerimden çekmedi. "Belki onları yeteneğinle etkileyebilirsin."

"Bitirmiyor muyuz?" Aniden Temper'ın varlığı az önceki kadar hoş gelmemeye başladı. Hiç kimsenin yere serilişini görmesini istemiyordum. Korumam gereken bir itibarım vardı. Ayrıca dikkate alınması gereken bir de saygınlığım. Bunları korumak istiyordum.

Des'in omzunun üzerinden, arkadaşımın Malaki'ye şehvet dolu bakışlar attığını gördüm.

Des ayaklarımı yerden kesince yere düştüm ve hançerlerim elimden fırladı.

"Dikkatini topla," diye hırladı.

Bütün gece sevişmiş bir adamın daha iyi bir ruh halinde olması gerekirdi.

Hançerlerime doğru uzandığımda Des tekmeleyerek birini benden uzaklaştırdı.

Başlarım bu işe. Gerçekten ama.

"Kızım," diye seslendi Temper. "Bundan daha iyisini yapabileceğini biliyorum."

Ona kötü bir bakış attım ama boşa gitmişti. O çoktan beni unutup Malaki'ye doğru eğilmiş, adamı güldürecek bir şeyler fısıldıyordu. Bunu beni incitmek için yaptığından emindim.

Pazarlıkçı silahıyla popoma vurarak beni çileden çıkardı.

"Seninle konuşma şeklimden hoşlanmıyorsan o zaman günümü göster bana."

Diğer hançeri kaptım ve savurdum, ucu Des'in deri pantolonunu baldırından kesti.

Durakladı, koruyucu kıyafetindeki kesiğe baktı. Aniden yüzünü bir gülümseme kapladı.

"Aferin!" dedi, silahını kınına geri koyarak. "Senden hâlâ bir savaşçı yaratabilirim." Elime uzandı. "Bugünün antrenmanı resmi olarak bitmiştir."

Eline şüpheyle baktıktan sonra tuttum ama hâlâ bunun bir aldatmaca olabileceğini düşünüyordum. Ancak değildi. Görünen o ki, aşama kaydedersem antrenmanı erken bitirebilirdim. Bu da bir başarıydı.

"Ayy, bitirdiniz mi yoksa?" dedi Temper, Malaki'yle birlikte bize doğru gelerek.

Sanki antrenmanımın bitmesi çok umurundaymış gibi. O yalnızca Rüyaların Efendisi'yle doğaçlama gelişen randevusu aniden son bulduğu için üzülmüştü.

"Bu kadar üzülme, Temperance," dedi Des. "Bu akşam ikiniz için de planlarım var."

Ona sorgulayan bir bakış attım. Midem huzursuzlukla kasıldı.

"İkiniz bütün günü Gündönümü'ne gitmeye hazırlanarak geçireceksiniz."

"Sıkmışım bu işi," dedi Temper bana.

İkimiz kraliyet terzisinin dükkânına kapatılmıştık, bir

grup peri ölçülerimizi alıyor, yüzümüze doğru kumaş parçaları tutuyordu. Hava sandal ağacı ve yanmış yağ kokusuyla ağırlaşmıştı.

Tırnaklarımız çoktan yapılmış (ya da benim durumumda pençelerim), boyanmış ve saçlarımız kesilmişti.

"Yani cidden, sikmişim."

Ölçü alan peri burnunu kırıştırdı.

Temper'ın bu aşırı küçümseyen tavrı karşısında gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Süslenmeyi sevdiğini sanıyordum?" dedim. Tanrı biliyor ya, Temper gardırobumu iyileştirmem konusunda sürekli bana laf ediyordu.

"Evet, ama kendi kendime yapınca seviyorum. Ben yapınca beş dakika sürmüyor, hem ayrıca rastgele bir perinin elleri üzerimdeyken iç çamaşırıma kadar soyunmak zorunda da kalmıyorum.

"Ay!" Temper çığlık attı. Bahsi geçen rastgele peri iğnesini ona batırmıştı. "Bana bak kadın, bunu bilerek mi yaptın?" Periye ölümcül bir bakış attı.

"Belki de hareket etmeyi kesseniz..." dedi kadın.

"Bir saattir hareket etmiyorum zaten. Ben lanet bir heykel değilim."

Bir başka peri araya girdi. "Leydim, rahatsızlık verdiysek çok özür dileriz. Elimizden geldiğince hızlı olmaya çalışıyoruz."

Temper ikinci periyi görmezden gelerek ilkine, "O iğneyi bir daha sapla da o çiroz peri kıçını tekmeleyeyim."

Benim üzerimde çalışan terzi koluma dokundu. "Bitirdim," diye fısıldadıktan sonra üzerinde durduğum kaideden inmeme izin verdi.

"Ah, hayır," diye çığlık attı Temper benim işimin bittiğini görünce. "Gerçekten mi? Benden önce mi bitirdin? Bu nasıl adalet? Ben Gündönümü saçmalığının önemli bir parçası bile değilim."

"Sakin ol, Temper," dedim eşyalarımıza doğru giderek. "Yakında işin bitecek, zaten ben de yanında olacağım."

"Aslında, leydim," diye araya girdi terzi. "Kral işiniz bittiğinde ona katılmanızı istedi."

"Beni *bırakamazsın*," dedi Temper.

Omuz silkip eşyalarımı topladım. "Kralın emri," dedim. "Ona itaatsizlik edemem." Kapıya yöneldim.

"Callie..."

Temper sözlerini bitiremeden terzi dükkânından ayrıldım.

Temper'dan kaçtığım için kötü hissediyor muydum?

Onu hazırlayan periler için hissettiğim kadar değildi. Çünkü Temper istediğinde bir ejderhaya dönüşebiliyordu.

Dışarı çıktığımızda bir asker beni bekliyordu. "Leydim." Selam verdi. "Size eşlik etmek için buradayım."

Neredeyse gözlerimi devirecektim. Tantanaya bak.

İkimiz saray arazisinden geçerek kulelerden birine yöneldik. Asker, bronz kulpları olan, oymalı, süslü ahşap bir kapının önünde durdu.

Kapıyı iki kez tıklattı ve beni tekrar selamladıktan sonra koridorun duvarına karşı asker duruşuna geçti.

Kapı sessizce açıldı ve içeri girdim. Burası başka bir kütüphaneydi; sarmal duvarlar boyunca dizilmiş kitaplara bakılacak olursa bir kule kütüphaneydi. Odanın ortasında birkaç masa vardı ve birinin üzerinde kitap yığınları, yarısı boyanmış bir tuval ve öylece bırakılmış boya setiyle bir fırça vardı.

Ama Gece Kralı ortalıkta görünmüyordu.

Masaya yöneldiğimde adımlarım odada yankılandı.

Merakla tuvali elime aldım. İlk başta tek görebildiğim bir belin kıvrımı, göbek deliğinin girintisi ve henüz tamamlanmamış olan esmer bir meme ucuydu. Ama sonra tablonun köşesine doğru uzanan kolu fark ettim, sıra sıra altın pullar net bir şekilde görülüyordu.

Neredeyse tabloyu düşürüyordum.

Bu bendim. Çıplak olarak. Yüzüm görünmüyordu, evet, ama görünmesine gerek yoktu. Kollarında pulları olan tanıdığım tek kişi vardı; ben.

Bu kesinlikle Des'in eseriydi.

Tekrar resme baktım, aman Tanrım, meme ucum! *Meme ucum*. Bunu yaparken görevinin başına dönmesi gerekmişti.

Ve o iblis, ona hesap sorabilmem için şu anda burada bile değildi.

Gözlerim boya kutularına döndü. Aniden fırçayı aldım ve siyah boya kutusuna daldırdım. Fırçayı boyaya buladıktan sonra sistematik bir şekilde resmi boyamaya başladım.

Güzel bir eseri batırdığım için kötü hissediyor muydum?

Temper'ı bıraktığım kadar değil ki o konuda hiç suçlu hissetmiyordum.

Bitirdikten sonra ıslak tuvali bir kenara koydum. Ellerim siyah boyayla kaplanmıştı.

Kendi intikamımdan memnun bir şekilde tuvalin yanından kitap yığınına geçtim. Yığının üzerinde bir not vardı.

Callypso,

Gündönümü hakkında daha fazla bilgi edinmek istersin diye düşündüm.

-Jerome

İsmi hatırlamam biraz zaman alsa da sonunda başardım. Jerome, bir hafta kadar önce tanıştığım kütüphaneciydi.

Benim için seçtiği kitapları merak ederek yığındaki ilk kitabı aldım ve masaya koydum. Bir sandalye çekip kapağını açtım.

Ben daha kitabın başlığına ya da içindekiler kısmına göz atamadan sayfalar kendiliğinden çevrilmeye başladı ve "Gündönümü" başlıklı bölümde durdu.

Gözlerim ilk sayfaya, ardından diğerine... Ve sonrakine kaydı. Adeta cümlelerde kayboldum, okudukça festivale dair merakım daha da artıyordu.

Bölümde anlatılana göre, Göndönümü, yılın en uzun gününü kapsayan hafta gerçekleşen, dört büyük krallığın (Gece, Gündüz, Flora ve Fauna) bir araya geldiği gündü. Flora Krallığı tarafından düzenlenen, tüm amacı yaşamın yenilenmesini kutlamak olan bir eğlenceydi. O hafta sert rekabetleri, eski düşmanlıkları bir kenara bırakan dört krallık buluşur, krallıklarının sorunlarını tartışır ve hep birlikte eğlenirdi.

Kitaplardan birinde bulduğum bir nota göre, Gündönümü'ne

katılmamak oldukça büyük bir kabalıkmış. Malaki'nin Des'i ikna etmek için bu kadar ısrarcı olmasının nedeni buymuş demek.

Bölümü bitirir bitirmez kitap kendi kendine kapandı.

Pekâlâââ.

Yığından bir başka kitap aldım, bu seferki Flora Krallığı hakkındaydı. Bir önceki kitap gibi bu da belirli bir yere kadar kendi kendine sayfaları çevirdi. O sayfada dalgalı, alev kızılı saçları, yeşil gözleri ve kollarına kan kırmızısı gelincikler dolanmış olan çok güzel bir kadın resmi vardı.

Flora Kraliçesi Mara Verdana ve onun eşi *Flora Kralı Yeşil Adam*, yazıyordu altındaki açıklamada.

Gözlerim tekrar resme döndüğünde aklım karıştı. Resimde başka biri daha mı vardı?

Şimdi yeniden baktığımda arka plandaki yeşil yapraklarla bütün olmuş kişiyi gördüm. Flora Kraliçesi'nin yanında tam anlamıyla yeşil bir adam duruyordu, ten rengi yumuşak bir yeşil, saçları ve sakalı ise daha koyu, yabani bir tondaydı. Gözleri muziplikle parlıyordu.

Resme uzun bir süre baktım. Mara Verdana, tıpkı yeni açmış bir çiçek gibi tamamen canlı, parlak renkteyken, Yeşil Adam çalılıkları ve yabani otların yumuşaklığını andırıyordu; gözden kaçan, kıymeti bilinmeyen bir bitki gibiydi.

Gündönümü'ne ev sahipliği yapacak hükümdarlar bunlar. İnsanları köleleştiren hükümdarlar.

Bu düşünce beni fena halde huzursuz etti çünkü bu iki hükümdar özellikle *kötü* ya da insafsız birine benzemiyordu.

Tıpkı üvey babamın kızını taciz eden bir adama benzemediği gibi.

Kitabı iterek uzaklaştırdım.

Des neredeydi?

Onu neredeyse yarım saattir beklediğimi fark ettim ama hâlâ gelmemişti. Dalgınlıkla bileziğimi çevirdim. Aklıma gelen bir düşünceyle gözlerim boncuklara takıldı.

Beklemek istemiyorsam beklemezdim. Oldukça etkili bir kartviziti vardı.

"Pazarlıkçı," diye seslendim boş odaya doğru. "Seninle bir pazarlık..."

"...Aşkım?" Des'in sesi su gibi berraktı, nefesini yanağımda hissettim.

Omzumun üzerinden baktığımda, vücudu arkamda dizili olan kitaplarla aramda kaslı, çekici bir duvar gibi dikiliyordu.

Güçlü kolunu arkamdaki masaya yasladı, dudaklarıma baktı. "İstiyorsan, Melek, hemen bir pazarlık ayarlarım."

Beni gördüğüne sevinmiş gibiydi, gözleri ışıldıyordu. Sabırsız davrandığım için neredeyse kötü hissedecektim.

"Beni neden buraya çağırdın?" diye sordum etrafıma göz gezdirerek.

"Gündönümü hakkında daha faza bilgi edinmek istersin diye düşünmüştüm."

Ona bir süre daha baktım. "Beni bu kadar iyi tanıman bazen çok garip geliyor."

"*Ben* Sırların Efendisi'yim."

Kitapların geri kalanına baktı. "Ah, daha en ilginç bilgileri içeren kitaplara gelmemişsin," dedi.

Bakışları kitap yığınından siyaha boyanmış tuvale döndü.

Derin bir nefes aldı. "Seni yaramaz şey," dedi, dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Parmaklarını şıklatarak tuvali yanına getirdi.

Tabloyu havada yakaladı ve mahvolmuş resmi inceledi. "Resim yapmayı mı denedin?" diye sordu kaşını kaldırarak.

"*Beni* resmediyormuşsun," diye suçladım onu.

Onu suçlu hissettirmeyi mi umuyordum? Öyleyse eğer, yanlış adama çatmıştım.

Resmi indirdi. "Biliyor musun, sansür yaratıcılığı katleder."

"Umurumda değil."

Des yüzünü bana doğru yaklaştırdı. "Ah, ama dün gece-ki inlemelerine bakarsak bence yaratıcılığı umursuyorsun, hem de her anlamda."

Yanaklarımın kızardığını hissettim.

Yeniden kitap yığınına göz attım. "Gündönümü'ne ne zaman gideceğiz?" diye sordum.

"Yarın."

Neredeyse sandalyemden düşecektim. "Yarın mı?"

Artık Malaki'nin ısrarı gerçekten mantıklı gelmeye başlamıştı. Bıçak sırtında bir karardan bahsediyorduk.

Des yanıma bir sandalye çekti ve üzerine oturup ayaklarını masaya koydu.

Kollarını göğsünde kavuşturduğunda savaş nişaneleri ışıkta parladı. "Kitapları okumuş olsaydın bu kadar şaşırmazdın."

"Ben bugünün hangi gün olduğunu bile bilmiyorum," dedim. Gece Krallığı'nın duvarlarında takvim falan yoktu

sonuçta. "Ya da daha da önemlisi," diye devam ettim, "Öte-dünya'da bir yılın kaç günden oluştuğunu bile bilmiyorum."

"Tam tamına sizdekiyle aynı."

Bıkkın bir şekilde ofladım. "Konu bu değil."

"Bugün 17 Haziran," dedi Des.

"Bu da değil."

Anlayış dolu gözlerle bana baktı. Bileğini oynattığında yığındaki kitaplardan biri kayarak havada süzüldü ve Des'in hazırda bekleyen ellerine düştü.

Ona sorgularcasına baktım. "Ne yapıyorsun?"

"Masal vakti, Melek," dedi. "Cevaplar duymak istiyorsun ve ben de bugüne özel anlayışlı olduğumdan o günahkâr ağzına bilgiyi kaşıkla vereceğim."

Dudaklarımı büzdüğümde bu, Des'in çenemi kavrayıp beni öpmesine ve dikkatini yeniden kitaba çevirmesine neden oldu.

Kapağını açtı ve sayfalar hızlıca çevrilmeye başladı. "Ah, evet," dedi sayfalar durduğunda. "Dört Krallığın Kısa Tarihi," diye okudu.

Bölümü bana sesli okumaya başladı. Flora ve Fauna, Gece ve Gün krallıkları arasındaki eski rekabetleri açıklarken sesi ağır bir Doğu Londra aksanına büründü. Sesi ve karizması karşısında bütünüyle mest olmuş bir halde ona baktım.

Yüce Ana ve Baba, yeryüzünün, denizin ve gökyüzünün tüm peri halklarına ait olduğunu söylemiş olsa bile her bir krallık kendilerine ait olduğuna inandıkları sınır bölgesi için mücadele ediyordu. Açgözlülüğün tohumları zamanın

başlangıcında ekilmişti ancak mevsimlerin döngüsüyle perilerin kalbinde yeşererek büyüdü."

Sıkıcı bir okuma olması gereken şey Des'in anlatımıyla can bulmuştu. Bir kitaptan diğerine geçerek her birini farklı bir aksanla okudu. Bu İrlanda, bazen Rus, bazen Alman bazen de Fransız oluyordu. Birini de (tam da benim zevkime göre) bir vadi kızını taklit ederek okudu.

Des haklıydı; bana okuduğu diğer kitaplardan bazılarının süslü bir seslendirmeye ihtiyacı yoktu çünkü diğerlerinden daha ilgi çekici okumalardı.

Sonraki kitaplardan Gün Kralı'nın babasının erkeklerle dolu bir haremi olduğunu öğrenmiştim; bu durumda, şu anda Gün Kralı olan Janus ve onun merhum ikiz kardeşi Julios'nun babası olması bir mucize olarak görülebilirdi.

Flora Kraliçesi Mara Verdana'nın yerine asıl vârisin ablası Thalia olduğunu da öğrenmiştim mesela. Ancak Thalia tahta çıkmadan önce ozan kılığında gezen bir büyücüye âşık olmuştu. Büyücü, kızı ruh eşi olduğuna inandırmış ve Thalia da ona gücünün büyük bir kısmını vermekten memnuniyet duymuştu. Bu neredeyse krallığı parçalıyordu. Sonunda büyücü öldürülmüş ve Thalia bu acıya daha fazla dayanamayarak kendi kılıcıyla intihar etmişti.

Metin, Fauna Krallığı'na, hatta daha açık olmak gerekirse Karnon'a geldiğinde gerildim. Metnin yazarına göre Karnon "yumuşak kalpli" bir gençti.

"Krallığın yüreğinde korku kıpırdanıyordu. Nazik ruhlar kötü hükümdarlar olurdu, özellikle de canavarların diyarında," diye okudu Des.

Başparmağımı dalgın dalgın kollarımdaki pullarımın üzerinde gezdirdim.

"Ancak Karnon hem yumuşak hem de güçlü biri oldu, tıpkı bir ayının kendi yavrusuna şefkatli, yabancılara karşı ise acımasız olabileceği gibi. Yüzyıllar boyunca sayısız iç savaşa sahne olan krallığına kendi yönetimi sırasında gerçek barışı getirdi."

Des kitabı kapattı. Gözlerim kitaptan eşime döndü. "Bir dakika, bu kadar mı?" dedim. "Ondan yalnızca bu kadar mı bahsediyor? Deliliği hakkında bir şeyler yok mu?"

"Onun deliliği bu kadar eski bir kitapta olamayacak kadar yeniydi."

"Onun nazik bir hükümdar olduğunu nasıl söyleyebilirler?" diye sordum. O adam kadınlara tecavüz edip onları esir ediyordu.

"Callie," dedi Des usulca. "İkimiz de biliyoruz ki canavarlar o şekilde doğmazlar, beslenerek var olurlar."

Bunun doğru olduğunu biliyordum ama şu anda ağzımda acı bir tat vardı. "Tarih onu olduğu gibi hatırlamalı." Pullarımdan biriyle oynadım, kitap canımı sıkmıştı.

"Hatırlayacak."

Des'in bu tek kelimesiyle öfkem dindi ancak Karnon'ın deli gözlerinin görüntüsünü aklımdan atamıyordum.

Güzel, tatlı kuş, sesi zihnimde yankılanıyordu.

Şimdi onu düşününce çözmem gereken gizem yeniden gün yüzüne çıkmıştı.

Tek suçlu Karnon değildi; ortadan kaybolan adamlara neler yaptığını bilmediğimiz biri daha vardı.

Fauna Kralı'na gelirsek, ona ve onun kararmış kalbine ne olmuştu? Onun ölümünün kime ne yararı olmuştu?

Kadınlar hâlâ uyuyordu, çocukları hâlâ diğer perileri korkutmaya devam ediyordu. Kamon nasıl bir karanlık büyü yaptıysa artık bu, ölümüyle bile bozulmamıştı.

"Ölüm büyüleri bozar mı?" diye sordum Des'e.

Yüzümü inceledi, aklımdan geçenleri anlamaya çalışıyordu sanırım. Çünkü daha birkaç saniye önce öfkeden kuduruyordum.

"Bozar," dedi sonunda.

"Kamon'ın ölümü büyüyü bozmadı."

"Bozmadı," diyerek bana katıldı.

Bir hafta önce kaldığımız yere, tabut çocuklarının gözlerine baktığım ve onlarda Kamon'ın babaları olduğuna dair hiçbir iz görmediğim o güne geri dönmüştük.

Ancak şimdi, ortada birden fazla fail olduğunu bilmek ve Fauna Kralı'nın nazikliğini duymak...

Ya bu kara büyünün ardındaki kişi Kamon *değilse*?

Kamon'ın üzerinden herhangi bir suçlamanın kalktığını düşünmek bile midemi bulandırmıştı.

Tutsak olarak geçirdiğim günlere dair tüm nefretimi ve bölük pörçük anılarımı bir kenara itip olaya objektif bakmaya çalıştım.

Fauna Kralı'nı ziyaret ettiğim zamanlarda hep iki Kamon varmış gibi görünüyordu, biri vahşi ama garip bir şekilde nazik, diğeri ise hesapçı ve uğursuz olandı. İlki tenimi okşamayı, kanatlar ve pullarla ilgili sözler fısıldamayı seviyordu,

diğeri ise kara büyüyü boğazımdan içeri tıkıyordu. Karnon, bir palto giyer ya da çıkarır gibi bir anda bir versiyonundan diğerine geçiyordu.

Vahşilik ve deliliğe rağmen garip bir şekilde nazik davranan hükümdar Karnon'dan rahatsız olsam da uğursuz olanından korkuyordum, o hem acımasız *hem de* bilinçliydi.

Ben bunu hep bir adamın iki kişiliği var gibi ele almıştım ama belki de... Belki de ortada başka şeyler dönüyordu. Karnon tek bedende yaşayan iki farklı kişilik değil de bir bedene sığan iki farklı kişi olabilir miydi? Belki de Des, kara büyüsüyle beni etkisi altına almaya çalışan adamı değil de, bana pullar ve pençeler veren vahşi, ilkel olanı öldürmüştü...

Düşüncelerimi zar zor kavrayabiliyordum çünkü tek bedende yaşayan iki farklı Karnon fikri bana çok imkânsız geliyordu.

Ancak "imkânsız" perilerin pek bildiği bir terim değildi.

Pullarıma ve pençelerime baktım. Bu özellikler de imkânsız olmalıydı. İnsanlar benim gibi dönüşüme uğramazlardı.

Hayvani özelliklerime baktıkça aklımda başka bir hain düşünce belirdi. Pullar, pençeler, kanatlar, bunlar sirenlerin de özellikleriydi. Onlardan nefret etsem bile, sirenim etmiyordu. Hatta o, her zamankinden daha güçlü hissediyordu. Yani içimdeki bu özellikleri ortaya çıkaran kişi büyüsüyle beni etkisi altına almaya çalışan kral değildi. Tenimi okşayan ve ortaya çıkmamış olan kanatlarım hakkında saçma sapan şeyler mırıldanan adamdı.

Nefesimin yavaşladığını hissettim.

"Ne oldu?" dedi Des, ifademi fark edince.

Ona baktım. "Ya eğer... Ya eğer o gün, taht odasında Kamon beni cezalandırmaya çalışmadıysa? Ya eğer" –bunu söylemek üzere olduğuma inanamıyordum– "Beni kurtarmaya çalıştıysa?"

Bu çılgın bir düşünceydi.

Des ayaklarını masadan indirerek kollarını dizlerine dayayıp öne eğildi. "Açıkla," diye emretti.

"O gün ölmek üzereydim. Bunu hissedebiliyordum."

O günün tamamını bu yeni olasılığa uyacak şekilde yeniden gözden geçirdim.

"Kamon beni dönüştürdü ve bu beni neredeyse öldürüyordu, ancak bu aynı zamanda seni ona getirdi.

"Ya bunu bilinçli yaptıysa? Ya kendisiyle ilgili bir şeylerin yanlış olduğunu biliyorduysa? Ya sana yemi kasten attıysa?"

Des gözlerini kıstı. "Anlamıyorum."

Ellerimi saçlarımdan geçirdim. Düşüncelerim allak bullaktı. "Hep Kamon'ın iki versiyonu olduğunu düşünmüştüm ama ya iki versiyon değil de içinde tamamen iki farklı kişi varsa?"

Tamam, böyle sesli söyleyince daha gülünç geliyordu.

Des şaşkınlıkla geri çekildi.

Saniyeler geçti ama o hiçbir şey söylemedi. Teorimin tam bir saçmalık olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Büyünün bu yüzden mi bozulmadığını düşünüyorsun?" diye sordu. "Bir şey ya da biri Kamon'ın içinde yaşıyordu ve öldüğünde kaçtı mı?"

Şimdi o böyle söyleyince...

Omuz silktim, yine toy biri gibi hissediyordum. Peri büyüleri ve bunların sınırları hakkında zerre kadar bilgim yoktu.

Des tereddütle başını salladı, kaşları çatıldı. "Mümkün görünüyor."

Bana katıldığı için korkmalı mıydım yoksa rahatlamalı mıydım bilmiyorum. Çünkü bir yandan deli olmadığımı düşünmesine sevinmiştim ama diğer yandan... Ya bu fikrim doğruysa ve ortada bedenden bedene geçebilen kötücül bir peri yaratığı varsa... Ve hâlâ dışarıda dolaşıyorsa.

Hâlâ avlanıyor, hâlâ öldürüyor ve yaşamaya devam ediyorsa.

BÖLÜM 20

ERTESİ GÜN, SARAY TELAŞLI BİR hareketlilik içindeydi. Kraliyet arazisindeki periler yıkanıp temizleniyor, eşyalarını topluyorlardı. Sanırım bunların hepsi Gündönümü şerefineydi.

Başını süitinin kapısından uzatıp koridorlarda aceleyle koşturan perileri gören Temper, "Ne oluyor?" dedi. Saçları darmadağınıktı, çok az uyumuş gibi görünüyordu.

Onu dikkatle inceledim. "Dün gece neredeydin sen?"

"Beni kurtların önüne atıp gittikten sonra mı soruyorsun bunu?" Başını iki yana salladı. "Kızım, çok ayıp ettin."

Gözlerimi devirdim. Ortada bir kurt varsa bu Temper'dı. "Kimseyi öldürmedin umarım?"

"Hayır, ama bunu git saçımın ucundan kafamdaki kepeğe kadar ölçen o kaba periye sor."

Zalim ve farklı olmayı Temper'dan öğrenin. Lisedeyken bir defter dolusu yaratıcı büyü fikirleri vardı.

"Temper, o sadece işini yapıyordu."

Ofladı. "Bir vudu bebeğiymişim gibi bana iğne batırıyordu! Ona, *'Kızını bak, vudu bebeklerini benim soyum yarattı,* demek istedim. Neyse..." Tekrar bana döndü. "Ne oluyor?" Bakışları kalabalık koridora döndü.

"Gündönümü," diye cevapladım.

"Ne olmuş ona?" dedi esnemesini bastırarak.

"Bugün başlıyor."

"Ne?" diye bağırdı.

"Saraydan ayrılıyoruz, yaklaşık..." Telefonuma uzandım ama sonra elektroniğin olmadığı lanet Ötedünya'da olduğumuzu hatırladım. Eğer zamanı bilmek istiyorsam yıldızları takip etmeyi öğrenmem gerekiyordu.

Öf.

"Yakında gidiyoruz."

"Ne kadar yakında?"

Omuz silktim. "Üzerimi değişmeye gidiyordum."

"Değişmek mi? Ne giyeceksin ki?" Temper sanki kıyafetler birden havada belirecekmiş gibi odaya göz gezdirdi.

"Bir çuval... Ne giyebilirim? Kıyafet tabii ki." Kenara çekildim. "Gitmem gerek. Sen de hazırlan ve bahçede buluşalım."

Öfkeyle hırladıktan sonra kapıyı kapattı.

Des'in odasına yürürken bizi bekleyen haftayı düşünerek garip bir endişeye kapıldım. Gündönümü hakkında öğrendiklerime göre orada balolar, toplantılar ve boş, anlamsız sohbetler dönecekti ki bunların hiçbiri ilgimi çekmiyordu. Bir de insanların onlara hizmet eden bir köleden başka bir

şey olamayacağına inanan perilerle dip dibe olacağım gerçeği vardı.

İnanılmaz eğlenceli olacaktı.

Des'in dairesine döndüğümde yatağın üzerinde beni, kıvrımlı harflerle adımın yazılı olduğu bir paket bekliyordu.

Kısacık bir tereddütten sonra kapağını açtım. Kutunun içinde daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir elbise vardı. Pek kadınsı biri değildim ama güzel elbiseleri severdim ve bu elbise olağanüstüydü.

Solgun kumaş açık mavi renkte *parlıyordu*. Dantel yakası derin bir V şeklinde iniyordu. Parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdirdim, hem inanılmaz derecede yumuşak hem de fazlasıyla narindi. Elbisenin yanında, tıpkı elbisenin soluk parıltısı gibi bir görüntüye sahip iki tane kıvrımlı, çiçekli sarmaşık vardı.

O sırada Des, kendi kıyafetine çeki düzen vererek banyodan çıktı. O da benimki gibi aynı parıltılı kumaştan yapılmış bir takım giyiyordu.

Üzerine oturan pantolonu, dizine gelen çizmeleri, geniş omuzları ve ince belini güzelce gösteren gömleğiyle alışık olduğum serseri kral görünümünden çok uzaktı. Başında da dövülmüş bronzdan tacı vardı.

Onu bu hâlde görmeden önce böyle bir kıyafetin Des'i daha az tehlikeli göstereceğini düşünürdüm ama tersine. gözlerini, güzelim çenesini ve elmacıkkemiklerini daha da keskin hale getirmişti.

Bütün masallarda uzak durmamız konusunda uyarıldığımız o canavar işte karşımdaydı. Gerçek olmayacak kadar

güzel bu adam, yolunu kaybetmiş kızları avlamak için gecenin bir vaktinde ata binen o kişiydi.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Kendinden bahsettiğini zannederek bir aptal gibi başımı salladım ama sonra paketi işaret ettiğini fark ettim.

Dikkatimi elbiseye çevirmeden önce dudağının seğirdiğini fark ettim.

"Nefes kesici," dedim kıyafetime bakarak. Gerçekten öyleydi. Parıltılı kumaşı parmaklarımın arasında ovuşturdum. "Ne kumaşı bu?"

"İplik haline getirilmiş ayışığı," dedi Des, tepkim karşısında memnun görünüyordu.

"İplik haline getirilmiş *ayışığı* mı?" diye tekrarladım. Ötedünya'da böyle şeylerin oldukça normal olduğu gerçeğine hâlâ alışmaya çalışıyordum. "Ve ben bunu mu giyeceğim."

Dudakları yeniden seğirdi. "Planımız o, Melek."

Yanıma geldi ve saçımı yüzümden çekti. "Seni benim dünyamın kraliçeleri gibi giydirmek için yıllarca bekledim," dedi.

Takım elbisesinin yakasına dokundum. "Bazen senin peri olduğunu unutuyorum," diye itiraf ettim.

Bunun benim başıma geldiğini düşünmek komikti; Des'in insani hiçbir yanı yoktu ama onun peri olduğunu unutmama neden olan yatıştırıcı bir doğası vardı. Ancak şimdi, onu bu kıyafetler içerisinde görünce bir peri olduğunu hatırlamıştım.

"Biliyorum," dedi usulca.

Bu iki kelimenin ardında dile getirilmemiş çok fazla şey vardı. Bu, biraz daha kendi sırlarından bahsetmesini istediğim ilk an değildi.

Kollarından sıyrıldım. "Kıyafetimi giymeme yardım eder misin?" Artık kanatlarım olduğu için giyinmek zahmetli oluyordu.

Elini sırtımdan aşağı kaydırdı. Buna istinaden şu anda giymiş olduğum kıyafetler üzerimden kayarak çıktı ve geriye yalnızca minik bir iç çamaşırı kaldı. Bütün büyü hilelerı arasında Des'in favorisinin bu olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Elbise kutudan havalandı ve üzerime doğru süzüldü. Bir anda başımdan aşağı kaydı, kumaş su gibi vücudumun üzerinden akıyordu. Kollarımı kaldırmam bile gerekmedi, kıyafet sorunsuz bir şekilde üzerime oturdu.

Des'in elleri kollarımı kaplayan dantel kumaş üzerinde gezindi.

"Bana bir sırrını söyle," dedim usulca.

Konuşmaya başladığında sesinden gülümsediği anlaşılıyordu. "Açgözlü şey. Tüm sırlarımı öğrenene kadar rahat etmeyeceksin, biliyorum."

Hafifçe sırıttım çünkü söylediği şey doğruydu. Onun her sırrına ortak olmak istiyordum çünkü sırları onun parçasıydı.

Elleri kollarımda gezindi. "Pekâlâ, talepkâr eşim için bir sırrım var: Normalde seni yıkayıp giydirmekle görevli bir yardımcın olurdu."

"Bunun nesi sır?" diye sordum ona dönerek.

"Krallığıma geldiğin andan itibaren bu geleneği kaldırdım ki seninle ben ilgilenebileyim."

Seni hınzır adam. Bundan şikâyetçi olduğumdan değil tabii.

Ama şimdi düşününce...

Kaşlarımı kaldırıp omzumun üzerinden baktım. "Beni *yıkar* mıydın?"

Des'in gümüş rengi gözleri koyulaştı. Cevabı yüzünden okunuyordu. "Yıkanmak ister misin?"

Yüce İsa, yemin ederim oda bir anda beş derece ısınmıştı.

Boğazımı temizledim. "Başka zaman."

"Anlaştık."

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Bu adamın işinin bağlayıcı anlaşmalar olduğunu unutmuştum.

Des'in yardımıyla kıyafetimi giydikten kısa bir süre sonra dairesinden ayrıldık.

Des'in peşinde sarayın içinde ilerledim, Malaki ve daha fazla muhafız bize katıldı. Yol boyunca kıyafetime baktım. Dantelli, dar korsaj aşağıya doğru iniyor, biz yürürken arkamdan yerlere kadar uzanan zarif bir eteğe dönüşüyordu.

Elbisenin yanında gelen çiçekli, parlak sarmaşıklar şu anda bileğimin ve kolumun etrafına dolanmış, eldiven ve mücevherlerle garip bir tezatlık yaratıyordu. Üzerindeki çiçekler Somnia'nın dört bir yanında gördüklerimle aynıydı. Parmağımı narin yapraklarında gezdirdim. Gerçek gibiydiler. Bu imkânsızdı, peri büyüsü iş başında olmalıydı.

Kaleden çıkıp her biri havada süzülen peri ışıkları ve ışıltı küreleriyle aydınlatılmış geniş saray bahçelerinden geçtik.

"Callie senden bir şey isteyeceğim," dedi Des.

"Bunun bir bedeli olur," dedim hemen.

Kendi eliyle tuzağa düşmüştü.

Gözleri aydınlandı. "Seni arsız şey. Görünen o ki benim

taktiklerimi kapmışsın." Bundan hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Anlaştık o zaman."

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

Des ileri doğru baktı, bakışlarını takip ettim. Saray arazisinde düzenli sıralar halinde dizi dizi piyade askerler ve atlılar bekliyordu. Bütün askerler elbisemin yapıldığı aynı parlak iplikle işlenmiş siyah üniformalar giyiyordu.

Askerlerin arkalarında, atlarının üzerinde oturan, kraliyet muhafızlarından siyaset yaverlerine ve kraliyet soylularına kadar her çeşit peri duruyordu. Bazılarının elinde enstrümanlar vardı, bazıları ise yüksek direklerin ucunda asılı olan fenerler taşıyorlardı. Kalanlar ise, üzerinde kraliyet arması olduğunu tahmin ettiğim hilal simgeli bayraklar açmışlardı.

Des, "Senden sirenini dışarı salmanı ve Flora Kraliçesi Mara le tanışana kadar da serbest bırakmanı istiyorum," dedi. Dikkatim hemen önümüzdeki manzaradan uzaklaştı.

İsteği beni aniden huzursuz etmişti. "Onu kontrol edemem."

"Kontrol etmene gerek yok, Melek. Sen Gece Kralı'nın eşisin. Biz, karanlıkta yapılan bütün eylemleri temsil ediyoruz."

Bunu söyleme şekli midemin sıkışmasına neden oldu.

Pekâlâ, yani bu adam sirenimi dışarı salmam için bana özgürlük tanıyordu. Önümüzdeki erkek ve kadın perilere baktım ve etkileme büyümün onları kontrol edememesine bir kez olsun şükrettim. Çünkü etseydi eğer sirenim bunu açık bir davet olarak görürdü.

"Bir şartla kabul ederim," dedim.

Des sırıttı, yaptığım pazarlıktan bütünüyle zevk alıyor gibi görünüyordu. "Ne istiyorsun? İplerim zaten elinde..."

"İçki yasağımı kaldır."

Bu, yüzündeki bütün keyfi kaçırdı. "Hayır."

"O zaman sireni unut," dedim sahte bir meydan okumayla.

Des duraklayıp beni kendine doğru çekti. "Elini oynarken dikkatli ol, sevgili eşim." Omurgamı okşadı. "Pazarlık yapman cezbedici olsa da bir gerçeği unutuyorsun."

"Neymiş o?"

"Sirenini kolayca ikna edebileceğim gerçeğini," dedi alçak bir sesle.

Gece Kralı beni baştan çıkarmaya karar verdiyse eğer bedenimin ona teslim olmasına engel olabilecek hiçbir şey yoktu. Bir siren olarak, cinsel tekliflere karşı koyacak donanıma sahip değildim, özellikle de eşimden geliyorsa.

"Buna pişman olursun," dedim aynı alçak sesle.

Beni inceledi, sözlerimi tarttı. "İyi," dedi sonunda, gözlerindeki keyifli ifade biraz olsun geri gelmişti. "Şartlarını kabul ediyorum. Alkol alabilirsin... Şimdilik." Bana hızlıca bir öpücük verdi ve bunu yaptığında büyüsünün kalktığını hissettim.

Yeniden içebilecektim. Yaşasın.

Ağırlaşmış göz kapaklarıyla dudaklarıma baktı. "Şimdi sıra sende, Melek," dedi.

Kendi büyümü ortaya çıkarmam uzun sürmedi. Sirenim devreye girerken tenim parlamaya başladı. Omuzlarımı hafifçe esnettim, bakışlarım Des'ten önümüzde duran perilere döndü.

Beni fark edenler büyülenmiş gibi görünüyordu. Bu ifadeleri, gözleri hep cam gibi görünen, zihinleri kontrol edil-

meye meyilli insanlarınkinden farklıydı. Bu periler, büyümün etkisine kapılmış gibi görünmüyorlardı, yalnızca görünüşümden etkilenmiş gibiydiler.

Daha da rahatlayarak, dünyada pek yapmadığım bir şekilde sireni salıverdim. Yeniden yürümeye başladım, bu kez kalçalarım ekstra sallanıyor, tüm vücudum parlıyordu. Dudaklarımın köşesinde sinsi bir gülümseme belirdi.

Bu gece *eğlenceli* olacaktı.

Bizi bekleyen çok fazla insan vardı, geleceklerini tahmin ettiğimden daha çok. Grubumuz onlarınkine katılırken meraklı bakışlar üzerimdeydi. Pençelerimin keskinleştiğini, kanatlarımın hafiften kalktığını hissettim.

Des'in eli sırtıma indiğinde dikkatimi ona verdim, gözlerimi kapattım. Şu anda bile üzerimde güç sahibi olan bir kişi varsa bu, oydu.

Beyaz saçları geriye doğru uçuştu, saç rengi neredeyse kıyafetiyle uyumluydu. Sanki biri ayı gökyüzünden koparıp, onu bir erkek formuna getirmiş ve bana bahşetmişti. Tek istediğim kendimi onunla doldurmaktı. Kendimi onunla dolduracaktım.

Dikkatimi kendine çekerek, "Bana yalnızca bu geceyi ver, Callie. Sonra istediğin her şeyi sana vereceğim," diye söz verdi.

"İstediğim her şey mi?" Gözlerim dudaklarına döndü, dilimle durumu onaylamayan bir ses çıkardım. "Ucu açık anlaşmalar yapmamak gerektiğini en iyi senin bilmen lazım."

Gözleri aydınlandı. "Bununla ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Toynak sesleriyle bölündük. İki siyah atın dizginlerini tutan bir asker bize yaklaşmıştı.

"Atlarınız," dedi.

"*At* mı süreceğiz?" dedim.

Yanımdaki at başını omzuma değdirdi ve burnunu saçlarıma gömdü.

"İtirazın mı var?" diye sordu Des.

Yeniden hayvana baktım. Sirenimin geri çekildiğini hissediyordum. Görünen o ki seks ve şiddet yoksa hizmet de yoktu.

Onu dışarıda tutmak alışkın olmadığım bir işti. Onu elimden geldiğinde bastırmaya çok alışmıştım. Gücümle mücadele ederek sonunda onun kontrolünü ele geçirmeyi başardım.

"Sorun değil," dedim.

Bunun üzerine Des bileğimden tuttu ve atıma binmeme yardım etti. Gergin bir şekilde atın kişnemesini bekledim ama bu asla gerçekleşmedi. Ya çok iyi eğitilmişlerdi ya da Ötedünya'daki atlar daha sağlam yapılıydı.

Des ustaca atına binince, adamları da aynı şekilde ilerlemeye başladılar.

Atlarımız sıralarına geri döndü ve birbiri ardına hareket ettiler. Arkama göz attığımda Temper'ın da bir atın üzerinde olduğunu gördüm, koyu bordo renkli bir elbise giyiyordu.

Görünen o ki giyecek bir şeyler bulmuştu.

At üzerinde Malaki ona doğru yaklaştı, Temper'a bakışları... Tanrım, Temper resmen adamı avucuna almıştı.

Biri ıslık çaldı ve alayımızdaki müzisyenler enstrümanlarını çalmaya başladılar. Müziğin sesi yumuşak ve ruhaniydi.

Hareket etmeye başladığımızda arkama döndüm, askerler ve atlılar kalenin çevresinden yol alıp sarayın giriş kapılarına yöneldiler. Atımı yönlendirmeme gerek kalmamıştı, grupla bir bütün halinde hareket ediyordu.

Önümüzdeki kapılar açıldı ve Somnia halkı yanlarından geçerken bizi alkışladı.

Des benimle konuşmak için atının üzerinden uzandı. "Periler kanatlarını açmaya başladı," dedi kalabalığı işaret ederek.

Bakışlarını takip ettim. Haklıydı. Çoğunun kanatları açıktı, incecik zarları lambanın ışığında parlıyordu.

"Neden açtılar?" diye sordum. Periler kanatlarını genelde yoğun duygular yaşadıklarında gösterirlerdi.

"Çünkü bizimkiler açık," dedi Des.

Gerçekten de öyleydi, bir zamanlar kanatlarını benden dikkatle saklayan Des, şimdi onları gururla gösteriyordu. Benimse kendiminkini göstermekten başka seçeneğim yoktu.

"Neden bizi taklit ediyorlar?"

"Çünkü biz kraliyet ailesiyiz."

"*Sen* kraliyet ailesisin," diye düzelttim. "Ben değil."

Des bana anlayamadığım bir bakış attı ve sonra dalgın dalgın başını salladı.

Alay, şehrin sokaklarında dolaştı ve tam atlar ve askerlerden oluşan konvoyumuz doğrudan, süzülen adanın sınırındaki uçuruma yürüyecek diye düşünürken geri dönerek saraya yöneldik.

Atımdan inmeyi çok istesem de bunun yakın zamanda mümkün olmayacağını hissediyordum.

Parlayan ellerimle dizginlerimi sıktım ve adamların arasından kalabalığı bir kurt gibi gözleyen Pazarlıkçı'ya baktım. Bunu adil bir anlaşma olarak görmeden önce bana paha biçilmez bir seks sunması gerekecekti...

Birdenbire bir ok ortaya çıktı ve ıslık çalarak bana doğru geldi.

Des'in eli hızla havaya kalktı ve nerdeyse göğsüme saplanacakken oku yakaladı.

Vay canına.

İkimiz, beni öldürmüş olabilecek tahta ve taştan yapılmış ince ok parçasına baktık.

Nefesim kesildi.

Biri beni öldürmeye çalışmıştı.

Eşim beni kurtarmıştı.

Des başını kaldırdı ve okun geldiği yönü takip etti. Bakışları yakınlardaki binadan aşağıya atlayan bir figüre takıldı.

En yakınındaki askerlere, "Koruyun onu," diye emretti ve gözden kayboldu.

Bir saniye sonra onu çatıda gördüm, kanatlarını genişçe açmıştı. Erkek periyi yakaladı ve onu kendine çekerek boğazına bıçak dayadı. Tutsağının saç yerine tüyleri olduğunu, yay ve sadağının da hâlâ üzerinde asılı olduğunu fark etmem bir dakikamı aldı.

Bir Fauna perisi beni öldürmeye çalışmıştı.

Adrenalin gecikmeli olarak içimde dalgalanırken kanatlarım açıldı.

Des adamı kalabalığa çevirdi ve ardından, yüzlerce tebaasının önünde kılıcını adamın boğazından geçirdi. Kesikten oluk oluk kan akmaya başladı.

Boş verin onu bunu, düşmanla böyle baş edilirdi.

Des periyi çizmesiyle iterek binadan aşağı attı.

Havada dönerek inerken kalabalık ortadan ikiye ayrıldı ve adam mide bulandırıcı bir şekilde yere çakıldı.

Pazarlıkçı birkaç dakika boyunca çatıda kalmaya devam etti, göğsü hızlı hızlı alıp verdiği nefes yüzünden inip kalkıyordu. Kılıcını kınına soktu ve sonra göğe doğru sıçradı, arkasında kanatlarını çırpıyordu. Pençe uçlu kanatlar –ejderha kanadı, *iblis* kanadı– tepelerinde uçarken kalabalık nefesini tuttu.

Yerde duran alayın üzerinden süzülerek eyerinin üzerine sorunsuzca indi ve kanatları sırtına doğru katlandı.

Kalabalığın az önceki tezahüratlarının yerini uğursuz bir sessizlik almıştı. Olaydan etkilenmeyen tek kişi Des gibi görünüyordu. Bana uzandı ve vahşi bir öpücük için kendine doğru çekti.

Tadı kan, aşk ve ölüm gibiydi. Beni sanki ağzımı yağmalıyormuş gibi öpüyordu ve bu zerre kadar umurumda değildi. Ben de açgözlülükle öpücüğüne karşılık vererek Gece Kralı'mın özünü yudumladım.

Ölüm gibi tadıyor olabilirdi ama hayatımı kurtarmıştı.

Tam öpüşmemizin ortasında kalabalıktan bir tezahürat yükseldi. İzleyicilerimizin az önceki haykırışlarından biraz daha vahşi, biraz daha affediciydi.

Des dudaklarımdan çekildi ancak hâlâ ensemde olan eliyle beni kendine yakın tutuyordu. Gözlerinde korku kıvılcımı ve bir miktar hayranlık görebiliyordum ama bunlardan da öte derin ve sonsuz bir öfke görünüyordu. İşte o savaş

ışıltılarının ve güzel elbiselerin ardındaki canavar buydu, aşsallaştırmaya çalışmadığım, üstlerine *salmak* istediğim canavar.

Beni kurtardığını, diyordu gözleri *ve sen de benim biricik kâbusumsun. Bunu kimse bizden alamaz.*

Gözlerini kırpıştırdı, içinde dönüp duran kaos yok olmuştu.

"İyi misin?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Tamam."

Beni bıraktı. Sert dokunuşunun ve bakışlarının çekilmesiyle vücudum sızlamaya başladı.

Askerler bize doğru gelip sorular sorarken diğerleri de kalabalığı püskürtüyordu. Fauna perisinin düştüğü yerde kalabalık bir grup peri kendi aralarında kavga ediyorlardı. İşler çirkinleşmeye başlamış, kalabalığın tansiyonu yükselmişti.

Des onunla konuşmaya gelen kadın ve erkekleri uzaklaştırdı ve bir ıslık çalarak alaya devam etmeleri için işaret verdi. Erkekler ve kadınlar çabucak hizaya girdi, bazıları atlarına bindi, bazıları ise yürüyerek hareket etmek üzere yerlerini aldı.

Alay hareket ettiğinde bu kez dolambaçlı ilerlemedi. Atım dörtnala koşmaya başladı, atlıları ve askerleri saraya doğru takip ederken taş sokaklarda nalları parlıyordu.

Des'in yüzü sert bir ifade almıştı.

Kapılardan geçene kadar da yüzü gevşemedi, geçtikten sonra bile sanki birini boğazlıyormuş gibi dizginleri sıkı sıkı tutmaya devam ediyordu.

Sonunda, alay daha önce hiç görmediğim bir binaya yöneldi. Daire şeklindeki ek bina oldukça büyüktü, devasa kapıları bizi içeriye davet edercesine açıldı. Grup kapılara yönelirken hiç yavaşlamadı.

İçimde bir heyecan ve korku dalgası dolaşıyordu. Mermer yapının karanlık girişinden ötesini göremiyordum ama alayımızda bu binaya sığamayacak kadar çok at ve peri olduğunu söyleyebilirdim.

Benden başka kimse bu konuda endişeli gibi görünmüyordu. Asık suratıyla yanımda duran Des bile.

İlk sıradaki piyadeler kapıdan geçerek alayın başını çekti. Kapının ötesinde gözden kayboldular. Ardından ikinci sıra yok oldu ve sonra başka bir sıra.

Ve en sonunda ilk atlılar içeri yöneldi. Kapıyla aramda on metre kadar mesafe kalmıştı. Sonra bu altıya ve üçe düştü...

Des'le beraber kapılardan geçtik, kubbeli odaya girdiğimizde atların toynak sesleri içeride yankılandı. Des uzanıp elimi tutmadan önce havanın bir kumaş gibi dalgalandığını gördüm.

Bir *geçit*, diye düşündüm. *Tabii ya.*

Saniyeler sonra hızla geçide daldık, bedenim zaman ve mekânın içinden geçerken zorlandı ve midem altüst oldu.

Atım hiç tökezlemeden geçidin diğer yanında yere indi.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım ve birdenbire içine düştüğüm bu parlak ışığa gözlerimi kısarak baktım. *Gün* ışığı. Onu, seks ve katliam gibi içime çektim, büyümün güçlendiğini hissettim.

Yeniden gözlerimi kapadım ve tadını çıkarmaya çalıştım.

Nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum. Gözlerimi açtığımda bakışlarım her yana uzanan uçsuz bucaksız, engebeli arazilere, esintiyle sallanan küçük kır çiçeklerine ilişti. İleride tepeler yerlerini ormanlık alanlara ve zirvesi mor renkli dağlara bırakıyordu.

"Flora Krallığı'na hoş geldin," dedi Des elimi bırakarak. Az önceki öfkesi tamamen yok olmuştu.

Somnia çoktan geride kalmış olsa da atım yavaşlamıyordu. Tüm alay hızla ilerliyor, atsız olanlar bile koşuyordu. Bütün dünya bir araya gelse beni arkamda dörtnala koşan bir alayla birlikte at sürmeye ikna edemezdi diye düşünmeden edemedim.

Ama belli ki yalnızca ben böyle düşünüyordum.

Biz at sürerken güneş batmaya başlamıştı, gökyüzünden tenime pembe bir ışık yansıyordu ve parıltılı elbisem renklerin içinde dans ediyor gibi görünüyordu.

Bir süre sonra çayırlar yerini ormanlıklara bıraktı, biz ilerledikçe tepeler dikleşti. Sonra alay yavaşladı, dörtnala koşan atım sakinleşti ve sonunda kısa adımlarla hızlı yürümeye başladı.

Birkaç dönüş yaptıktan sonra neden yavaşladığımızı anladım.

Arazi bu noktaya kadar devasa ağaçlarla doluydu ancak önümüzdeki manzaraya, gövdeleri California'da gördüğüm dev Sekoya ağaçlarından bile büyük ağaçlar hâkimdi.

Onlara baktıkça bu ağaçların aslında *birer ev* olduğunu fark ettim. Bir tanesinden yukarıya merdiven kıvrılıyor, diğer ikisi dallar ve sarmaşıklardan karmaşık şekilde örülmüş

köprülerle birbirine bağlanıyordu. Bu ağaçların dış gövdelerinin etrafına ve içine ayrıntılı peri yapıları inşa edilmişti. Şu anda, yüzlerce Flora perisi yanlarından geçen alayımızı izlemek için ağaçların tepesine, köprülere, balkonlara ve patikalara toplanmışlardı.

İlerlediğimiz yol dönerek ağaçlık araziden ayrıldı. Önümüzde, dev ağaçlardan oluşan bir çemberin ortasında, gri taştan yapılmış ve büyük bir kısmı sarmaşık çiçekleriyle kaplı bir kale duruyordu.

Flora Sarayı.

Yaklaştıkça yolun kenarlarına daha fazla peri toplanmaya başladı. Çoğunun gözü, siyah atının üzerindeki Gece Kralı Des'teydi, ancak geri kalanının bakışları da bana odaklanmıştı. Gözleri, parlayan tenimi, yüzümü ve kanatlarımı inceliyordu.

Bırak insan olmanın böyle bir şey olduğunu bilsinler, diye fısıldadı siren. *Ben hafife alınacak bir şey değilim.*

Sarayı geri kalan araziden ayıran herhangi bir kapı yoktu ancak saray arazisine adım attığımız an hava aniden sanki balın içinde hareket ediyormuşuz gibi yapışkan bir his vermeye başladı. Bu sihirli bariyer her neyse, çoğu kişiyi dışarıda tutmak içindi.

Bariyerin diğer tarafında bizi bekleyen kalabalık fark edilir şekilde daha varlıklı kişilerden oluşuyordu. Kıyafetleri daha süslü, saçları daha özenli, mücevherleri daha şatafatlıydı. Yanlarından geçerken birçoğu parmaklarını alınlarına götürdüler, bunun bir saygı göstergesi olduğunu düşündüm.

Alayımız kalenin dibinde durdu ve buraya gelene kadar bize eşlik eden müzik kesildi.

Yanımda Des, atının üzerinde gözden kaybolarak bizi izleyen kalabalıktan hayret dolu seslerin yükselmesine neden oldu. Kısa süre sonra atımın yanında belirdi.

"Attan inme vakti, Callie," dedi.

Bana uzandı ve attan inmeme yardım etti. Kendi güzelliğinin, gücünün ve çekiciliğinin kesinlikle farkında değildi. Ama bir şekilde benim farkımdaydı. Beni gereğinden daha fazla kendine yakın tuttu, bakışları gözlerimden dudaklarıma indi.

"Sözünü hatırlatayım," dedim usulca, büyüm sayesinde sözlerim melodik çıkıyordu.

Bana istediğim her şeyi vereceğine dair sözünü hatırladığında dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Unutmadım."

Sonunda beni bıraktı ve bir kez daha alayla beraber yürümeye başladı. Atlarımız götürüldüğü için bu kez herkes yaya ilerliyordu. Kalın ahşaptan yapılmış devasa kapılardan geçtik.

Saraya girerken şaşkın bakmamaya çalıştım ama elimde değildi.

Sanki orman, kalenin içine doğru yayılmıştı. Yerler yabani otlarla ve bahar çiçekleriyle kaplıydı. Taş duvarlar, her bir dalı çiçekle dolu sarmaşıklarla bezenmişti. Başımızın üzerinden sarkan avize bile doğanın bir uzantısıydı, çerçevesi adeta canlı gibi, çiçek açmış ağaç dalları ve yosundan yapılmıştı. Görünüşe göre canlı olmayan tek şey avizeyi süsleyen mumlardı.

Girişi geçtikten sonra askerlerin birkaçı hariç hepsi geri çekilerek, kalenin içine doğru açılan kapının iki yanına sıralandılar.

Des elimi tuttu. "Tanıştırılma vakti," diye açıkladı fısıltıyla.

İşte gecenin en merak uyandırıcı kısmına gelmiştik.

Hepimiz kötü tabiatlı düşüncelerimizi gizleyen en güzel maskelerimize bürünmüştük. Benimki parlayan tenim ve melodik sesimin arkasına gizlenmişti ve Des'inki de gölgelerin derinliklerinde saklanıyordu. Peki ya kraliçe ve kralla bize hangi yüzlerini göstereceklerdi?

Artık daha küçük olan grubumuz önümüzdeki açık kapıdan içeri girdi. Kapı bir taht odasına açılıyordu, burası her şekil ve boyutta perilerle doluydu. Çoğu normal periler gibi görünüyordu ama bazıları insandan çok bitkiye, bir tanesi esrarengiz şekilde trole benziyordu ve birkaçının da hobgoblin olduğuna neredeyse emindim. Hepsi gösterişli kıyafetler giymişlerdi. Açıkça görülüyordu ki bu periler Flora Krallığı'nın en ayrıcalıklı sakinleriydi; en ayrıcalıklı ve muhtemelen en güvenilmez. Bağlılıkları Des'in dokunuşu altındaki bedenim kadar kırılgandı.

Pazarlıkçı'yla beraber koridor boyunca ilerledik, bedenlerimiz hâlâ parlıyordu, benimki kıyafetin yanı sıra tenimdeki parıltıyı da yansıtıyordu. Odadaki gözleri üzerimde hissettim, bakışları bir dokunuş gibiydi. Merakları, kıskançlıkları ve arzuları içime doldu.

Zar zor anlayabildiğim, kontrol edemediğim bu yaratıkların tümü ilgimi cezbetmişti. Onlar da bana aynı dikkatle bakıyorlardı, gözleri tenim ve yüzüm karşısında büyülenmiş gibiydi. Onlara garip bir melek gibi göründüğümün farkındaydım, siyah kanatlarım tuhaf avizelerin altında daha da parlıyorlardı.

Koridorun sonuna ulaştığımızda önümüzdeki muhafızlar kenara çekilerek arkalarında bulunan platformu gözler önüne serdi.

Flora Kraliçesi Mara Verdana, sarmaşık ve çiçeklerden yapılmış tahtında oturuyordu.

Vahşi kızıl saçları omuzlarına ve göğsüne dökülmüştü, gözleri etrafımızı saran bitkilerle aynı yeşil renkteydi. Teni kaymaktaşı gibi beyazdı ve dudakları, vücudunun kalanı gibi şehvetli görünüyordu.

Saçlarında çiçekler vardı, elbisesi çiçeklerle süslenmişti ve tacı da tamamen çiçeklerden bir çelenk şeklindeydi. Ancak hepsinin arasında en güzel çiçek kendisiydi. Tenine dokunmak ve hayal ettiğim kadar kadifemsi bir yumuşaklığa sahip mi diye bakmak istiyordum.

Kısık gözleri ve dudaklarındaki hafif gülümsemeyle bizi izledi. Kendisi Flora Kraliçesi olabilirdi ama bana, tıpkı Des gibi, hiç beklemediğiniz anda size saldıracak kadar güzel ve tehlikeli bir panteri anımsatıyordu. Tüm görkemine rağmen dengesiz biri olabilirdi.

Yanında, gözle görülür ölçüde küçük bir tahtta kocası Yeşil Adam oturmaktaydı. Tıpkı ismi gibi tepeden tırnağa yeşildi. Saçları yaprak dökmeyen ağaçların koyuluğunda, teniyse bahar çimlerinin soluk rengindeydi.

Kaslı, sakallı bir adam görmeyi bekliyordum ama Pazarlıkçı'yla karşılaştırıldığında Yeşil Adam daha narindi ve yüzü Des'in sert hatlarından yoksun bir güzellikteydi.

Portresinde gördüğümün aksine sakalı yoktu, yüzü de vücudu da pürüzsüzdü.

İçimdeki siren ona hiç ilgi göstermedi. Baştan çıkarabileceği bir çekiciliği ya da beslenebileceği bir tehlikesi yoktu. Şu anda bu adama karşı beslediğim tek his... *Acımaydı.* Böylesine bir yaratık, vahşi ve şiddetli olabilecek her vasfa sahip biri, capcanlı renkler içerisinde karısının yanında uysal, itaatkâr ve *yitik* görünüyordu.

Des'le birlikte tahtın önüne doğru ilerledim. Bu durumda hangi peri görgü kuralını kullanmak gerektiğini bilmediğim için diğer perilerin yaptığı gibi parmaklarımı alnıma götürerek selam verdim.

"Flora Kraliçesi ve Yeşil Adam," dedi Des, elleriyle onları işaret ederek. "Her zamanki gibi, sizinle karşılaşmak bir şeref."

Mara ayağa kalktı, hareketiyle yeşil elbisesi dalgalandı. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Mutluluğu kalbinize inen bir ok gibiydi. Bu kadının gülüşüne ulaşmış olabilmek için acaba kaç kişi varından yoğundan vazgeçmişti.

Mara kollarını açarak, "Hoş geldin, İmparatorum," dedi.

İmparatorum mu?

Ellerim yumruk halini aldı.

Mara basamaklardan inerken gözleri bir kez bile bana bakmadı. Öfkem yükseliyordu.

Ben görmezden gelinecek biri değilim, diye tısladı sirenim.

Des'e yaklaştı ve onu yanaklarından öptü. Arkasından Yeşil Adam tahtından inip eşinin peşinden geldi, kehribar rengi gözleri üzerimdeydi. Bakışlarından bile güçlü isteğini hissedebiliyordum. Hepsininkini hissedebiliyordum. Hava-

da bir parfüm gibi geziniyordu; ben onlar için imrenilecek bir şeydim, tuhaf ve tabu olan bir şey.

Kaç kişi tenimi okşamak, kaç kişi yüzünü saçlarıma gömmek istiyordu? Mara, Des'le bu anın tadını çıkarabilirdi ama Gece Kralı benimdi ve Flora Kraliçesi'nin tebaası büyümün etkisi altına girmiş olabilirdi.

"Mara," dedi Des. "Bu eşim, Callypso Lillis, yaşayan son sirenlerden biri."

Mara bakışlarını isteksizce Des'ten bana çevirdi. Gözleri samimi bir ilgiyle ışıldadı. "Bu ne *güzellik*."

İltifatı, tenimin altındaki yanıklara merhem oldu. Güzellik, bu yabancı diyarda hâlâ sahip olduğum birkaç güçten biriydi. Ama yine de, içimde bir yerlerde bu iltifat beni rahatsız etmişti.

Bir kadını yalnızca güzel olarak nitelemekten daha kötü bir şey yoktur, diye fısıldadı mantığım.

Elleriyle kollarımı kavrayıp beni kendine doğru çekti ve yanaklarımı öptü. Arkamda perilerin derin nefesler aldıklarını duydum. Mara az önce görgü kurallarını çiğnemiş olmalıydı.

Çünkü ben bir insandım...

Beni bıraktı ve kendine çeki düzen verdi. "Desmond kendine böylesi bir mücevher bulduğu için çok şanslı. Ve sen de kendine kral bir eş bulduğun için şanslısın."

Seni güvenilmez kadın. Sözleri tam olarak hakaret değildi ama o anlama gelecek şekilde söylenmişti.

Ona usulca gülümsedim. "Çok naziksiniz." Bu onunla doğrudan konuştuğum ilk andı, melodik sesimi dinleyen oda sessizliğe büründü.

Mara eliyle halkının bir kısmına işaret ederek, "Lütfen kral ve kraliçeye odalarını gösterin," diye emir verdi. Bizi Yeşil Adam'la tanıştırma zahmetine bile girmemişti. Bana ve Des'e dönerek, "Festival bir saat içerisinde Kutsal Bahçeler'de başlayacak. İkinizi orada görmek için sabırsızlanıyorum."

BÖLÜM 21

BU GECE KONAKLAYACAĞIMIZ süitte nihayet Des'le başbaşa kalabilmiştik. Çevremizdeki hemen hemen her yer çiçekli bitkilerle kaplıydı. Saksılarda yetişiyor, çelenk olarak duvarları kaplıyor, tavandan bile sarkıyorlardı. Kokuları fazla güçlüydü.

Kaleyi çevreleyen devasa ağaçlardan birinin içinde yer alan süitimiz resmen yaşam doluydu. Üstümüzde ve altımızda ise alayımızdakilerin kaldığı daha fazla oda bulunuyordu.

Sireni suyun derinliklerine çekip onu oraya hapsederken tenimin parıltısı söndü. Sirenin bencil ve çarpık düşüncelerini hatırlayınca kollarımı ovuşturdum.

Des kaşını kaldırdı. "Ona hâlâ borçluyum," dedi.

Evet, sirenin Des'ten almayı planladığı cinsel iyilikler.

"Bir ara borcunu almaya gelir." Ellerimi saçlarımdan geçirdim, bedenimi geri kazanmıştım. "Neden sirenin çıkmasını istedin?"

"Periler güç dinamiklerinin hep farkında olurlar," dedi Des, sehpaya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak. "Mara'nın seni en kötücül halinle tanımasını istedim."

Sirenimden başka kim onunla rekabet edebilirdi ki?

Titrek bir nefes verdim. Ziyarete geleli daha bir saat olmamıştı ama daha şimdiden ölçülüp tartılıyordum.

Gündönümü'ne hoş geldim. Hadi şenlik başlasın.

Kutsal Bahçelere vardığımızda hava kararmıştı ve daha çok kendim gibi hissetmeye başlamıştım.

"Kutsal Bahçeler," diye mırıldandım, çiçeklerle kaplı bir çemberin altından geçip ormanın açıklığına girdik. "Ergenlik yıllarımda vajinama vereceğim bir isme benziyor."

Des sırıttı. "Hiç şüphesiz, Melek." Gözleri kederli bir hal aldı, o da benim gibi o zamandan bu yana kaçırdığımız bütün yılları mı düşünüyor diye merak ettim.

Bahçeye girer girmez –ki çitlerle ve ağaçlarla çevrili görüntüsüyle bahçeden çok çiçeklerle bezenmiş bir çayıra benziyordu– kalabalığın dikkati üzerimize çevrildi. Garip yüzler deryası bana ve Des'e bakıyordu, aralarında yalnızca iki tanıdık sima vardı; Temper ve Malaki. Bizden kısa bir süre önce gelmiş olmalıydılar.

Des beni Kutsal Bahçe'nin içine doğru yönlendirdi. Mekân hareket eden peri ışıkları ve birkaç şenlik ateşiyle aydınlanmıştı. Yasemin ve duman karışımı gibi kokuyor. ateş tıslayarak yanarken kıvılcımları yıldızlı gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Des bana doğru eğildi, nefesini kulağımda hissettim. "Sana şunu söylemem icap eder ki..."

"Sen az önce 'icap eder' mi dedin?" diyerek lafını kestim. "Kaç yaşındasın sen, sekiz yüz mü?"

"...Gece Kralı olarak," diye devam etti istifini bozmadan. "Bu akşamın şenliğini yönetmeye yardım etmem bekleniyor. Ve sen de eşim olarak yanımda bulunmalısın."

"Çünkü gidecek çok fazla yerim var," dedim. Dev bir peri şarabı şişesi gözüme ilişti. Parti başladığında ilk uğrayacağım *yer* orasıydı.

Des'in gözleri parladı, dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Seni uyarıyorum, Melek. Küstahlık şehveti yok eder, yani eğer ellerimi senden ve kıymetli boncuklarından uzak tutmamı istiyorsan düzgün davranmaya çalışmalısın."

Kaşımı kaldırdım. "Uysal ve her dediğini yapan bir kız arkadaş olmamı bekliyorsan eğer..."

Ben daha sözümü bitiremeden görünmez bir el beni öne, Des'in kollarına doğru itti. Yüzünde hâlâ o kendini beğenmiş gülümseme vardı. "Doğru kelime *eş*," dedi, sesi baştan çıkaracak şekilde alçaktı. "Ben senin" –suratını buruşturdu– "*erkek arkadaşın* değilim. Ne sıradan bir erkeğim ne de arkadaş canlısı biriyim." Kısa konuşmasını burnumu öperek sonlandırdı.

Des sonunda beni serbest bırakınca yaptığım hatayı fark ettim. Ona laf söyleyeceğimi ve istediği fırsatı eline vereceğimi *bile bile* bana yem atmıştı.

Kurnaz adam.

Etrafımıza göz attım. Alevlerin kıvılcımları ve titreyen ışıkların parıltısı görüşümle oynuyordu. Periler artık bize tatlılıkla gülümsemiyor, imalı bir şekilde bakıyorlardı.

Bütünüyle rahatsız ediciydi, sanki Des ve ben yalnızca onların zevkleri için yaratılmış bir sahnede gibiydik.

Bu doğal olmayan ilgiyi fark ettiğim an bakışlar başka yöne çevrildi. Kalabalık sessizleşti ve karanlığın içinden kolunda Yeşil Adam'la beraber Mara çıktı. Elbisesinin kuyruğu arkasından sürükleniyor, ardında taç yapraklarından bir iz bırakıyordu.

Fauna Kraliçesi ve Kralını koyu yeşil kuyruklu ceketler ve pantolonlar giymiş bir grup yakışıklı adam izliyordu. Onların da arkasında, arp, lir, keman ve flüt taşıyan bir dizi müzisyen belirdi.

Mara etrafındaki perilerinden ayrılarak kalabalığın ortasına doğru geldi.

"Hoş geldiniz," dedi kollarını iki yana genişçe açarak. "Gündönümü'nün ilk akşamına hepiniz hoş geldiniz."

Etrafımızda Fauna, Flora ve Gece perileri görüyordum. Yokluğu bariz şekilde belli olan tek bir krallık vardı.

"Gün Krallığı nerede?" diye fısıldadım Des'e.

"Onlar genelde sabahın ilk ışıklarına kadar gelmezler."

Ağzım açık kaldı, sanki bu bana mantıklı geliyormuş gibiydi. Oysa hiç gelmiyordu.

Aman neyse.

"Bu hafta," diye devam etti Mara. "Anne ile Baba'nın toprak mezarlarında kucaklaştığı hafta. Su ve şarabın, toprak ve güneşin, erkekler ve kadınların bir araya geldiği hafta."

"Bu hafta, sorunlarımızı ve kan davalarımızı bir kenara bırakalım... -bazı Fauna perileri bana ve Des'e bakmayı kesti- "Ve çokça yiyip içelim, doyasıya sevelim ve iyice eğlenelim."

Kalabalıktan tezahüratlar yükseldi, birkaç peri onaylarcasına ıslık çaldı.

Mara konuşmasına devam etmeden önce kalabalığın susmasını bekledi. "Gecenin rahminden doğduk ve bedenimiz ölüp tenimiz soğuduğunda ruhlarımız yine gecenin derinliklerine dönecek.

"Böylece festival haftasına ilk gelenle başlayacağız, ilk ışıklar ilkel karanlığı aydınlatmadan önce gelenlerle başlayacağız. Başlarınızı Sırların Efendisi, Gölgelerin Hâkimi, Gece Kralı Desmond Flynn'a çevirin."

Eliyle bulunduğumuz açıklığı işaret etti. Daha evvelki rahatsız edici bakışlar, şu anda herkesin ateşli bakışlarının odağı olmanın yanında bir hiçti.

Dikkatler üzerime odaklandığında kanatlarım kalktı ama Des her zamanki gibi sakindi. Elini sabit bir şekilde sırtıma yerleştirdi ve bizi Mara'ya ve onun geçici sahnesine doğru yönlendirdi.

Bu akşam Pazarlıkçı'nın yanında kalmayı kabul ettiğimde aklımdan geçen şey tam olarak bu değildi.

Flora Kraliçesi'nin yanına vardığımızda Des'in bakışları çevremizdeki açıklığa döndü. Bir an için duyulan tek ses şenlik ateşinden yayılan tıslamalardı.

Ve sonra Des konuşmaya başladı. "Bütün peri olarak doğanların bildiği birkaç şey vardır: Gece karanlık ve ten

sıcaktır. Yaşamlarımız uzun olabilir ama o bile nihayetinde sona erecektir. O zaman hadi, bu gece ve bütün Gündönümü boyunca, karanlıktan yeni yaşamlar yaratalım."

Sözleri kulağa çok kadim geliyordu, sanki bu cümleler uzun yıllar boyu tekrarlanarak bir nevi sihir kazanmıştı.

Seyirciler onu coşkuyla izlerken, "En gerçek dileklerimizi ve en derin arzularımızı yalnızca gölgelerde ve karanlık yerlerde bulabiliriz," diye devam etti. Konuşurken parmağı belimde küçük daireler çiziyordu. "Yalnızca geceleri nezaketimizi bir kenara bırakır ve gündüzleri bizi birbirimize bağlayan bağları gevşetiriz. Yalnızca o zaman saf tenimize ulaşırız. Yalnızca o zaman rüya görmeye cesaret edebiliriz.

"Öyleyse ayak bağlarınızdan kurtulun ve benim gibi çekimin etkisine kapılın, kendinize sizi isteyen bir eş bulun ve ona derinlemesine bağlanın."

Des'e baktım. Düşündüğüm şeyden mi bahsediyordu?

Müzik çalmaya başlayarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Periler pist görevi gören açıklığa çıkmaya başladı ve eller bellere gitti. Dans etmeye başlayarak, ustaca şekillendirilmiş saçları ve o sıkı korsajlarıyla kendilerini müziğe kaptırıp gevşediler.

Benim bile buna alışık değildim, kalçalarım bir o yana bir bu yana sallanmaya başladı, ellerim sırtımdan dalgalar halinde dökülen saçlarıma gitti.

"Bu yıl beni bekletip durdun Desmond." Arkamızdan yaklaşan Mara'nın sesi sahte bir tatlılıktaydı. Elini Des'in omzuna attı ve Des ona bakmak için döndü.

"Belki de," diye devam etti. "Gelmezsin diye düşündüm."

"Ah, senin böyle tahminlerde bulunman ne eğlenceli," dedi Des, gözleri muziplikle parlayarak.

Mara'yı takip eden adamlar şimdi yanında bitmişlerdi, birinin eli kadının kalçalarına giderken diğeri de kolunu tuttu. İçlerinden biri eğilerek kulağına bir şey fısıldadı, konuşurken kara gözleri bana sabitlenmişti. Mara ona doğru eğildi.

Bu sahneye dair her şey tenimde huzursuz edici bir karıncalanmaya neden oluyordu, özellikle de Mara, Des'e ahlaksız bir bakış attığında. "Akşamın tadını çıkarın Gece Kralım," dedi ve sonra dönüp onu bekleyen adamlara katıldı.

Adamlar etrafını sardı ve bir dakika sonra onu aralarında döndürmeye başladıklarında kadından tiz kahkahalar yükseldi.

Des'e döndüm, şu anda gözlerimizle diyalog kuruyorduk.

Bu çok garipti.

Biliyorum. Daha da kötü hale gelecek.

Des yaklaştı. "İster..."

Daha sözünü bitirememişti ki soylu bir peri araya girdi. Adamın koyu kahverengi saçları sırtından aşağı bir dizi örgü halinde dökülüyordu. "Desmond, Desmond, Desmond, sana ulaşmak ne zor..." Eşimin sırtına vurdu ve onu benzer giyimli kadın ve erkeklerin olduğu bir gruba doğru çevirdi.

Des duraksayıp bir elini bana uzattı.

Adam da duraksadı ve ilk kez beni fark etti. Belki de peri benim farkımdaydı da varlığımı görmezden gelmeye çalışıyordu. Bana olan ilgilerine rağmen reddedişlerini hissedebiliyordum. Hiçbir peri, kralın eşi olsun ya da olmasın

önemsiz bir insanı, önemli bir statüye yükseltmeye hevesli değildi.

"Sen git," dedim Des'e. "Sonra görüşürüz."

Kaşlarını çattı. "Görüşürüz," dedi isteksizce ama ondan uzaklaşmam konusunda mutsuz görünüyordu.

Beni yanında istediğinin farkındaydım ama izleyicilen onu yalnız görmek istiyorlardı. Ben de periler beni görmezden gelirken onun yanında durmaya ve küçük, uysal eş rolünü oynamaya pek meraklı değildim.

Toplanan kalabalığın hâlâ beni izlediğini hissederek gen çekildim. Durumun ironisi de tam buradaydı. Bir grubun içine dahil olduğumda muhtemelen sohbet boyunca görmezden gelinirdim, özgür takıldığımda ise tüm gözler üzerime çevrilirdi.

Bu bakışları görmezden gelerek oradan uzaklaştım ve kalabalığın içine girip aradığım kadına bakındım.

"Nihayet sana ulaşabildim," dedi Temper. "Seninle lanet olası üç dakika geçirebilmek için birini gebertmem gerektiğini düşünmeye başlamıştım."

"Keşke yapsaydın," diye mırıldandım. Belki o zaman bu partideki en şanssız kişi olduğumu hissetmezdim.

Temper kaşını kaldırıp gülmeye başladı. "Bunu öğrendiğim iyi oldu..."

"İçecek bir şeye ihtiyacım var." Cümle ağzımdan çıktığı anda gözlerim peri şarabına ilişti.

"Kızım, ben çoktan başladım." Temper elimi tuttu ve beni şarap masasına yönlendirdi. "İçmeye ara verdin sanıyordum?" dedi omzunun üzerinden.

Şey, aslında ayık kalmamın Des'in fikri olduğunu ona hiç itiraf etmemiştim.

"Ara sona erdi."

"Siyahi İsa'ya ve bütün bebek meleklere şükürler olsun," dedi. *"Biraz içkiyle her şey daha eğlenceli olur,"* diyerek bir zamanlar Vegas'ta uydurduğu aptalca şarkıyı söylemeye başladı.

Masaya vardığımızda kendimize birer kadeh şarap doldurduk ve ganimetlerimizi alarak uzaklaştık. Partiye dahil olmadık, tam olarak partinin dışında kalarak açıklığın kenarında takıldık. Biz hâlâ Peel Akademisi'nde tanışan o iki uyumsuz kızdık.

İlk yudumunu aldıktan sonra, "Ahhh," diyerek iç çekti Temper. "Bu şarap iyiymiş."

Kendi kadehimden bir yudum aldım, hımm. Periler şarap işini biliyordu. İkimiz de şaraplarımızı yudumlayarak perileri izledik.

Sonunda Temper, "Buradan nefret ediyorum," dedi. Açıklıkta birbirleriyle vakit geçiren perileri işaret ederek. "Bize nasıl baktıklarını görüyor musun, bu liseden de beter."

Karanlıkta, doğaüstü gözlerinde ateşin ışığının yansımasını görüyordum. Bakışları gerçekten bize dönüp duruyordu.

"Sana da mı bakıyorlardı?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Buraya geldiğimizden beri," dedi. "Sanki hayatlarında hiç insan görmemiş gibiler."

Dürüst olmak gerekirse, hayatlarında bir büyücü ya da kanatları olan bir siren gördüklerinden şüpheliydim.

Bakışlarının sebebi bu değildi elbette.

Biz burada, aralarındaki iki bilinmezdik. Bir taktikle krallıklarının kurallarını alt ederek peri toplumunun en üst mertebelerine çıkmayı başaran insanlardık.

"Fark ettin mi?" Temper, hayalet gibi kalabalığın içine girip çıkan garsonları işaret etti.

Bu dünyanın insan kölelerini izledim. Ya kendileri ya da ataları doğduklarında bir peri bebeğiyle değiştirilmişti.

"Neyi fark ettim mi?" diye sordum bakışlarını takip ederek.

"Bileklerine bak."

Yakındaki garsona dikkatle baktım. Doğru açıya gelmesi birkaç saniye sürdü ama gördüğümde...

Nefesim kesildi.

Bilekleri şişmişti, alacalı derisi ahududu rengindeydi ve yaprak şeklinde işaretlenmişti.

"Damgalanmışlar."

BÖLÜM 22

HAYVAN GİBİ DAMGALANMIŞLARDI. Malaki gümüş rengi göz bandıyla aramıza katıldıktan çok sonra bile bu farkındalık yüzünden hâlâ başım dönüyordu. Malaki yanımızda bir süre kaldıktan sonra Temper'ı dansa kaldırdı. Ardından arkadaşım gitti ve sanki perilerden biriymiş gibi açık alanda dans etmeye başladı.

Ben ise hâlâ buradaydım, hâlâ lisedeki gibi uyumsuz halimdeydim.

Şarabıma baktım.

İşte bu yüzden içmemem gerekiyordu. Kendinize acıma, onu ne kadar iyi taşırsanız taşıyın gurur verici bir şey değildi.

Bakışlarım Gündönümü şenliklerinin yapıldığı bahçelere döndü.

Bu bir parti değil âlemdi. Baktığım her yerde periler dans ediyor, vücutları ayışığı altında aydınlanıyordu. Gülüyor ve dans ediyorlar, saçları sağa sola savruluyordu.

Dans etmeyenler ise pistin kenarında içki içip sohbet ediyordu. Ya içki içip sohbet ediyor ya da sıvışarak uzaklaşıyorlardı. Çiftler ormanda gözden kayboluyor, bir peri en az bir adamla gidip başka biriyle dönüyordu.

Herkes çok keyifliydi, gülümsemeleri kocaman, yanakları kıpkırmızıydı.

Zil zurna sarhoş olmuşlardı.

Kalabalık, bir akşamlığına da olsa kaygılarını kenara bırakmayı başarmıştı. Başaramayanlar yalnızca ben ve çoğu zaman bakışlarını yerden kaldırmayan hizmetkârlardı.

"Eğleniyor musunuz?"

Ses beni yerimden sıçrattı ve içkim elime döküldü.

"*Siktir*," diyerek ağzımın içinde bir küfür mırıldandım.

Yeşil Adam yanımda duruyordu, ne kadar zamandır orada durmuş kalabalığı seyretmemi izliyordu bilmiyorum.

"Özür dilerim," dedi, bakışları yüzümde gezindi. "Sizi korkutmak istememiştim."

"Hayır, sorun değil," dedim elimi silkeleyerek.

"Resmi olarak tanıştırılmadık," dedi elini uzatarak. "Ben Yeşil Adam, Flora Krallığı'nın eş kralıyım."

Elini tuttum, benimki şarap yüzünden hâlâ yapış yapıştı. Elimi sıkmak yerine dudaklarına götürüp bir öpücük kondurdu, kehribar gözleri üzerimde geziniyordu.

Bakışlarının çok yoğun, sinsi ve çok istekli olduğunu fark ettim.

Elimi bıraktı. "Ee, eğleniyor musunuz?"

Sezgileri kuvvetli bir adamdı. Burada huzursuz ve uyumsuz hissettiğimi anlamıştı.

"Hayır," dedim doğruyu söyleyerek.

İtirafim karşısında Yeşil Adam'ın yüzü aydınlandı. "Bu duvarların arasında dürüstlük ender rastlanan bir şeydir." Etrafımıza göz gezdirdi.

Teknik olarak çevremizde duvarlar yoktu ama zaten onun bahsettiği duvarlar görünmez olanlardı. Soyluları sıradan halktan, insanları perilerden ayıran duvarlar.

Ona samimi bir şekilde gülümseyip bakışlarımı kalabalığa çevirdim.

Yeşil Adam yanımda olduğu için tekrar beni izlemeye başlamışlardı.

"Korkunç, değil mi?" dedi.

Ona döndüm. "Ne?"

"Gözlerin seni hem görüp hem de görmemesi. Tavırlar, gösteriş."

Yutkunmamı gizledim. Bu adam benim zihnimi *okuyordu* ve bunu bu kadar kolay yapabilmesinden hoşlanmamıştım.

Onaylamayan bir ses çıkardım ve kalabalıkta Des'i aradım. Etrafında dikkatini çekmek için yarışan ve gittikçe kalabalıklaşan bir peri grubu vardı. Kalabalığı yararak yanına gitmeyi düşünsem de onların arasında bulunmak istemediğim için yerimde kaldım.

Gözlerim Mara'ya takıldı, yaltaklanan soylular ve erkek takımıyla beraber gülüşüyordu. O bir güneşti ve etrafındakiler de onun ekseninde dönen gezegenler. Gülümsemesi, dokunuşu ve bakışını görmek için can atıyorlardı. Hayran grubunda tek bir eksik vardı ve o da benim yanımdaki adamdı.

"Benimle dans eder misiniz?" diye sordu.

Yeşil Adam bu sözleriyle tüm dikkatimi üzerine çekti.

Periler, özellikle de erkek periler beni genelde tedirgin ediyordu. Bunun suçlusu da Karnon ve adamlarıydı.

Ancak Yeşil Adam'a baktığımda bir avcı değil nazik bir ruh görüyordum.

Neden dans etmeyecektim ki? Bu gece şenlik vardı ve Yeşil Adam da hevesli görünüyordu. Eğlenmezsem pişman olacaktım.

"Olur," dedim.

Gülümsedi, mutlu olduğunda bu kadar yakışıklı olmasına şaşırmıştım. Daha evvel fark etmediğim bir şey değildi tabii, çünkü bütün periler çekici görünürlerdi. Yalnızca Mara'nın farklılığı onu gölgelemişti.

Şarabı elimden alıp masaya bıraktı ve beni dans eden kalabalığın içine yönlendirdi. Sonra dans etmeye ve diğer çiftler gibi dönmeye başladık.

Alkol içimi ısıtmış ve dans içimdeki sakınma halini de alıp götürmüştü. Ayaklarımı hareket ettirmeye başladığım anda müziğin akıllardan çıkmayan ritmine kapıldığımı fark ettim.

"Demek sen Gece Kralı'nın eşisin," dedi Yeşil Adam, bana biraz fazla yoğun bir şekilde bakarak.

"Hımm." Müzik, şarap ve dans tüm dikkatimi dağıtırken ona odaklanmakta zorlanıyordum.

"Bütün krallığımızı büyüledin," dedi eli sırtıma doğru kayarken. "Doğaüstü güçlere sahip bir insan, Gece Kralı'nın eşi. Bizim kadınlarımızdan daha güzel olduğuna değinmiyorum bile."

Bu konuya nasıl gelmiştik? Ve neden bu konuda konuşuyorduk?

"Güzel olmanın bunlarla ne ilgisi var?" dedim dalgın bir şekilde.

Sanırım bu soruyu burada, güzelliğin en belirgin, çirkinliğin ise yüzeyin altında pusuya yatmış bir özellik olduğu Ötedünya'da sormak aptallıktı.

"Herkes acımasız Desmon Flynn'ın kendini sıradan bir köleye bağladığını düşünmüştü," dedi Yeşil Adam. "Seninle tanışana kadar ona acıyorduk."

Şarap midemi ekşitti, müzik sinirlerimi bozmaya ve dans başımı döndürmeye başladı. Yeşil Adam'ı kendimden uzaklaştırdım, artık dans etmek istemiyordum.

"Bir sorun mu var?"

Sanki az önce türüme köle dememiş, sanki onların ne kadar değersiz olduğunu belirtmemiş gibi bir de soruyordu. En çok da onun bu bağnazlığı sinirlerimi bozmuştu.

"Ben sıradan bir insanım," dedim çevremizdeki çiftler dönmeye devam ederken.

"Hayır, Callypso Lillis, ölümlülerin büyücüsü," dedi. "Sen sıradan değilsin." Bunu söyledikten sonra gitmek için hareketlendi. "Akşamın keyfini çıkarmaya çalış," diye tavsiyede bulundu. "Önünde şenlik dolu bir hafta var."

Kalabalığın içinde kayboldu ve bir kez daha, her yanımdan bana sürtünerek dans eden terli bedenlerin arasında yalnız kaldım.

Bir haftayı burada, bu perilerle çevrili halde geçirme düşüncesi birdenbire inanılmaz korkutucu gelmişti.

Dans pistinin kenarında, karanlık kalın bir sis örtüsü parlak kıyafetler giymiş bir periyi ortaya çıkardı, tam ortasında Pazarlıkçı duruyordu. Bana doğru geldi. Karanlık, bir pelerin gibi onu sarmalamıştı.

Bu akşam ilk kez yalnız olduğunu fark ederek yanına gittim.

Bakışları kalabalıkta birine odaklanmıştı. "O küçük aptal haklıydı," dedi bana ulaştığında. "Sen sıradan değilsin."

"Konuşmamızı mı dinliyordun?" Bir gün sırları nasıl öğrendiğini çözecektim. Yeşil Adam'ın bana söylediklerine kulak misafiri olması imkânsızdı.

"Şaşırdın mı?" dedi soruma soruyla cevap vererek.

Omuz silktim. Artık burada olduğu için varlığı uyuşturucu gibiydi, beni gözetleyip gözetlemediği ya da hayran kulübünü ardında bırakıp beni başka bir adamın tavlamadığına emin olmak istemesi umurumda bile değildi.

Kollarımı boynuna doladım. Herkesin içine ne kaçtıysa anıden benim içime de kaçmıştı. Bunun nedeni şenlik ateşinin dumanlı kokusu mu, müziğin tınısı mı yoksa damarlarımdaki alkolün karıncalanması mıydı bilmiyorum. Hepsi kendimi bu akşama ve bu adama kaptırmamı sağlıyordu. Bir geceliğine de olsa her şeyimi büyüye teslim etmemi...

Yanaklarımı avuçlarının içine aldı, yüzümdeki ifadeyi incelediğini gördüm. Diğer eğlence düşkünleri gibi göründüğümü düşünüyordum; kızarmış yanaklar, irileşmiş gözler ve gevşek bir gülümseme.

Kararını vererek beni sertçe öptü. Peri şarabı ve kirli düşünceler gibi beni tadıyordu.

"Benimle dans et," dedim dudaklarımız ayrıldığında.

Parmak ucuyla yanağımı okşadı. "Seninle dans etmek istemiyorum." Sesinin tonu beni tam merkezimden vurdu.

Dans etmek istemiyordu ama dumanlı, soluk gözleri başka bir şey istiyordu. Sirenimi uyandıran bir şey.

Gözlerim açıklığın kenarına, perilerin gece boyunca bir belirip bir kaybolduğu yere döndü.

Beni daha sıkı sardı. "Zamanına değecek..." diye fısıldadı, düşüncelerimin nereye kaydığının farkındaydı.

Pes edebilirdim. Yani, neden olmasın?

Ama yapmamalıydım. Değil mi?

Bileğimi tuttu. "Ya da karar vermeni daha kolay hale getirebiliriz."

Des bileğimi aramızda tutunca nefesim kesildi, siyah boncuklar çevremizdeki ışıkları emiyor gibi görünüyordu.

"*Doğruluk mu cesaret mi*, Melek."

Doğruluğu seçersem içten bir konuşma yapacak, sonra tekrar içmeye ve dans etmeye dönecektim. Ama eğer seçmezsem...

Bakışlarım heybetli gövdesine ve güzel yüzüne kaydı.

"Cesaret."

Yüzüne şeytani bir gülümseme yayılırken bir an için bileğimi sıktı. "Öyle olsun." Eli avucuma kaydı, büyüsü binlerce ışık gibi tenimi okşuyordu.

Pazarlıkçı ona ilk borçlandığım zaman beni bu konuda uyarmıştı. Bir sirenden alacağı ödeme sır olmayacaktı.

Bu ödemelerin arasında seks de olacaktı.

O zaman beni korkutmak için söylemişti ama şimdi, eş olunca, seks aşkla beraber kendiliğinden gelişiyordu.

Des bizi açıklığı çevreleyen karanlık ormana doğru çekti, gümüş rengi gözleri için için yanıyordu.

Ortamdan sıvışırken diğer perilerin sinsi bakışlarını üzerimizde hissettim ve yanaklarımın ısınmasına engel olamadım. Hepsi neyin peşinde olduğumuzun farkındaydı.

Müziği ve dansı ardımızda bıraktık. Orman ürkütücü şekilde sessizdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Des, sesi ipek gibi pürüzsüzdü.

Yalnızca teninin bana değmesi düşüncesi bile dizlerimin bağını çözüyordu.

"Senin sinsi bir şeytan olduğunu düşünüyorum," dedim bunun yerine.

Kahkahası gecenin içinde yankılandı, özgür ve rahattı. Beni yakınlardaki bir ağaca doğru itti, gövdesi kanatlarımın arasına geldi. "Sen de benim kadar vahşisin, Callie. Ne istediğini biliyorum, sireninin ne istediğini." Burnunu boynuma dayadı. "İzin ver sana göstereyim."

Yumuşak dokunuşu ve baştan çıkarıcı sözlerinin arasında sirenim gün yüzüne çıkarak tenim parlamaya başladı.

Ona doğru kıvrıldım ve başımı geriye attım.

Evet.

İstediğim tek şey buydu. Karanlık göğün altında o ve ben. İlkel. Tutkulu.

Ben pantolonuna uzanırken o da benim eteğime uzanarak kumaşı avucunda topladı. Ellerimiz becerikli ve aceleci davranıyordu, hareketlerimiz sarsaktı. Kendi nefesimin hırıltılı çıktığını duyabiliyordum.

Kıyafetlerimizin yarısı çıkmıştı ki o sert, can alıcı organını bana bastırdı.

"Eşim," diye mırıldandı, üzerime eğilince saçları yanaklarımı gıdıkladı.

İki taraflı bir aciliyet söz konusuydu, bir yandan büyü, diğer yandan da kendi ateşli tutkumuz acele etmemizi istiyordu.

Pazarlıkçı'nın gölgeleri etrafımızı kapladı ve hükmettiği karanlık, o ve ben evrende bir nokta halinde yapayalnız kalana kadar çevremizi sardı.

Kanatları etrafımıza dolanarak bedenlerimize kalkan oldu.

Parlayan tenimle birlikte Des'in boyun kaslarının gerildiğini gördüm ve güçlü bir itişle içime girdi.

Ellerinden biri elbisemin kumaşı üzerinden göğsümü avuçladı ve ardından başını eğerek göğsümün açıkta kalan kısımlarına ateşli öpücükler kondurdu. Parmaklarım omuzlarını kavramıştı.

İçimde ileri geri hareket ediyordu, bedenlerimizin birleştiği nokta sıcak ve ıslaktı. Boşaldığımızda ıslak, kaygan sesler çıktı.

"Bunu... Yavaştan almak istemiştim," dedi Des nefes nefese.

İtişlerinin gücü neredeyse acı vericiydi. Bu birleşme pek sevgi dolu değildi. Karanlık yanlarıma hitap eden türdendi; vahşi ve ilkel.

Parmaklarımı saçlarına geçirip başını yana eğmeye zorladım. Birkaç dakika önce zarif bir şekilde geriye doğru yatırılmış olan saçları artık dokunuşumun kurbanı olmuştu.

Saçlarını daha sıkı tuttum. "Yavaş olsun istemiyorum," dedim, büyü sesimi etkisi altına almıştı. "Gece Kralı'nın bana verebileceği her şeyi ve daha fazlasını istiyorum."

Bir hırlamayla Des bana tam olarak bunu verdi.

Tekrar ve tekrar.

BÖLÜM 23

MEŞE AĞAÇLARININ HIŞIRTISI ve tenime değen çiyin soğukluğuyla uyandım. Sert bir zeminde uyumaktan kalçam ağrıyordu. Burnuma nemli toprak kokusu doldu.

Neredeydim ben?

Ayılmaya çalışarak gözlerimi kırpıştırdım ve kalkıp oturdum. Ellerimi saçımdan geçirdiğimde aralarından birkaç yaprak ve dal çıkardım. Elbisem hâlâ ışıldıyordu ve sırtım Des'le gece işaretlediğimiz ağaca dönüktü.

Des.

Etrafıma bakındım ama onu hiçbir yerde göremedim. Şakaklarımı ovuşturarak, sarhoş olmaya başlağım andan gecenin bitişine kadar olanları ve neden yalnız olduğumu hatırlamaya çalıştım.

Uzakta bir yerde bir dal kırıldı.

Hareketsiz kaldım.

Oradakinin Gece Kralım olma ihtimali kaçtı?

Aklım, *sıfır*, dedi.

Olabildiğince sessiz olmaya çalışarak ayağa kalktım. Görünmemeye çalışma konusunda pek de iyi bir iş çıkardığım söylenemezdi. Karanlık bir ormanda parlayan bir kıyafet giydiğinizde bu biraz zor olabiliyordu.

Yeniden adımlarıma dikkat etmeye başladım. Sanırım süitime dönmenin bir yolunu bulabilirdim; ormandan çıkmam yeterliydi.

Bir dal daha kırıldı ve ses karşısında yerimden sıçradım.

Biri beni mi izliyordu?

Des neredeydi?

Tam doğru yönde ilerlediğimi düşünmeye başlamıştım ki Kutsal Bahçeler'e varmak yerine ormanın derinliklerine gittiğimi fark ettim.

Alnımı ovuşturdum. Gerçekten de ters yöne mi gitmiştim? Bu noktada şenlik ateşinin dumanı uyandığım yerdekinden daha güçlü geliyordu... Ama müzik, kahkaha ve eğlenen perilerin sesi yoktu.

Tamamen yalnızdım.

Arkamda yapraklar çıtırdadı.

Gerildim.

Belki de yalnız değildim...

Yavaşça döndüm.

Uzakta, dağınık beyaz saçlı, geniş omuzlu bir adam duruyordu.

"Des!" Birden rahatladığımı hissettim.

Ona doğru yürüdüm ama bir türlü ulaşamayınca koşmaya başladım. "Des!"

Ben ona ulaşamadan ortadan kayboldu.

Bu, anıden durmama neden oldu.

Senin için geliyor... diye fısıldadı ağaçlar.

"Des?"

Boğazıma bir metalin dayandığını hissettim, gözümün ucuyla Des'in beyaz saçlarını seçebiliyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Eğer bu da antrenmanın bir parçasıysa...

Ama antrenman değildi. Değildi. Sert tutuşundaki ve bıçağı tenimi kesmek ister gibi etime dayamasındaki kötü niyeti hissedebiliyordum.

Pazarlıkçı'nın yumuşak dudakları elmacıkkemiğimde gezindi. "Kork benden ölümlü," diye fısıldadı. "Çünkü senin sonunu ben getireceğim."

Des tenime bir öpücük kondurup bıçağı boğazıma geçirdi.

Boğuk bir çığlıkla uyanarak boynumu tuttum.

Ölmemiştim. Sadece bir rüyaydı. Sadece bir rüya.

Des, bedenimi kollarının arasına almıştı.

Uyanık olduğumu görünce, "Callie," dedi rahatlamış bir şekilde. Başımı kendine çekti. "Callie, Callie, Callie," diye mırıldandı, bana seslenmekten çok kendini rahatlatmaya çalışıyordu.

Pazarlıkçı'yla beraber yumuşak çarşafların içerisinde oturuyorduk, bedenlerimiz çıplaktı.

Gözlerine bakabilmek için ondan uzaklaştım. Şu anda onu bir tehdit olarak görmemek için zihnime telkinlerde bu-

lunduğumdan haberi yoktu. Bıçağın attığı kesik çok gerçekçiydi.

Yutkundum.

Hepsi bir kâbustu.

Titrek bir nefes aldım ve rüya tamamen uçup gitti.

"İyiyim, geçti."

Sabahın ilk ışıkları odamızın penceresinden sızıyor ve güneş çiçeklerin kokusunu odaya yayıyordu. Gece bir ara, ormanda başladığımız şeyi bitirmek için odamıza kaçmıştık.

Des'i kendimle birlikte sürükleyerek yatağa uzandım. Onu yatağa çekmeme isteksizce izin vererek beni kendine yasladı.

Uyanmaya hazır değildim ama yeniden uykuya dalabileceğimden de emin değildim.

"Bana bir sırrını anlat," diye mırıldandım.

Bir tutam saçımla oynayarak uzun bir süre hiçbir şey söylemedi.

Sonunda, "Annemin saçı da aynen bu renkti," dedi.

"Öyle mi?" diye sordum ona bakmak için başımı çevirerek.

Saç tutamını geriye doğru attı. "Bazen," dedi, düşüncelerinde kaybolarak. "Boş inançlara kapıldığımda bunun bir tesadüf olmadığını düşünüyorum."

Bununla neyi kastettiğini bilmiyordum ama itirafı tüylerimi diken diken etmişti. O, Des'i yetiştiren kadın, ölümü için babasını suçladığı kâtipti.

"Bana ondan bahset, annenden."

Bana sarıldı. "Ne bilmek istiyorsun, Melek?"

Göğsünde bir daire çizdim. "Ne olursa."

"Israrcı şey," dedi sevgiyle. Yeniden konuşmaya başladığında ses tonu canlanmıştı. "İsmi Larissa'ydı, onu çok seviyordum...

Boğazımda sert bir yumrunun oluştuğunu hissettim. Söylediği şeyden çok söyleme şekli önemliydi, ondan sanki gökteki yıldızları annesi yaratmış gibi bahsediyordu.

Yutkunurken göğsü inip kalktı. "İlk anılarımdan itibaren annemle hep yalnızdık."

Babasından özellikle hiç bahsetmediğini fark ettim.

"O benim vasim, öğretmenim ve en yakın sırdaşımdı. Belki de öyle olmamalıydı –öyle olmasını istemediğinden eminim– ama Arestys'de... Annemle ben hep tuhaf olarak nitelendirilirdik."

Parmağım göğsünden durakladı.

Des mi tuhaftı? Hem de Ötedünya'da?

"Arestys standartlarına göre bile çok fakirdik," dedi. "Ev kirasını karşılayamadığımız için sana gösterdiğim mağaralarda yaşardık. Annemin çatısının altındayken iki sert kuralla yaşadım; büyümü asla kullanmayacaktım ve öfkemi kontrol edecektim."

Des bu hikâyeyi nereye vardıracaktı bilmiyorum ama gözleri dalmıştı. İlk kez söylediklerinde samimiydi.

"Doğal olarak bu iki kuralı kendi şartlarıma uyarladım."

Pazarlıkçı başkasının kurallarını kendi ihtiyaçlarına göre eviriyordu? Ne şaşırtıcı.

"Büyümü kullanamadığım için sihirli yaratıklarla büyülerinin bir parçası karşılığında pazarlık yapmayı öğrendim."

Demek Des'in pazarlık merakı buradan geliyordu. Ona karşı hiç şansım yoktu.

"Ötedünya'da fakir ve zayıf olmak kadar dışlanmanı hızlandıracak çok az şey vardı. Büyürken insanlar ben ve annem hakkında şöyle düşünüyorlardı; anne bir kâtip olduğu için az da olsa büyü kullanabiliyor ama oğlu hiçbirini kullanamıyor."

Kalbim sızlamaya başladı. Annesiyle ilgili soru sorduğumda bunu beklemiyordum.

"Fakir ve zayıf görünmek bizi hedef haline getirdi," diye devam etti. "Annem kötü adamların hedefi oldu. Adamızda annemle karşılaştıktan sonra ortadan kaybolan birkaç pen olmuştu. Annem onlarla ilgili tek kelime etmedi, o zamanlar farkında değildim... Ama annemin onlara bir şeyler yaptığından eminim."

"Ya sen?" diye sordum.

"Bana ne olmuş?" diye cevap verdi Des.

"Hedef olma durumunu sen nasıl atlattın?"

Gülümsedi ama bu biraz uğursuz bir gülüştü.

"Atlatmadım, Melek. Yalnızca annemin ikinci kuralını esnettim."

İkinci kural: Mutlaka öfkesini kontrol etmeliydi.

"Peri çocukları savunmasız olanlara bulaşmaya bayılır," dedi. "Annem ne zorbalığı durdurabildi ne de kendimi savunmama engel oldu. Bu yüzden bana nasıl dövüşmem ve duygularımı bu işten nasıl ayrı tutmam gerektiğini öğretti."

Alt sınıftan bir kâtip olmadan önce kraliyet hareminin bir parçası olan bu kadın kimdi? Oğlunun büyü yapmamasını

ve öfkesini kontrol etmesini sağlayan ama yine de ona dövüşmeyi öğreten bu kadın nasıl biriydi?

"Anlayamıyorum," dedim. "Neden gücünüzü saklıyordunuz ki?"

Des bir elini sırtımda gezdirdi. "Bu başka zaman cevaplanacak bir soru. Şimdilik sana sadece şunu söyleyeceğim: Talihsiz anneler, zalim babalar ve yalnız kalan çocuklar. Sen ve ben, Melek, gerçekten de aynı trajedileri paylaşıyoruz."

BÖLÜM 24

"BENİ BURADAN YUVARLAYARAK çıkarman gerekecek," dedim Des'e.

Güneşin büyük pencerelerden yansıdığı büyük bir atriumda, Gündönümü konuklarıyla beraber oturmuş çay, meyve, kuruyemiş ve kahvaltılık hamur işleri yiyorduk.

Arkama yaslandım ve üzerimde bir elbise olduğunu unutarak ayaklarımı masaya attım.

Öf. İşte bu yüzden genelde elbise giymiyordum. Kesinlikle kullanışlı değillerdi. Ayrıca bu korse de karnımı sıkıyordu.

Etrafımızdaki perilere göz atarak korseyi çekiştirdim. Des'le ikimiz ayrı masadaydık, çevremizdeki masalarda da Des'in muhafızları ve Gece Krallığı'nın soyluları oturuyordu. Bizden uzak masalarda ise Flora ve Fauna krallıkları yemekteydi.

Kalabalıktaki herkes çok yorgun görünüyordu. Uyuşuk

gülümsemeler ve sıradan dokunuşlarda bulunuyorlardı ancak birkaç peri esnemesini eliyle gizliyor ya da konuşmalar bir şekilde suskunlaşıyordu.

Kahvaltı grubundaki en belirgin eksiklik Mara ve Yeşil Adam'dı. Uzakta bir yükselti üzerine yerleştirilmiş masaları bomboştu.

Tam Des'e Flora hükümdarlarının nasıl bir ilişkisi olduğunu sormak üzereydim ki birdenbire havada antrenman kıyafetlerim belirdi ve hemen sonra masaya inerek bir kap kremayla kahvemin kalanını devirip bir kâse balın içine düştü.

Ah Tanrım, lütfen bana gördüğümün sanrı olduğunu söyle.

"Gerçekten mi, Des?"

Diğer masaların dikkatini çektik.

Bakışlardan hiç etkilenmeyerek gerindi ve üzerine oturan gömleğinin altından az da olsa kasları belirdi.

"Eğitim yarım saat içinde başlıyor," diye duyurdu.

Benimle dalga geçiyor olmalıydı.

"Eğitim Nazisi," diye mırıldandım ağzımın içinde.

"Ne dedin?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

Bir saat sonra deri kıyafetlerime bürünmüştüm, hançerlerim iki yanımda ve kılıcım da elimdeydi.

Odamızın içinde bulunduğu büyük sedir ağacının yanındaki bahçelerden birinde antrenmana başladık. Devasa ağaç tepemizde yükselirken, etrafındaki döner merdivenler gelip giden perilerle doluydu.

Bahçede, çitler boyunca visteryalar ve güller yeşermiş, altlarında ise geniş kümeler halinde leylaklar bitmişti. Eh,

milyonlarca bitki arasından en azından bazılarının ismini biliyordum.

Des'ten kaçarken bir tane sümbülü ayağımla ezdim.

"Burada antrenman yapmamızın sorun olmadığına emin misin?" diye ofladım. "Kraliçenin bahçesini mahvediyorum."

Des saldırıya geçti, kılıcı elindeydi.

Sırıttı, kayanın üzerinden atlayarak bana doğru yürüdü. "Kazara mahvediyormuş gibi davranma."

Pekâlâ, ayaklarıma pek dikkat ettiğim söylenemezdi. Mara'nın Des'le olan özel iletişimi yüzünden ona hâlâ biraz kızgın olabilirdim.

"Ve hayır," diye ekledi. "Kraliçe burada antrenman yapmamızı, çiçeklerini mahvetmemizi dert etmiyor. Korumayı umursadığı –konukların kaldığı sedir ağacı dışında– tek bir yer var o da kutsal meşe korusu."

Yani dün gece Des'le kırıştırdığımız yer.

Meşe korusunun eteklerine kadar uzandığı bahçenin sınırına baktım. Gün ışığında ne kadar geniş olduğunu, saray arazisini çevrelediğini görebiliyordum.

Neden buradaki onca şeyin arasından yalnızca sıradan meşe ağaçları korunmaya değer oluyordu bunu asla anlamıyordum.

Des bana doğru hamle yaptı.

Bağırarak, darbeden kaçmak için zıpladım.

"Sirenini serbest bırak." Birdenbire emretti.

"Neden?" diye sordum nefes nefese, bir kılıç darbesinden daha kaçınmaya çalışırken.

"Merak ettiğim bir şey var."

Kılıcımı ona doğru kaldırdım ama daha temas edemeden, Des geri kaçtı.

"Onu rahat bırak," dedim. Dün yoğun bir gece geçirmiş-u ve onun gibi belalı sürtüklerin bile dinlenmeye ihtiyacı olurdu.

Pazarlıkçı ortadan kayboldu. Bir an sonra ensemde nefe-sini hissettim. Rüyamı hatırlayarak kaskatı kesildim.

"Bunu ya kolay yoldan yaparız..." Saçlarımı omzumdan çe-kerek dudaklarını tenimde gezdirdi. "Ya da eğlenceli yoldan."

Şu anda ne kadar etkili olduğunun farkında değildi. Hiç-bir şey sirenimi korku ve şehvet kadar hızlı harekete geçire-mezdi ve şu anda ikisini de hissediyordum.

"Seni usulca soyup çimlerin üzerine yatırabilirim," dedi. "Bacaklarını açıp sana en kutsal öpücükleri verebilirim."

Yanaklarım kızarmaya başladı.

Eli gövdemde gezindi. "Zirveye çıkana kadar tadını çıka-rırım ama boşalmana izin vermem," dedi. "Ta ki o güzel ba-caklarını belime dolayıp kendimi içine gömmem için bana yalvarana kadar."

İterek ondan uzaklaştım, bedenim aramıza giren bu ani mesafe karşısında haykırdı. Sirenim kafesinin duvarlarına vuruyordu ve ben, onu kontrol etmekte zorlanıyordum.

"Sana şu anda, burada, herkesin gözü önünde seninle bir-likte olabilirim tıpkı atalarımın alışkın olduğu gibi."

Tanrım, ne edepsizce.

Dönüp önümde durdu, dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Bizi bulmalarını, senin bana ait olduğunu görmelerini is-tiyorum."

Başlarım bu işe. Pes ettim.

Sirenim, Des'in açık saçık önerileriyle tahrik olmuş bir şekilde gün yüzüne çıktı.

"İşte geldi," dedi Des geri geçilerek, sesindeki neşeyi duyabiliyordum.

Gözlerim onda huzursuzca yürümeye başladım.

Hepsi, söylediği her şey, yalnızca sireni serbest bırakmam içindi. Konu şu ki, ben kandırılıp manipüle edilmeyi değil, kandırıp manipüle etmeyi seviyordum.

Boynumu bir o yana bir yana oynattım, güç beni ele geçiriyordu, kılıcı elimde birkaç kez salladım.

Des kendi kılıcını kaldırdı. "Selam, güzellik."

Gözlerimi kısarak ona baktım. Bakışımdan anlamış olacak ki, "Seni neden ortaya çıkardığımı biliyor musun?" diye sordu.

Cevap verme zahmetine girmedim.

"Benimle dövüşmeni istiyorum," diye açıkladı.

Bu sorun değildi.

Rahat bir şekilde Des'e doğru yürüdüm, az evvelki sakinliğim gitmişti. Yerini daha temel bir ihtiyaç, intikam ve kana susamışlık almıştı.

Bu kez ona yaklaştığımda, eskisi gibi tereddüt etmeden kılıcımı savurdum. Des bunu savuşturdu ve kılıcını sallayarak bana doğru hamle yaptı.

Sonraki darbesini engelledim, kılıçlarımız birbirine kenetlendi. Des'in gözleri keyifle dans ediyordu.

"Kandırılmak seni rahatsız mı etti, aşkım?"

Ona ölümcül bir bakış attım, tırnaklarım sivrildi. Dişleri-

mı gerdatıp kılıcımı kendimden uzaklaştırarak pençelerimi havada savurdum. Hemen geri çekilerek kasıklarına hedef aldığım tekmemden kaçındı.

"Aptal peri," dedim onunla alay ederek. "Benimle oynanmayacağını biliyor olmalısın. Çünkü sonunda bedelini ödetirim."

Des her zamankinden daha neşeli görünüyordu ve bu beni daha da öfkelendirdi. Hırlayarak üzerine saldırdım.

Önce birbirimizi engelledik sonra atağa geçtik, yeniden engelledik ve ardından yine atağa geçtik. Bir noktadan sonra mücadelemiz bir dizi adım ve kılıç savurmadan çok dansa dönüştü. Civa gibi hareket ediyordum, içgüdülerim bana rehberlik ediyor, cesaretim her darbemin daha emin ve hızlı olmasını sağlıyordu.

Dövüştükçe Des beni daha çok zorlamaya, o zorlandıkça ben daha fazlasını istemeye başladım. Kan, seks, dövüş, becerme. Her şeyi. Hepsini. Şiddeti ve tutkusu kullanmam ve tadını çıkarmam için emrime amadeydi.

Yere kaydım, bu hareketle vücudum yuvarlandı. Ardından Des'in kılıcının vızıltısını ve sonra kopma sesini duydum. Esmer saçlarımdan bir tutam yere düştü.

Des alay ederek, "Hay aksi," dedi, hiç pişman görünmüyordu.

Tepki olarak gülümsedim ve sonra saldırdım. Önce sola sonra sağa. Beni engelledi. Karın boşluğunu hedef alan bir tekme savurdum. Bunu da savuşturarak uzaklaştı. İleri atılarak bir darbe daha savurdum, bu kez yüzünü hedef almıştım.

Çenesini milim farkla kaçırdım ama kılıcım beyaz saçın-

dan bir tutamı uçurmuştu. İkimiz de durduk ve yere düşüşünü izledik.

Des'in ifadesi şok ve hayret arasında bir yerdeydi.

"Beni yakaladın," dedi. "Gerçekten de yakaladın."

Doğruldu ve gülümsedi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Melek?"

Temkinli bir şekilde geri adım attım. Hâlâ küçük zaferimin sarhoşluğunu yaşıyordum ama ne zaman geri çekilmem gerektiğini bilemeyecek kadar gururlu da değildim.

"Bunu daha da zorlaştırmalıyım."

Silahını sol elinden sağ eline aldı.

Siktir.

Bunu fark etmemiştim.

Geri çekilerek kraliçenin kutsal meşe korusuna doğru ilerledim. Yapraklar bana sürtündü, fısıldıyorlardı...

Des hevesli bir şekilde üzerime geldi.

Ormanın derinliklerine doğru ilerledim. Tepemdeki meşe ağacından enseme ve çıplak omuzlarıma bitki özü damlıyordu.

"Benden kaçmanın bir faydası yok," dedi Des. Bir an bahçenin ortasında duruyor, güneş ışığı solgun hatlarını aydınlatıyordu ve sonraki an yok oldu.

Etrafımda dönerek ağaçların arasında onu aradım.

"Beni mi arıyorsun?" Sesi kulaklarımı gıdıkladı ama döndüğümde orada kimse yoktu.

"Beni olmam gerektiği yerde ararsan asla bulamazsın." Ses ormanın derinliklerinden geliyordu.

"Ortaya çık ve adil dövüş!" diye seslendim ruhani bir sesle.

"Periler adil dövüşmekten hoşlanmaz," dedi tam tepemden.

Başımı kaldırıp baktığım an Des'in yukarıda dallardan birinde çömeldiğini gördüm, vücudu sıçramaya hazırdı.

Gerildim ve olasılığı düşünerek kendimi saldırıya hazırladım. Ama saldırı hiç gelmedi.

Beni görünce Pazarlıkçı'nın ifadesi aniden değişti. "*Calypso...*" Gözden kayboldu ve bir an sonra önümde belirdi. Elleriyle saçlarımı geriye attı. "Kanıyorsun."

Sesindeki endişeyle tenimin parıltısı söndü.

Kanıyor muydum?

Elim gözlerinin kaydığı yere gitti. Birdenbire ılık bir ıslaklık hissettim.

Üzerime damlayan bitki özü.

Ancak elimi çekip kıpkırmızı parmaklarıma baktığımda bunun bitki özünden çok kana benzediğini fark ettim.

"Iyy," dedim elimi silerek. Sirenim tamamen geri çekildi. "Benim kanım değil."

"Kimin o zaman?"

"Ağaçtan geldi." Sözlerimi idrak etmem birkaç saniyemi aldı.

Ağaçlar kanamaz.

Des benden iki adım öndeydi, daha fazla kan izi bulmak için meşe ağaçlarını inceliyordu.

Yakındaki birkaç ağacın çevresinde yerde koyu lekeler vardı, bitki özü olduğunu düşündüğüm ıslak lekeler. Ama onlar bitki özü müydü?

Des botlarıyla toprağı eşeledi ve sonra başını kaldırıp ağacın gölgeliğine baktı. Bakışlarını takip ettiğimde ağaç gövdesinden akan koyu renkli sıvı izlerini fark ettim.

Pazarlıkçı kayboldu ve üzerimizdeki bir dalda belirdi, ardından yeniden kayboldu. Gittikçe ağacın tepesine doğru çıktı.

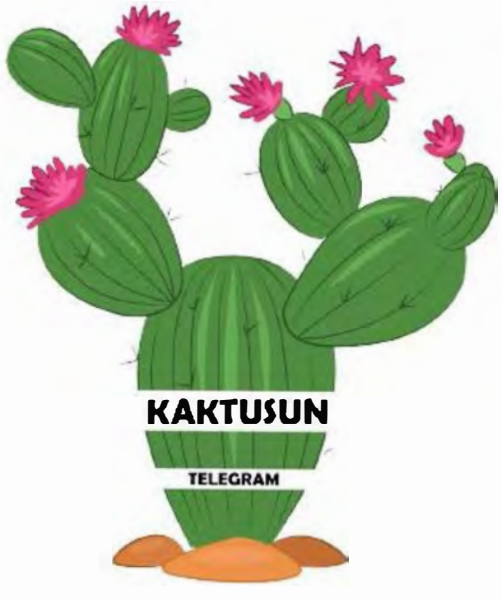
Bir dakikadan kısa bir süre sonra tekrar yanımda belirerek ellerini sildi.

"Hiç kimse ya da hiçbir saldırı izi yok," dedi. "Akıntı ağacın kendisinden geliyor gibi görünüyor."

Sanırım bu daha iyi hissetmemi sağladı.

"Yani... Bitki özüydü," dedim.

Des başını iki yana salladı, ağzı ince bir çizgi halini almıştı. "Hayır, kan."



BÖLÜM 25

AĞAÇLAR KANIYORDU.

Ürpertimi bastırdım.

"Bu normal mi?" diye sordum, meşe ormanından çıkarken üzerimde kalan kanı *–tüylerim diken diken olarak–* silmeye çalıştım.

Yalnızca bir ağaç değildi, çevredeki meşelerin birkaçının gövdesinde de hafif kanamalar vardı.

Des başını iki yana salladı, kaşları çatılmıştı. "Hayır."

Bir ağaç neden kanardı? Yalnızca antrenman yaptığımız yerdeki meşe ağaçları mı kanıyordu yoksa bütün orman mı?

Dün geceyi düşündüm, Des'in beni bir meşe ağacına yasladığı zamanı. O ağaçta hiçbir sorun yoktu.

Des'in muhafızlarından biri bize doğru geldi, gözleri kocaman açılmıştı. "Majesteleri..." Beni görünce sesi hemen kesildi.

"Konuşabilirsin," diye emretti Des.

Muhafızın dikkati yeniden Des'e çevrildi. "İki askerimiz kayıp."

İki asker mi *kayıptı*?

Des'in kaşı havaya kalktı. "Saat öğleyi çoktan geçti. Neden şimdi bilgilendiriliyorum?" diye sordu.

Muhafız başını iki yana salladı. "Şenlikten dolayı... Sabah izinliydiler. On iki de görevlerinin başına geçmeleri gerekiyordu. Gelmediklerinde birkaç asker onları aramaya gitti. Yatakları bozulmamıştı ve çantaları hâlâ topluydu. Dün geceki kutlamadan dönmediklerini düşünüyoruz."

Des'in dudakları gerildi. Bakışları kısa bir an için bana döndü, ifadesi anlaşılmıyordu.

"Adamları aramaya devam edin," dedi sonunda. "Dün akşam yüzünden hâlâ uyuyor olma ihtimalleri var."

Des'in sıkıntılı bakışları benimkilerle buluştuğunda dillendiremediği şeyi gözleri söylüyordu: Hâlâ bir ihtimal vardı, çok küçük bir ihtimal.

Kanayan ağaçlar ve kaybolan adamlar.

Ve buraya geleli daha bir gün bile olmamıştı.

Günün geri kalanı boyunca antrenman iptal edildi. Des'le yolumuz bahçede ayrıldı, o adamlarını kontrol etmeye ben de duş almaya gittim. Bitkin bir şekilde dev sedir ağacını saran merdivenleri tırmanıp tek tek odaların yanından geçtim.

Bu hafta sona ermeden çelik gibi bacak kası yapacaktım.

Des'le odamız otuz yedinci katta falandı.

Temper'ın odasına ulaştığımda durakladım ve kendime

dinlenmek için zaman tanıdım. Tırabzanlara yaslanıp manzaranın tadını çıkardığım sırada arkadaşımın odasının kapısı açıldı.

Malaki'nin odadan sıvıştığını görünce kaşlarım havaya kalktı.

Vay be. Temper Düşlerin Efendisi'ni yatağa atmıştı demek.

Beni gördüğü an başını eğdi ve elini ensesine götürdü, açıkça utanmıştı.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Beni ilgilendirmez."

Ama Temper beni köşeye sıkıştırdığı zaman ilgilendirecekti. Seks hayatıyla ilgili en açık saçık detayları anlatmaya bayılırdı.

Boğazını temizledi ve başını koyun gibi sallayarak yanımdan geçti.

Benim aklım başıma gelene kadar ayak sesleri merdivenlerde uzaklaşmaya başlamıştı bile.

"Bekle," diyerek hışımla döndüm. "Malaki..."

Alt kattaki merdivenlerde durup bana döndü, göz bandı gün ışığında parladı. Günün parlak ışıkları altında göz bandının altından beliren yara izi daha ürkütücü görünüyordu.

"Flora Krallığı'nın uyuyan kadınlarını görmemin bir yolu var mı?"

Kaşları çatıldı. "Sorabilirim..."

Alt dudağımı ısırdım. "Sorar mısın?"

Bir an için beni inceledi. Sonunda başını salladı. "Oldu bil."

Akşamüzeri Malaki sözünü yerine getirdi.

Flora Krallığı'nın alabildiğine geniş seralarından birinin içinde duruyordum, Temper da yanımdaydı. Sıcak seranın

içi, her biri cam bir tabutun içine yatırılmış uyuyan kadınlarla doluydu. Gece Krallığı'ndaki gibi binlerce olmasa bile yüzlerce tabut vardı.

"Kahretsın, bu çok rahatsız edici," dedi Temper. "Ve ben yeterince rahatsız edici şey gördüm."

İşimiz davaları çözmek olduğundan ve başıboş bırakılan bir Temper pek hayır getirmeyeceğinden bana yardım etmesi için onu da yanıma almıştım. Buraya gelirken onu olayın gizemi hakkında bilgilendirmiştim.

Başımla onayladım, bakışlarım bir kadından diğerine gezindi. Bunca zaman sonra bile hâlâ bu manzaraya alışamamıştım. Küçük ayrıntılar bana batıyordu; birinin sivri kulakları saçlarının arasından çıkmıştı, diğeri ise sanki uyanıp gülümsese gamzeleri ortaya çıkacakmış gibi görünüyordu.

Kamon'ın iğrenç öpücüklerini, kara büyüsünü boğazımdan geçirmek için nasıl zorladığını hâlâ hatırlıyordum. O zaman sıradan bir köle olmak bana fayda sağlamıştı. Bu kadınlara hangi bozuk büyüyü yaptıysa, ben insan olduğum için ondan kurtulmuştum.

Seranın kapısı açıldı ve Yeşil Adam içeriye girdi.

"Sizi burada bulabileceğimi söylediler," dedi, adımları serada yankılandı.

Flora perisinin bize yaklaştığını gören Temper, "Bu süslü tıfıl neyin peşinde?" diye sordu ağzının içinde.

Omuz silktim. "Sanırım bizi merak uyandırıcı buluyor."

"Hıh."

Yeşil Adam bize ulaştığında, kendini neredeyse etkilenmiş gibi görünen Temper'a tanıttı.

"Bu gizemi çözmeyi planlıyorsunuz demek?" dedi bana dönerek.

Sesindeki ince küçümsemeyi fark etmiştim. Neden küçümsemeyecekti ki? Bu gizem on yıldır Ötedünya'nın başına musallat olmuştu, hiç kimse, hükümdarlar bile bu ortadan kaybolmaların tekrar tekrar yaşanmasını engelleyememişti.

"Denemeyi planlıyorum."

Gözleri çevremizdeki kadınların üzerinde gezindi. "Bu kadınların bazılarını tanıyordum... Şahsen."

Söyleyiş şekli şüpheyle burnumu kırıştırma dürtüsü uyandırdı. Bu askerlerin birkaçıyla arkadaştan öte olduklarını tahmin ediyordum.

Temper'la anlamlı bir şekilde bakıştık. Tanrım, en yakın dostumun yanımda olması çok güzeldi.

"Çocuklar nerede?" diye sordum dikkatimi yeniden Yeşil Adam'a çevirerek.

"Onlar farklı bir çeşit uykuya yattılar," dedi imalı bir şekilde.

Kaşlarımı şaşkınlıkla çattım.

"Mara onları öldürdü," diye açıkladı.

"Kahretsin," dedi Temper.

Temper bir şeyin acımasızlığı karşısında hayrete düştüyse o şeyin çok kötü olduğunu hemen anlardınız.

"Zehirli meyve... Mara onlara böyle diyor," dedi Yeşil Adam. "Kadınlar krallığa getirildikleri anda çocuklar yok edildi. Çürüme hızla yayılır."

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Kraliçenin ağaçları da çürüyor gibi görünüyor, onlar neden yok edilmiyorlar?" diye sordum.

Yeşil Adam bana şöyle bir baktı. "Neden bahsediyorsunuz?"

"Kutsal meşe korusu. Ağaçlar kanıyor."

"Şu işe bak," dedi Temper ağzının içinde.

"Hayal görmüş olmalısınız," dedi Yeşil Adam. "Meşeler gayet iyi durumdalar."

Hayal görmek mi?

"Hayır, görmüyordum..."

Temper elini koluma koydu. "Bu kaçık herifle mantıklı konuşmaya çalışmanın faydası yok. O ve karısı çocukları öldürüyorlar."

Yeşil Adam'ın bir Temper'a bir bana bakarken ifadesi küçümser bir hal aldı. "Söz konusu bu yaratıklar olduğunda kalbiniz varmış gibi mi davranacaksınız?"

"Yaptığınız yalnızca ikiyüzlülük gibi geliyor," dedim. Bir bitkiyi koruyup bir perinin hayatını almak.

"Ağaçlar da bu çocuklar kadar hastalıklı olsalardı o zaman ikiyüzlülük olmazdı," dedi Yeşil Adam.

Öf, neden bu konuyu açmıştım ki? Perilerle konuşmak boşa kürek çekmekti.

"Unut gitsin," dedim. Temper'in omzuna vurdum. "Burada görecek bir şey yok."

Tabutların arasından ilerleyerek kapıya yöneldik.

"Ağaçlar çürümeye başlamış olsa bile, çürük olarak yeşermediler," dedi arkamızdan. "Ama çocuklar o şekilde doğdular. Bir hastalığı iyileştirebilirsin ama o şekilde var olmuş bir şeyi iyileştiremezsin."

Onu duymazdan geldim.

"Buraya bir hayaletin musallat olduğunu söylüyorlar," diye ekledi, konuyu değiştirerek.

Durdum.

"Senin aklını çelmeye çalışıyor kızım," dedi. Temper, beni kolumdan tutup çekiştirerek. "Oyununa gelme."

Fakat birden aylar önce duyduğum bir şeyi anımsamıştım. Gece Krallığı'ndaki bakımevinde çocukları takip eden bir gölge.

Yeşil Adam'a döndüm. "Bu konuda ne biliyorsun?"

Gülümsedi. "Onu genelde köleler görüyor. Adamın dolunayda tabutların arasında gezindiğini gördüklerini söylüyorlar."

"Adam mı?" dedim, biraz daha yaklaşarak. "Bir adam olduğunu nereden biliyorsun?"

Başını yana eğdi. "Çünkü bu kadınlarla ilgilenen tek bir kişi var ve o da..."

"Ruh Hırsızı."

BÖLÜM 26

BAŞIMI KALDIRIP YILDIZLARA BAKTIM. Des yanımdaydı, ikimiz de suskunduk.

İkimiz de endişeliydik, o hâlâ ortaya çıkmayan Gece askerleri için ben de Yeşil Adam'ın bana söyledikleri için.

"O pislik seni gaza getirmeye çalışıyor," demişti Temper seradan ayrıldığımızda.

Belki gaza getirmeye çalışıyordu, belki de değil. Perilerin amaçlarını hâlâ çözememiştim. Yakınımda olanları bile.

Gece Kralı'yla beraber tekrar Kutsal Bahçeler'e dönmüştük. Dün gece sarayın bu bölümü hareketliydi. Şimdiyse tamamen terk edilmiş gibi görünüyordu; önceki gece yapılan eğlencenin tek kanıtı yerlerdeki şarap lekeleri ve şenlik ateşinin kalıntılarıydı.

Des elime uzandı. Tek kelime etmeden dudaklarına götürüp tenime bir öpücük kondurdu.

"Buradan ayrılınca mutlu olacağım," dedi.

İç çektim. "Ben de."

Gözleri bir yıldızdan diğerine döndü. Buradaki takımyıldızları bana yabancı geliyordu ama en az Yeryüzü'ndeki kadar güzellerdi.

Birdenbire gökteki yıldızlardan biri kaymaya başladı. Doğru gördüğümden emin olmak için gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Bir an önce gökteyken sonraki an alçalmaya, sanki yerçekimi onu ufka doğru çekiyor gibi kaymaya başladı.

Ben daha düşen yıldıza anlam vermeye çalışırken bir başkası daha kayarak ardında hafif, parıltılı bir ışık bıraktı.

"Des!"

"Hımm?" diye cevapladı usulca.

Ve sonra bir yıldız daha kaydı... Bir tane, bir tane daha. Hepsi üstümüzdeki gökyüzünde yerlerinden ayrılarak göğün yeryüzüyle buluştuğu yere düşüyorlardı.

"Yıldızlar kayıyor!" Bu, söylemeyi asla hayal edemeyeceğim bir cümleydi.

Artık düzinelerce yıldız evrenden düşüyor ve gecenin en güzel gözyaşlarını döküyor gibi görünmesine neden oluyordu.

Doğruldum, gözlerimi gökyüzünden ayıramıyordum.

Aralarından biri ufka çarpmadan önce yörüngesini değiştirerek... *Bize doğru* hareket etmeye başladı.

Kaşlarımı çattım. Hâlâ cevap vermemiş olan Des'e baktım.

O da gökyüzünü seyrediyordu ama korkmuş ya da şaşırmış görünmüyordu. Göğe uzandı, büyüsüyle beraber hava hafifçe dalgalandı.

Ve sonra belki de şimdiye kadar gördüğüm en garip şey oldu ve kayan yıldızlar bir bir Des'in uzattığı elinde top-

lanmaya başladılar. Avucunda tıpkı gökteki kadar küçücük görünüyorlardı.

Kolunu indirip avucunu bana doğru uzatınca nefesim kesildi. Avucunda yıldız ışığı vardı. Yıldızların bu kadar minik olduklarını bilmezdim. Uzandım ve parmaklarımla onlara dokundum. Kum tanesi gibi bir his veriyorlardı ama ılıklardı.

Hâlâ şaşkınlığımı üzerimden atamamıştım. "Sen nasıl..."

"Bir akşamlığına ışıklarını ödünç aldım," diye açıkladı Des, yıldızların ışığı gözlerine yansıyordu.

Rüyalar Diyarı Phyllia'daki gece yaptığımız sohbeti hatırlayarak şaşkınlık dolu bir kahkaha attım.

Senin için gökteki yıldızları çalarım.

Onları çalmana gerek yok Des.

"Yıldızlarla anlaşma mı yaptın?" diye sordum inanamayarak.

"Kibarca istedim." Bunu, sanki aralarında çok bir fark varmış gibi söylemişti.

Başımı geriye atıp kahkaha attım. Gökteki yıldızlarla konuşmuştu.

Kahkaham dindiğinde Des hâlâ dikkatle beni izliyordu. "O kahkaha için sana yıldızları verebileceğimi söylemiştim."

Ve yapmıştı da.

Öne uzanıp avucunu başımın üzerine getirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum uzaklaşmak için hareket ederek.

"Kıpırdama, Melek."

İsteksizce dediğini yaptım, bedenim hareketsiz kaldı.

Bir anda yıldız ışıklarını başımın üzerine döktü.

Yerimden kıpırdamadan kaşlarımı kaldırdım. "Bunu neden yaptın?" diye sordum, saçlarımı oynatırsam olacaklardan korkarak.

"Yıldızlar bir akşamlığına gece göğünü saçlarına indirme konusunda anlaştılar."

Hâlâ dikkatle bana bakıyordu. Saçlarımı utangaç bir şekilde kulağımın arkasında sıkıştırmak istedim.

Des'in avucunda birdenbire küçük bir el aynası belirdi. Onu bana verdi, alıp temkinli bir şekilde yansımama baktım.

Nefesim kesildi.

Saçlarımda yüzlerce ışık parlıyordu, yıldız ışıkları takımyıldızları gibi kümelenmişlerdi. Başımı iki yana salladığımda yıldız ışıkları da oynaştı. Gerçekten de gece göğünü saçlarımda taşıyordum.

"Çok güzel," dedim gözlerimi yansımamdan ayırıp Des'e baktım.

Güzelden de öteydi. Nefes kesici ve gerçeküstüydü. Bunu hayal etmediğimden emin olmak için gökyüzüne baktım ama gerçekti. Tepemizdeki karanlık gökyüzü parıltısından yoksun kalmıştı.

Des eğilerek beni öptü, dudaklarını yalnızca yumuşak bir şekilde dokundurduktan sonra doğruldu. Üzerine oturan gömleğini düzeltti ve başıboş bir çim parçasını kopardı. "Akşamı erken bitirmekten nefret ediyorum, aşkım, ama gitmemiz gerek. Ne de olsa katılmamız gereken bir başka dans daha var."

BÖLÜM 27

GÖRÜNEN O Kİ HER GÜN VE HER GECE, her biri diğerlerinden farklı, havalı isimlerle anılan partiler olacaktı. Güneş Şenlikleri, Yaz Gecesi Balosu ve ah, en sevdiğim, Doğurganlık Töreni. Bu da içinizi kaldırmıyorsa, başka ne kaldırır bilmiyorum.

Bu kadar çok parti olmasına aslında şaşırmamıştım –çünkü az çok tahmin etmiştim– ama haftanın en büyük kâbusunun dans etmek, içmek ve perilerle takılmak olduğunu daha yeni idrak ediyordum.

Yedi gün üst üste *topuklu ayakkabılar* giyeceğimden bahsetmiyorum bile.

Öf, başımın belası şeyler.

İyi yanından bakarsak, Gece Kralı'yla ilişkim olduğu için gün boyunca düzenlenen Gündönümü danslarına ve tanıştırılma partilerine katılmam gerekmiyordu. Görünüşe göre Gece perilerinin çoğu o saatlerde uyumayı seviyordu.

Bu yüzden Gece Kralı'nın eşi olarak resmi görevlerimden azat edilmiştim.

Des, maiyeti ve ben Flora Krallığı'nın kraliyet sarayına girerken ayakkabılarım taş zeminde tıkırdadı.

Milyonuncu kez saçlarıma dokundum, gece göğü gibi parladığının garip bir şekilde farkındaydım. Şu anda kendimi yürüyen evren gibi hissediyordum, bu geceki elbisem karanlık göklerin gece yarısı mavisi tonundaydı.

Sayısız merdiven indik, aşağılara indikçe daha klostrofobik hissetmeye başlıyordum.

Bu balo salonu daha ne kadar aşağıdaydı?

Cevap: Zaten ağrıyan vücudumu daha da ağrıtacak kadar aşağıda.

Nihayet zemine ulaştığımızda adım attığım salon nefesimi kesti. Yeraltında olabilirdi ama hiç öyle gelmiyordu.

Çapraz yükselen kemerler, soluk taş kubbeli tavanları ayakta tutuyordu. Salona serpiştirilmiş sütunlara, saçlarına çiçekler saçılmış peri kızları oyulmuştu.

Duvarlardan ve birkaç devasa avizeden yüzlerce fener sarkıyor, içlerinde yanan mumlar odayı parlak, titrek bir ışıkla aydınlatıyordu.

Zeminin büyük kısmı bitki ve çiçeklerle kaplıydı, bazıları saksılara dikilmiş, bazıları da duvarlarda yetişiyordu. Devasa balo salonunun duvar diplerindeki yemek dolu masalar bile eğrelti otlarıyla sarılmıştı.

Salonun ortasında dev gibi bir ağaç vardı, gövdesi tavana kadar uzanıyor, gölgesi etrafa yayılıyordu. Ağaçtan garip bir peri çiçeğinin taçyaprakları üzerimize yağıyordu.

Des ağaca baktığımı gördü. "Derler ki ilk Flora Kraliçesi bu ağacın dibine gömülmüş. Ölmek yerine canlı canlı gömülmeyi tercih etmiş, böylece bedeni ve ruhu binlerce yıl boyunca topraklarını ve halkını beslemeye devam edebilecekmiş."

"Of o da biraz abartmış," dedim.

Dev ağaç, taşa oyulmuş peri kızları, yüksek kubbeli tavanlar... Etrafımda daire çizdim. "Burası senin çizimlerine benziyor," dedim.

Peel Akademisi'ndeyken Des bana Ötedünya'yla ilgili birkaç çizim yapmıştı. O çizimlerden biri bu büyük salondu, bundan eminim.

"Hatırlıyor musun?" diye sordu hayretle.

"Elbette hatırlıyorum." *Ben her şeyi hatırlıyordum.* "Umutsuzca hayatını öğrenmek istiyordum."

Buna cevap vermedi, vermesine gerek de yoktu. Her şey yüzünden okunuyordu.

Hayatım senin.

Bir kadın konuk yanımızdan geçerken arkadaşına, "Ne karanlık bir gece," diye mırıldandı.

Bu tek cümle Des'le olan diyaloğumuzu böldü. Ağzımdan bir kahkaha kaçtı, Pazarlıkçı'nın da dudakları bir sıntışla kıvrıldı ve gözlerinin köşeleri kırıştı. Bu alışılmadık karanlık gecenin sorumlusunun yanımdaki adam olduğunu bilmiyorlardı.

Des beni yakınına çekti, bu hareketi gözlerden kaçmadı. Art arda ikidir herkesin dikkatini üzerimize çekiyorduk. Bu gece o kadar belli etmemişlerdi, görmekten çok hissetmiş-

tım, bakışları tenimi ısıtıyordu. Gece Kralı özellikle ilgilenmi çekiyor diye düşündüm, sırların, seksin, rüyaların ve şiddetin hükümdarı bir insandan hoşlanıyordu.

Des parmağını açıkta kalan köprücük kemiğimde gezdirdi. "Fark ettin mi?" diye sordu.

"Neyi fark ettim mi?"

Des'in bakışları salonda gezindi. "Kanatları."

Dikkatimi etrafımızdaki perilere çevirdim.

Haklıydı.

Somnia'daki gibi burada da birkaç perinin kanatları açıktaydı. Çok değillerdi ama dün gecekinden daha fazlaydılar.

Balo salonuna girdikten yarım saat sonra Mara, içlerinde Yeşil Adam olmayan bir grup erkekle teşrif etti.

Görüntü rahatsız ediciydi. Bunun nedenini tam olarak çözememiştim, yani en azından birkaç saniye sonra Mara o adamlardan birinin çenesini tutup onu öpene kadar.

Kaşlarım havaya kalktı.

"Kraliçenin haremi," diye açıkladı Des.

Demek peri kraliçelerin de haremi vardı.

"Ama onun eşi var..." dedim, bakışlarını ona kitlenmiş halde.

Bugünkü elbisesi canlı kırmızı renkteydi, korsajı da altın bir kurdele ile süslenmişti. Dudakları kan kırmızısıydı ve gülümsediğinde fazlasıyla vahşi görünüyorlardı.

"Evet var." Des yanımızdan geçen garsondan iki kadeh şampanya alıp birini bana verdi.

Dalgın dalgın kadehi aldım. "Ben düşünmüştüm ki..."

Ruh eşlerinin başkalarıyla yatmadıklarını düşünmüştüm

ama Des'le ayrı kaldığımız o yıllarda ben ne yapmıştım? Kalbimin bu ayrılığı aşamamış olması başka erkeklerle çıkmayacağım -ya da onlarla daha samimi şeyler yapmayacağım- anlamına gelmiyordu.

Des bundan bahsetmeyecek kadar düşünceliydi. Bunun yerine ikimiz birkaç saniye boyunca Mara'yı izledik.

"Yeşil Adam bu durum hakkında ne düşünüyor?" diye sordum.

Des omuz silkti. "Eşini paylaşmak konusunda çok isteklı olduğunu sanmıyorum. Ama Mara bir kraliçe ve Yeşil Adam da bir korkak."

Ah.

Herhangi birimiz konuşmaya devam etmeden önce koridordan buraya inen merdivenlerden gelen ritmik bir ayak sesi duyduk.

Oda yavaşça sessizliğe büründü ve yüzlerce göz balo salonunun devasa kapılarına döndü.

Yankılanan ayak sesleri dindi ve balo salonunun kapıları hışımla açıldı. Parlayan altın rengi üniformalarıyla iki sıra peri askeri içeriye girdi, hareketleri düzenli ve keskindi.

Sonunda durdular ve yan dönerek bir koridor oluşturdular. Bir başka üniformalı peri koridorda ilerleyip sonunda durdu.

"Size, ışık saçan göklerden Gün Kralı Majesteleri Janus Soleil'i takdim etmekten onur duyarım!" diye duyurdu.

Balo salonunun girişindeki parıltı karşısında elimi gözlerime siper ettim, biri koridorda ilerleyip askerlerin önünde durdu. Parıltının kaybolması birkaç saniye sürdü.

Kaybolduğunda...

Tek görebildiğim altın sarısı saçlar, bronz bir ten ve Karayip sularını andıran berrak mavi gözlerdi.

Şampanya kadehim elimden düşerek yere çarptı.

Kırılma sesi salonun büyüsünü bozdu. Periler başlarını krallarından çevirip bana baktılar. Kargaşaya neden olan kişinin, burada hiç bulunmaması gereken bir insan olduğunu gördüklerinde kaşları çatıldı.

Bunu umursamayacak kadar dikkatim dağınıktı, bakışlarım peri krala kitlenmişti.

Gün Kralı'na.

Titremeye başladım, zihnim çığlık atıyordu.

Des elini kaldırdı, büyüsünün altında cam parçaları tekrar bir araya geldi ve şampanya yeniden kadehe doldu. Çaktırmadan birkaç saniye önce güneş gibi parlayan adama ve sonra yeniden bana baktı.

"Beni o aldı," diye fısıldadım. "Beni alan oydu. Senin evinden. Beni Karnon'a götüren oydu."

Beni saldırganıma teslim eden adam buydu, kendisi bir başka peri kralı olarak pek tabii Ruh Hırsızı olabilirdi.

Mide bulantısından da fazlasını hissediyordum.

Des bir an için bana baktı ve sonra bir anda ortadan kayboldu, az önce elinde tuttuğu şampanya kadehleri bir kez daha yere düştü. Saniyesinde kırıldılar, köpüklü içki yeri ve elbisemin eteklerini ıslattı.

Des Janus'ın önünde belirdi, çevresindeki hava gölgeyle örtülmüş, pençe uçlu kanatları genişçe açılmıştı.

Gölgeler uzak köşelerden başlayıp karanlık ve uğursuz

bir sis gibi perilerin bacaklarının arasından süzülerek salonun çevresinde dalgalandı

Des, Gün Kralı'nı yakasından tutup kolunu geriye doğru ittiğinde salon hâlâ sessiz ve donmuş durumdaydı. Sert bir şekilde Janus'ın yüzüne inen yumruğunun sesi salonda yankılandı.

Etrafımızdaki periler nasıl bir hülyaya dalmış olursa olsun o tek hareket büyüyü bozmuştu. Salon bağırışlara boğuldu ve herkes hareketlendi.

Des tüm gücüyle Gün Kralı'na yumruk üzerine yumruk atıyordu. Janus'ın üniformalı askerleri Des'in üzerine saldırınca Gece Krallığı'nın askerleri çatışmak için koştu.

Ben hiçbir şey anlayamadan askerler ve konuklar birbirine girdi. Periler dövüşmeye başlayınca salon aniden karıştı. Fauna perileri beni işaret ettiğinde birkaç tanesi kalabalığın içinden geçerek bulunduğum yere yöneldi.

Ah, siktir. Fauna Krallığı'nın ben ve Pazarlıkçı'yla küçük bir kan davası olduğunu neredeyse unutuyordum.

Biraz uzakta Malaki, Temper ve birkaç Gece Krallığı askeri kalabalığın içinden bana doğru gelmeye çalışıyordu.

Her taraftan kanatlar açıldı, her biri bir öncekinden daha güzeldi. Her çeşit renkte parıldıyorlardı. Yüzlerce peri aklını kaçırmamış olsaydı nefes kesici göründüklerini söyleyebilirdim.

Mağaraya benzeyen salon artık o kadar geniş gelmiyordu ve kahretsin ki büyük bir klostrofobi krizine girmek üzereydim.

Buna ben sebep olmuştum. Des'i ben harekete geçirmiştim. Bu çok acımasız olsa da kötücül yanım intikamımı al-

dığı için bunun tadını çıkarırken diğer yanım bu olaylara sebep olduğum için dehşete düşmüştü.

İki krala ulaşmayı kafaya koymuş bir halde kalabalığın içinde ilerlemeye başladım.

Biri intikam alacaksa, o ben olmalıyım, diye mırıldandı sirenim.

Periler havalarda uçuyor, birbirlerini parçalıyorlardı. O sırada Des ve Gün Kralı ise hâlâ boğuşuyordu. Biri güneş kadar aydınlık diğeri ise gece kadar karanlıktı.

Fauna perileri neredeyse bana ulaşmıştı, yardımıma koşan Gece muhafızları ise beni herhangi bir şekilde koruyamayacak kadar uzaktaydılar.

Perileri kendi başıma halletmem gerekiyordu. Bu düşünce omurgamdan aşağıya zevk dolu bir ürpertinin inmesine neden oldu ve gülümsemeye başladım.

Tırnaklarım sivrilmeye başlamıştı ki Mara'nin sesi gürültüyü kesti. "Hanemde ölüm olmayacak!"

Des ve Gün Kralı Janus dışında herkes durdu, hiç kimse onları ağırlayan kraliçeyle ters düşmek istemiyordu.

Mara'nın söyledikleri Pazarlıkçı'nın umurunda bile değil gibi görünüyordu. Gün Kralı'nı altına almış, adamın yüzüne vurmaya devam ediyordu.

"*Gece Kralı Desmond Flynn, krallığımın kanunları gereğince sana durmanı emrediyorum.*" diye gürledi Mara.

Kolunu geri çeken Des durakladı, nefesi ağır ve düzensizdi. Daha önce geriye doğru taranmış saçları şimdi asma filizleri gibi her yöne saçılmıştı. Eşimi daha önce öfkeden kendinden geçmiş bir halde görmüştüm ama öfkesi yüzün-

den bu kadar dağılmış halde ilk kez görüyordum. Bu halinde çok *yeni* bir şey vardı.

İsteksizce yumruğunu indirdi, ağır ağır nefes alıyordu. Janus'a eğilerek Gün Kralı'nın kulağına bir şeyler fısıldadı ve sonra doğruldu, gözleri kalabalığın arasında gezindi. Beni görünce durakladı.

Erkek formunda bir kasırga gibi görünüyordu. Yüzünde kan damlaları ve ağzının köşesinde de küçük bir sıyrık vardı. Ancak ne kadar kızgın olduğunun asıl göstergesi, gözlerindeki vahşi öfke ve salonu kaplayan derin gölgelerdi.

Gün Kralı ayağa kalkarak Des'e ölümcül bir bakış attı.

Mara alkışlamaya başladı ve dikkatler aniden ona döndü. Kasılarak salonun diğer ucundaki erkeklere doğru yöneldiğinde kalabalık ona yol açmak için ikiye ayrıldı.

"Hanımlar ve beyler," dedi. "Size ilk eşleşme müsabakasını takdim ediyorum."

Eşleşme müsabakası mı?

Salondaki herkes hareketlendi, irdeleyen bakışlar ben ve krallar arasında gezindi. Mara onların başını çekiyordu, gözleri benimkilerle buluştu. Bana gülümsediğinde şehvetli dudakları hem sevimli hem de şeytani görünmesine neden oldu. Yüzünün geri kalanı öfkeyle parlıyordu.

"Gece kralı ve onun sirenini tebrik ederim," dedi. "Şimdi, millet, herkes heyecanını dizginlesin ve lütfen eskisi gibi devam edelim."

Bunu nasıl yaptığını tam olarak anlayamıyordum ama Mara, kaosun eşiğindeki salonu eski haline döndürebilmeyi başarmıştı. Perilerin kanatları ortadan kalktı ve herkes üs-

tüne başına çeki düzen verdi. Konuklar arasında birkaç pis bakışma geçse de –bunların birkaçı Fauna perileri tarafından bana yöneltilen hoşnutsuz bakışlardı– salonda yeniden sohbet ve kahkaha sesleri duyulmaya başladı.

Des ağzındaki kanı silerek ona aynı şekilde karşılık veren Gün Kralı'na kötü kötü baktı. Ancak Mara'nın onlarla işi bitmemişti. Flora Kraliçesi iki kralı salondan uzaklaştırarak yan taraftaki kapıdan dışarı çıkardı.

Onların gittiğini görünce kalbim küt küt atmaya başladı. Des olmadan aslanın inindeki bir ceylan olduğumun kesinlikle farkındaydım.

"Yolumdan çekilin. Çekilin yolumdan. Elbiseme basarsan eğer, azizler adına yemin ederim ki ayak parmaklarını yok ederim." Kalabalıktan yükselmekte olan sesler arasında Temper'ın sesi kulağıma ilişti. "Yolu biraz açmanız için kimin suratını dağıtmam gerekiyor? *Açılın*!"

Malaki hemen peşinden geliyordu, yüzünde sert bir ifade vardı.

Temper yanıma geldiğinde, "O neydi öyle?" dedi ve dönüp az önce kralların boğuştuğu yere baktı.

Başımı iki yana salladım, boğazım düğümlendi.

"İyi misin?" diye sordu Malaki, gelip Temper'ın yanında durarak.

Başımı evet anlamında sallayarak yutkundum. Dövüş sona erip adrenalin azalınca olayı daha iyi kavramıştım. Beni kaçıran bir peri kralıydı ve o şu an *buradaydı*. Buradaki ziyaretimiz boyunca Gün Kralı'nın yakınlarında olmak zorunda kalacaktım. Hatta onunla diyalog kurmam bile ge-

rekebilirdi. Bu düşünce yeni bir mide bulantısına neden oldu ve sinirlerim boşaldı.

"Pazarlıkçı'ya bunu söylemem gerek," dedi Temper. "Sağ kroşesi çok sağlam. O muhallebi çocuğu bir bina gibi yıkıldı."

Temper hep çok güzel konuşan biriydi.

"Eşleşme müsabakası nedir?" diye sordum Malaki'ye.

Kaşlarını çattı. "Rakip bir peri eşlerin bağına itiraz ederse eğer o eşlerden birini düelloya davet edebilir. Bu eski bir gelenektir. Çoğunlukla bahsi geçen eşin değerini göstermek için ya da dışarıdan bir peri, eşlerden birinin diğerine layık olmadığını düşünürse bunu bir hakaret olarak ortaya atar. Çoğunlukla –genelde erkek olanların– saldırganlıklarını atmak ve eşleri üzerindeki iddiasını göstermek için kullandığı basit bir yoldur."

Peri adetlerinin çok garip olduğundan bahsetmiş miydim? Çünkü *kesinlikle* öyleydiler.

Arkamdan tanıdık bir ses, "Seni yeniden görebileceğimi hiç düşünmemiştim," diyerek beni düşüncelerimden sıyırdı. Bu ses tüylerimin iyi anlamda diken diken olmasına neden oldu.

Aetherial.

Döndüm ve baştan ayağa altın rengi bir üniforma giymiş, göğsünde güneş amblemi bulunan peri askerini gördüm. Karnon'ın tutsağı olduğum zamanlarda yanımdaki hücrede ölüme direniyordu.

"Aetherial!" Onu hayatta görmek, parlayan köşeli bir yüzü ve kısacık kesilmiş sarı saçları olduğunu görmek şok ediciydi. Hücreye girip çıkarken gözlerim bağlıydı, bu yüz-

den, yüzünü yalnızca onunla konuşurken hayal gücümde canlandırdığım şekilde biliyordum. Hayal ettiğimden de uzundu, ince ve sert olmasını beklediğim dudakları yumuşak ve dolgundu.

Muhtemelen bütün etik kuralları yıkarak onu kucakladım.

Uzaklaşmak yerine o da bana sarıldı. Sonunda, beni tepeden tırnağa incelemek için geri çekildi.

"İtiraf etmeliyim ki, seni gördüğüm kısacık âna kıyasla, elin yüzün temizlendiğinde daha da güzel oluyormuşsun," dedi. Gözleri kanatlarıma döndü. "Ama bunları hatırlamıyorum. Onları Des mi verdi?"

"Onlar mı?" Kaşlarım çatıldı. "Hayır, bu..." sesim çatladı. "Bunun nedeni Kamon'dı." Onun hayaletinin bu gece burada olduğuna yemin edebilirdim çünkü öyle görünüyor ki ölü kral her yerde ve her şeyin içindeydi.

"Onları Kamon mı yaptı?" Kaşları havaya kalktı. "Sanırım şaşırmamam gerekir."

Ne demek istediğini sormak istedim ama daha büyük bir soru aklımı kurcalıyordu. "Sen nasıl..."

"Kurtuldum mu?" diye tamamladı.

Başımla onayladım. En son hatırladığım onun çok kötü bir durumda olduğuydu.

Omuz silkti. "Görünüşe göre beni bulduklarında henüz iş işten geçmemişti. Bunun için eşine teşekkür etmem gerektiğini duydum." Gözleri Des'i en son gördüğü yere döndü. "Oldukça... Hiddetli görünüyor."

Kahkaha attım.

"Duydum ki," diye devam etti. "Kamon'ın işini bitirdiğinde adamdan geriye tek bir diş bile kalmamış."

Son karşılaşmamızın nahoş anısını aklımın bir köşesine atmıştım.

"Bu akşam ona teşekkür etmeye çalışacağım," diye itiraf etti sert bir ifadeyle. "O boynuzlu piçi parçaladığıma dair rüyalar görüyorum."

"Arkadaşın kim?" diye sordu Temper, konuşmamıza kulak misafiri olan kıskanç bir sevgili gibi araya girerek.

"Aetherial, bu Temperance, Temperance, bu Aetherial," dedim onları tanıştırarak.

Aetherial Temper'ın elini tuttu. "Sen herkesin konuştuğu büyücü olmalısın." Temper'ın elinin üstüne bir öpücük kondurdu. "Büyücü."

Temper'ın yelkenlerini suya indirmesi için birazcık iltifattan daha iyi bir şey olamazdı.

"Sen kimsin?" diye sordu Temper, her zamankinden daha kibar şekilde.

"Eski bir hapishane arkadaşı," dedi Aetherial.

Salondaki sesler dindiğinde sohbetimiz kesildi. Düzinelerce peri salonun diğer ucuna bakıyordu. Bakışlarını takip ettiğimde Mara, Des ve Janus'ın az önce yan taraftaki kapıdan içeri girdiklerini gördüm. Des'in yüzünde karanlık bir ifade vardı.

Gün Kralı'nın hemen arkasında olduğunu görünce gerildim, avuçlarım terlemeye başladı. Beni istismar etmemiş olabilirdi ama istismarcımın ellerine teslim etmişti. Benim için bu ikisinin birbirinden farkı yoktu.

"Görevimin başına dönmeliyim," dedi Aetherial izin isteyerek. "Temperance, seninle tanıştığıma memnun oldum."

Başını eğdi. "Callie, umarım yakında yeniden görüşürüz." Ve sonra kalabalığın içine karışarak, yeniden karşılaşmamıza vesile olan adamın yanına döndü.

Des beni gördüğü an gözden kaybolarak yanımda belirdi. Kanatları genişçe açılarak etrafımı sardı ve yanımdaki -Temper da dahil- herkesi iterek uzaklaştırdı.

"Bunun için onunla savaşa girerim," diye hırladı. "Sana yemin ederim yaparım."

Des'in sözlerinin anlamını kavramam bir saniyemi aldı. Savaş. Janus. Gün Krallığı. Kaçırılmamın intikamı.

"Tahtını devirip onu ele geçirene kadar durmam," diye devam etti. "Onu, Memnos Yeraltı Mezarlığı'nda tutsak ederim, iç organlarını kesip onları canavarlarıma yem..."

Elimle Des'in ağzını kapattım.

Kahretsin. Kah-ret-sin.

"Pekâlâ, bu çok detaylıydı. Bu düşüncelerini takdir ediyorum ama..."

Elimi ağzından çekti. "Açıkça görülüyor ki çok yumuşak davranmışım ve sen de fazla hoşgörülü..."

Elim tekrar ağzına gitti. "... Ama bu haftayı hiçbir sorun yaşamadan atlatmak istiyorum," diye bitirdim.

Des bu kez elimi ağzından çektiğinde daha nazikti, elimi ellerinin arasına aldı. "Olanları geri döndüremem ama senin için her şeyi yoluna koymak istiyorum." Sesi alçaldı. "Bir daha öyle bir şey yaşamanı asla istemiyorum."

Resmen beni ağlatmaya çalışıyordu.

"Yaşamayacağım," dedim boğuk bir sesle.

Bu boş bir sözdü. Daha evvel kaçırılmamı ikimiz de

engelleyememiştik. Yeniden yaşanmasına engel olabileceğimizi kim söylüyordu? Ama insan bazen herkesin iyiliği için böyle boş ve aptal sözler vermek zorunda kalabiliyordu. "Gün Kralı'yla bir hafta baş edebilirim."

Bu, apaçık bir yalandı çünkü baş edemeyeceğimden çok emindim. Beni kurban seçen erkeklerle yüzleşme konusunda ödleğin tekiydim.

Ama –hem Des hem de kendi iyiliğim için– bununla bir şekilde baş etmem gerekecekti.



BÖLÜM 28

O GECE, SAÇLARIM ETRAFIMA SAÇILMIŞ bir halde Des'in kollarında uzandım, yıldızlar ait oldukları yere, yani göğe dönmüşlerdi. Tepemizden sarkan birkaç peri ışığı odaya hafif bir aydınlık veriyordu.

Des sırtımı okşayınca kanatlarımdaki tüyler hareketlendi. Yanağımı sıcak göğsüne yaslamıştım. Bir evim olsaydı, burası olurdu.

"Bana babandan bahset," dedim, parmaklarımı gövdesinden aşağıya doğru kaslarının üzerinde gezdiriyordum.

Des neşesiz bir kahkaha attı. "Salonda seni o kadar mı korkuttum?"

Başımı kaldırıp ona sorgular bir bakış attım. "Neden bahsediyorsun?"

Eli duraksadı. Tekrar hareket ettiğinde parmaklarıyla bir şeyler çizmeye başladı. Bir kalem ve kâğıt verilse, çizdiği şeylerin neye benzeyeceğini merak ettim.

"Öfkemi babamdan aldığımı söylerler," diye itiraf etti.

"Kim söylüyor?" diye sordum.

"Gece Krallığı'nın soyunun çabuk öfkelendiğini herkes bilir," dedi soruyu çarpıtarak. "Annem öfkemi kontrol edebilmem için bu yüzden o kadar uğraştı ve Hafif Ölüm Melekleri üyesiyken benim acımasız olmamı sağlayan şey de buydu."

Kardeşlik hakkında bir şeyler sormak istediğimi farketim ama bu gece asıl öğrenmek istediklerimin arada kaynayacağından korktuğum için sormadım.

"Şimdi bile," diye devam etti. "Öfkemi yenmek için bu kadar yıl uğraştıktan sonra bile onu hâlâ kontrol edemiyorum."

Tıpkı bu gece olduğu gibi.

Ona kendinden şüphe duymaması gerektiğini söylemek istedim. Des ve kontrol konusunu düşündüğümde aklıma lisedeyken onu ayartmaya çalıştığım zamanlar geliyordu. Ya da beni kanlar içinde ve mahvolmuş bir halde Karnon'ın taht odasında bulduğu zaman öfkesine hâkim olmak için son ana kadar bekleyişi geliyordu.

Ama bunlardan bahsetmedim.

Bunun yerine, "Baban öfkesine yenilir miydi?"

Des'in eli saçlarıma dokundu. Parmaklarını daldırarak saçımın arasından kaymasına izin verdi.

"Duyduğuma göre, bazen yenilirmiş," dedi. Gözleri dalmıştı. "Genellikle de beklenmedik bir anda nahoş bir şeyle karşılaştığında."

Başımı yeniden göğsüne yasladım. "Sorumu hâlâ tam olarak cevaplamadın."

Des hakkında bilmediğim çok fazla şey vardı; paylaşma zahmetine girmediği yüzyıllık anılar. Onun hayatıyla ilgili her ayrıntıyı bilmek istesem de, içlerinden en merak ettiğim özellikle babasıydı.

"O zaman belki de," dedi ve parmağını burnuma dokundurdu. "Sorularını doğrudan sormalısın."

"Des."

İç geçirdiğini duydum. "Sorabileceğin o kadar eğlenceli, muzip gerçek varken bunu öğrenmek istiyorsun..."

Kıvrandığını fark ettim. Bu davranışı çok insanlara özgüydü. Eşimi böyle görmeye hiç alışkın değildim.

"Onun hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum," diye itiraf etti.

Bunu anlıyordum. Tanrım, hem de çok iyi anlıyordum.

"O kendi çocuklarını öldürüyordu," dedi Des birdenbire.

Kollarının arasında gerildim.

"Annem bana hamileyken," diye devam etti. "O bütün çocuklarını öldürmüş. Yetişkin olanları, çocuk olanları, hatta bebek olanları bile."

Birkaç saniye boyunca nefes alamadım.

Aklıma gelen ilk gelen şey Des'in bir zamanlar kardeşlerinin olduğuna dair saçma bir düşünceydi.

İkincisi ise şu anda hepsinin ölü olmasıydı. Her birinin. Buna sebep olan da babalarıydı.

Bunu aklım almıyordu. Çok acımasız, çok kötü ve çok vicdansızcaydı.

"Neden?" diye sordum sonunda. Sorum sessiz odada yankılanır gibi oldu.

Bir cevap beklemiyordum. Nedeni Des'in genelde bu tür soruları cevaplandırmaması değildi, bir özel dedektif olarak en çarpık vakaların neredeyse hiçbir açıklaması olmadığını bildiğim içindi.

Bazı insanlar bu tür iğrenç şeyleri sırf yapabildiklerini kanıtlamak için yaparlardı. Pazarlıkçı'nın eli saçlarımdan koluma doğru indi.

"Öğrendiği bir kehanete göre onun çöküşüne kendi soyu neden olacaktı."

Bu tam bir Yunan tragedyasına benziyordu.

"Çocuklarını umursadığından bile emin değilim, umursamış olsa bile onun en düşkün olduğu şey gücüydü."

Tabut çocukları ne kadar ürkütücü ya da ne kadar ruhsuz olurlarsa olsunlar Des'in onlara neden zarar vermeyeceğini şimdi anlamıştım.

Hiçbir çocuk, soyu yüzünden katledilmeyi hak etmiyordu.

"Annem onun en sevdiği cariyesiydi. Hamile olduğunu öğrendiğinde saraydan kaçtı. Sonunda kendini Arestys'de buldu. Bunu çok sonradan öğrendim ama bütün çocukluğum boyunca saklanarak yaşadık."

Hep Des'in kraliyet hareminden çıkıp istediği hayatı nasıl elde etmiş olabileceğini merak ederdim.

Artık biliyordum.

Benim serseri kralım. Annesi kaçmasaydı eğer o yaşıyor olmayacaktı.

Desmond Flynn'sız bir dünya hayal etmeye çalışmak, bütün vârislerini öldüren bir babanın var olduğu bir dünya hayalinden daha zordu.

Beni geçmişimden kurtaracak bir Pazarlıkçı olmasaydı nasıl olurdu, gecleri beni teselli edecek bir Des olmasaydı, uzun yıllar süren bekleyişten sonra iddiasını ortaya koyan bir eş olmasaydı?

Düşüncesi bile canımı yakıyordu.

Parmaklarımla tenini okşadım. *Ama öyle bir şey olmadı.* Yanımdaki bu adam, hayalden ve dileklerden bile üstündü. Teni, kemiği, kası ve büyüsüyle kanlı canlıydı.

Ve benimdi.

"Gerçekleşti mi?" diye sordum. "Kehanet yani?"

Birkaç saniye sonra tek duyduğum Des'in nefes alışverişleriydi. Sonunda elini kaldırdı ve tepemizdeki peri ışıkları söndü.

"Bu gecelik bu kadar sohbet yeter," dedi.

Karanlıkta kendi düşüncelerime terk edildim. Ama aklımdan geçirmeden edemedim...

Des benden hâlâ ne saklıyordu?

BÖLÜM 29

MARA'NIN ÖZEL KAHVALTI MASASINDAN çatal bıçak sesleri geliyordu.

Flora Kraliçesi sessizliği bozarak, "Dün gece fazlasıyla heyecan vericiydi," dedi.

Üç peri hükümdarı ve Yeşil Adam yuvarlak bir masanın etrafından oturmuş bu cehennem kadar rahatsız edici kahvaltının keyfini çıkarıyordu.

Gündönümü'nün temel taşlarından biri hafta boyunca gerçekleşen diplomasi görüşmeleriydi ve görünen o ki bugünkü kahvaltı buluşması onlardan ilkiydi.

Dürüst olmak gerekirse, bu seneki görüşmelerden hiç umudum yoktu. Fauna Kralı yoktu ve halkı yerini dolduracak bir hükümdar bulmak için çabalıyordu. Bu sırada Des ve Janus kahvaltı boyunca birbirlerine kötü kötü baktılar. Des, hançerine yaptığı gibi bıçağını avucunda döndürdü. Mara, birkaç kez benden tarafa baksa da doğrudan bana hitap etmeye bir türlü yeltenmedi.

Tek istediğim kahvaltıyı bir an önce bitirmek ve aklımı kaybetmemeye çalışmaktı. Beni Des'in evinden kaçıran adamla aynı masada sakince oturmamalıydım. O bir insan olsaydı şu anda etkileme büyümü kullanarak ona canımın istediği her şeyi yaptırıp intikamımı sonuna kadar alıyor olurdum. Ama ne yazık ki o bir peri kralıydı, hem güçlerime karşı bağışıklığı vardı hem de şaşırtıcı derecede güçlüydü.

Anın tadını çıkaran tek kişi Yeşil Adam gibi görünüyordu. Yumurtasını sanki bu işin profesyoneli gibi soyuyordu.

Bu en garip diplomasi buluşmalarından biriydi.

"Aklıma gelmişken," dedi Mara Gün ve Gece Kralı'na şöyle bir bakarak. "İki bin yıllık barışçıl Gündönümü toplantılarını neredeyse mahveden bu husumetin sebebi neydi?"

Des arkasına yaslandı ve bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Janus eşimi kaçırdı."

Janus çatal bıçağını masaya vurarak tabakların sarsılmasına neden oldu. "Tanrılar aşkına, bunu son kez söylüyorum, ben ona dokunmadım." Bakışları bana döndü. "Onu daha önce hiç *görmedim* bile."

Yalancı.

Ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum ama etrafında parıldayan o ışık huzmesini ya da heykeltıraşları ağlatacak kadar güzel o yüzü asla unutamazdım.

Yüzümden düşüncelerimi okumuş olacak ki gözleri öfkeyle parladı.

Mara'nın bakışları bana döndü. "Janus seni kaçırdı mı?" diye sordu ellerini çenesinin altına yerleştirerek.

Cevap vermem bir saniyemi aldı, aman Tanrım, bana, yani sıradan bir ölümlüye hitap ediyordu.

Çatalımı bıraktım "Evet." Sesim çelik gibi sertti.

Janus ofladı ve ellerini havaya kaldırdı. "Öyle bir şey *yapmadım*."

"Yani Janus Kamon'la mı çalışıyordu?" diye sordu Mara salona doğru.

Bakışlarımı Gün Kralı'na diktim.

Cevap yoktu.

"Ee?" diye üsteledi Mara, dikkatini Janus'a çevirerek "Doğru mu?"

"Elbette doğru değil. Buna mecbur değilim ama o gün orada olmadığımı kanıtlayabilirim." Des'e kötü bir bakış daha attı.

"Tamam işte," dedi Mara memnuniyetsiz bir gülümsemeyle. "Janus orada olmadığını kanıtlayabilirmiş. Belki de Callypso karıştırıyordur."

"Karıştırmıyorum," dedim. Sesim biraz kendimi savunur gibi çıkmıştı çünkü... Ya öyleyse? Ya Gün Kralı o sabah beni kaçırdığında Yeryüzü'nde olmadığını kanıtlayabilirse?

O zaman ne olacaktı?

"Artık bu konuyu geçebilir miyiz?" dedi Mara cevabımı umursamadan. Herkese sert bir bakış attı –özellikle de bana– ve onun sabrının sonuna geldiğimizi anladım.

Duruma katlanın ve çenenizi kapatın, bize bunu emrediyordu.

"*Lütfen*," dedi Janus bıkkınlıkla.

Gölgeler salonun köşesinde toplanmaya başladı. Des'ten tarafa bakmama gerek bile yoktu, gölgelere bakınca bile onun bu fikre katılmadığını söyleyebilirdim.

Des arkasına yaslandı. "Ha–"

Korkuyla yutkundum ve elimi bacağına yerleştirerek onu durdurdum.

"*Evet*," dedim boğuk bir sesle.

Des dikkatini Janus'ın üzerinden çekerek bana fırtına gibi bir bakış attı. Yüzümde her ne gördüyse artık çenesi kasıldı ve gölgeleri yavaşça geri çekildi.

"Harika." Mara şampanya kadehini eline aldı. "Şimdi asıl haberlere dönelim: Desmond, sen Karnon'ı mı öldürdün?"

Yanımdaki Pazarlıkçı hiçbir şey söylemedi, hem vahşi hem de küstah görünüyordu.

"Desmond," diye üsteledi Mara. Des'in cevabını beklerken neredeyse bir yırtıcı gibi görünüyordu.

Des umursamaz bir şekilde elleriyle oynadı, bu minik hareketi izleyicilerimizin dikkatini çekti. "Evet, öldürdüm. O eşime zarar verdi."

"Hımm." Mara içkisinden bir yudum aldı.

Hesapçı ve meraklı bakışları bana döndü. "Karnon'ın tutsağı olmak nasıldı?" diye sordu.

Kalbim hızlı hızlı çarpmaya başladı. Sakince derin bir nefes aldım. "Cehennem gibiydi. Tam bir cehennem." Sesim titremediği için gurur duymuştum. Berbat hissediyor olabilirdim ama en azından sesim kendinden emin çıkıyordu.

Mara öne doğru eğildi, gözlerinde iğrenç bir parıltı vardı. "Sana tecavüz etti mi?"

"*Yeter.*" Des'in sesinden gücü yayılıyordu.

Flora Kraliçesi yerine oturdu ve şampanyasından bir yudum daha aldı.

Sorusu ve rahatsız edici ilgisi karşısında tüylerim ürperdi.

"Kaybolan kadınlar olayının ardında Karnon'ın olduğuna inanıyorum," dedim. "Ama sorun hâlâ devam ediyor, büyü henüz bozulmadı. Ortada hâlâ kontrolü elinde tutan biri var."

Salona bir ürperti yayıldı.

"Soruşturmalarımız sonucunda biz de aynı kanıya vardık," dedi Des.

"Biz de," diye ekledi Janus.

İki hükümdarın bakışları buluştu. Yağ ve su bile uyum konusunda bu ikisinden daha başarılı olabilirdi.

Bu rekabetin benden öncesine dayandığı izlenimine kapıldım. Aydınlık ve karanlık, sürekli birbiriyle savaşıyordu.

"Bana ilginç gelen," diye araya girdi Yeşil Adam, "tabut çocukları."

Bütün gözler ona çevrildi. Şimdiye kadar sohbete pek dâhil olmamıştı.

Çatal bıçağını boşalmış tabağına bıraktı. "O çocuklar kan içip kehanetlerde bulunuyorlar. Kişilikleri Gece Krallığı ile çok örtüşüyor."

Bu küçük açıklamanın havada asılı kalmasına izin verdi.

Kişilikleri Gece Krallığı ile çok örtüşüyor.

İma ettiği şey açıktı: Bu çocukların babası her kimse, bir Gece perisiydi ve Ruh Hırsızı'nın yaptığı türden büyüleri yapabilecek kadar güçlü tek bir Gece perisi vardı, o da...

Des'in ağzı şeytani bir gülümsemeyle kıvrıldı, ifadesi uğursuz bir hal aldı. "Yani ben olduğuma inanıyorsun. O kadınlara ben tecavüz ettim ve çocukların babası da benim."

Bu fikir yalnızca gülünç değil aynı zamanda iğrençti.

"Tecavüz edilmemiş de olabilir," dedi Mara düşünceli bir halde. Des'e baktı, gözleriyle onu soyuyordu. Öfkem gözle görülür şekilde yükselmişti. "Fetihlerinizle ilgili hikâyeler duydum. Kim Gece Kralı'nın cazibesine karşı koyabilir?"

Parmaklarım sandalyemin kenarında kıvrıldı, öfkemi dizginlemek zorundaydım.

"Ciddi olamazsınız?" dedim. "Alıkonulan kadınların her biri size onlara yalnızca Kamon'ın dokunduğunu söyleyecektir."

"Ama yine de eşim değindiği noktada haklı," dedi Mara. "Tabut çocukları Gece perilerinin özelliklerini taşıyorlar, Fauna perilerinin değil."

Kraliyet bakımevindeki çocukları görmeye gittiğimde aynı muammayla karşı karşıya kalmıştım. Şimdi bunların eşimi suçlamak için çarpıtılıyor olmasından nefret ediyordum.

Bu sırada Des, kendisine yöneltilen suçlamalara itiraz etmek için hiçbir şey yapmıyordu. Sözlerinden etkilenmemiş bir halde, yüzündeki o uğursuz sırıtışla Mara'ya bakmaya devam ediyordu.

"Neden sen olduğuna inanmayalım?" dedi Janus. "Eşini Kamon'ın sarayından kurtarman bir haftanı aldı diye duydum. Neden o kadar uzun sürdü Flynn?"

Bu soru... Bu soru canımı acıtmıştı. Hükümdarların hikâyeleri kendi çıkarları doğrultusunda değiştirdiklerini bilsem bile Des neden o kadar uzun süre beklemişti?

Des sandalyesine yaslandı ve kibirli bir edayla diğer hükümdarlara baktı. "Ya bensem? Ya sonsuz gücümle deli

kralı tahtından etmek için bir oyun oynadıysam? Ne yapardınız? Ne *yapabilirdiniz*?"

Mara ve Janus birbirlerine baktılar.

Janus öne eğildi, bakışları yoğundu. "Ne yapılması gerekiyorsa onu."

O gün o odada Des'in gücünün boyutunu hissetmiştim. Kâinat kadar sonsuz, gece kadar karanlıktı.

Eğer o zalim biri olsaydı, kötü biri olsaydı... Onu kimse durduramazdı.

Eğer zalim ve kötü olsaydı bu aramızdaki bağı etkilemezdi.

Beğenseler de beğenmeseler de ben hâlâ onun olurdum.

BÖLÜM 30

TABUT ÇOCUKLARI GECE KRALLIĞI'NIN özelliklerini taşıyorlardı.

Dışarısı sıcak olsa da tenim ürpermişti.

"Kamon'ın tutsağıyken beni bulman neden o kadar uzun sürdü?" diye sordum Des'e, odamıza döndüğümüzde. İncinmiş ya da suçlar gibi konuşmak istememiştim ama bir yanım her ikisini de hissediyordu.

Des durdu ve bana döndü. Başını yana eğerek, "Gerçekten de onların sözlerine mi takılıyorsun?"

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum, kendi güvensizliğim ve Des'in sırları arasına sıkışıp kalmıştım.

"Yalnızca bilmek istiyorum," dedim alçak bir sesle.

Des'in dudakları ince bir çizgi halini aldı, suratı asıldı. Etrafımıza göz gezdirdi, bahçelerde gezinen perilere bakıyordu.

İması açıktı: Burası göz önünde bir yerdi.

Başıyla kaldığımız dev sedir ağacını işaret etti, kanatları arkasında açıldı. "Beni izle."

Ben daha ne yaptığını soramadan havaya sıçradı, devasa kanatları parlak gün ışığıyla hiç uyum sağlamıyordu. Çevremizdeki periler durup izlediler.

İç geçirdim ve koşup havaya sıçrayarak kanatlarımın beni havalandırmasına izin verdim.

Des sedir ağacının en kalın dallarından birine indi. Sarsak şekilde ben de yanına indim ama neredeyse dalı ıskalayıp düşüyordum. Des beni belimden yakaladı ve bacaklarımın arasında bazı hislere neden olan boğuk bir kahkaha attı.

O kötü biri olamazdı, *olamazdı*. İkimiz de berbat kişiler olabilirdik ve evet Des birkaç kişiyi öldürmüş olabilirdi ama o bir *canavar* olamazdı, daha çok... Tehlikeli biriydi.

Bacaklarım sarkıtıp, kanatlarım arkadan ayak bileklerime sürtünecek ve omuzlarım Des'e yaslanacak şekilde dala oturdum. Bu kadar yüksekten periler minik böcekler gibi görünüyorlardı.

Taze orman havasını içime çektim, ağacın tepesi esintiyle birlikte hafifçe sallanıyordu.

"Ortadan kaybolduğun o sabah," diye başladı Des. "Seni..." Sesi çatladı, başımı çevirip ona baktım. Mara'nın kahvaltı masasındaki o kendinden emin peri kralından eser yoktu. Artık öfkesini ve acısını sözlerinden anlayabiliyordum.

"İlk başta, beni terk edip gittin sandım," dedi. "Sen lisedeyken sayısız kez yaptığım şeyi yaptın sandım. Takip eden günlerde ise öyle yapmış olmanı *diledim*.

"Her şeyi değiştiren dolu kahve fincanıydı. Öylece ma-

sada duruyordu, dolu olarak. Sen bir kahve fincanını öyle dokunulmamış bir şekilde bırakacak biri değilsin."

Hafifçe gülümsedim çünkü bu doğruydu; iyi bir kahvenin ziyan olmasına asla izin vermezdim.

"İşte o zaman terk etmediğini anladım; kaçırılmıştın.

"Hissettiğim öfke, korku..." Sesi kesildi ve başını iki yana salladı. "Yeryüzü'nde seni aradım ve sonra da Öte-dünya'da. Geçen her dakika korkum daha da derinleşti. Ve bu..." Ellerini saçlarından geçirdi ve boğuk bir kahkaha attı. "Yedi yıllık bekleyişten daha da kötüydü. Hem de kat kat daha kötü.

"En ufak bir ipucu için yılların iyiliklerini devreye soktum ama yine de kendimi Fauna Krallığı'nda bulmam günlerimi aldı."

Des'in kaçırıldığım günleri hatırlayışını izlerken kalbim sıkıştı. Bunları hiç bilmiyordum.

"Seni bulmalıydım. Bulmalıydım. Gücümün işleyiş şekli... Duyduğum sırlar –bilmem gerekeni söyleyen o sesler– korkutucu bir şekilde suskunlaşmıştı."

Sırlar ve sesler mi?

Elimi tutmak için uzandı ve ağzına götürerek dudaklarına bastırdı. Dokunuşunda hafif bir titreme hissettim, sanki hâlâ o anı yaşıyor gibiydi.

"Ya bağımız?" diye sordum. "Bağımız sayesinde beni bulamaz mıydın?"

Ruh eşlerinin birbirlerini bağları sayesinde bulduklarına dair hikâyeler duymuştum, aralarındaki bağ bir eşi diğerine yönlendiren bir pusula görevi görüyordu.

Des bakışlarını ufuktan ayırdı.

"Bağımızla ilgili sana henüz itiraf etmediğim bir şey var..."

Tek bir cümle nasıl oluyordu da içimde böylesine kötü bir hisse neden oluyordu bilmiyorum. Kalbim sıkışmıştı.

"Nedir?" dedim, sözcükler güç bela ağzımdan çıkmıştı.

"Melek, bağımızla ilgili... Sorunlar var."

BÖLÜM 31

TEMPER'I ODASINDA BULDUĞUMDA giyeceği elbiseyi seçmeye çalışıyordu. Bugün saçları, simli ve altın burgulu iplerle düzinelerce örgüye ayrılmıştı.

"Ne oluyor hatunum?" dedi ben kendimi yatağına bıraktığımda.

Başımı elime yaslayarak üzerini değiştirmesini izledim.

"Hiçbir şey..."

Her şey.

"Yalan söyleyecek değilim, bu siktiğim peri kıyafetleri çok tatlı," dedi birini bana atarak.

Onaylamaz bir tepki verdim.

Neden buraya gelmiştim? Temper içinden bir şeyler mırıldanıyordu. Malaki'yle arasındaki şey iyi gidiyor olmalıydı. Şu anda şehvet dolu bir büyücüydü, yani üzücü bir hikâye dinleyecek havada değildi.

"Ne oldu?" diye sordu soyunmaya başlayarak.

"Hiçbir şey."

Temper burnundan güldü. "Kızım, neredeyse on yıldır arkadaşız. Lafı tokatlamayı kes..."

İrkildim. "*Dolandırmayı*, Temper. Lafı *dolandırmayı*."

Bana döndü. "Sence doğru olup olmadığını umursuyor gibi mi görünüyorum? Aklında ne varsa dökül."

"Des ve ben resmi olarak ruh eşi değilmişiz." Bu bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Kıyafetini değiştirirken aniden durakladı, göğüsleri tamamen ortadaydı. "Neden bahsediyorsun?"

Yanımdaki giysi yığınından bir sütyen alıp ona attım. Dalgın dalgın üzerine geçirdi.

Des'in ağacın tepesinde söylediği hâlâ kulağımdaydı.

Melek, bağımızla ilgili... Sorunlar var.

"Ben Kamon'ın tutsağıyken Des beni bulamamış çünkü teknik olarak ruh eşi olsak da... Sihrimiz uyumsuz."

"Uyumsuz mu?" dedi Temper inanmaz bir halde. "Bu duyduğum en aptalca şey. Nasıl uyumsuz olabilir ki?"

"Ben bir insanım. O bir peri. Sihrimiz farklı dünyalara ait." Etkileme büyümün periler üzerinde işe yaramamasının ve Kamon'ın kara büyüsünün benim üzerimde asla etkili olmamasının nedeni de buydu.

İnsan ve peri sihri tamamen uyumsuz değildi tabii ki – Des'in kendi büyüsünü benim üzerimde kullanabildiği ortadaydı– ama iki özün birleşmesi söz konusu olduğunda... Bağımız mükemmel değildi.

Temper homurdandı. "Ama yine de ruh eşisiniz?"

Başımla onayladım, çenem elime sürtündü. Des'in tekrar tekrar vurguladığı tek şey buydu.

Sen benim eşimsin.

"İyi o zaman, siktir et," dedi Temper kıyafetini üzerine geçirerek. "En azından bir ruh eşin *var*. Geri kalanımız bütün bu aşk olayını eski usulle yapmak zorunda."

Kaptığım yastığa yüzümü gömdüm. "Of, haklısın," dedim.

"Tabii ki haklıyım." Yastığı elimde gördü. "Şey o yastığa öyle sokulmak istemezsin bence. Onun dün gece bir destek olarak kullanıldığına eminim, Malaki şey yaparken..."

"Iyy!" Yastığı yüzümden kaldırıp fırlatınca arkadaşım kahkahalara boğuldu.

"Kızım, yüzünü o yastığa Malaki'nin içime gömüldüğü gibi gömmüştün."

"Birçok nedenden dolayı bunu duymak istemiyorum."

Hem de hiç.

"Kocaman şeyi var," dedi Temper kendini yanıma atarak. "Ama sen zaten kocamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsundur. Fazla büyük penis diye bir şey olduğunu ikimiz de biliyoruz."

İnledim. Gerçekten ama neden buraya gelmiştim ki?

"Ve tam işe koyulduğunda," diye devam etti. "Şerefsiz öyle bir daldı ki..."

Pekâlâ, bu neresinden tutarsanız tutun rahatsız ediciydi.

"Öleceğimi sandım."

Yataktan kalktım. "Tamam, hikâye saati bitti."

"Bilmek istemiyormuşsun gibi davranma."

"Bilmek var, *bilmek* var," dedim.

Temper'ın her şeyi detaylı anlatmasına kimsenin ihtiyacı yoktu.

"Hazır mısın?" diye sordum giyinmeyi bitirdiğinde.

"Tanrım, sen tam bir üçkâğıtçısın," dedi. Saçlarını salladı ve eşyalarını kaptı. "Hazırım."

Temper'ın odasından ayrılıp aşağıdaki bahçelere yöneldik. Saray bahçesinden geçerek masa ve sandalyelere ulaştığımızda durduk. Orada kendimize bir yer bulduk ve oturduktan sonra bir dakika kadar hiç konuşmadan gelip giden perileri izledik.

"Ee," dedi Temper, nihayet dikkatini çevremizdeki perilerden uzaklaştırarak. "Herkesin en sevdiği suçlu nerede?" diye sordu.

"Kimden bahsettiğin konusunda daha detaylı konuşman gerekiyor." O da ben de bir sürü suçlu tanıyorduk.

Temper iç geçirdi. "Pazarlıkçı."

"Ah, yine görüşme yapıyor." Bu sefer ki yalnızca hükümdarların katılmasına izin verilen bir görüşmeydi. Ben de orada bulunmalıydım, tartışmanın Karnon'ın tutsaklarının ifadelerini de içereceğini biliyordum. Ancak kurallar onlara katılmamı engelliyordu, bu yüzden burada oturmuş, Temper'la oyalanıyorduk.

Bir insan kadın elinde çay takımıyla, kenarları alınmış ekmeklerden yapılmış minik kanepelerin olduğu bir tabakla geldi. Tepsiyi masaya bırakırken damgalanmış bileğini görünce gerildim.

Bir köle.

Bize hizmet etmesi yanlış geliyordu. Garson olmayı kendisi seçse neyse ama bu çok farklı bir şeydi.

Çay fincanlarını önümüze yerleştirmeye başladığında gözlerini yerden kaldırmadı.

Bize hizmet etmemesi için onu uzaklaştırmaya çalışarak, "Sorun değil," dedim. "Biz hallederiz. Bunları getirdiğin için teşekkürler."

Başını sallarken bile bana bakmadı. Ve kahretsin, şu an yaptığım ve yapmadığım her şey için kötü hissediyordum çünkü kölelik her davranışı çirkin bir şeye çeviriyordu.

Gitmek için döndü.

"Hey, bekle," dedi Temper kadına.

Kadın tepki vermedi.

"Hey," dedi Temper, "Sana diyorum."

İnsan kadın duraksadı. Ve sonra temkinli bir şekilde bize döndü.

Temper yanındaki boş sandalyeye vurdu. "Otur."

Kadın sanki oturmak aklından geçen en son şeymiş gibi görünüyordu ama isteksizce de olsa gelip oturdu.

"Adın ne?" diye sordu Temper kadına bir tabak kanepe ve bir fincan çay servis ederek.

"Gladiola." Kadın huzursuzdu, gergin bir şekilde etrafına bakındı.

"Selam Gladiola, Ben Temper, bu da Callie," dedi bizi tanıştırarak. "Neden burada olduğumuzu biliyor musun?"

Gladiola çekinerek başıyla onayladı.

"Yani tepemin tasını attıran herhangi bir perinin ağzını burnunu dağıtabileceğimi ve Callie'nin de sana istediği her şeyi yaptırabileceğini biliyorsundur, değil mi?"

Aferin Temper, köleleştirilmiş kadını baskı yaparak korkut. Tam da Gündönümü'nde yapacağımı hayal ettiğim şey.

"Ah, iyi. Pekâlâ, o zaman bunu açıklığa kavuşturduğu-

muza göre birlikte bir şeyler atıştırmanın tadını çıkaralım." Temper, Gladiola için hazırladığı tabağı kadına biraz daha yaklaştırdı. "Şimdi, söyle bakalım, son dedikodular neler?"

Kadının bakışları bana döndü. "Sizinle konuşmamam gerekiyor."

"Neden?" diye sordu Temper. "Hepimiz insanız burada."

Kadın başını iki yana salladı.

"Hadi ama" diye cesaretlendirdi Temper. "Sorun değil, yalnızca biraz dedikodu duymak istiyoruz."

Arkadaşıma temkinli bir bakış atarak neyin peşinde olduğunu anlamaya çalıştım.

Gladiola titrek bir nefes verdi. "Periler bir insan kadının müstakbel Gece Kraliçesi olmasından hoşlanmıyor."

"Ben kraliçe *olmayacağım*," dedim.

Kadın bakışlarını kucağındaki ellerine çevirdi. "Gece Kralı'na da güvenmiyorlar. O başka bir kralı öldürdü ve Fauna perileri intikam istiyor. Ve..." Duraksadı.

"Ve ne?" diye cesaretlendirdi Temper.

Gladiola huzursuzca kucağındaki elleriyle oynadı. "Periler kaybolmaların ardındaki kişinin Gece Kralı olduğunu söylüyorlar."

Midem bulanmaya başlamıştı. Bugün bunu söyleyen ikinci kişiydi.

"Diyorlar ki," diye devam etti. "Kaçırıldıkları gün gördükleri son kişi oymuş."

Sırtımda huzursuz bir sızı hissettim.

Bu yalnızca bir dedikoduydu.

Gladiola bir bana bir Temper'a baktı. "Gidebilir miyim?"

Ben ya da Temper cevap veremeden bir dizi Gece askeri koşarak bahçelere girdi.

Birçoğu yanımızdan geçti, sonunda birini kolundan yakaladım. "Ne oluyor?"

Neredeyse durmuyordu. Onu yakalayan kişinin kim olduğunu görünce duraksadı.

Derin bir nefes aldı. "Bir asker daha kayboldu."

BÖLÜM 32

BİR ASKER DAHA ORTADAN KAYBOLMUŞTU. Periler Flora Krallığı'nın kalesindeki bir başka dansın keyfini çıkarırken, benim bütün akşam boyunca aklımı kurcalayan tek şey bu olmuştu.

Buraya geldiğimizden beri üç Gece, dört Fauna, bir Gün ve iki de Flora askeri saray arazisinin çevresinde kaybolmuştu. Rakamlar Ruh Hırsızı için bile şaşırtıcı derecede fazlaydı.

Bunu yapan her kimse, gittikçe daha cesur ya da daha çaresiz hale geliyordu.

Bu yaşananlar festivale gölge düşürmüştü. Bu akşamki balo önceki ikisinden daha kasvetli bir havadaydı. Sohbetler daha düşük tonda yapılıyordu. Perilerin de sanki arkalarından bir yaratık çıkıp onları kapacakmış gibi sürekli omuzlarının üzerinden arkalarına baktıklarına yemin edebilirdim.

Des bu akşam rahatına bakmak yerine bir resmi görev-

liden diğerinin yanına gidiyor, güncel durumla ilgili bilgi alıyor, önerilerde bulunup endişeleri dinliyordu. Şu anda bile, akşamın tadını çıkarmak yerine çalışıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturup öne eğilerek bir Flora perisini dinleyişini izledim.

"Seni yalnız bırakmasına şaşırdım." Janus yanımda belirdi, sabah güneşi gibi görünüyordu.

Birdenbire paniğe kapıldım.

Beni kaçırmayacak, diyerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım. *En azından burada yapamaz.*

Aklımda daha keskin bir düşünce belirdi.

Ya son kaçırılmaların arkasındaki kişi oysa?

İki askerimizin kaybolduğu gece o burada değildi, evet ama beni kaçırmıştı, bundan emindim.

"Onunla birlikte yardım ve tavsiyelerde bulunmamana şaşırdım." Konuşurken sesim titremediği için gurur duymuştum.

"Bir içki" –kadehini kaldırdı– "Ve biraz nefes almak istedim." Şarabını hafifçe çalkaladı. "Ayrıca, alınma ama Gece Kralı'na katlanamıyorum."

Bana bir bakış attı, bakışlarına karşılık verdim. Bronz teninden altın rengi saçlarına ve mavi gözlerine kadar onunla ilgili her şey sıcak ve davetkârdı. Yine de ben onu soğuk, hem de çok soğuk buluyordum.

Beni kaçırdın. Bunu ikimiz de biliyoruz.

"Benden nefret ediyor olmalısın," dedi usulca, bakışlarını kaçırmadan.

"Yaptığın şeyi itiraf mı ediyorsun?" Bu sohbeti yaptığıma inanamıyordum.

"Seni ben *kaçırmadım*."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," dedim.

"Gökteki tanrılar aşkına," dedi başını göğe çevirerek, "Bu doğru."

Tüylerim ürperdi. Burada durup bu adamla konuştuğum her saniye sanki ölüme bir adım daha yaklaşıyor gibi hissediyordum.

"Dinle," dedim konuya girerek. "Ruh Hırsızı sen misin yoksa yalnızca onun için mi çalışıyorsun, bilmiyorum ama seni *suçlamaya* devam edeceğim, seni hasta pislik."

Titriyordum, korkmuştum ve bir arabayı yerinden oynatacak kadar adrenalin yüklüydüm ama beni kaçıran adamın gözlerine bakıp siktiri çekmiştim.

Tanrım, tam bir serseri gibi hissediyordum.

Gitmek üzereydim ki bileğimi yakaladı. "Bekle..."

"Bana dokunma," diye uyardım.

Des salonun diğer ucundaki sohbetinin ortasında aniden başını kaldırdı ve dikkatini bize çevirdi.

Janus sanki tenim onu yakmış gibi hemen bileğimi bıraktı. "Sen kaçırıldığın sırada bir konuşma yapıyordum. Kanıtlayabilirim."

Salonun köşelerinden gölgeler yükselmeye başladı.

"Sana inanmıyorum," dedim ona. Ama bugünkü ikinci tereddüt edişimdi. Yanlış mı hatırlıyordum?

Bir anda bunların hiçbirinin bir önemi kalmadı çünkü Des önümde bitmiş ve Gün Kralı'yla aramızda girmişti.

"Janus eşimin yanından uzaklaş." Des'in kanatları açılmaya başladı, pençe uçları ölümcül görünüyordu. "Onunla konuşma," dedi bir adım öne çıkarak. "Ona bakma," tehditkâr bir adım daha attı. "Yanına bile yaklaşma." İkisi neredeyse burun burunaydı. "O yokmuş gibi davran."

Salon sessizliğe büründü. Herkesin dün akşamki dövüşün tekrarlanmasını beklediğine emindim.

Janus pek etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Yerini unutuyorsun Flynn. Buradaki herkesle konuşmaya hakkım var, içlerinden biri eşin olsun ya da olmasın."

Des yalnızca benim duyabileceğim kadar alçak sesle konuşmaya başladı. "Sana Karnon'ı öldürmenin ne kadar kolay olduğundan bahsetmiş miydim hiç? Kemikleri bir dal gibi kırıldı, vücudu olgunlaşmış bir meyve gibi patladı." Des gülümsedi, acımasız bir hareketti. "Onun hayatına son vermek bu dünyadaki en kolay şeylerden biriydi.

"Onun yaptığı hatanın aynısı yapayım deme. Eşimden uzak dur yoksa tıpkı deli krala yaptığım gibi seni de öldürürüm."

Des'in uyarısı Janus'ı uzaklaştırmaya yetmişti.

Janus'ın kalabalığın arasına karıştıktan sonra içkisini kafaya dikip yakınlardaki masadan bir kadeh daha alışını izlerken kollarımı ovuşturdum.

Pazarlıkçı'nın kanatları yavaşça kapandı ve gölgeler geri çekildi.

"İyi misin?" diye sordu Des, elleri kollarıma doğru kaydı. Sanki konuştuğumuz sırada Janus bana bir zarar vermiş gibi beni tepeden tırnağa inceledi.

Başımı evet anlamında salladım ve derin bir nefes aldım. "İyiyim. O yalnızca... Sinirlerimi bozuyor," dedim. Bakışlarım Mara ve Yeşil Adam'la konuşan Gün Kralı'na döndü, üçü dikkatli bir şekilde Des'le beni izliyordu.

Pazarlıkçı boğuk bir kahkaha attı, tehlikeli havası bu kahkahayla beraber yok olup gitmişti. "Bir zamanlar bu şerefsizden hoşlanabileceğini bile düşünmüştüm."

Des'in bana Gün Kralı'ndan, onun doğruluğu, dürüstlüğü ve güzelliği nasıl sevdiğinden falan bahsettiğini hatırladım.

İçimden yükselen şiddetli bir ürpertiyle titredim.

Des yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Buradan ayrılabiliriz. Hemen şu anda. Adamlarımız eşyalarımızı toplayıp peşimizden gelir. Janus, benim bilgim olmadan krallığıma adım bile atamaz. Atarsa onu ölümün beklediğinin farkında." Pazarlıkçı'nın gözleri kötülükle parladı.

Belki de Des'in soyu iblislerden geliyordu. Gözlerinde bir şeyler vardı, şiddete karşı sirenimden bile daha aç görünüyordu.

"Gidelim demen yeterli," dedi.

Teklifi çok cazipti. Kalırsam, böyle birkaç gün daha geçirecektim.

Ama gidersek...

Gidersek bu, Des'i zayıf ve hatta daha da kötüsü, suçlu gösterecekti.

Başımı iki yana salladım. "Sonu nereye varacak bakalım."

Birkaç saniye bana baktıktan sonra başıyla onayladı. "Ama fikrini değiştirirsen..."

"Sana söyleyeceğim," dedim sözlerini tamamlayarak.

Sonraki saatler, istişare üzerine istişareyle geçerken Des ve ben salonda oradan oraya gidip durduk. Artık Des yanımda olduğu için istemeden de olsa perilerin konuşmalarına dahil olmuştum. Amann. Varlığımı tamamen görmezden gelmeye çalışmaları duruma yardımcı olmuyordu. Bu kadar sinir bozucu olmasaydı aslında eğlenceli gelebilirdi.

Ben bir insandım, birinin yerden aldığı insan formundaki bir çöp parçası değil. Bana yokmuşum gibi davranamazlardı.

Des'in tüm çabalarına rağmen sonunda sıvışmayı başardım. Ondan uzaklaşmak üzere hareketlendiğimde beni bileziklığimden yakalayarak bir bakış attı.

Onu kaderine terk etmemin bedelini daha sonra ödeyeceğimi hissettim.

Sıralanmış, içmeye hazır şarap kadehlerinin olduğu masaya yöneldim.

İçersem kusura bakmayın.

Birini aldım, ilk yudumumu içtikten sonra iç geçirdim.

Çok güzel.

Kaçmadan birkaç dakika önce katılabileceğim bir sohbet olmadığını fark etmiştim. Hem Malaki hem de Temper şüpheli bir şekilde ortalarda görünmüyordu. Bu akşam burada olup olmadığını merak ederek kalabalığın içinde Aetherial'ı aradım. Buradaysa bile onu göremedim.

İçkimden bir yudum daha aldım. Buradaki tanıdıklarım yalnızca hükümdarlardı. Öf, şu anda Fauna perileriyle boş boş sohbet eden Janus'la konuşacak değildim. Ya da dans pistinde grup seks yapıyor gibi görünen Mara'yla. Erkeklerden oluşan haremi etrafını sarmıştı, elleri ve dudakları tenine yapışmıştı. Arka planda yaylı çalgılar dörtlüsü çalarken hepsinin birlikte kıvrılarak döndüğünü görmek çok gariptı, izlemek ise daha da garip.

Çaresizce bu görüntüyü hafızamdan silmek istedim... Ama bakışlarımı onlardan alamıyordum.

Lanet olsun, ihtiyacım olduğunda Temper neredeydi? Şu anda yaşananlarla ilgili uzun bir yorum yapardı kesin.

Temper yerine Yeşil Adam ortaya çıktı. Yanıma geldiğinde iniltimi bastırdım.

Hayır ya.

Bakışlarımı takip ederek Mara ve haremine baktı.

"Alışıyorsun," dedi.

İçkimden bir yudum aldım.

İsa, Yakup ve Meryem aşkına, yeniden içebildiğime çok seviniyordum. Hızlıca öğrendiğime göre alkollüyken perilere katılmak daha kolaydı.

"Flora perileri genelde tek eşli değildir, ruh eşleri bile yoktur," diye devam etti.

Umurumda değildi ve bilmek de istemiyordum.

"Hıı," dedim.

"Gece diyarının geçmiş krallarının da ruh eşleri yoktu. Desmond'ın babasının bile hatta."

Yeşil Adam haddinden fazla yakın duruyordu, onu birkaç adım öteye itmek içim elim seğirdi.

"Biliyorum."

Kapat şu konuyu, Yeşil Adam. Bebek melekler aşkına, lütfen kapat şu konuyu.

"Gece Krallığı'nın müstakbel kraliçesi olarak kendini... Böyle hazlara açmalısın."

Bana teklifte mi bulunuyor yoksa beni sınıyor muydu, bilmiyorum ama bu adam tüylerimi ürpertiyordu.

Yüzümü buruşturdum. "Yapamam."

Mara dans pistinde, yanındaki adamlardan birini yakalayıp sert bir şekilde öperken diğeri onun memesini sıkıyordu.

Eşi de yanımda durmuş tüm bunları izliyordu.

Durumun iğrençliği sınırları aşmıştı.

"Durumun olağandışı doğasını aştığında çok özgürleştirici hissettireceğini göreceksin bence. Benim çok, çok fazla sevgilim oldu ama hiçbir insan kadınım olmadı."

Pekâlâ, kesinlikle bir teklifte bulunuyordu.

Şarabımı masaya bıraktım ve bunu yapmak durumu hemen iyileştirmese bile (denemekten zarar gelmezdi) Yeşil Adam'ı birkaç adım geriye ittim. "Benden uzak dur, dostum."

Tek ihtiyacını olan daha fazla şaraptı. Bütün şaraplara ihtiyacım vardı.

"Ee, Gece Kralı senin gibi bir ölümlüyle ne yapmayı planlıyor?" diye sordu sırıtarak, göğsünü hâlâ elime dayamış durumdaydı.

Yeşil Adam'a baktım, gözlerinin içine. "Pardon?" Bu na-

sıl bir soruydu böyle? Des benim *eşimdi*, işe aldığım bir değil.

"Vârisler yaratacak," dedi Yeşil Adam yüksek sesle tahminde bulunarak. "Aklındaki en öncelikli şey bu olmalı, yaşına ve verimliliğine bakarsak..."

Vârisler yaratmak mı?

Vârisler... Yaratmak mı?

Sanki beynimin ileri sarma tuşuna basmışım gibi hissediyordum, düşüncelerim zikzak çizerek hızla yarıştı ta ki aniden bir şeyi idrak edene kadar.

Des'le seks yaparken korunmamıştık.

Des'le seks yaparken korunmamıştık.

Ah Tanrım, ah Tanrım, ah Tanrım.

Aniden, bu konuşmaya katlanabilmem için dünyada yeterince şarap kalmamış gibi geldi.

Yeşil Adam'ın göğsüne dayalı elimi çektim.

Doğum kontrolünde değildim. Des de prezervatif kullanmamıştı.

Siktir. Siktir. Sikerim *siktir*.

Nasıl bir ezik böyle şeyleri *unutabilirdi*?

Bu hileli bir soruydu çünkü bunu yapan kişi tam olarak karşınızda duruyordu.

Des'le ikimiz, haftalar önce benden zorla kopardığı ondan çocuklarım olmasını istediğime dair itiraf dışında çocuk konusunu hiç konuşmamıştık.

Ama hemen şu anda olsun istememiştim.

Ya eğer, ah Tanrım... *Ya eğer hamileysem?*

Yeşil Adam'ın sesi araya girdi. "Periler pek doğurgan değildir ama insanlar öyleler."

Ah, bu herif çenesini kapatmıyordu. Bu sohbeti *kapatma* tuşu yok muydu?

Balo salonuna giren Temper'ı gördüm, elbisesini düzeltiyordu.

İşte kaçışım.

"Temper... *Temper*!" diye seslendim, sesimdeki panik açıkça duyuluyordu.

Arkasına dönüp beni bulana kadar kalabalığı aradı. Can dostum önce yüzümdeki ifadeye, sonra da yanımdaki adama baktı ve Tanrı onu dünyanın sonuna dek korusun, yüzünde kararlı bir ifadeyle bize doğru gelmek için kalabalığın içine daldı.

"İyi misin?" diye sordu Yeşil Adam, gözleri endişe yerine heyecanla parlıyordu.

Sözlerinin beni nasıl etkilediğinden habersizmiş gibi.

Gözlerim kalabalığı tarayarak Des'in üzerinde durdu, sırtı bana dönüktü. Bu konuyu asıl konuşmam gereken kişi oydu ama şu anda tartışmaların içine hapsolmuştu ve daha da önemlisi *bu konuşmayı* yapmak zorunda kalmayı hiç istemiyordum.

Temper geldiği gibi saldırıya geçti ve "İkile Yeşil Adam, kraliçenin daha fazla şaraba ihtiyacı var."

Ben ya da Yeşil Adam tepki verme fırsatı bulamadan Temper kolunu bana dolayarak beni zorla oradan uzaklaştırdı.

"Yüce İsa, seni seviyorum," dedim.

"Siyahi yüce İsa da seni seviyor, seni çılgın sürtük." Kalçasını benimki vurdu.

"Buradan gitmem gerek," dedim. Temper'ın ışıldamasına ve saçlarının da seksten dolayı biraz dağılmasına tek kelime etmeycrek.

"Sorun ne?" diye sordu, beni tepeden tırnağa süzerek. "Sanki kazara büyükbabanı iş üstünde yakalamışsın gibi görünüyorsun."

Yutkundum. "Sana anlatacağım, yalnızca..." Salonu dolduran peri kalabalığına göz attım. Sesimi alçaltarak, "Burada olmaz," dedim.

Dudaklarını büzerek beni yeniden süzdü ama sonra başıyla onayladı.

Tam kapıya varmak üzereydik ki Mara'nın sesini duydum.

"Callie!"

Gözlerimi kapadım.

Neredeyse başarıyorduk.

"Duymamışız gibi davranmaya ne dersin?" diye sordu Temper.

"Callie!" Mara yeniden seslendi, bu kez daha yüksek sesle.

İç geçirip başımı iki yana salladım.

İkimiz de Mara'ya döndük. Flora Kraliçesi artık dans pistinde değildi, birkaç dakika önce Yeşil Adam'la durduğumuz masanın yanında içkisini yudumluyordu. Yeşil Adam da artık ortalarda görünmüyordu.

"Buraya gelmelisin." Eliyle beni yanına çağırdı, kalabalık merakla beni izliyordu.

"Bu kadından hiç hoşlanmadığımı söylemiş miydim?" dedi Temper. "Yüzündeki şu yavşak gülüşe bak. Erkek ar-

kadaşını çalmak için seninle kanka olacak türden bir sürtüğe benziyor."

Temper'la tam da bu yüzden arkadaştık. Bu kız her şeyi şip diye anlıyordu.

"Sanırım yanına gitmeliyim," dedim.

Bir peri kralıyla eş olmanın bazı dezavantajları vardı. Ergenlik yıllarımı içime kapanık biri olarak ve sonraki yıllarımı da benimle karşılaşan insanların varlığımı unutmasını sağlayarak geçirmiştim. Oysa şimdi, bir peri kralının eşi olarak anonimlikten alabildiğine uzaktım.

Temper parmağını şarabına batırıp dalgın dalgın karıştırmaya başladı. Yüzünde büyü hazırladığı zamanlardaki o bakış vardı. "Tepenin tasını attırırsa bana işaret ver, koşulsuz şartsız gelip seni yine kurtarırım."

Başımla onayladım. "Arkamı kolladığın için teşekkürler, T."

"Ne demek, ah, sonra bana söylemek istediğin şeyi duymak istiyorum," dedi geri çekilerek.

Huzursuzca yutkundum, Yeşil Adam'ın konuşması yine aklıma gelmişti.

Hamile olabilirdim.

Başımı sallayarak Temper'la yolları ayırdım ve derin bir nefes alıp haremindekilerle beraber kıkırdayan Mara'nın yanına gittim. Bakışları bana döndü, oldukça dikkatliydi.

"Ee, anlat bakalım," dedi, "Desmond'la nasıl *tanıştınız*?"

Bizi izleyen adamlara şöyle bir göz attım. Herkes lanet bir yırtıcı gibi görünüyordu. Tam da bu yüzden ilk başta Ötedünya'dan olabildiğine uzak durmak istemiştim. Bunlar sizi canlı canlı yerlerdi.

Dikkatimin nerede olduğunu fark etti. "Onlar hakkında endişelenme. Bu hikâyeyi duymak için ölüyordum."

Geçmişte Des'le nasıl tanıştığımız sorulduğunda yaptığım gibi yalan söylemek için ani bir dürtü hissettim ama bunu yapmadan önce dinleyicilerimi yeniden süzdüm.

Aslında var ya, neden onlara doğrusunu anlatmıyordum ki?

"Gece Kralı'yla ilk tanışmam babamı öldürdüğüm akşamdı. Cesedini saklamam için bana yardım etti."

Bir an için hiç kimse konuşmadı.

Ama sonra adamlardan biri gülmeye başladı. Hepsi ona katıldı. Mara bile gülümsedi.

"Sana insanlar hakkında ne söylemiştim?" dedi adamlardan biri diğerine. "İstediklerinde çok şeytani olabiliyorlar."

Flora Kraliçesi dikkatimi ondan uzaklaştırmadan önce adama kaşlarımı çatarak baktım.

"Bak sen şuna," dedi Mara. "Desmond'la ne kadar çok ortak noktanız var. Sana kapılmış olmasına şaşmamalı. Kalbinin peşinde olan bir kadına."

Kaşlarım çatıldı. "Bu ne demek şimdi?"

İçkisinden bir yudum alarak konuşmayı böldü. "Bu hikâyeyi anlatmak bana düşmez. Ama hikâyeler demişken, Karnon'la geçirdiğin zamana dair anlatacak çok şeyin vardır diye düşünüyorum."

Evet, ama bunlar Flora Kraliçesi'nin sarayındaki bir kokteyl sırasında anlatmak isteyebileceğim şeyler değildi.

"Şok edici olmalı," dedi ben cevap vermeyince. "Buraya, Ötedünya'ya gelmen ve üstüne bir de kaçırılman! Karnon'ın

sarayında hapsolmayı hayal bile edemiyorum. Senden çok önce bile orası bir viraneye dönmüştü."

Kemik kırılması, kan damlaması, sonsuz ıstırap.

Ona soğuk soğuk gülümsedim.

Öne doğru eğildi. "Desmond'ın tam zamanında yetiştiğini duydum. Çok garip görünüyor. Seni nasıl o kadar hızlı bulduğunu merak ediyorum..."

Tam olarak nereye varmaya çalıştığını anlayarak gözlerimi kıstım. Bu konuyu daha önce Des'le konuşmamış olsaydım Mara'nın sözleri beni rahatsız ederdi.

Hafifçe koluma dokundu. "Eh, artık pek önemi yok. Güvendesin, kanatlarına şükürler olsun ki Des Yeryüzü'ne dönmek için yanından ayrılmayacağından artık emin."

Son cümlesini kavradığım anda kalbim sıkıştı.

Kanatlarına şükürler olsun ki Des yanından ayrılmayacağından artık emin...

Callypso?" Mara'nın sesi sanki uzaklardan geliyor gibi yankılandı.

Flora Kraliçesi'ne odaklanabilmek için gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Yüzüne endişeli ama sahte olduğunu bildiğim bir ifade yerleştirmeyi başarmıştı. Tıpkı aklıma şüphe kırıntılarını rahatça yerleştirmeyi başardığı gibi.

"İyi misin?" diye sordu koluma uzanarak.

Ve o anda Des'in ağacın tepesinde söylediklerini hatırladım. Aramızdaki zayıf bağlantıya rağmen o benim acizliğimi ve acımı bağımız sayesinde hissetmişti. Kamon'ın elindeyken çektiğim ıstırap çok yoğun olmalı ki Pazarlıkçı sıkıntımı sezerek yerimi saptayabilmişti.

Des beni bu şekilde bulmuştu. Beni kafeslenmiş bir kuş gibi Ötedünya'da tutmak istediğinden *değil*. Flora Kraliçesi böyle düşünse bile Des o şekilde düşünmüyordu.

Mara'nın parmakları dirseğime değdiği anda hışımla elinden uzaklaştım.

Etrafımızda olayı görmüş olabilecek perilerin birkaçından hayret dolu sesler duydum. Görünen o ki kraliçenin size dokunmasına izin vermemek uygunsuz bir davranıştı.

"Yanılıyorsun." Geri adım attım. Kanatlarımın gergin gergin kıpırdandığını hissettim. "Hem de çok çok yanılıyorsun."

Bu yaratıklardan ve onların sahte gülümsemeleriyle ikiyüzlü sözlerinden uzaklaşmam gerekiyordu.

"Bekle, umarım canını sıkmamışımdır," dedi.

Yalan.

"Seni, Gece Kralı'yla olan bağın şerefine bir hediye vermek için çağırmıştım."

İlk kaygı filizlerini hissettim. Des'ten öğrendiğim üzere, konu perilerden gelen hediyeler olduğunda işin ucunda hep bir çıkar olurdu.

Flora Kraliçe'sinin haremi etrafımı sararak beni kafese aldı, o sırada Mara omzunun üzerinden birini işaret etti.

Bir insan hizmetçi elinde gümüş bir tepsiyle konuklardan oluşan kalabalığın arasından geçiyordu. Tepsinin üzerinde mor sıvıyla dolu narin bir metal şarap kadehi vardı. Kadın kraliçenin yanında durdu.

Mara dikkatle kadehi tepsiden aldı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım, akşamın bu yeni gidişatı karşısında şaşkındım.

"Düşünmüştüm de belki... Neyse boşver." Kadehi elime verdi, işte o anda anladım. Hediyesi buydu. Bu neyse artık.

İsteksizce gümüş kadehi aldım ve ağzımdaki hafif acı tatla kadehe baktım.

İçmeye yeltenmeyince Mara'nın adamlarından bazıları aptalmışım gibi bana güldüler. İkram edilen içkiyi içmedi!

"Denemelisin," diye ısrar etti Flora Kraliçesi.

Hiçbir güç bana bunu tattıramazdı. Hele ki bu kadının verdiği bir içkiyi.

Ben daha fazla uygunsuz davranış sergilemeden hava dalgalanmaya ve gölgeler derinleşmeye başladı. Herkes bunu hissetmiş olacak ki sohbetimiz kesildi.

Ve sonra gölgelerin içinden, sanki bir rüyadan çıkıyormuş gibi Des belirdi. Etrafında kıvrılan gölgelerden onu içten aydınlatıyormuş gibi görünen ay ışığına kadar Des hem aydınlık hem de karanlıktı.

Periler yolundan çekilerek geçmesi için bir çeşit koridor oluşturdular. Sessizce bana yöneldi, beyaz saçları geriye doğru taranmış, çenesi kasılmıştı. Tıpkı onu ilk gördüğüm zamanki gibi nefesimi kesiyordu.

"Bahsini duyduğum hediye nedir?" dedi yanımıza ulaştığında.

Elimdeki narin kadehi usulca aldı. "Bu mu?" diye sordu, birkaç adım gerileyerek kaşlarını kaldırdı.

Kadehi burnuna götürdü.

"*Leylak şarabı*," dedi.

Salondaki birkaç kişiden şaşkınlık dolu sesler yükseldi.

Mara'ya onaylar bir şekilde gülümsedi. "Sevgili kraliçe, yine şeytanlığınız üzerinizde."

Kasıtlı bir şekilde kadehi ters çevirdi ve yürürken sıvının yere dökülmesine izin verdi.

Salon ciddi bir sessizliğe büründü.

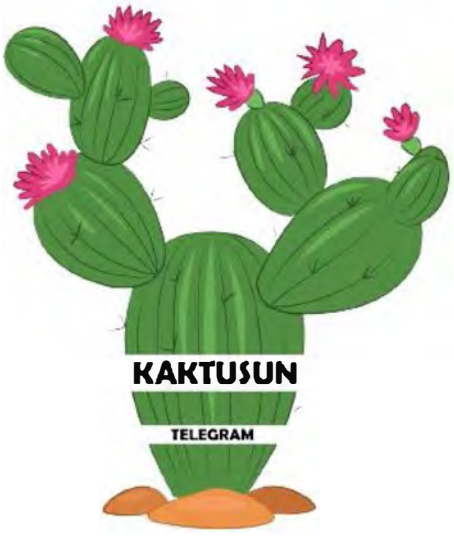
Tek tek yüzlerine bakarak neler olduğunu anlamaya çalıştım.

"Misafirperverliğimi mi çiğniyorsun?" diye sordu Mara, sert bir ses tonuyla.

"Belki de eşimi oyuna getirmeye çalışmadan önce iki kez düşünmeliydin. Birileri yanlış anlayabilir," dedi Des.

O içkide bir şeyler olduğunu *biliyordum*.

Mara artık gülümsüyordu. "O zaman belki de insan eşine âşıkların hakkı olan bu en kutsal ve sır dolu şeyi neden reddettiğini ya da çağlar boyunca seninle yaşayabilecekken neden bir ölümlü olarak hayata veda etmesi gerektiğini açıklamalısın."



BÖLÜM 33

"PEKÂLÂ, NEDİR BU LEYLAK ŞARABI," diye sordum.

Odamıza dönmüştük. Des'in ceketi gelişigüzel bir şekilde masanın üzerine atılmış, gömleği kaslı kollarını ortaya çıkaracak şekilde yukarı sıvanmıştı. Ben topuklularımı bir kenara atmıştım ve saçlarım da çılgın dalgalar halinde sırtımdan aşağıya dökülüyordu.

Des duvara yaslanmış beni izliyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Bir içki."

Harika. Konuşkan Des yine içine kapanmıştı.

"Bana bundan daha fazlasını söylemek zorundasın."

Mara ve Des o içki yüzünden neredeyse birbirlerine gireceklerdi.

"Senin düşüncenin aksine aslında hiçbir şey söylemek zorunda değilim," dedi, gözleri loş odada parlıyordu.

Sinir bozucu adam!

"Dinle," dedim. "Sen anlatmazsan başkası anlatır. Yani söylemek için bu son şansın."

Kolları yanına düştü ve volta atmaya başladı. "Pekâlâ, açık konuşmamı mı istiyorsun? İşte sana apaçık düşüncelerim: Leylak şarabını sana içirmeyi *binlerce* kez hayal ettim." Doğruca yanıma geldi, gergin ruh halinde geri çekilmeme neden olan bir şey vardı. "Tıpkı Mara'nın yaptığı gibi vermeyi, sen farkına bile varmadan seni onu içmeye ikna ettiğimi hayal ettim."

Sırtım duvara çarptı ve Des kollarıyla beni oraya çiviledi.

"Hatta bunu hazırladım bile," dedi ve uzanıp parmağıyla boğazımı okşadı. "Catalina Adası'ndaki buzdolabımda vardı ve sarayımda da elimin altındaydı."

"Ne o?" *Ve bu konuda neden bu kadar* üstü kapalı *konuşmak zorundasın?*

Bana söyleyip söylememek konusunda bir iç çatışma yaşarken çenesi kasıldı. Sonunda sorularıma boyun eğdi.

"Kadim zamanlarda periler ölümlü sevdiklerini ölümsüz yapmanın bir yolunu buldular," dedi.

Gözleri delip geçiyor, konuşurken *sertçe* bakıyordu.

"Sevdiklerine leylak şarabı verdiklerinde yaşlanması gereken bedenleri yaşlanmadı ve bir zamanlar kusurlu olan büyüleri mükemmel hale geldi. İki tür bir bütün oldu."

"Anlayamıyorum," dedim. "Bunu neden bir sır olarak saklıyorsun?" Leylak şarabına karşı falan değildim, hele de şimdi öğrendikten sonra.

"Belki de fikrini öğrenmek istemediğim içindi. Ölümsüz olmak istersen eğer bu, seni narin bir insan yapan özellikleri feda etmeyi sorun etmeyeceğin anlamına gelecekti; seninle ilgili sevdiğim şeyleri."

Ayyy.

"Ölümsüz olmak istemediğindeyse, benden yanında durup yaşlanmanı izlememi beklediğin anlamına gelecekti; ölümünü izlememi."

Yüzümü inceleyen bakışları üzüntüyle derinleşti. Çünkü *yaşlanıyordum*. Ondan çok çok önce ölecektim.

"Yani bu konudaki fikrimi almak yerine bana çaktırmadan şarabı içirmeyi düşünmen daha mı iyi bir fikirdi?"

İşte bu yüzden çiftlerin konuşması gerekiyordu. Sağlıklı kafayla varılan fikirlere karşı sağlıksız bir kafayla varılan fikirler.

"Farkındaysan eğer sana çaktırmadan *hiçbir* şey içirmedim," dedi.

"Ama aklından geçirdin," diyerek lafı ağzına tıktım.

"Sen aklından kaç şey geçirdin? Bir şeyi aklından geçirmek onu yanlış mı kılar?" Dudakları yanağıma dokundu.

Yutkundum. "Şarabı bana vermeni engelleyen neydi?"

Hafif geri çekilerek kaşlarını çattı. "Lisedeki balo gecende seni kaçırıp sonsuza dek benim yapmamamı engelleyenle aynı şey. Bunun yanlış olduğunu bilecek kadar insanlık sınırlarını ihlal etmiş, doğama karşı savaş vermiştim."

"Peki, doğan ne diyor?" diye sordum, sözlerim fısıltı kadar yumuşaktı.

"İstediğimi, istediğim zaman elde etmemi ve bunun için kimseye mazeret sunmamamı."

İğrenç.

"Bir sır öğrenmek ister misin?" Cevap vermemi beklemedi. "Bağımız yalnızca sen leylak şarabını içtiğinde tamamlanmış olacak. Yalnızca o zaman sihrimizi özgürce paylaşabileceğiz."

BÖLÜM 34

LEYLAK ŞARABI, HAKKINDA DAHA FAZLA şey duydukça kulağa daha iyi gelmeye başlamıştı.

"Bana neden o şarabı içmemi istemediğini bir kez daha söyler misin?" diye sordum.

Des bana hafifçe gülümsedi. "Benim ne istediğim önemli değil. Seni sekiz yıl boyunca bekledim, Melek ve sen artık buradasın, yatağımı ısıtıyor ağzımdan sırlarımı söküp alıyorsun. Bu benim için yeter de artar bile."

"Mara bana neden leylak şarabı verdi?" diye sordum. Şimdi Flora Kraliçesi'nin amacını merak etmeye başlamıştım. Benden hoşlanmadığı açıktı, peki bana neden böyle bir hediye veriyordu?

Des başını yana eğdi. "Gel bir anlaşma yapalım: Sen benim sorumu cevaplarsan ben de seninkini cevaplarım."

Pazarlıkçı için her şeyin ucu anlaşmaya varırdı.

"Peki," dedim. Bir boncuk alıp beni doğru söylemeye zorlayacak değildi ya.

Des beni anlaşmayla bağlarken hava büyüyle hafifçe hareketlendi.

Gizlemeden önce yüzüne yayılan gülümsemeyi gördüm. "Soruna cevap vermek gerekirse: Mara'nın sana leylak şarabını vermesinin muhtemelen birkaç nedeni vardı. Salondakilerin bir insana karşı ne kadar cömert olduğunu ve aramızdaki bağı kabul ettiğini göstermek istedi, yalnızca siyasi bir hamle. Ayrıca bize daha çok benzersen daha çok kabul göreceğini de vurgulamak istiyordu. Ve son olarak ilişkimizin zayıf yönlerini sınıyordu."

"Bunu neden yapsın ki?" diye sordum.

"Anlamak için," diye cevapladı Des. "İnsanları anladığında onları kontrol etmek daha kolay olur."

Perilerin çevirdiği dolapların boyutları baş döndürücüydü. Tam bu yaratıkları anlayabileceğimi düşünmeye başladığımda böyle şeyler duyuyordum. Böyle bir entrikayı aklım almıyordu.

"Şimdi," dedi Des. "Sanıyorum ki sıra bende."

Ah, evet, sorusunu cevaplama sırası bendeydi.

"Bu akşam Yeşil Adam'la ne hakkında konuşuyordunuz?" diye sordu.

Yüzümün solduğunu hissettim.

Konuşmamızı fark etmiş miydi?

Bu adamın sezgileri fazla kuvvetliydi.

Boğazım düğümlendi. Bu konuşmayı yapmayı *hiç* istemiyordum.

Ben tereddüt ettikçe büyüsünün çekimi kuvvetleniyordu. Nefes borumu ele geçirerek beni konuşmaya zorluyordu.

"Korunmasız seks yapıyoruz," dedim sonunda.

Büyü beni serbest bırakmadı.

Öf.

Des sözlerimi bitirmemi bekliyordu.

Derin bir nefes aldım. "Hamile olabilirim," diye fısıldadım.

İtirafım karşısında gözleri kocaman açıldı.

Ensemi ovuşturdum ve büyüsü dağılırken onu izledim.

Beni inceledi ama ne düşündüğünü asla anlayamadım. Sonunda, "Sorun nedir, Melek?" dedi.

Ha?

"Sorun bu, Des. Bebek sahibi olmak." Sesli söylemek durumu daha da gerçek kılıyordu. Hamilelik testine ihtiyacım vardı, hem de hemen.

"Benim çocuğumu istiyorsun sanıyordum?" dedi Des tehlikeli ses tonuyla.

Onun çocuğuna sahip olmak istiyordum; sorun isteyip *istememek* değildi, *ne zaman* istediğimdi.

"Her şey çok hızlı ilerliyor," dedim.

"Hızlı mı ilerliyor?"

Görünen o ki bunlar söylenecek yanlış sözlerdi. Gözlerinden anlayabiliyordum. Dünya dışı bir şeye, perilere özgü yabancı bir parıltı.

"Yavaş ilerlemesine doymadın mı?" Elini nazikçe karnıma bastırarak güvenceye aldı.

Ona baktım, anlam veremediğim şeylere aç olan peri Des'le –karanlık olanla– karşı karşıya olduğumun fazlasıyla farkındaydım.

Phaedron ne demişti?

Hiçbir peri küçücük bir itirazda bulundu diye eşinin uzaklaşmasına izin vermez.

Gecenin olayı da bu değil miydi zaten? Beni Des'e yaklaştırmak yerine ondan uzaklaştıracak şeyler istiyor olma ihtimalim?

"Belki benim çocuğumu taşımanı istiyorumdur," dedi Des, elini karnımdan bileziğime kaydırdı. "Belki de şu anda yapmak istiyorumdur..."

Yutkundum, ağzım kurumuştu.

Birdenbire bileğimi bırakarak ellerini saçlarından geçirdi. Gözlerindeki o tehlikeli kıvılcım söndü.

Des kendini yanındaki koltuğa bıraktı. Sinirli Des artık geri çekilince dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. Neden? Rahatladığım için mi? Hayal kırıklığına uğradığım için mi? Des'in vahşi yanı çekici olduğu kadar korkutucuydu da. Böyle düşünmek bile midemi bulandırıyordu ama sıkmışım, kafamın dağınık olduğu uzun zamandır bilinen bir şeydi zaten.

"Beni affet," dedi ellerine bakarak. "Aramızdaki bağ ilkel içgüdüleri de beraberinde getiriyor."

Elbisemi düzelttim ve duvardan uzaklaştım.

"O şekilde tepki vermemeliydim." Ağzını ve çenesini ovuşturdu. "Kadınların... Peri kadınların çocuk sahibi olması zor. Biz çocukları yük olarak görmüyoruz. *Ben* yük olarak görmezdim."

Hem sıcak hem soğuk hem de aklım karışmış hissediyordum, sanki biri ayağımın altından halıyı çekmişti.

"Ve senin de," diye devam etti. "Öyle görmeyeceğini umut ediyordum."

"Bana leylak şarabını vermemenin bir nedeni de bu mu?" diye sordum.

Yani eğer şarap beni diğer peri kadınları gibi yapacaksa, şarabı içtiğim an doğurganlığımın azalacağını düşünüyordum.

Güldü. "Yüce Tanrılar aşkına, hayır. Sana o şarabı neden vermediğimi açıkladım zaten. Ayrıca seni hamile bırakmayı aklıma koysaydım, Melek, ölümsüzlük gibi basit bir şeyin buna engel olabileceğini sanmıyorum."

Bana bakış şekli vücudumun ısınmasına neden oldu.

Nefes verdim. "Ama çocuk istiyorsun?" diye sordum.

O şaşkına çeviren gümüş rengi gözleri benimkilerle buluştu. Bana aydınlık, karanlık ve ikisinin arasındaki her şeyi anımsatıyordu.

"Seninle mi?" dedi. "Elbette."

Bu neden bana dokunmuş, neden söyledikleri ve söyleme şekli boğazımı düğümlemişti bilmiyorum ama yapmıştı.

Bazen böyle bir hayat yaşayabileceğimi unutuyordum, tüm dehşeti ve güzelliğiyle. Tüm çetrefilleriyle. İstediğim zaman uzanıp bu hayata sahip olabilirdim. Daha da ötesi, Des uzanıp bu hayata sahip olmamı istiyordu.

Tüm yoğun, şiddetli duygularımla yüzleşirken Des'e doğru ilerledim.

Yanına yaklaştığımda oturduğu yerden başını kaldırarak, "Hamile olduğunu sanmıyorum," dedi. "Öyle olsan bile çaresine bakarız, Melek, tıpkı diğer her şeyde olduğu gibi..."

Yüzünü avuçlarımın içine alıp onu öperek susturdum.

Aramızdaki aşk ikimizden de büyüktü.

"Ateşten küle, şafaktan alacakaranlığa, hayatlarımız son

bulana dek daima benim ol, Desmond Flynn," diye fısıldadım dudaklarına doğru, ilk seferinde onu benden uzaklaştıran o sözleri tekrarlayarak.

Şu anda bile ilk söylediğim zamanki kadar muazzam ve korkutucu güce sahiplerdi, bedelini ödedikten sonra bile.

Des beni kendine çekerek sıkıca sarıldı.

Onun güçlü ve kendini beğenmiş yanının ötesinde savunmasız ve güvensiz biri olduğunu hep unutuyordum. Bu sözleri ona yedi yıl önce söylemiştim ama yedi yıl onları duymadan geçirmek için uzun bir süreydi, ruh eşleri içinse sonsuzluk gibiydi.

"Karanlık yok olana dek," diye cevaplarken Des'in titrediğini hissettim.

BÖLÜM 35

DES'LE BİRLİKTE MARA'NIN OTURMA odasına girdiğimizde sabahın geç saatleriydi. Kahvaltımı çoktan yapmıştım. Ama sonra Des'le eğitim yaparken bahsi geçen kahvaltıyı neredeyse çıkarıyordum.

Ah, bir kitle imha silahı olmanın neşesi.

Mara bir kanepeye uzanmış bizi bekliyordu. Dökümlü lila rengi elbisesiyle inanılmaz görünüyordu, yırtmaçlarından biri bacağını yeterli ölçüde açıkta bırakmıştı.

"Ah, geldiniz," dedi, kadehini kaldırıp bizi karşılayarak. Sanki dün hiç yaşanmamış gibi.

Antrenmandan dolayı hâlâ terliydim ve tenime yapışan kıyafetleri çaktırmadan çekiştirip duruyordum. Des ise hâlâ havalı görünüyordu, giysileri bir sevgili gibi bedenini sarmıştı.

Bir dövüşün ortasında, tam hamlemi yapmak üzereyken Mara'nın askerleri bizi bölerek Flora Kraliçesi'nin beni çağırdığını söylemişti.

Des davet edilmemesine rağmen bana katılmayı görev edindi. Ve işte buradaydık. Bu zarif, küçük oturma odasıyla tamamen uyumsuz görünüyorduk.

Mara'nın çevresinde birkaç hizmetçi dolaşıyordu. Bileklerindeki kırmızı kabarmış derinin görüntüsü dikkatimi çekti.

İnsanlar. *Köleler.*

Mara'nın bakışları benimkileri takip etti, neye baktığımı görünce ifadesi keyifli bir hal aldı. Onun dünyasında sıfatlar ya da ilişkiler önemli değildi, günün sonunda ben de o *insanlardan* biriydim. Bir gölge, bir hizmetçi, aşağı gördükleri bir ırk.

Mara'nın dikkatini Des'e verdi, ona sinsice gülümsedi. "Eşinle yalnız olmama güvenemedin mi?"

"Eşim en son bir hükümdarla yalnız kaldığında neredeyse ölüyordu. Kişisel algılama."

Mara diliyle bir ses çıkardı. "Çok çok korumacısın." Gözlerini bana çevirdi. "Ama senin korunmaya ihtiyacın yok, değil mi?"

Yeryüzü'nde yoktu.

Aslında Des Yeryüzü'nde böyle bir şey söyleseydi beni rahatsız ederdi ama burada, büyümün etkisiz kaldığı bir yerde, etrafımın kan seven ölümsüzlerle dolu olması sirenimi aşan bir durumdu. Bu yüzden Des'in koruyucu davranmasına ses çıkarmıyordum.

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sorarak odanın ortasına doğru ilerledim. Des arkamdan geldi.

Mara'nın yanındaki tekli yeşil kadife koltuğa oturdum, Des de karşımdakine oturdu.

"Çay?" diye teklif etti, önündeki sehpanın üzerinde duran zarif çay setini işaret ederek.

Başımı hayır anlamında iki yana salladım.

"Kusura bakmazsanız ben alacağım," dedi.

Odadaki sarmaşıklar sehpanın üzerine kayarak çaydanlığın ve zarif fincanın etrafına dolandı. Sarmaşıklar porselenleri havaya kaldırdı ve sonra çaydanlığı eğdi, çay usulca fincana döküldü.

"Misafirperverliğimizden memnun musun?" diye sordu Mara, koltuğuna yerleşerek.

Gözlerimi fincana çay dolduran bitkinin görüntüsünden alamıyordum.

Büyü beni şaşırtmaktan *asla* vazgeçmeyecekti.

"Hımm," dedim ve olaya daha fazla sarmaşığın dahil olarak fincana krema ve küp şeker eklemesini izledim.

"Duydum ki festivalin ilk gecesinde sen ve kral kısa bir süreliğine ormana kaçmışsınız."

İşte şimdi gözlerimi çaydanlıktan ayırmıştım.

O ağaca dayandığımı, Des'in içime girip çıkarken göğsünü benimkine nasıl bastırdığını hatırlayınca kıpkırmızı kesildim.

Kraliçe, korusunun gölgesi altında seviştiğimizi tabii ki bilecekti.

"Ah, utanmanı gerektirecek bir durum yok," dedi, kızarmış yanaklarımı fark ederek. "Bir araya gelerek mevsimlerin döngüsünü kutluyoruz. Gece Kralı ve eşinin kutlamaya katılarak döngüyü kutsaması bir onurdur. O akşam ben bile o ormana birkaç kez kaçtım."

Bunu bilmesem de olurdu. Gerçekten.

Bakışlarım Des'e döndü.

Koltuğuna yayılmış, bir ayağını dizinin üzerine atmış beni izlerken parmağını alt dudağında gezdiriyordu. Gözlerindeki şehvete bakılırsa o akşamı net bir şekilde hatırlıyordu. Ama benden farklı olarak, bundan hiç de utanmış görünmüyordu.

Sarmaşıklardan biri Mara'ya çayı uzattı. Mara alıp zarifçe yudumladı.

"Eh," dedi. "Festivali bir kenara bırakalım, senin Ruh Hırsızı'nı aradığını duydum." Mara fincanın üzerinden beni izliyordu.

Başımla onayladım. Aslında teknik olarak Des'le birlikte araştırıyorduk ama ona baktığımda bunu kendi üzerime almamı istediği izlenimine kapıldım.

"O zaman, Gündönümü festivali boyunca dört krallıktan muhafızların ortadan kaybolduğunu da biliyorsundur. Hepsi de erkek."

Yeniden başımı salladım.

"Bu konuya girmemeyi umuyordum." Çayından bir yudum alarak başını iki yana salladı. "Seninle o askerleri canlı gören son kişilerin ifadelerini konuşmak istedim. Sanırım bu ilgini çekecektir."

Öne eğilerek çay tepsisinden gümüş bir çay kaşığı aldı ve fincanına daldırdı. "Görünen o ki çoğu asker yoldaşlarının en son tek bir kişiyle görüldüğünü söylüyor. Hepsi *aynı* kişiymiş."

Koltuğun kolunu kavradım, ne söyleyeceğini *bildiğimden* şimdiden korkuya kapılmıştım.

"Kim?" diye sordum yine de.

"Eşin, Desmond Flynn."

BÖLÜM 36

DES KARŞIMDAKİ KOLTUKTA TEMBEL tembel oturmaya devam ediyordu. Bir kaşı havaya kalktı. "Bunu eşime *yalnızken* söylemeyi mi düşünmüştün?"

Bu durumun hiçbir mantıklı yanı yoktu. Ne tanıkların söylediklerinin -ki bunu aklım almıyordu- ne de Des'in rahat tavırlarının.

Mara onu görmezden geldi. "Eşinin son birkaç akşam nerede olduğunu kanıtlayabilir misin?"

Bir dakika, ciddi mi bu? Benden Des'in nerede olduğuna kanıtlamamı mı istiyor?

Bakışlarım Mara'yla Des'in arasında gezindi, Mara kanın kokusunu almış bir köpekbalığı gibi görünüyor, Des ise hislerini hiç belli etmiyordu.

"Evet," dedim, net bir ses tonuyla. "Benimle birlikteydi. Yanlış adamı sorguluyorsun. Beni kaçıran Janus-"

"Bütün gece boyunca Desmond seninle birlikte miydi?" diye üsteledi Mara, sözümü keserek.

Gerginliğim karşısında sirenim kıpırdandı, dışarıya çıkmak istiyordu. Yeryüzü'nde olsam onu bastırırdım ama burada, sihrimin çoğunlukla işe yaramaz olduğu Ötedünya'da, gücümün kontrolden çıkmasını dert etmeme gerek yoktu. Bu nedenle onu dışarı saldım.

Tenim parlamaya başladı. "Gece Kralı'nı yatağıma girdikten sonra bir daha bırakacağımı mı düşünüyorsun *gerçekten*?" dedim, büyü sesimi etkisi altına almıştı.

Burada sorgulanacak kişi ben değildim.

Karşımdaki Mara kurnaz bakışlarla gülümsedi.

Kırılan cam sesiyle sohbetimiz bölündü.

Güzel, genç bir hizmetçi, fal taşı gibi açılmış gözlerle bana bakıyordu, kırılmış bir vazo ayaklarının önündeydi. Yakınımıza geldi, camlar ayakkabısının topukları altında çıtırdadı.

Mara gözlerini devirdi. "Küstah şey," dedi ağzının içinde, "Temizle şunu hemen," diye emretti.

Ama hizmetçi temizlemedi. Flora Kraliçesi'ni dinlemiyordu bile. Gözleri benim üzerimdeydi, tamamen büyümün etkisi altındaydı.

Karanlık, baştan çıkaran büyüm tenimin altında gezindi.

Nihayet, isteğime boyun eğen biri.

Mara çay fincanını sehpaya bıraktı, etrafındaki sarmaşıklar kaymaya ve öfkeden kıvrılmaya başladı.

"Kırbaçlanmak mı istiyorsun, kadın?" dedi tiz bir sesle.

Hizmetçi bana doğru gelince gülümsedim, gücümün ve yarattığı kontrolün tadını çıkarıyordum.

"Tebrikler, kraliçem," dedi Des. "Eşimin insanlara ne yaptığına tanık olan ilk perilerden birisiniz."

Mara bakışlarını hizmetçiden çekerek Pazarlıkçı'ya şaşkın bir bakış attı. Sonra yeniden beni süzdü, gözlerinde isteksiz bir onay vardı sanki. Bu esnada hizmetçisi hâlâ bana doğru ilerliyordu, boş bakışları yüzüme odaklanmıştı.

Yüzümü insan kadına çevirdim. "Kırdığın vazoyu temizle ve sonra görevine dön," dedim.

Kadın hemen döndü ve kırılan camlara yönelerek büyük parçaları toplamaya başladı.

"*Muazzam*," dedi Mara.

Hizmetçi kızı izledim, bileğine yakın bir yerde damgalandığını işaret eden kızarıklığı görünce kaşlarımı çattım.

Bunu ona Mara yapmıştı. Onu damgalamıştı.

"Onun gibi birine sahip olsaydık insanları kontrol etmek ne kadar da kolay olurdu," diye düşündü. "Onun türünden çok var mı?" diye sordu Des'e.

Parmaklarım koltuğun kolçaklarını sıktı.

İnsan. Köle. *Kurban*. Eskiden ben de bu hizmetçi *gibiydim*. Onu tutsak eden yanımdaki peri kraliçeydi, ona işkence eden de. Hiddetimi hak eden kişi *oydu*.

Çılgına dönmüş bir halde Mara'ya döndüm. Ayağa kalktım. Gücümün yarattığı adrenalin içimde dolaşıyordu. İşte alt edilecek kötülük, fethedilecek bir kraliçe, kırılacak bir ruh ve kanatacak bir beden.

Bu duruma yalnızca Des'in gerildiğini fark ettim. Sarsılmaz kralım bir kez olsun gerçekten gerilmişti. Ne güzel.

Mara'ya yönelince bedenim kıvrıldı. Usulca kendimi kucağına bıraktım.

"Sakıncası var mı?" diye sordum otururken ama cevabını umursamıyordum.

Dudakları gülümsemeyle kıvrıldı. "Senin bir eşin var, büyücü," dedi.

"Onun bir itirazı yok." Henüz.

Mara kaşlarını kaldırdı. "O zaman buyur."

Gözlerinde alevlenen arzuyu görebiliyordum. Öğrendiğim üzere, periler cinsel anlamda insanlardan biraz daha değişkendi.

Ellerimi başının iki yanına yerleştirerek onu kafesledim. Üzerine eğildim. "Onları neden tutuyorsun?" Bakışlarım narin boynunda gezindi. Vücudunun en kırılgan noktasında. Bu kadını kontrolüm altına alamazdım ama onu baştan çıkarabilir, canını yakabilirdim.

Tırnaklarım sivrilerek kanepesinin kumaşına battı. Söyleyeceği sözlerin bundan sonra ona yapacağım şeyi belirleyeceğinden haberi yoktu.

"Kimi?" diye sordu, şeytani dudakları aralık kaldı.

"Köleleri," dedim. "Onları damgalayıp yanında tutuyorsun. Neden?"

Ağır bir el kolumun altına dokundu. "Bu kadar eğlence yeter, aşkım," dedi Des beni Mara'nın kucağından kaldırarak.

Neredeyse onunla mücadele edecektim. Mara'nın kanını parmaklarımın arasında hissedebiliyordum.

Des usulca, "Kinini sonraya sakla, Melek," diye fısıldadı.

Beni koltuğuma bırakmak yerine, ikinizi de kendi koltuğuna götürdü ve beni kucağına çekti. Öfkem yalnızca elinin yumuşak okşamalarıyla dindi.

Mara ağırlaşmış gözlerle bizi izliyordu. "Kız kardeşimin hikâyesini duydun mu?" diye sordu, dalgın bir şekilde bana bakarak.

Cevap vermemi beklemedi.

"Thalia Verdana," dedi. "Bu bin yılda doğmuş en güçlü Flora vârisiydi. Muazzam bir güzelliği yoktu ama zaten gücün karşısında güzellik nedir ki?" Mara'nın gözleri uzaklara dalmıştı. "Ama tabii ki Thalia için güzellik her şeydi. Sahip olmadığı her şeye imrenirdi."

Flora Kraliçesi'nin gözleri ben ve Des'e döndü. "Elbette, aşkı bulduğunuzda güzelliğe ihtiyacınız olmadığını anlıyorsunuz. Thalia aradığı her şeyi gezgin bir ozanda buldu. Yani en azından biz onun ozan olduğunu sanıyorduk."

Mara dalgın bir şekilde çayını karıştırdı. "Onların birlikteliği yüzünden ebeveynlerimiz diğer krallıklara rezil oldu ama bu Thalia'nın onunla görüşmesini engelleyemedi."

"Perilerin güçlerini pazarlıkla satabildiklerini biliyor muydun?" diye sordu bana. "Güçlerini paylaşabilir, hediye edebilirler ama onu miras olarak bırakamazlar, ölüm tüm anlaşmaları bozar."

Parlayan tenime baktı. "Adamın bir büyücü olduğu ortaya çıktı, diğer perileri bir dilek ya da öpücük karşılığında büyülen bir peri. Thalia onun büyüsüne kapıldı..."

Boğazını temizledi. "O adam krallığımızı yok etmeden ailem onu öldürdü. Ama tabii ki o zamana kadar Thalia da çoktan ölmüştü. Adamın peşinden Ölüm Krallığı'na gitti.

"İşte böylece bu krallığın vârisi oldum."

Mara soğuk soğuk gülümsedi. "Bir büyücüyle tanışmayalı uzun zaman olmuştu, bir insan olanıyla hiç tanışmamıştım. Tüm önyargılarıma rağmen beni etkilediğini söyleyebilirim." Beni süzerken gözleri arzuyla parladı.

"Evet, Callie'nin kişiler üzerinde öyle bir etkisi vardır," dedi Des, sesinde sahiplenici bir hava vardı. "Ee, neden bahsediyorduk?" Des önce bana sonra Mara'ya baktı. Parmaklarını şıklattı. "Ah, evet, şimdi hatırladım. Mara, son ortadan kaybolmaların arkasında benim olduğumu ima ediyordun."

Mara oturduğu yerde kendine çeki düzen verdi. "Birden fazla tanık aynı şeyi görünce insan düşünmeden edemiyor."

İki gün içinde ikinci kez bir hükümdar Des'in masumiyetinden şüphe duyduğunu belirtmişti.

Tekrar Mara'ya saldırmak istiyordum.

"O değil," diye hırladım. Ağzımdan çıkan ses hem sert hem de melodikti. "Beni kaçıran Janus'dı. Ya kralların ikisine de şüpheyle yaklaşacaksınız ya da hiçbirine."

Flora Kraliçesi sarmaşıklarından birine uzandı, bitki kadının koluna dolandı. "Kaçırılan kadınlardan hiçbiri Gün Kralı hakkında şikâyette bulunmadı," dedi. "Yalnızca sen, Gece Kralı'nın eşi, bunu söyledi. Gece Kralı'nı korumadığını nereden bileyim?"

Peri kraliçesini boğazlamama engel olan tek şey Des'in belimi saran sert tutuşuydu.

"Ayrıca," dedi, "Kadınların hepsi uykudayken kaçırıldıklarını söylediler. Ve uyku, senin de bildiğin gibi, Gece Krallığı'nın hükmettiği şeydir."

Her şeyin ucu Des'e varıyordu. Neden bunların hepsinin ucu Des'e varıyordu?

Bu endişe verici düşünceyi değerlendirirken tenimin panıtısı söndü.

"Ama yine de burada oturmuş, medeni insanlar gibi ko-

nuşuyoruz." Des öne eğildi. "Krallığımı lanetlemedin ya da beni festivalden kovmadın. Beni kutlamaların herhangi bir kısmından men etmedin. Eylemlerin –ya da eylemsizliğin– bana endişeli bir kraliçenin davranışları gibi gelmiyor."

Mara'nın etrafındaki sarmaşıklar sağa sola saldırmaya başladı. "Sakın niyetimi biliyormuşsun gibi davranma, Desmond Flynn." Gücü odaya hükmetti, hava çiçek kokularıyla dolarak mide bulandırıcı şekilde ağırlaştı.

Des'in gözleri parladı. "Beni ve eşimi eve gönder, Mara. Biz gittiğimizde Gündönümü devam edebilir ve sen de benim suçlu olduğumla ilgili teorini test edebilirsin," diye meydan okudu. Sesi hipnotize ediciydi.

Flora Kraliçesi'nin gücü, yüklü yağmur bulutları gibi odayı doldurmaya devam ediyordu. Ama Mara, öfkesini serbest bırakmak yerine bakışlarıyla Des'i tarttı. "Bana masum olduğuna dair yemin et ve bu konu kapansın," dedi.

Hayatının yarısını aptallarla akıl almaz anlaşmalar yaparak geçiren Pazarlıkçı hiç tereddüt etmeden, "Sana, bir söz karşılığında yemin ederim," dedi.

"Pardon?" dedi Mara hakarete uğramış gibi.

"Sana masum olduğuma dair yemin edeceğim ama sen de karşılığında, Flora ve Gece krallıkları arasında elli yıllık bozulmaz bir ittifak sözü vereceksin."

Mara'nın gözlerinin derinliklerinde öfke kabardı, çiçek kokuları bir kez daha havayı ağırlaştırdı. "İyi niyetimden yaralanmaya nasıl cüret edersin?"

"Seni müttefik olarak yanımda istiyorum, düşmanım olarak değil."

Daha birkaç dakika önce bu kadını eşek sudan gelinceye kadar dövmeme ramak kalmıştı.

Des'in sözleri öfkesinin büyük kısmını yatıştırmış gibi görünüyordu. Koltuğuna yaslandı. "İyi."

Bir koluyla beni hâlâ yerimde tutan Pazarlıkçı diğer elini uzattı ve Mara elini tuttu.

Elleri birleştiği an etraflarındaki hava deniz gibi dalgalandı.

"Ölümsüz Tanrılar'a yemin ederim ki kaybolmaların arkasındaki kişi ben değilim."

Kraliçenin vücudu rahatlamış gibi görünüyordu. Başıyla onayladı.

"Krallığım adına Ölümsüz Tanrılar'a yemin ederim ki Gece Krallığı ile elli yıl boyunca müttefik olacağız."

Yeminler edildiği an etraflarında dalgalanan büyü şiddetle ellerinin birleştiği noktada toplandı.

Ve sonra kayboldu.

BÖLÜM 37

"EĞLENİYOR MUSUN, KÖLE?"

Dönüp Flora Kraliçesi'nin karanlık ormanına göz gezdirerek konuşan adamı aradım.

O ses...

Çok tanıdıktı.

Ama burada, ormanda, benden başka kimse yoktu.

Kollarımı ovuşturdum, kraliçenin kutsal korusuna nasıl geldiğimden emin değildim.

Önemli değildi, uçarak odama geri dönebilirdim.

Sırtımda kanatlarım açıldı, onları birkaç kez çırparak esnettim.

Koluma bir şeyin damladığını hissettim. Bir başka ıslaklık saçıma damladı.

Kolumu havaya kaldırdım. Karanlıkta ıslaklığı zar zor seçebiliyordum, yalnızca koyu bir şey olduğu anlaşılıyordu.

Koyu ve sıcak.

Nefesim kesildi.

Kan

Bir başka damla başımın üzerine düştü. Başımı kaldırıp tepemdeki birbirine geçmiş dallara baktım. Gövdesindeki kabuktan kan sızıyordu, baktıkça ağaçlardan oluk oluk kan akmaya başladı. Ormanın zeminindeki yapraklara düşen damlama seslerini duyabiliyordum. Kulağa bir fırtınanın başlangıcı gibi geliyordu, kan önce hafif pıtırtılar halinde indi ama sonra giderek hızlandı. Damlalar tenime ve kıyafetlerime bulaştı.

"Yaşam ve ölüm tutkulu âşıklardır." Karanlığın içinden bir ses yükseldi. "Sence de öyle değil mi?"

Ormanın içinden bir adam çıktı, gözbebekleri ve örgülü saçları gece kadar koyuydu.

Des'le tanışmadan önce hayallerimde canlandırdığım peri özelliklerinin hepsine sahipti. Çekik gözler, somurtkan, etkileyici bir ağız, düz, dar bir burun ve sivri kulaklar. Peri masallarında okuduğum o uğursuz güzelliğe sahipti.

Adamın dudakları hafifçe kıvrıldı, gözleri perilerinki gibi manik bir parıltıyla aydınlandı.

Arkamdan, "Öldür onu," dedi bir başka adam.

O ses! Acı verecek kadar tanıdıktı. Başka bir zaman olsa hışımla arkamı dönerdim ama içimden bir ses asıl tehdidin karşımda olduğunu söylüyordu, bu yüzden ona sırtımı dönmeyecektim.

"Onun ruhunu almak benim vazifem değil," dedi siyah gözlü adam, hâlâ kasvetli bir yoğunlukla bana bakıyordu.

Boğazıma bir bıçağın dayandığını hissettim ve gözümün ucuna bir tutam beyaz saç ilişti.

"Haklısın," dedi arkamdaki aşina olduğum ses. "Benim vazifem."

İşte o anda farkındalık bir tokat gibi indi.

Des. Arkamdan gelen Des'in sesiydi.

"Bu ölümün tadını çıkar," diye fısıldadı kulağıma. "Seni almaya geliyorum."

Ve sonra boğazımı kesti.

Nefes nefese uyandım. Vücudum çarşaflara dolanmış, iki güçlü kol beni sarmıştı.

Şafak öncesinin ışıkları pencereden odaya vuruyor, her şeyi maviliklere bürüyordu. Rüyamdaki karanlıktan çok farklıydı.

Des'in yumuşak gümüş rengi gözlerine bir baktığımda neredeyse kalbim duruyordu.

Birkaç saniye önce fısıldadığı yerde kulağım hâlâ çınlıyordu. Bıçağın boğazımda bıraktığı acıyı hâlâ hissedebildiğime yemin edebilirdim.

Tepkim karşısında gözleri hafifçe büyüdü. "Melek, sen... Benden *korkuyor* musun?"

Boğazımdaki yumruyu yutkundum, cevap vermek istemiyordum.

Bu yalnızca bir rüyaydı ama yine de... Yine de *gerçek* gibi gelmişti.

Des bana daha önce ne demişti?

*R*üyalar yalnızca rüya olmakla kalmaz.

Kısacık bir an yüzümü inceledi. "*Korkuyorsun*."

Des elini bileziğimin üzerinde gezdirdi. "Benden neden bu kadar korktun?" Soruyu sorduğu an büyüsü omuzlarımın üzerine çöktü, bir boncuğun daha gittiğini anlamak için bileğime bakmama gerek yoktu.

Yataktan kalktım ve çarşafı da kendimle birlikte sürükledim.

"Yalnızca bir rüya gördüm," dedim.

Yeterli bir cevap değildi. Büyü hâlâ etkiliydi ve bana baskı yapıyordu.

"Ve?" diye sordu Des, büyüsünün etkisi altında olduğumun farkındaydı.

Boğazıma dokundum. "Rüyamda beni öldürdün." Bu cevap Des'in büyüsünün etkisinden kurtulmam için yeterliydi.

Kendini yatağa attı, suratı asılmıştı. Uykuda dağılmış saçlarına ve çıplak göğsüne baktım. Birine hem çekilmek hem de ondan korkmak garip bir hisli ama öyleydi.

"Callie," dedi, dürtülerimle savaştığımı görünce. "Yanıma gel."

Tereddüt ettim ve yemin ederim o anlık duraksama eşimin içinde bir şeyleri kırdı.

Sesi alçaldı. "Yok bir şey. Ben asla..." Sesi kesildi. "Ben *asla* sana zarar vermem," diye bitirdi.

İşte şimdi kendimi tam bir pislik gibi hissetmiştim. Bana asla zarar vermeyeceğini biliyordum. O ruhumun başka bedende yaşayan parçasıydı.

Yanına gittim. Des yataktan kalktı, upuzun boyuyla sersemletici ve *yıkıcıydı*.

Dibime kadar geldi ve sonra bana sarıldı. Rüyamdaki

nefret dolu varlık şimdi son derece sevgi doluydu. Beni öldürmek için kullandığı kaslı kolları şimdi beni teselli ediyordu.

"Bana rüyanı her detayıyla anlat," dedi.

Ve ben de öyle yaptım.

Anlatmayı bitirdiğimde, sarsılmaz eşim... Endişeli görünüyordu.

"Ne oldu?" diye sordum.

Başını iki yana salladı, kaşları çatılmıştı. "İyi bir şey değil. Normal bir rüya olsa seni ondan uyandırabilirdim. Bunlar... Bunlar sen hazır olmadan seni serbest bırakmıyor. Seni uyandırma yeteneğimi kaybettiğimi sanmıştım ama şimdi, merak ediyorum da..."

Yüzünü inceledim. "Ne?"

"Rüyaları kontrol etmek Gece Krallığı'nın özelliklerindendir. Birinin uykudayken seni hedef almış olması muhtemel, belki de askerleri kaçıran kişidir."

Senin için geliyor.

"Ruh Hırsızı," diye fısıldadım.

BÖLÜM 38

BU RUH HIRSIZI TAM OLARAK KİMDİ? Ve neden rüyalarımı istila ediyordu? Mara'nın taht odasına doğru yola koyulduğumuzda aklımdan geçenler bunlardı.

Rüyalarım sıradan kâbuslardan da öte bir şeyse eğer o zaman siyah saçlı adam kimdi? Rüyamdaki Des beni korkutmak için yaratılmış yanılsamadan başka bir şey değil miydi? Yoksa rüyalarımın ortadan kaybolmalarla hiçbir ilgisi yok muydu?

Bütün bu sorular başımı ağrıtıyordu.

Des'le birlikte, duvarları çiçek açan canlı bitkilerle bezeli Flora sarayına yöneldik. Gündönümü davetlilerinin bir kısmı Flora Kraliçesi'nin görüşmelerini yaptığı taht odasında toplanmıştı.

"Senin dışında, rüyalarıma girmeye gücü yetecek başka Gece perisi var mı?" diye fısıldadım kaleye doğru yürürken.

"Çok fazla var."

Bu çok rahatsız ediciydi.

Des başını iki yana salladı. "Ama," diye devam etti, "Kimsenin beni, seni uyandırmaktan alıkoyacak kadar gücü yoktur. Bir kardeşim olsaydı belki o böylesine güçlü bir büyü yapabilirdi ama babam hepsini öldürdü."

Bu ilginç bir bilgiydi, gücün kan bağıyla geçmesi.

"Peki ya baban?" diye sordum. "O yapmış..."

"O öldü," dedi Des, net bir ifadeyle.

Eh, sanırım bu yeterli bir cevaptı.

Mara'nın taht odasına gidip diğer perilerin arasına karışırken sessiz kaldım.

Burası, buraya ilk geldiğimizde kraliçeyle tanıştığımız yerdi. Des beni koridorun ucuna yönlendirirken yeniden etrafa göz gezdirerek, kubbeli tavanları, sarmaşıklarla kaplı duvarları ve mumlarla bezeli avizeleri inceledim.

Odanın diğer ucunda, kraliçenin tahtının bir yanında sabah güneşi gibi duran Janus'ı görünce midem bulandı.

Bu gizeme *o* nasıl dahil oluyordu?

İki kral birbirini gördüğü an odadaki gerilimin tavan yaptığını hissettim. Diğerleri de bunu hissetmiş olacak ki periler etraflarına bakınmaya başladılar. Hava büyüyle ağırlaşarak nefes almayı güç hale getirdi.

İki ezici güç bir araya geldiğinde işte böyle oluyordu.

Des'in koluna dokundum. "Sorun değil."

Keşke sözlerimin yarısı kadar cesur olabilseydim. Sırtımı dikleştirdim.

Ben birilerinin kâbusuyum, dedim kendi kendime.

Ben ancak elime geçecek makaronların kâbusu olabilir-

dım muhtemelen ama olsun, insan bir yerden başlamalıydı sonuçta.

Des ve Janus'ın tüm öfkesine rağmen Gün Kralı'nın yanında dikilmek zorunda kaldık.

Bizimle derdi olan tek peri Janus değildi. Taht odasının her bir yanında oturan ya da ayakta duran on farklı Fauna pensi vardı ve çoğu bana ve Des'e kötü bakışlar atıyordu.

Sanırım Des'in krallarını öldürmüş olması gerçeğini hâlâ atlatamamışlardı.

Toplantımızın neredeyse bir saat geç başlaması da duruma yardımcı olmuyordu, başladığındaysa en az bir tablonun kurumasını beklemek kadar ilginçti.

Gecenin tek kurtarıcısı, kulağıma sıralarda oturan seyircilerle ilgili sırları fısıldamakla meşgul olan Des'ti.

"Karısının kıyafetlerini giymeyi seviyor."

"Bütün kraliyet muhafızlarıyla yatıyor ve bunu kocası dışında herkes biliyor."

"Gizliden gizliye ona 'Babacık' dediği bir erkek hizmetçisi var ve düzenli bir şekilde adamın onu cezalandırmasına izin veriyor."

Şimdi yine eğilmişti. "Tüm sabah o güzel bacaklarını ayırıp sen boşalmak için yalvarana kadar seni becermeyi hayal ettim."

Sirenim neredeyse dışarıya fırlamak üzereyken ayaklarının üzerinde hafifçe sendeledim; onu kafesinde tutmanın tek yolu buydu.

Mara'nın gözleri önündeki konuya dönmeden önce bir an için bize döndü.

Des'e şaşkınlık dolu bir bakış attım.

Benimle edepsizce konuşmak için *bu anı* mı seçmişti?

"Yalnızca hâlâ dikkatle dinlediğinden emin olmak istedim," dedi.

Arkamızda, yandaki kapılardan biri açıldı ve Malaki'yle iki Gece askeri Des'in yanına geldi. Malaki eğilerek Des'in kulağına bir şeyler fısıldadı.

Pazarlıkçı başıyla onaylayarak bana doğru eğildi. "Bir asker daha ortadan kaybolmuş."

Bir tane daha mı?

"Kısa bir süreliğine gidip adamlarımla konuşmam gerek. Ben dönene kadar yerimi Malaki alacak."

Beni çabucak dudaklarımdan öptü ve sonra Gece askeriyle beraber yan kapıdan çıkarak gitti.

Gözlerimi kırpıştırdım ardından Janus'a kötü bir bakış attıktan sonra bana duygusuz bir şekilde gülümseyen Malaki'ye döndüm.

Mara son görüşmesini de bitirerek tahtına yaslandı, alev kırmızısı saçları göğsünden aşağıya dökülmüştü. Bu akşam parlak buklelerine beyaz güller takılıydı.

Yanındaki Yeşil Adam'ın gözleri bana döndü, bakışlarındaki ifade yoğundu.

Öf, bu peri sinirlerimi bozuyordu.

Odanın en sonundaki kapılar açıldı ve kelepçeli bir kadın içeri getirildi. Kolları açıktaydı ve yaprak şeklindeki damga prangalarının altından gözüme ilişti.

İnsandı.

Gözleri şişti ama yüzü kuru ve çenesi dikti. Koridorda

yürütülürken bütün gözler onu izliyordu, kadın ve ona eşlik eden muhafızların ayak sesleri odada yankılandı.

Şu ana kadar kraliçeyle görüşen periler, Mara'yla önemsiz meseleleri tartışan soylulardı. Ancak bunun, bir şekilde farklı olduğunu söyleyebilirdim.

Platformun ucuna geldiğinde peri muhafızlar kadını dizlerinin üzerine çökmeye zorladı.

"Onun suçu ne?" diye sordu Mara miskince.

"Bir periyle zina yaparken yakalandı," diye açıkladı muhafızlardan biri.

Bir dakika, *ciddi* miydi bunlar?

Bu kızcağız kanatlı bir herifle kırıştırdı diye mi zincirlenmişti?

"Şahit var mı?" diye sordu Mara, sıkılmıştı.

"İki tane," dedi muhafız.

Yuvarlak kulaklarına bakılırsa insan olan iki tanık öne çıktı. Her biri sırayla hizmetçiyi saray arazisinde bir askerle birlikteyken yakaladıklarını doğruladılar.

İkinci tanığın konuşması sırasında insan kız sessizce hıçkırmaya başladı.

Ayaklarımın üzerinde kıpırdandım. Bu olayın tamamı yanlış geliyordu.

Bu kadın, tam olarak Des'le ikimizin yapmakta olduğu şeyi yaptığı için yargılanıyordu.

Yanımda Malaki rahatsız bir şekilde boğazını temizledi.

O da bu kadının yargılandığı şeyle suçlanabilirdi.

Tanıklar gittiklerinde, Mara insan kadına, "Kendini savunmak için söyleyeceğin bir şey var mı?" diye sordu.

"Lütfen," dedi kadın, sesi ağlamaktan boğuk çıkıyordu. "O beni yakaladı. Onu uzaklaştırmaya çalıştım ama o benden daha güçlüydü..."

Aman Tanrım.

Kanım dondu. Kadının sözleriyle birlikte midemin kalktığını ve şiddetle bulandığını hissettim.

Bu kulağa ormanda yapılmış yasadışı bir kaçamak gibi gelmiyordu. Bu kulağa tecavüz gibi geliyordu. Ve şu anda bu kadın bunun için cezalandırılıyordu.

"Adam nerede?" diye sordu Mara.

Az önce kemiklerime işleyen yıpratıcı mide bulantısı öfke dolu ve rahatsız edici bir şeye dönüştü.

Bir şey yap.

"Yolda," dedi muhafız.

"Pekâlâ," dedi Mara eteğini düzelterek. "Köleyi yirmi kez kırbaçlayın, hamileyse de çocuğunu öldürün."

"Hayır."

Taht odasındaki herkes bana bakana kadar konuşanın ben olduğumun farkında değildim.

Siktir... Pekâlâ, hadi bunu yapalım.

"Pardon?" dedi Mara, yarı şüpheci yarı eğleniyor gibi görünüyordu.

"Kimse bu kadını incitmeyecek," dedim öne çıkarak.

Gücümün tenimin altında toplandığını hissedebiliyordum. Tenim parlamıyordu ama büyünün tam orada olduğunu hissediyordum. Onca sıkıntıyı bunun bir kadının başına yeniden gelmesini izlemek için çekmemiştim ben.

Mara'nın gözleri Malaki'ye döndü. "General," dedi. "Kralınızın eşine sahip çıkın."

Ellerim yumruk oldu, siren huzursuzca kıpırdanıyordu. Sanki ben onun tenezzül dahi etmediği biriymişim gibi doğrudan benimle konuşmuyordu.

Odadakilerin dikkati benden Malaki'ye çevrildi.

Malaki kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayır."

Kalabalıktan fısıltılar yükseldi.

Bakışlarım Malaki'ye döndü, nefes almakta zorlandığımı fark ettim. Des'in eski dostu benim için kendini tehlikeye atıyordu.

Mara kaşını kaldırdı. Bakışlarını bizden adamlarına çevirdi, "Cezaya planlandığı gibi devam edin. İşkenceciyi getirin."

Bir peri odanın köşesinden çıkarak elinde kırbacıyla kürsüye yaklaştı.

"Mara, bunu yapamazsın," dedim.

Flora Kraliçesi beni görmezden geldiğinde odada bir fısıltı dalgası daha yankılandı.

İşkenceci, kızın yanına giderek arkasına geçti. Bir başkası üzeri eğimli bir tabure getirdi ve hizmetçinin iki yanındaki muhafızlar kadını taburenin üzerine eğilmeye zorladı. Kollarını taburenin ayaklarına kelepçelediler. Böylece kadın tamamen kontrol altına alınmıştı. Sırtı işkenceciye ve onun arkasındaki kalabalığa bakıyordu. Kadının hıçkırıklar eşliğinde sarsıldığını gördüm.

İşkenceci kırbacını çıkardı, ah Tanrım, bu gerçek olamazdı.

Kırbacın metal ucu parladı, beni harekete geçiren şey de bu detay oldu.

Kadını korumak için duyduğum şiddetli istek içimde dalgalanırken ona doğru yürüdüm. Tenim parlamaya başladı ve sirenimin fısıltılı uğursuz sesini duydum.

Kanlarını dök, bunun bedelini ödet onlara. Kızı koru.

Kendimi insan kadınla işkencecinin arasında attım.

"Ona dokunursan eğer seni buna pişman ederim," dedim, sesim melodik olduğu kadar vahşiydi de.

Odadakilerin dikkatini daha evvel çekmediysem de artık kesinlikle çekmiştim.

"Ölümsüz Tanrılar aşkına. Callypso," dedi Mara, nihayet bana yönelik konuşarak. "Çekil oradan."

"Hayır."

Malaki muhtemelen bana katılmak için öne doğru bir adım attı.

Mara'nın eli onu durdurmak için aniden havaya kalkarak, "*I-ıh*," dedi. Malaki'nin arkasındaki duvardan sarmaşıklar yükselip çevresini sararak onu olduğu yere zincirledi. Bu, Flora Kraliçesi'ni kızdırdığımın ilk işaretiydi. "Callypso bir gün hükümdar olacaksa eğer," dedi Mara bakışlarını bana çevirerek. "O zaman kendi adına dövüşebilir. Öyle değil mi, büyücü?"

Mara ve Yeşil Adam hararetli ifadelerle beni izliyordu, öfkemi kamçılayarak tepki vermemi bekliyorlardı.

Mara'ya baktım, şansım varken boğazını kesmediğim için pişmanlık duyuyordum.

"Bu kadını incitmek isteyenler önce beni yenecek," dedim odaya doğru.

Mara sırıttı, lanetli bir ifadesi vardı. "Öyle olsun." Eliyle işaret verdi. "İşkenceci, cezalandırmaya başla."

İşkenceci arkamda gergin bir şekilde kıpırdandı. Ortaya çıkan kırbacın kaygan sesini ve seyircilerin kesilen nefeslerinin hırıltısını duydum.

İçim öfkeyle yanarken dizlerimin üzerine düştüm, ellerim kadının prangalarına uzandı. Kilitlerle uğraşırken kadın kıpkırmızı, kocaman açılmış gözlerle bana baktı.

Siktir, bir anahtara ihtiyacım vardı.

İşkenceci arkamda yerini aldı ve kırbacı birkaç kez şaklatarak deneme yaptı.

Kadının prangalarını zamanında çözemeyeceğimi anladığımda ürperdim. Bu zincirlerin bir anahtara ihtiyacı vardı ve anahtar da çok uzakta, yardım etmeye çok isteksiz askerlerin ceplerindeydi. Tek müttefikim Malaki'ydi ki o da tutsak edilmişti. Tek başımaydım ve bu kadını bırakırsam kırbaçlanacaktı.

Ruhumda ateş, damarlarımda zehir dolaşıyordu.

Etkileme büyüm işe yarasaydı eğer öylece dikilip bakan her periye bunun bedelini ödetirdim. Ama elimde yalnızca bedenim ve inançlarım vardı.

Aniden ikinci bir karar vererek kendimi kadının üzerine attım, kanatlı sırtım işkencecinin önüne serilmişti.

Kadın korkudan titriyordu, bu, intikam ateşimi körükledi.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye fısıldadım, ruhani sesimle.

İşkencecinin geri adım attığını duydum. Arkasından Malaki bağırdı.

Başımı kaldırıp gözlerimde öfkeyle Mara'ya baktım.

Bunu ödeyeceksin.

Kırbacın sesi odada yankılandığında hâlâ Mara'ya bakıyordum. Bir saniye sonra darbeyi hissettim.

Mide bulandırıcı bir çatırtıyla kanatlarımın hassas kemikleri darbenin etkisi altında kırıldı. Acı bedenime yayıldığında nefesim kesildi ve gözümün önü kararır gibi oldu.

Birkaç kanlı tüy yere süzüldü.

İşkencecinin kolunu geriye doğru savurduğunu duyduğumda kadını koruyabilmek için altımda titreyen bedenine daha da sıkı sarıldım.

Kadın hâlâ titriyordu.

"Geçecek," diye fısıldadım, büyünün ele geçirdiği sesimle. Onu almalarına izin vermeyecektim.

Kırbacın bir kez daha havada şakladığını duydum. Bu kez tenimi kesip kemiklerimi kırdığında çığlığıma hâkim olamadım, sesim korkunç derecede melodik çıkmıştı.

Sırtımdan sıcak kanın aktığını hissederken yere daha fazla tüy düştü.

Yirmi kırbaç. Dayanmamız gereken on sekiz kırbaç daha kalmıştı.

Bu gidişle işkencecinin benimle işi bittiğinde geriye kanat falan kalmayacaktı.

Etrafımdaki kalabalığın dehşete düşmüş bakışlarını üzerimde hissederek, acımın arasında kahkaha atmaya başladım.

İstediğim de bu değil miydi? Kanatlarımdan kurtulmak?

Birdenbire parlak ışıklarla aydınlatılmış oda kararır. Sanki gölgeler tarafından itiliyorlarmış gibi yapraklar içlerine büküldü ve sarmaşıklar geri çekildi. Oda gittikçe daha da karanlık bir hal aldı. Malaki'yi esir alan sarmaşıklar kuruyup yok olmuş, onun bağlarından kurtulmasını sağlamıştı.

Daha evvel suskun olan kalabalık şu anda ölüler kadar kıpırtısızdı.

Kırbacın üçüncü kez havada şakladığını duydum.

Sanki bir tene inmiş gibi ses çıkardı, irkilerek acının gelmesini bekledim ama gelmedi.

Başımı kaldırıp baktığımda Des karşımdaydı, kırbacın ucu elindeydi ve avucundan bileğine doğru kan akıyordu. Kırbacı işkencecinin elinden çekip alarak öteye fırlattı.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu sesindeki sahte merakla. Bir daire çizerek kalabalığa baktı. Gücü odayı sardı, mekân her saniye daha da kararıyordu. Bir zamanlar çiçek açmış bitkiler şimdi solarak ölmüştü.

İnsan kadının üzerinden kalkarak yana yığıldım. İki kanadımı da hareket ettiremiyordum; ikisi de dev bir açık yaraymış gibi hissediyordum.

"Demek ben yokken hepinizi bu kadar eğlendiren şey," dedi Des odaya, bakışları hâlâ tahtlarında oturmakta olan Mara ve Yeşil Adam'ın üzerinde oyalandı. "Eşimin derisinin canlı canlı yüzülmesiydi."

O benim intikamımdı. Benim şiddetim. Bu perileri kaderleriyle yüzleştirmek için gelen kanatlı ölümdü. Neredeyse gülecektim.

"Malaki," dedi. "Burada olanların listesini yap ve onlara Kâbusların Efendisi'nin saygılarını ilettiğinden emin ol."

"Zevkle," diye cevapladı Malaki, onu bağlayan son ölü sarmaşığı da üzerinden çekerek.

"Ve sen..." Des işkenceciye döndü, ona doğru giderken adımları odada uğursuz bir şekilde yankılandı. "Seni gerize-

kalı aptal. Aklından ne geçiyordu? Kuralları biliyor olmalısın: Bir periyi kasıtlı olarak yaralamanın cezası eşi tarafından verilir."

Des adamın kolunu yakalayarak geriye doğru büktü. Üzerine eğildi. "Ve ben de intikamını alacağım."

Gündönümü festivalinde olmamız ya da bir tarafsızlık anlaşması olması önemli değildi. Pazarlıkçı intikam peşindeydi.

Şu kısacık zamanda üçüncü kez kemiğin mide bulandıran kırılma sesini işittim, Des adamın kolunu kırmıştı. Onunla da sınırlı kalmadı. Adamın iki kolunu kırdı ve ardından bacaklarını da. Darbelerin arasında işkencecinin kulağına bir şeyler fısıldıyordu, bunlar korkunç şeyler olacak ki peri acıya verdiği tepkiden daha yüksek bir sesle bağırıyordu.

İşte tam o sırada kapılar açıldı ve sivri kulaklı bir adam iki Flora muhafızı tarafından odaya getirildi. Daha evvel sürüklenerek getirilen insan kadının aksine bu peri prangalı değildi.

Önlerindeki manzarayı görünce üçünün de adımları sendeledi; kanlı, kırık kanatlarımla ben, sakatlanmış işkenceci ve perinin başında dikilmiş acımasız Des. Ve bir de, olan biteni çıt çıkarmadan ve kıpırdamadan izleyen bir oda dolusu peri.

Des, "Kim bu?" diye sordu, içeriye getirilen peri adama bakarak.

Cevap verdiğimde sesim tamamen insani bir tondaydı, "Kadını istismar eden adam." En azından o olduğundan emindim. Adamın yolda olduğunu söylemişlerdi.

Desmond birkaç saniyeliğine bana baktı, onun için göz

teması kurmanın ne kadar zor olduğunu görebiliyordum. Beni bu şekilde, kanatları ezilmiş halde gördüğü her saniye öfkesi ve nefreti katlanıyordu. Bakışları yanımdaki zincirlenmiş kadına döndü. Yargılamanın kendisini kaçırmış olsa da neler döndüğünü anlamış olmalıydı.

Nihayet gözlerini içeriye getirilen periye çevirdi.

Kadınlara karşı işlenen suçlardan benim kadar nefret eden birkaç kişi vardı ve Des de onlardan biriydi.

Pazarlıkçı ileri doğru yürüdü ve adamı ensesinden yakaladı. Des'in çevresindeki muhafızlar itirazlarda bulunarak bakışlarını Mara'ya çevirdiler. Araya gireceğini düşünüyorlarsa yanılıyorlardı. Flora Kraliçesi olayları akışına bırakmaktan memnun görünüyordu.

Des periyi yakınına çekerek son kurbanının kulağına da bir şeyler fısıldadı. Söyledikleri her neyse artık adamın kendine gelmesine neden oldu. On adım ötede ve acıyla dikkatim dağılmış olsa bile, eşimin söyledikleri karşısında perinin gözlerinin büyüdüğünü ve benzinin attığını fark ettim.

Ve sonra Des onu muhafızların yanından platformun önüne sürüklemeye başladı. Pazarlıkçı periyi Mara'nın tahtının önüne fırlattı.

"Kraliçeye kararını söyle," diye emretti.

Peri bir şeyler mırıldanarak başını eğdi.

"Yüksek sesle."

"Kölenin kalan kırbaç cezasını ben çekeceğim," dedi.

Mara öne doğru eğilerek çenesini eline yasladı. "Tam olarak neyin cezası olarak?"

Bu adamın kadına yaptıklarıyla ilgili Mara'nın aklı mı karışmıştı yoksa adamla oyun mu oynuyordu emin olamadım.

"Onun yat..." Peri boğulur gibi olunca sözleri kesildi. Bu hissi, ardında ne -ya da *kim*- olduğunu bilecek kadar deneyimlemiştim.

Kollarını kavuşturmuş ve çenesi kasılmış bir halde adamın tepesinde dikilen Des'e göz attım. Tehlikeli güzellik. İşte Des buydu.

Peri yeniden denedi. "Onunla sek..." Söylemesi için baskı gördüğü o kelimeden kaçınarak titremeye başladı.

Beş dakika sonra mücadeleyi bıraktı. "Ona... Tecavüz ettiğim için."

Daha önce sessizliğe bürünmüş odada şu an ayıplayan fısıltılar dolaşıyordu.

Mara elini kaldırdı. "Sessizlik!" dedi odayı susturarak.

Karanlık, salonu kaplayarak mumları söndürdü ve duvarları kaplayan bitkileri soldurdu.

Des dikkatini Mara'ya çevirdi. "Seni ölümden koruyan tek şey -*tek* şey- yeminin," dedi alçak sesle.

Bu son sözlerin ardından Des bana döndü, kanatları sırtında tehditkâr bir şekilde dalgalandı. Ağır botları ve heybetli fiziğiyle cehennem çukurundan sürünerek çıkan karanlık bir prense benziyordu.

Büyük bir itinayla beni kaldırdı ve kollarının arasına alarak odadan çıktı.

BÖLÜM 39

TAHT ODASINDAN ÇIKARKEN Des sessizdi, adımları koridorlarda yankılandı. İkimizi gölgelerinin altına almıştı. Attığı her adımda yanındaki mumlar sönüyor, Mara'nın pek kıymetli bitkileri soluyordu.

"Ne oldu," diye sormamıştı.

Öfkeden titrediğini, parçalayıp yok etme dürtüsüyle mücadele ettiğini hissedebiliyordum. Bedeni bu ihtiyaçla adeta boğuşuyordu.

"İnsan kadını cezalandıracaklardı. Ona tecavüz edilmiş." Sırtımdaki acı yüzünden birkaç saniye duraksadıktan sonra devam ettim. "Cezalandırılmasına izin veremezdim."

Acı çeken, fırtınalı gözlerini bana çevirdi, büyük bir parçasının bana kızgın kalmaya çalıştığını görebiliyordum. Sanki öfkesini dizginleyemeyecekse o zaman başka sinir bozucu duyguların yerini almasına izin vermesi gerekiyormuş gibiydi.

"Yani öyle olmaması için cezasını üstlendin." Sözlerinde hiçbir duygu belirtisi olmadığı için ne düşündüğüne dair hiçbir fikrim yoktu.

Başımla onayladığımda ruh hali daha kasvetli bir hal aldı.

Des beni kaleden dışarıya taşıdı, sera bahçelerini geçerek misafir süitimize yöneldi. Peşinden sürüklediği karanlık artık saray arazisini gölgeliyor, gökyüzünü karartıyor ve dokunduğu bitkileri solduruyordu.

Periler yaptıkları işleri bırakıp hiddetli Gece Kralı'nın, vücudundan taş yollara kan damlayan eşini taşımasını izlediler.

Görüşüm acı ya da kan kaybı nedeniyle hafif bulanıklaştı ve lanet olsun ki kanatlarım acıyordu.

Odalarımızın bulunduğu dev sedir ağacına yaklaşır yaklaşmaz devriye görevindeki birkaç Gece askerinin dikkatini çektik. Bizi görünce koşarak geldiler.

"Bir şifacı bulun," diye emir verdi Pazarlıkçı.

Geldikleri hızla gittiler.

Des hışımla ağacın çevresinden dolanan merdivenleri çıktı. Odamıza ulaştığında bir tekmeyle ahşap çerçeveyi yerinden sökerek misafir süitimizin kapısını açtı. İçeri girip yatağa yöneldi ve beni yüzüstü yatağa yatırdı, hareketleri nazikti.

"Seni iyileştireceğiz, aşkım," diye söz verdi saçlarımın bir kısmını yüzümden çekerek.

Duygularımı bastırmaya çalışarak başımla onayladım. Kendimi sarsılmış ve savunmasız hissediyordum, birilerinin benimle ilgilenmesine hiç alışık değildim. Birileri için de-

gerli olmanın nasıl olduğunu hoş ve acımasız Pazarlıkçı'nın nasıl hassas biri olabileceğini unutmuştum.

Doğruldu ve bir an sonra ağzının içinde küfrettiğini duydum, sanırım kanatlarımdaki hasarı görmüştü. Ve sonra elleri tenimi okşamak için aşağı indi. Sihrinin içime işlediğini, yaralarımın keskin sızılarını dindirdiğini hissettim.

Rahatlayarak iç çektim, zonklayan yaralarımın sızısı dinince midemin bulantısı da durdu.

"Bu acıyı uyuşturacak, Melek," dedi. "Ama iyileştirme yeteneğim yok." Yanıma eğilerek elimi tuttu. "Yaptığın şeyi..." Yüzümü inceledi, "Kimse unutmayacak. Ne koruduğun kadın, ne odayı dolduran periler ne Flora Kraliçesi ve kral ne de ben. Başında taç olan kişi Mara olabilir ama bugün, o odada herkes asıl kraliçenin kim olduğunu gördü."

Boğazım düğümlendi. Beni ağlatacaktı.

"Öylece duramazdım..."

Beni bir öpücükle susturdu.

"Biliyorum."

Tam o anda biri harap olmuş kapıyı çaldı. Bir saniye sonra ayak sesleri duydum ve askerler, yanlarında şifacı bir periyle süitimize girdi. Des yanımdan uzaklaşarak onlarla konuşmaya gitti. Bir dakikalığına yalnızca mırıldanmalar duydum, sonra Pazarlıkçı ve şifacı yanıma geldiler.

Şifacı beni görünce, "Ama o bir insan," diye itiraz etti.

Odadaki gölgeler derinleşti. "Evet, insan," dedi Des meydan okur gibi.

"Eminim biliyorsunuzdur, büyümüz insanlar üzerinde..."

Des, "Onu iyileştir yoksa hayatına mal olur," diye emretti kadına.

Birkaç saniyeliğine oda sessizliğe büründü. Titrek bir oflama sesi duydum. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım Majestelcri."

Bir dakika sonra Des yanıma geldi.

"Masum perilerle dalaşmayı bırak," dedim.

"Burada kimse masum değil," dedi kasvetli bir şekilde.

Hafifçe titredim, üşümüştüm. Fazla kan kaybından mı yoksa şoktan mıydı bilmiyorum. Des kollarımı ovuşturdu, büyüsü yine işe koyulmuş beni ısıtmaya çalışıyordu.

"Bir sır öğrenmek ister misin?" diye fısıldadı, parmaklarını benimkilere dolayarak.

"Her zaman," diye fısıldadım cevaben. Bir oda dolusu perinin yanında olduğumuza değinmedim bile. Eşimi tanıyordum, bana söylemek üzere olduğu şey ya büyük bir sır değildi ya da sohbetimizi diğerlerinin duymasını engellemişti.

"Annem kâtip ve cariye olmadan önce bir casustu," diye itiraf etti, konuşurken saçlarımı yüzümden çekti.

Yalnızca dikkatimi dağıtmaya çalıştığının farkındaydım ve bu işe yarıyordu. Bunu kabullenirken şifacı peri ellerini kanatlarımda hafifçe gezdirmeye başladı. Sanırım kemikleri düzeltiyordu ama Des'in büyüsü o kadar güçlüydü ki acı vermesi gereken işlem sadece hafif bir rahatsızlık hissi veriyordu. Ve Des tüm dikkatimi üzerine çekmişken bu rahatsızlık hissini görmezden gelebiliyordum.

"Bir casusken nasıl cariye oldu?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Krala karşı düzenlenen bir komployu önledi." Birbirine geçmiş parmaklarımıza baktı.

Tutuşundaki titremeden acımasız öfkesini hâlâ hissedebiliyor, gölgelerle kararan odada hiddetini görebiliyordum ama bu konuda hiçbir şey söylemedim. Gece Kralı dünyanın geri kalanının ödünü koparıyor olabilirdi ama benim değil.

"Bazen o gün işini yaptığı için sonradan ne kadar pişmanlık duydu acaba diye merak ediyorum," dedi.

"Babam onu taht odasına çağırtarak hayatını kurtardığı için şahsen teşekkür etmiş. Aralarında nasıl bir konuşma geçtiği muamma ama ondan fazlasıyla etkilenmiş olacak ki görüşmelerinin ardından onu görevinden alarak kraliyet haremine yerleştirmiş."

Bu sözleri kaşlarımın kalkmasına neden oldu. "Ve annen buna olur mu demiş?"

Des boğuk bir kahkaha attı. "Hayır. Hem de hiç. O senin *gönülsüz* diyebileceğin bir cariyeydi. Ama o zamanlar krallığımda işler farklıydı ve babam... Benden çok farklı bir hükümdardı."

Eşimin annesiyle ilgili ne kadar çok şey öğrenirsem onu tanımayı da o kadar çok istiyordum. Ve babası hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem de o adamdan o kadar çok nefret ediyordum.

"Annem öldükten sonra bir daha asla onun gibi bir kadınla tanışabileceğimi düşünmemiştim," dedi Des. "Çok şey yaşamış, doğruyu yanlışı bilen. Güçlü ve cesur biri."

Elimi sıktı. "Ama sonra seninle tanıştım."

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım, boğazım düğümlenmişti.

Des canlandı, elimi daha sıkı kavradı. "Seni orada öylece

yatmış, kanatları kırık halde görünce..." başını iki yana salladı. "Aklıma Kamon'ın taht odasında yaşananlar ve o gece geldi. Annemin öldüğü o gece..."

Hiç... Bilmiyordum.

Kadınları kurban seçenleri cezalandırmak konusunda bu kadar katı olmasına şaşmamalıydı, onu bu hale yaşadıkları getirmişti.

Bu konuşmadan sonra hikâye saati sona erdi ve yarım saat kadar sonra da Des yanımdan ayrıldı, ağır adımlarla odanın diğer ucunda bir aşağı bir yukarı volta atıyordu.

Adımları aniden durdu. "Ee?" dedi sonunda.

Üzerime eğilmiş olan şifacı doğruldu ve bir başka kanlı bezi leğenin içine fırlattı.

"Yapabileceklerim bu kadar," dedi. Kanatlarımdaki kemikleri yeniden birleştirmeyi ve derimdeki kesikleri kısmen kapatmayı başarmıştı ancak yaranın iyileşmesi zaman alacaktı.

Odanın içindeki gölgeler kıpırdanarak yoğunlaştı. Bugün tam olarak Des'in ruh halini yansıtıyordu.

Des'in periye beni iyileştirmesi konusunda savurduğu tehdit ne kadar gerçekti bilmiyorum ama kadın elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Peri ve insan büyüsünün uyumlu olmaması onun suçu değildi.

"Temper," diye mırıldandım.

Des yanıma geldi. "Ne oldu, Melek?"

"Temper'ı çağır. O yardım edebilir."

Temper gibi kötülüğe meyilli bir büyücünün şifa vermekte iyi olabileceğine inanamıyordu insan ama öyleydi. Kaderin ironik bir sürtük olduğunun kanıtıydı.

Ama görünen o ki Temper'ı çağırmamıza gerek kalmamıştı; Des daha yanımdan ayrılmadan odamızın harap olmuş kapısı menteşelerinden söküldü.

"*Callie*." Temper'ın sesinden güç taşıyordu.

Bir elimi hafifçe kaldırıp güçsüz bir şekilde salladım.

Çıldırmış gözlerle fırtına gibi odaya girdi. "Kimi öldürüyorum?"

Des kollarını kavuşturdu. "Bunun için sıraya girmen gerek."

Temper yanıma geldi, bakışları sırtıma odaklandı.

Kesik bir nefes aldı. "Kızım, ne *oldu* böyle?" Sesi öfkeden paniğe dönmüştü. Temper size karşı yumuşadığında bu hayra alamet değildi. Böyle bir tepki verdiğine göre düşündüğümden daha kötü görünüyor olmalıydım.

Des arkasında belirdi. "Onu iyileştirmene ihtiyacım var." Şimdi Des'in de sesinde panik izleri vardı.

Temper, "Hadi canım," dedi ellerini kanatlarımın üzerine yerleştirerek. Gözlerini kapattı ve ağzının içinde alçak sesle mırıldanmaya başladı.

Temper'ın büyüsünün anında işe yaramaya başladığını hissettim. Des'in büyüsü boğucu bir karanlık ve kıvrımlı gölgelerden oluşuyorsa Temper'ınki ocaktan yayılan sıcaklık gibiydi.

Tekrar açtığında gözleri parlıyordu. Mırıldanmaya devam etti, alçak perdeden çıkan sesi ürkütücü geliyordu.

"Pazarlıkçı," dedi. "Bana ne olduğunu anlat."

Des'le bakıştık. Temper en son benim yüzümden öfkeye kapıldığında bir geçiti havaya uçurmuştu.

"Ne kadarını biliyorsun?" diye sordu Des.

"Yalnızca Malaki'nin bana söylediği kadarını..."

Bunu Temper'a Malaki mi haber vermişti? Adam resmen ona abayı yakmıştı.

"Yani Callie'nin yaralandığını ve buradan ayrılmak üzere olduğumuzu."

"Nasıl nasıl," dedim doğrulmaya çalışarak. "Buradan ayrılmak mı üzereyiz?"

Temper sert bir şekilde beni geri itti. "Başka ne kaçırdım?" diye sordu.

Des açıklamaya girişmeden önce araya girdim. "Tecavüze uğramış bir kadını kırbaçlamak istediler," diye başladım.

Des'in taht odasından çıkışından başlayarak beni dışarı çıkarışına kadar hikâyenin geri kalanını Temper'a anlatmaya devam ettim.

Bitirdiğimde Temper kırık kanatlarımı tamamen onarmıştı. Kemiğin kaynadığı ve derinin yenilendiği yerler kaşınıyordu. Kaşıntı bir yana kanatlarım yepyeni olmuş gibiydi.

"Nerede o *sürtük*?" dedi Mara'yı kastederek. "Onu öldüreceğim."

Sözleri Des'in pis pis gülümsemesine neden oldu. Aman Tanrım, bu ikisinin düşman olmasından daha beter bir şey varsa o da arkadaş olmalarıydı.

Artık kapısız olan pervazda bir tıklama sesi Temper'ın söylenişini böldü.

Dışarıda bir insan hizmetçi bekliyordu, adamın başı önüne eğikti. Ellerinde de bir buket çiçek vardı.

"Evet," dedi Des kapıya yönelerek.

"Gece Kralı'nın eşine bir hediye getirdim," dedi konuşurken çiçekleri kaldırarak.

Yataktan kalktım. "Adım Callie," dedim kapıya giderek. Çiçeğini kabul ettim. "Çiçekler için teşekkürler."

Başını tereddütle kaldırdı, soluk yeşil gözlerine baktım. "Asıl size teşekkürler, yaptıklarınız için," dedi nazikçe. "Hiçbirimiz bunu unutmayacağız."

Biz derken kimi kastettiğini açıklamasına gerek yoktu.

Yeniden başını eğdi ve kapıdan ayrılarak merdivenlere yöneldi.

"Bekle!" diye seslendim dış koridora çıkarak.

Adam bana döndü.

"Bu şekilde yaşamak zorunda değilsin," dedim. "Hiçbiriniz değilsiniz. Yeryüzü'nde yaşayabileceğiniz yerler var."

Gülümsedi. "Sizi ve garip yöntemlerinizi takdir ediyoruz. Belki bir gün buradan ayrılırız. O zamana kadar hoşça kalın..." Başıyla selam verdikten sonra yürümeye devam etti.

Omuzlarımın çöktüğünü hissettim. Roma bir günde var olmamıştı ama yine de bu insanların, yalnızca birkaç kıymetli haklarının olduğu bu yerde yaşamaya devam edeceklerini bilmek gücüme gidiyordu.

"O zaman," dedi Temper ben yeniden odaya girince, "Bir şeyleri havaya uçurup sonra gitmeyi teklif ediyorum."

Des buna tamamen karşı çıkıyormuş gibi görünmüyordu.

Tüm çaresizliğimin ve acılarımın içimi doldurduğunu ve beni öldüresiye boğmaya başladığını hissettim. Aniden daha fazla dayanamadığımı hissettim.

Damarlarımda şimşek çakıyordu. Tüm acılarımı, saçma güvensizliklerimi, öfkemi ve zahmetlerimi katman katman aştığınızda muhtemelen yok edilemez bir çekirdeğe toslar-

dınız. Açgözlülük, şehvet ya da şiddetin kıramayacağı bir şeye. Büyülü olmayan ama yine de güçlü olan bir şeye.

"Hayır," dedim Temper'a dönerek. "Buradan *kaçmıyorum*."

Gözleriyle buluştuğumda eşimin dudaklarının köşesinin bir gülümsemeyle kıvrılmaya başladığını gördüm.

"Ötedünya'ya bir kölenin ne kadar güçlü olabileceğini gösterme zamanı geldi."

BÖLÜM 40

O AKŞAM KARŞIMDA BENİ BEKLEYEN güzel bir elbise buldum. Koyu mürdüm rengindeydi, o kadar koyuydu ki neredeyse siyaha yakındı. Yanındaki ayakkabılar deri ve kurdelelerden ibaretti; dans ayakkabılarıydı.

Derin bir nefes aldım.

Savaş zırhımı giyme ve o perileri tekrar görme vakti gelmişti. Hâlâ kanatlarıma inen kırbacın yankısını hissedebiliyordum.

Des elbisenin olduğu gardıroba doğru gidip kapılarını kapattı.

Şaşırmış bir halde ona baktım.

"Bu akşam katılmıyoruz," dedi.

"Ama..."

Yanaklarımı avuçlarına alarak beni bir öpücükle susturdu. Dudakları tam olarak neye itiraz ettiğimi unutana dek benimkilerin üzerinde hareket etti.

Ellerimi kollarının üst kısmına yerleştirerek açıkta kalan teninde gezdirdim. Dokunuşumla beraber tüylerinin ürperdiğini hissettim.

Gece Kralı üzerinde böylesine bir etkiye sahip olmak! Benim ondan etkilendiğim kadar onun da benden etkilendiğini bazen unutuyordum.

Dudakları benimkilerden ayrılarak kulağımın hemen altına indi. "Eşim buraya geldiğimizden beri yeterince tatmin edilmedi."

Sözleriyle beraber vücudum ısındı. Pazarlıkçı tam olarak ne planlıyordu?

Des'in nefesi hayalet gibi, boynumla çenemin birleştiği noktada gezindi. Tam o noktaya bir öpücük kondurdu.

"Böyle bir şeyi reddetmek için zavallı bir ruh eşi olmam gerek."

Des beni geriye doğru iterek kanatlarım duvara çarpana dek köşeye sıkıştırdı.

Eli, kolumdan yavaşça giydiğim ince peri elbisesinin göğüs dekoltesine doğru kaydı. Ön tarafından özenle geçmiş bağcıklar yuvarlak yakayı birbirine bağlıyordu.

Pazarlıkçı bir parmağını yakaya kaydırarak bağcıklardan birinin ucunu tuttu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda bağcığı çekti ve fiyonk bozuldu. Bluz gevşedi, santim santim tenimi açığa çıkardı.

Des kumaşı aşağı doğru sıyırarak göğüslerimi açıkta bıraktı. Aralarındaki çukura bir öpücük kondurdu.

"Tanrılar aşkına, mükemmelsin," dedi, sesi boğuktu.

Onun için de kolaylıkla aynı şey söylenebilirdi.

Omuz hizasındaki saçlarını tutan deri bağı çözerek ellerimi aralarından geçirdim.

Gömleğini çıkarmama yardım ederek yere fırlattı.

Ellerimi göğüs kaslarında gezdirdim.

"Sihirli bir şeyler yap," diye fısıldadım.

Sanki bu isteğimi hem komik hem de sevimli buluyormuş gibi dudakları seğirdi. "Bedelini söyle, Melek."

Gülümsemesini bastırma sırası bendeydi. Onunla her şeyin bir bedeli olurdu ama bu günlerde bu bedel hep tatsız şeyler değildi.

Bedelini söylemek yerine, elbisemin konuşmasına izin verdim ve onu bedenimden aşağıya kaydırdım.

Pazarlıkçı beni baştan aşağı süzerken nefesi kesildi. Üzerimde kalan tek şey küçük bir külottu ve eşimin ona bakışına bakılırsa uzun süre orada kalmayacaktı.

Des'in bedeninden ayrılan büyünün dokunuşunu hissettim.

Bir an sonra odanın etrafına serpiştirilmiş vazolar kendiliğinden baş aşağı oldu ve içlerindeki su ve çiçekler dökülmek yerine sanki yer çekimi yokmuş gibi havada süzülmeye başladılar. Baş döndürücü bir etkiydi.

"Senin için yeterince büyülü mü?" diye sordu Des, gözleri üzerimde.

"Eh işte."

Gülümsedi. "Seni aksi şey." Yeniden beni öptü, bunu yaparken iç çamaşırım kendiliğinden kalçalarımdan kaydı. Des'in bir başka büyü oyunu.

Elini göğsümde gezdirmek için geri çekildi. "Benim cesur ve vahşi eşim. Hiçbir peri, kadınıyla benim kadar gurur duymamıştır."

Sözleri beni duygulandırdı. Burada, Flora Krallığı'nda olmak, bana insanların eşit görülmediğini açık açık göstermişti. Ama Des her zaman, benim her anlamda onun dengi olduğumu hissettirmeye çalışıyordu.

Parmak uçları bacaklarımın arasına değene kadar elini tenimde kaydırdı. Bunun üzerine tenim parlamaya başladı. Birbirimize baktık, bu samimi davranışı durumu daha savunmasız hale getirdi çünkü gözlerimizi birbirimizden alamıyorduk.

Kalçamı dokunuşuna doğru hareket ettirdim, parmaklarını içime girip çıkmaya zorladım. Beni soymaya başladığında çoktan ıslanmıştım ama şu anda bacaklarımın arası sırılsıklamdı.

Kıyafetlerinin kalanı kendiliğinden üzerinden çıktı.

Aşk büyülerine bayıldığımı söylemiş miydim?

Aleti aramızda baskı yapıyordu, o kadar sertti ki dimdik olmuştu.

"Sana karşı koyamıyorum..." Sonra beni kaldırdı ve yavaşça yerleştirdi. Aletinin ucunun içime girmek üzere olduğunu hissedebiliyordum. Sonra içimi santim santim doldurdu.

Sırtım gerilirken yüzümü inceledi, dudaklarım aralandığında tamamen içime yerleşti.

Ellerimi ellerine alarak onları başımın iki yanında duvara yasladı. Beni havada tutan tek şey göğsü ve kalçalarıydı.

"Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemiştir," dedi. "Bundan eminim."

İçimden çıktığında, ıslak yoğun bir ses duyuldu sonra yeniden içime girdi. Bu his karşısında nefesim kesildi, ona doğru kıvrıldım, bacaklarımı beline daha sıkı sardım.

"Daha hızlı," dedim göğsüne doğru.

Ama inatçı peri hızlanmadı. Yavaş ve derinden hareket ederek beni çıldırtıyordu. Kanatlarını etrafımıza dolayarak bizi kendi yaptığı bir kozayla sarmaladı.

"Ya senden kraliçem olmanı istesem?" diye sordu içime girip çıkarken. Kanatlarının altındaki karanlıkta gözleri parlıyordu.

"Hımm," ona yaslanıp gözlerimi kapayarak bu hissin tadını çıkardım.

Yavaş hareket etmeye devam etti, bu giderek acı verici hale geliyordu.

Bedenime karşı kıvrandım, gözlerim açıldı. "*Des*," diye yakındım.

Bana baktı, gözleri ciddiydi. "Ne dersin?"

Neye?

Dudaklarını kulağıma bastırdı. "Bana istediğim cevabı ver ben de sana senin istediğin şeyi vereyim."

Bana ne sormuştu ki? Kraliçesi olmamla ilgili bir şey...

Des'le pazarlık yapmamam gerektiğini bilmeliydim, o, anlaşmaları daima kendi çıkarlarına göre yapardı. Ama duvara çivilenmiş halde, aletі içimdeyken strateji yapacak durumda değildim.

Des'in itişleri neredeyse durmuştu.

"Evet," dedim, kaldığımız yerden devam etmeye can atarak. "Kulağa harika geliyor."

Hareket etmesini sağlayacak her şeye vardım.

Kanarya yutmuş bir kedi gibi gülümsedi. "*Güzel*," dedi.

İtişleri hızlandı, *bebek melekler aşkına*, bu dünyanın en güzel şeyiydi.

Des ellerimi bırakarak beni kucakladı. Bizi duvardan uzak-

laştırarak odanın diğer ucuna yöneldi. Havada süzülmekte olan çiçekler ve su damlacıkları yanlarından geçerken tenime değdi. Odada sanki zaman durmuş gibi görünüyordu.

"Müstakbel kraliçem," dedi bakışlarını bana çevirerek.

Kollarımı boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldım.

"Daha hızlı," diye fısıldadım.

"Her zamanki gibi talepkârsın," dedi.

Bir kez daha sırtımı duvara yapıştıran Gece Kralı içimde hızlı hızlı hareket etmeye başladı, her bir darbesi öncekinden daha güçlüydü. Derinlere, daha derinlere gömüldü, kanatları bir kez daha açıldı.

"Boşalmak üzereyim," dedim.

"*Bekle.*"

Bekle mi? Bekleyebileceğimi sanmıyordum. Orgazm yükseldikçe yükseliyor ve serbest kalmak istiyordu.

Beni daha sıkı tuttu. "Şimdi."

Tek ihtiyacım olan bu teşvikti.

Orgazm beni kamçılarken parçalara ayrıldığımı hissettim. Des'in inlediğini duyduğumda bu his daha yoğun bir hal aldı. Orgazmla beraber içimde hareket eden aleti büyümüştü.

Zevk dalgaları birbiri ardına bana çarparken sanki bir ömür geçmiş gibi geldi.

Ancak birkaç dakika sonra, Des içimden çıkıp ikimiz birbirine geçmiş haldeyken yatağa yattığımızda söylediklerini idrak edebildim.

Ya kraliçem olmanı istesem?

Bana istediğim cevabı ver ben de sana istediğin şeyi vereyim.

Ben tam olarak neyi kabul etmiştim?

BÖLÜM 41

DES'İN KOLLARININ ARASINDA uzanmıştım, ellerinin kanatlarımı okşadığını hissediyordum. Eskiden seksten sonra sarılıp yatmayı seven biri değildim ama bu, Pazarlıkçı benim olmadan önceydi. Şimdi, aslında bunun çok hoşuma gittiğini fark ediyordum.

Çiçekler ve su, eski yerlerine, vazonun içine dönmüştü ama onların yerine bu kez üzerimizde kalın bir parşömen sayfası ve hepsi aynı anda resim yapan beş farklı fırça süzülüyordu. Des fırçaları, parşömeni ya da yatağın başucundaki komodinin üzerinde duran beş küçük kutu boyayı nereden bulmuştu hiç bilmiyorum.

Tıpkı benim için resim yapmaya başladığı o ilk günkü kadar mest olmuştum.

Resim çabucak ortaya çıkmaya başlamıştı ancak tam olarak ne olduğunu anlamam birkaç dakikamı aldı. Sonunda tüylere, hem de bir sürü parlak tüye baktığımı fark ettim.

"Kanatlarımı çiziyorsun," diye fısıldadım.

"Hımm," dedi cevaben ve yeniden elini kanatlarımın üzerinde gezdirdi.

Fırçalardan biri kâğıdın üzerinden uzaklaşarak yanımdaki komodine doğru süzüldü. Kıl uçları boya kaplarından birinin içine daldı ve sonra siyah boyayla kaplı halde havaya yükselerek vücudumun üzerine geldi.

Parşömene dönmeden önce omzumun üzerine biraz boya damladı.

"Des!"

Az önce yaşanan şeyin tamamen farkında olarak güldü.

"Bunu bilerek yaptın!"

"Belki," dedi kaçamak bir şekilde, sesinden sırıttığı belli oluyordu.

Elini omzuma kaydırdı ve parmak ucunu kullanarak boyayı tenime yaydı.

Kokusunu içime çektim, kokusu benimkiyle harmanlanmıştı. "Bence daha fazla kaçamak yapmalıyız," diye fısıldadım.

Yüzünü bana çevirdi, dudakları alnımda gezindi. "İşte *bu*," dedi. "Kesinlikle zekice bir fikir."

Parmaklarımı, hâlâ teriyle yapış yapış olan göğsünde gezdirirken hafifçe gülümsedim. Teninde girdaplar çizdikten sonra dokunuşum kollarını kaplayan dövmelerine kaydı. Bir gün bu deseni ezbere hatırlayacaktım.

Sessizlik içerisinde resmin tamamlanışını izledik. Bittiğinde resim ve fırçalar kendiliğinden alçalarak komodinin üzerine indiler.

"Seninle paylaşmak istediğim bir sır var," diye mırıldandı Des, dudaklarını saçıma bastırdı.

Kıpırdayamadım.

Geçmişte de sırlarını paylaşmıştı ama bunları yalnızca onu zorladığımda söylemişti. Kendiliğinden teklif etmesi... Daha evvel, iyileşirken beni oyalamak için bir kerelik bir sır olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi, artık bana karşı daha açıktı ve daha fazla *güveniyor* gibi görünüyordu.

Başımı çevirerek ona baktım.

Birkaç dakika önce kaygısız ve rahatken şimdi kasvetli görünüyordu.

"Gözlerimi kapadığımda tek görebildiğim şey yüzünün şekli ve gülümsemenden yayılan ışık. Sen benim karanlık gecemin yıldızısın, Melek."

Ağzından çıkmasını beklediğim şeyler bunlar değildi. Kalbimin bu adama karşı hissettiğim duyguları taşıyacak kadar büyük olmadığını fark ettim.

Des usulca yutkundu. "Sen ve ben birçok ortak trajediyi paylaşıyoruz. Annelerimizi çok erken kaybettik. Babalarımız korkunç yaratıklardı..."

Birkaç gün önce yine buna benzer bir şey söylemişti.

Derin bir nefes aldı. "Annem bana hamile olduğunu öğrendiğinde babam bütün vârislerini öldürerek ortadan kaldırıyordu," diye başladı Des. "Hamile olduğu gerçeğini kimse fark etmeden saraydan kaçtı.

"Krallık onun yalnızca kralı terk ettiğini düşünmüştü, bu bile yeterince ciddi bir suçtu. Kaçışı dikkat çekmişti. Öğrendiğime göre annem babamın en sevdiği cariyesiydi. Bu onun egosunu incitmiş olmalıydı.

"Onu yıllarca aradı ama annem eskiden bir ajandı, nasıl saklanması gerektiğini biliyordu.

"Kimliğimizi gizleyerek ve yeteneğimizin büyüklüğünü tüm dünyadan saklayarak beni Arestys'de büyüttü.

"Saklanma konusunda iyi bir iş çıkarmıştı ama... Bizi ben ele verdim." Bunu büyük bir pişmanlıkla söylemişti.

"Babam varlığımızı öğrendiği an bizi buldu ve annemi öldürdü."

Boğazımın dehşetle düğümlendiğini hissettim.

Des'in gözleri, sanki bu anı gözlerinin önünde yeniden yaşanıyor gibi çok uzaklara dalmıştı. Bir elini yüzünde gezdirdi. "Annemin ölümünü izlediğimde daha on beş yaşındaydım."

Aklım almıyordu...

"Des, çok üzgünüm."

Dünya tarihinde üzgün olmanın durumu daha iyi kıldığı hiç görülmüş müydü? Ama yine de *söylemeden* edememiştim.

Birkaç kez gözlerini kırpıştırarak kendini geçmişin anılarından kurtardı. "Babamı öldürdüm."

Bakışlarım hızla ona çevrildi. Birkaç saniye boyunca nefes alamadım.

Des... Babasını mı öldürmüştü?

İçimde çok fazla duygu aynı anda fokurdamaya başladı. Şaşkınlık, dehşet, korku... *Benzerlik.*

Sen ve ben birçok ortak trajediyi paylaşıyoruz.

Şimdi anlıyordum. Onun babası da benimki de kendi ellerimizde ölmüştü. Benimle karşılaştığı o ilk gün bana bakıp ne görmüştü diye merak ettim. İşlediğim suç yüzünden şok olduğunu düşünmüştüm. Ama asla böyle bir şey hayal etmemiştim.

"Bir kaza mıydı?" diye sordum.

Güldü. "Hayır," dedi, acı bir sesle. "Kesinlikle kasıtlıydı."

Tüylerim ürperdi. "Bana neden bunu anlatıyorsun?"

Eli belimin çevresinde kayarak beni oraya hapsetti. "Bazen sana baktığımda geçmiş canlanıyor. Kim olduğun, ne yaptığın..." Beni, neredeyse canımı yakacak kadar sıkı sarmıştı. "Bana eski yaralarımı hatırlatıyor ve sonra... İntikam hissinin yeniden ateşlendiğini hissediyorum."

"Kendi geçmişimi de seninkini de değiştiremem. Seni incinmekten bile alıkoyamam... Ama sana acı çektirenlere bunun bedelini ödetirim." Son kısmı o kadar sessiz ve uğursuz bir şekilde söylemişti ki ürperdim.

Bu, kötü bir şeylerin yaşanacağına dair bir önseziydi.

"Aklından ne geçiyor, Des?" diye sordum. Çünkü plan yaptığı çok açıktı.

Bana baktı, beyaz saçları ve gümüş rengi gözleri her zamankinden daha çok Ötedünya'ya ait olduğunu gösteriyordu.

"Hiçbir şey, Melek. Hiçbir şey."

BÖLÜM 42

ERTESİ SABAH TEMPER, "Haberleri duydun mu?" diye sordu. Buraya geldiğim ilk sabah bulunduğum atriumda birlikte kahvaltımızı yapıyorduk.

Bu sabah yatakta yalnız uyanmış, Temper'ın odasına giderek onu kahvaltıya çıkarmıştım.

Burada, Gündönümü'ne katılanlara dün beni son görüşleri olmadığını göstermeye kararlıydım.

"Ne haberleri?" diye sordum, çörekten bir parça koparıp ağzıma attım.

Atriumdaki düzinelerce misafir bana ve tedavi edilmiş kanatlarıma bakıp duruyor yanlarındakilerin kulaklarına alçak sesli bir şeyler fısıldıyorlardı.

Her birini –o gün benimle birlikte Mara'nın taht odasında olmayanları bile– boğazlamak istediğimi fark ettim. Bunlar insanlara yapılan muameleye nasıl olur da ses çıkarmıyordu?

Bu sırada hizmetçiler masama gelmek için nedenler bu-

lup duruyorlardı, bazıları fısıltıyla teşekkürlerini sunarken diğerleri ise çaktırmadan tabağıma fazla bir hamur işi ya da masaya başka bir sıcak içecek bırakıyordu.

"Kızım, en güzel dedikoduları kaçırıyorsun," dedi Temper sohbete kaldığı yerden devam ederek. Bu dedikoduları şüphesiz buradaki insanlardan zorla koparmıştı.

"Söylersen kaçırmamış olurum." Topuklarımı masanın üzerine yasladım, bu hareketim daha fazla fısıldaşmaya neden oldu.

Temper öne doğru eğildi. "Senin insan kadına tecavüz eden peri var ya?"

Ağzımdaki lokmanın tadı kaçtı. Kendimi yutmaya zorladım. "Ne olmuş ona?"

"Gece bir ara ortadan kaybolmuş. Ondan geriye kalan tek şey bir parmakmış, gerçi bazılarının dediğine göre o parmağı değil de penisiymiş."

Yüzümü buruşturdum. "Öf, Temper, kahvaltımı bitirmemi bekleyemez miydin?"

Şu anda düşünmek istediğim son şey bir cinsel sapkının kopmuş erkeklik organıydı.

"Hepsi bu da değil."

Kaşlarımı kaldırdım ve fincanımdan bir yudum çay aldım.

"Görünen o ki kraliçenin haremindeki adamlar da ortadan kaybolmuş, doğrudan kraliçenin yatağından alınmışlar güya ama olanları kimse görmemiş."

Neredeyse çayımda boğuluyordum.

Bir tecavüzcüyle kraliçenin haremindeki adamlar aynı gece mi ortadan kaybolmuştu yani?

Böyle bir şeyi yapacak amaca ve güce sahip yalnızca tek bir kişi vardı ve o, bu sabah uyandığımda yatağımda değildi.

Temper tabağımdan bir parça pastırma aşırdı. "Herkes Des yaptı diyor."

Tıpkı askerlerin kaybolmasında onu suçladıkları gibi. Ama şimdi... Şimdi onu nasıl ve ne şekilde savunacağımdan emin değildim.

"Sahi o nerede?" diye sordu Temper.

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum."

Yüzünde memnun bir sırıtmayla arkasına yaslandı. "O küstah piç yaptı, değil mi?" dedi. "Sanırım ondan hoşlanmaya başladım."

Des'in büyüsünün bir kement gibi etrafımı sardığını, beni ve sandalyemi geriye doğru çektiğini hissettim.

Küstah piç demişken...

"Siktir," diye küfrettim ağzımın içinde ve üst üste attığım ayaklarım kayarken masanın yanlarına tutundum. Oturduğum sandalye sarsıntılı bir şekilde kayarak masadan uzaklaşmaya başladı.

Temper durakladı. "Ne oluyor?"

Nabzım hızlandı. "Des döndü."

BÖLÜM 43

DES DÖNMEKLE KALMAMIŞ AYNI zamanda yeniden antrenman yapmamı istemişti, bu yüzden o sihirli tasma beni kraliçenin bahçelerinden birine adeta sürükleyerek götürüyordu.

Des'i bir ağaca yaslanmış halde buldum. Önünde bir baston gibi tuttuğu kılıcının kabzasını kavramıştı, *Kiss* tişörtünden deri pantolonuna ve çelik topuklu botlarına kadar bugünkü kıyafeti yüzde yüz insani görünüyordu.

"Günaydın, Melek," dedi gün ışığına adım atarak, gereğinden fazla keyifli görünüyordu. Kılıcı bana fırlattı.

Temkinli bir şekilde, "Günaydın," dedikten sonra kılıcı zorlanmadan yakaladım. İnce peri elbisesi ve ince deriyle kayışlardan oluşan bir sandalet giymiştim. Sırf kıyafetime bakınca bile bu antrenmanın diğerlerinden daha zor olacağını söyleyebilirdim.

Des'in bahçenin sınırına gidip kendine başka bir kılıç almasını seyrettim.

"Ne?" dedi sırtı bana dönük şekilde.

Bana bakmadığında bile ifademi nasıl anladığını merak etmeyi uzun zaman önce bırakmıştım.

Lafı dolandırmanın lüzumu yoktu. "Söylentiler doğru mu?" diye sordum.

"Ne söylentisi?" Yanıma gelirken kılıcı elinde sallayarak bileğini esnetti.

Birkaç adım kala kılıcını yere bırakıp hızlı bir öpücük için beni kendine çekti.

Neden olduğu adrenalinle gözlerimi kapadım. Dudaklarının sır ve yalanın tadını alıyordum. Benim hilekâr kralım.

Geri çekilirken göz kapaklarım usulca açıldı. "Kraliçenin haremindeki adamların ortadan kaybolmasından senin sorumlu olduğuna dair söylentiler?"

Bana uzun uzun baktı, o gümüş rengi gözleri her zamanki gibi esrarengizdi.

"Bu sorunun cevabı sana pahalıya mal olur," dedi sakince.

Birden nefesim ciğerlerimi terk etti.

O yapmıştı. Lanet olsun, o yapmıştı.

"Kılıcını kuşan, aşkım," dedi, geri çekilerek. "Savunma pozisyonuna geç."

Yapmış olduğu şey yüzünden kalbim deli gibi atsa da dediğini yaptım.

"Neden?" diye sordum o pozisyon alırken. İkimiz de verdiği talimattan bahsetmediğimi biliyorduk.

"Bence nedenini zaten biliyorsun," dedi, söylentilerin doğru olduğunu onaylıyordu.

Sonra üzerime saldırdı, kılıcı havadaydı.

Dönerek kaçtım, eteğim arkamdan süründü.

"Yapabildiğin tek şey bu mu, Callie? Benden kaçmak?" dedi. Ben iki yanı güllerle bezeli tarihların arasında hareket ederken. Tetikte bekliyordu. Biliyordum ki isterse tam önümde durabilirdi ama şimdilik beni kovalamak hoşuna gidiyordu.

Anıden dönerek onunla yüz yüze geldim ve kılıcımı kaldırarak onunla çarpıştım.

"Öldüler mi?" diye sordum.

Ağzının köşesi kıvrıldı. "Ölümü tanımla."

Yüce İsa.

Kılıcımı aşağıya indirip ondan uzaklaşırken kılıçlarımız parladı. Kolunun altından kayarak arkadan saldırıya geçtim. Gece Kralı tam zamanında dönerek darbemi savurdu.

"Neden?" diye sordum.

"*Hiç kimse* eşimi kırbaçlayamaz." Bunu söylerkenki hiddeti nefesimi kesti. Öyle ki neredeyse bir sonraki darbesi yerini buluyordu. Ama bunun yerine kılıcın ince elbisemin kumaşını kestiğini işittim.

"Kendini savun, Callie," diye hırladı.

Geriye doğru kaçtım. "Ama... Nasıl?" diye sordum, önceki cevabına ithafen. "Kraliçeyle barış antlaşması yaptın."

Doğal bir afet gibi üzerime geldi.

"Ve barışı sürdüreceğim. Yatağını doldurabileceği bir sürü başka yakışıklı adam var."

Ama hiç kimse bir zamanlar ilişki yaşadığı adamın yerini dolduramazdı. Des kraliçenin eşine zarar vermemişti ama eğlendiği erkekleri elinden almıştı.

"Barışı nasıl koruyacaksın? Senin yaptığını öğrenmeyecek mi?"

"Benim *yapmamış* olma ihtimalimi hiç düşündün mü, Melek?" dedi kılıcını bir örs gibi indirerek.

Yana doğru darbesinden kaçtım ve kılıcımı ona savurdum. "Askerleri sen mi ortadan kaldırıyorsun?"

Saldırımı savuşturdu. "Yapıyorsam ne olur?" diye sordu. "Beni daha mı az seversin? Daha mı çok nefret edersin?"

Ona aynı soruyu soran Mara'ya verdiği cevaba fazlasıyla benziyordu.

Ondan uzaklaşarak geri çekildim. "Lanet olsun, Des," diye fısıltıyla azarladım onu. "Ben sözlerinle kandırabileceğin bir peri kraliçesi değilim. Bana karşı dürüst ol."

Dünya sessizliğe bürünmüş, cıvıldayan kuşlar ve yaprakları hışırdayan ağaçlar susmuştu.

Üzerime geldi, kılıcını tehditkâr bir şekilde çapraz sallıyordu.

Bana ulaştığı anda tek yapabildiğim engelleyerek saldırısından kaçmak oldu.

Kılıçlarımız yeniden birbirine kitlendi.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu.

Kulağıma gelen tek şey elbisemin rüzgârdaki hışırtısı ve hafif nefes alışverişlerimizdi.

Des'e, beni babamdan kurtaran adama, beni yıllarca uzaktan seven adama güveniyor muydum? Beni benden kurtaran ve bedenimi defalarca ateşe veren adama.

"Evet," dedim.

Gözleri yumuşadı. "Sorunun cevabı hayır," dedi, kurt bakışları beni delip geçiyordu. "Ruhumun eşi, o askerlerin ortadan kaybolmasıyla hiçbir bağlantım yok."

Sözlerindeki hakikati, göğsümün ortasına inen bir darbe gibi hissettim. Des'in tüm itiraflarının kendince ağırlıkları olurdu sanki onlara kendinden bir parça katıyordu, ancak bu, özellikle çok ağırdı.

"Bana inanıyor musun?" diye sordu, kılıçlarımız hâlâ birbirine kenetlenmiş haldeydi.

Başımı evet anlamında sallayarak yanağımın içini dişledim. "İnanıyorum."

Vücudu gevşediği anda boşluğunu hissettim. Kılıcımı indirerek Des'in yanından geçtim ve sonra dönerek kılıcımı ona doğru savurdum.

Ucu ön kolunu sıyırdığında açılan kesikten kan fışkırdı.

Onu gerçekten yaraladığımı anladığımda kılıcımı indirip dehşet içinde kesiğe baktım.

Bunu yapmama bile bile mi izin vermişti?

Hayır. Bu planlı değildi.

Des dövüşmeyi bırakmış, şok içerisinde kesiğe bakıyordu.

"Bana vurdun. Darbeyi indirdin." Kılıcını kenara fırlattı, dövüş tamamen unutulmuştu. Bir anda gülmeye başladı. "Yaptın. Sonunda yaptın."

Kafayı yemişti!

Des beni kollarına alıp bizi kendi etrafında döndürdü. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu başını kaldırıp bana bakarak.

Bilmiyordum.

"Sonunda hazırsın."

BÖLÜM 44

O AKŞAM GÜNDÖNÜMÜ BALOSU planlandığı şekilde gitmedi.

Des'le birlikte balo salonuna inerken, koyu, parlak elbisemin altında, bir çift uyluk kılıfına takılı iki hançerin rahatlatıcı ağırlığını hissediyordum. Gündönümü barışçıl bir festival miydi? Evet, teoride öyleydi. Hançerlerimi kullanmayı planlıyor muydum? Kışkırtılmadığım sürece hayır. Ama dün yaşananlardan sonra ve Des'in cesaretlendirmesiyle bu partiye silah kuşanarak gelmeye karar vermiştim.

Yalan söyleyecek değilim bu akşam bir serseri gibi hissediyordum ki bu duygu hoşuma gitmişti.

Des'le birlikte yer altındaki balo salonuna henüz girmiştik ki Mara dibimizde bitti, tek bir bakışla bile Flora Kraliçesi'nin intikam peşinde olduğu anlaşılıyordu.

Pazarlıkçı'nın yakasına yapıştı. "Neredeler?" diye hırladı Mara. Delirmiş gibi Des'i sarsarken gücünün çiçeksi kokusu havayı doldurdu. "Desmond Flynn, *onlar* nerede?"

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu Des, sesi alçaktı.

"Neden bahsettiğimi sen gayet iyi biliyorsun. Ölümsüz Tanrılar'a yemin ederim ki haremimdeki adamların nerede olduğunu söylemezsen barış yeminimizi bozmak için gücümün yettiği her şeyi yaparım."

Pazarlıkçı kadının ellerini üzerinden çekti. "Kendine gel Mara, konukların seyrediyor."

Gerçekten de seyrediyorlardı, hükümdarların arasındaki bu yeni gösteri dikkatlerini çekmişti.

Çoğunun kanatlarının açık olduğunu fark ettim. Görünen o ki, tabu olan ilişkimize rağmen –hatta belki de bu nedenle– Gece Kralı ve onun insan eşi Ötedünya modasına yön veriyordu.

Des'e döndüm, büyülenmiş gibi onu izliyordum. Kraliçenin sevgililerinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığına dair sergilediği performansa neredeyse inanıyordum. Ama tabii ki, bana o kadar da masum olmadığını itiraf etmişti.

"Krallığıma geldiğinden beri sorun çıkarmaktan başka bir şey yapmadın," diye hırladı Mara. "Janus'a saldırmaktan, *insan* eşinin halkımın önünde otoritemi sorgulamasına kadar."

Bu sözlerin üzerine salon kararmaya başladı, çünkü şüphesiz Des, kraliçenin otoritesini sorguladığımda yaşananları canlı bir şekilde hatırlamıştı.

"Fauna perilerinin," diye devam etti. "Seni ölü istemelerine ve askerlerin kaybolmasının ardında senin olduğunu birden fazla kişinin düşündüğüne değinmiyorum bile. Ve şimdi de adamlarım kayboldu..."

Yeşil Adam bize katıldı ve sevgi dolu bir ifadeyle Flora

Kraliçesi'nin saçlarını omzunun üzerinden çekti. Mara dokunuşuyla titredi ve gayet belli ederek adamın elini itti. Bakışları Yeşil Adam'a döndüğünde ona ruhsuz bir ifadeyle gülümsedi.

Pekâlâ, ikisinin arasındaki bu iletişim normal *değildi*. Eşler birbirlerinin dokunuşundan iğrenmezler, hele birbirlerine katlanamaz hale hiç gelmezlerdi.

Yeşil Adam önce Mara'ya sonra bize gülümsedi, kraliçesinin tavrının farkında bile değildi. "Neden bunu daha sessiz bir yerde konuşmuyoruz?" dedi.

"İyi," diye tısladı Mara, olduğu yerde dönerek.

"Sizinle birlikte hiçbir yere gelmiyorum," dedim. Dün yaşananlardan sonra asla.

Mara bana hayret dolu bir bakış attı. "Pardon?"

"Duydun işte," dedim.

Etrafımızdaki kalabalık sözlerim karşısında şaşkına uğrayarak sessizliğe büründü.

"Onların kraliçesi olabilirsin," dedim, salonu işaret ederek, "Ama benim değilsin."

Nefeslerin tutulduğunu duydum.

Tanrım, bu kadına ağzının payını vermek içimi rahatlatmıştı.

"Desmond," dedi Flora Kraliçesi. "Eşine söyle..."

Des'in önüne geçtim. "*Hayır*," dedim. "Gece Kralı senin habercin değil, sözlerini gayet iyi anlayabiliyorum, yani eğer bana söyleyecek bir şeyin varsa *yüzüme* söyle."

Balo salonu beş saniye boyunca sessizliğe büründü. Sonra Mara'nın gücü toplanmaya başlayarak sarayın tüm duvarını sardı. Salondaki çiçekler can bularak kıvrılıp açmaya başladı.

"Seni işe yaramaz aptal..."

Desmond yanıma geçti. "Dikkatli ol, kraliçe. Eşime yöneltilen her suçlama, bana yöneltilmiştir. Ve benim böyle saygısızlıklara tahammülüm yoktur."

Bu, Mara'nın adamlarının kaybolmasının arkasında olduğunu kabul etmek gibiydi. Flora Kraliçesi Des'in sözlerinin satır aralarını okudu. Pazarlıkçı'ya bakarken gözleri parladı.

"Seni oros..."

Yeşil Adam elini Des ve Mara'nın omuzlarına koydu. "*Sessiz bir yerde* konuşalım," diye diretti.

Oda kararmaya devam etti. Des'in büyüsünün etrafımı sararak beni karanlığın içine çektiğini hissettim. Çevremizdeki konuşmalar tamamen sessizliğe gömülmüştü.

Des, "Devam et," diyerek onu teşvik etti, dudaklarının köşesi gülümsemesiyle kıvrıldı. "Sözünü bitir."

Tenim ürperdi.

"Hadi devam et," dedi daha sakin bir şekilde.

Bitkiler hareketlenmiş, Mara'nın keskin yeşil gözleri çakmaktaşı gibi parlamaya başlamıştı. "Seni orospu çocuğu. Sen hiçbir zaman piç bir kraldan, eşin de bir köleden daha fazlası olmayacak. Siz ve sizin gibiler salonumu kirletiyorsunuz."

Des gülümsedi ve dünya kardı.



BÖLÜM 45

GÜNDÖNÜMÜ'NDEN BEKLENEN HERKESİN anlaşmazlıklarını bir kenara bırakarak el ele tutuşup ilahiler söylemesiydi.

Gündönümü'nde gerçekte olan ise herkesin en az bir kez ölümle burun buruna gelmesiydi.

Etrafımız karanlığa büründüğünde salondaki periler paniklemeye başladı.

Salonu aydınlatmaya çalışan yüzlerce farklı büyünün soluğunu hissediyordum ama hepsi Des'in gücü tarafından söndürülüyordu. Duvarlardan bitkilerin hışırtılarını duydum. Solarak öldüklerini anlamam birkaç saniyemi aldı.

"Bitkiler, hayvanlar, hatta ışık bile var olmadan önce karanlık vardı," dedi Des ipek gibi yumuşak bir sesle. "O karanlıktan en derin arzularınız ve en gizli korkularınız var oldu. Ben sizin bütün arzularınızı ve korkularınızı biliyorum. Belki de onları paylaşmalıyım..."

Mara'nın nefesini tuttuğunu duyduğuma yemin edebilirdim.

"Ya da belki de tam şu anda size zarar vermeliyim."

"Ateşkes..." dedi Mara.

"Evet," diye cevapladı Des. "O lanet olası ateşkes, eşime gelince bir yolunu bulup kırmayı başardığın o ateşkes. Şimdi onun sizi kurtaracağını mı sandın? Elbette ki bu yemini tıpkı senin yaptığın gibi bozabileceğimin farkındasındır."

Çevremizdeki bitkiler hâlâ solmaya devam ediyordu; onların tüyler ürpertici ölüm çığlıklarını işitebiliyordum.

Mara hiçbir şey söylemedi ancak hava çürüyen çiçeklerin kokusuyla ağırlaşmıştı.

"Ya da belki hepsini birden yapmalıyım. Sırlarını ortaya dökün o güzel tahtını yerle bir etmeliyim. Eşinin dokunuşundan ne kadar nefret ettiğinden mi başlasam yoksa?"

Mara'nın dişlerinin arasından bir tıslama çıktı ama suçlamayı reddetmedi.

"Benim dokunuşumu –ve eşiminkini– arzuladığını biliyorum."

Des'in bu son minik itirafı karanlıkta fısıltılara neden oldu. Sanırım bir insan kadının bir perinin kendi kadınlık organını okşamasını arzulaması *en* büyük skandallardandı.

"Öğrendiğim başka şeyler de var. Devam edeyim mi?"

Mara hayır demedi. Bunu ben de, Des de, o da biliyordu. Ortada hem gururu hem de koruması gereken bir imajı vardı. Misafir bir perinin isteğine öylece boyun eğemezdi. Ama aynı zamanda Des'in, Mara'nın gömülü kalmasını tercih ettiği gerçekleri de ortaya döktüğünün farkındaydım.

Görünen o ki Pazarlıkçı'ya cevap vermek için endişelenmesine gerek yoktu.

Karanlığın içinde ışık görüldü. İlk başta loştu ama geçen her saniye daha da parlak bir hal alarak insan formuna büründü, Janus'tı.

Tüm bedeni ışık yayarak salonu loş bir altın parıltıya dönüştürdü. Bize doğru gelmeye başladı, muhafızları peşindeydi, içlerinde Aetherial da vardı. Yanımıza gelmeden önce askerlerine geride durmalarını işaret etti.

"Dostlarım," dedi Des ve Mara'yı omuzlarından tutarak. "Neden birbirinizi boğazlamanız için daha sakin bir yer bulmuyoruz?"

Bir yanım Janus'ın varlığının bile Des'i daha fazla tedirgin edeceğini düşünüyordu ama eşim, içinde bulunduğu durumdan ayılmış gibi etrafına baktı. Karanlık usulca uzaklaştı, Des başıyla isteksizce onaylayarak ağzını ovuşturdu.

Balo salonu yeniden aydınlandığında periler gözlerini kırpıştırdı ve bakışları hemen bize çevrildi. Ve sonra fısıldaşmalar yeniden başladı. Des'e korkuyla bakıyorlardı.

Pazarlıkçı'nın gümüş rengi gözleri beni buldu. "Sen eğlenmeye devam et, aşkım. Ben bir dakikalığına gidip geleceğim."

Des, askerlerinin bazılarına işaret verince bana yaklaşıp yanımda durdular. Dudaklarıma bir öpücük kondurduktan sonra diğer hükümdarlarla beraber salondan ayrıldı.

Dördünün salondan çekilişini ve boğucu güçlerinin onlarla beraber gidişini seyrettim.

Onlar ayrıldıktan sonra Aetherial yanıma geldi, etrafımdaki muhafızlar gerildi. Elimle işaret vererek onları sakinleştirdim.

"Eşinin gözü bu bağ olayıyla kararmış," dedi, hükümdarların çıktığı kapıya göz atarak.

Ona bir bakış attım. Olan şey bu muydu? Des içgüdülerinin onu ele geçirdiğinden bahsetmişti ama benim tanıdığım Desmond kontrolün vücut bulmuş haliydi.

"Gece Kralı'nın abayı fena yaktığını duydum," diye devam etti. "Görünen o ki atalarının kanında olan bir şey onu aşırı saldırgan yapıyor."

Des soyunun ejderhalardan ya da iblislerden geldiğinden bahsetmişti. Sanırım her iki varlık da böyle ruhsal değişimlere neden olabilirdi.

Aetherial'ın bakışları bana döndü. "Beyaz saçlı bir adamın Gündönümü festivalinden askerleri kaçırdığına dair dedikodular duydum."

İnledim. "Sen de başlama."

"Yani sen buna inanmıyor musun?"

"Ruh eşimin askerleri kaçırdığına mı?" dedim. "Hayır, inanmıyorum."

Bu konuda ciddiydim. Des kötü biri olsa da bir canavar değildi. Ruh Hırsızı gibi değildi.

Aetherial'a bir adım yaklaştım. "Gerçek şu ki kralınızı gördüğüm anda kaçırılmaların ardındaki kişinin o olduğunu varsaymıştım."

Aetherial başını hızla bana çevirdi. "Ciddi misin? Neden?"

Kaşlarımı çattım. "Kamon'ın yanına götürüldüğümde, beni yakalayan adamı gördüm, o *sizin* kralınızdı."

"İmkânsız," dedi.

"Hepinizin geldiği akşam Des neden kralınıza saldırdı sanıyorsun?"

Aetherial yüzümü inceledi. "Şaka yapmıyorsun," diye mırıldandı. Başını iki yana salladı. "Ama bu imkânsız. Kralımın suçsuz olduğunu biliyorum. Bu kaçırılmalarla onun bir ilgisi yok."

Omuz silktim, bakışlarım hükümdarları en son gördüğümüz yere döndü.

Hepimiz birbirimize girmiştik, herkes birbirini işaret ederek karşısındakini suçlu ilan ediyordu. İşin aslı, hepimiz Ruh Hırsızı'nın –o her kimse artık– oyununa geliyorduk.

Ruh Hırsızı...

Aetherial'a döndüm. "Gündönümü esnasında Gün askerlerinin en son nerede olduklarını bilmiyorsun değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Saray arazinin farklı bölgelerinden –çoğu kraliyet bahçelerinin dışında– kaçırıldılar."

Çoğu kraliyet bahçelerinin dışında *kaçırıldılar*.

Bana verilen bilgiler bununla örtüşüyordu; bana adamların saray arazisinin dış sınırlarında ortadan kaybolduğundan bahsedilmişti.

Bahçelerin ötesinde olan tek şey, arazinin tamamını çevreleyen kraliçenin kutsal meşe korusuydu. O meşe korusuna bir iki kez gitmiştim ama bundan da öte orayı tekrar tekrar rüyamda görmüştüm.

Pazarlıkçı bana haftalar önce ne demişti?

Ötedünya'da rüyalar yalnızca rüya olmakla kalmaz. Onlar gerçekliğin farklı bir *halidir*.

Tenim sanki elektriğe verilmiş gibi karıncalandı. Bu, özel dedektif olarak bir davayı çözmeye yaklaştığım zamanlarda hissettiğim bir şeydi.

"Gitmem gerek," dedim.

Aetherial bana sorgular bir bakış attı. "Daha yeni gelmemiş miydiniz?"

Sorusunu geçiştirdim. "Hemen dönerim."

Ruh Hırsızı, Gündönümü sırasında avlanmaya devam etmişti ve ben artık onu nerede bulacağımı biliyordum.

BÖLÜM 46

Peşimden gizlice gelen askerlere kaşlarımı çatarak Flora Kraliçesi'nin kutsal meşe korusuna yürüdüm.

"Herhangi birinizin burada olması güvenli değil."

Balo salonunu terk etmeden önce, bir avuç Gece askerinin beni koruyacağı gerçeğini düşünmek için bir saniyemi ayırmış olsaydım eğer çaktırmadan yanlarından sıvışırdım. En azından, Ruh Hırsızı'nın bugünlerde kadınları yakalamaya çalışmadığını akıl eder ve askerlerin kadın olmasını talep edebilirdim. Çevremi saran askerlerden yalnızca biri kadındı.

"Kral seni korumamızı emretti," dedi içlerinden biri.

Onlardan kurtulmaya çalıştığım son birkaç seferde de aynı cevabı vermişlerdi.

Önümdeki ormana döndüm. Tenime düşen birkaç damla kan dışında bu yerle ilgili şüphe çeken ya da huzursuz eden bir şey yoktu.

Ağaçların dalları arasından sarkan peri ışıkları, ormanı ruhani bir parlaklıkla aydınlatıyordu.

"Ne zaman isterseniz dansa dönebilirsiniz," diye önerdi askerlerden biri.

Öf. O hesapçı, entrikacı perilerin yanına mı dönecektim? Yoksa Mara'nın üstü kapalı hakaretleriyle gevrek gülümsemelerine mi? Ya da Yeşil Adam ve onun kötü niyetli bakışlarına mı?

"Bana birkaç dakika daha izin ver."

Flora hükümdarlarını düşünmek bile tenimi karıncalandırmıştı. O ikisiyle ilgili tuhaf bir şeyler vardı.

"*Callypso...*"

Durakladım. "Bunu duydunuz mu?" diye sordum askerlere.

İkisi başlarıyla onayladı, yüzleri gerilmişti. İçlerinden biri kolumu yakaladı. "Baloya dönme vakti geldi, leydim."

Elbette haklıydılar ama yine de duraksadım. Tam da burada biraz ürkütücü bir şeyler yaşanmaya başlamışken güvenli bir yere götürülecektim.

Yine de, uzaktan zar zor seçebildiğim bahçelere doğru beni yönlendirmelerine izin verdim.

"*Büyücü...*"

Sırtım kaskatı kesildi. Dönüp arkama, sesin kaynağına doğru baktım. Bir an için karanlığın içinden gözüme bembeyaz bir saç ilişti.

"Des?" diye fısıldadım kendime engel olamayarak.

Adını söylediğim an muhafızlar tereddüt ederek kralları-nı görmek için arkalarındaki ormana baktılar. Ancak az önce olduğu yer şu an eskisi gibi karanlıktı.

Muhafızlardan birinden ses geldi.

Hızla etrafımda döndüm. "Ne oldu?"

Birbirlerine bakıyorlardı, her biri diğerinden daha şaşkındı. Yolunda gitmeyen şeyin ne olduğunu anlamamız birkaç saniye sürdü.

Bir saniye önce yanımda altı asker vardı.

Şimdiyse beş kişiydiler.

"Kaçın, kaçın, kaçın!"

Askerler yoldaşlarını aramak için durmadılar. Beni yakaladıkları gibi bahçeye doğru koşmaya başladılar.

Yeterince hızlı değillerdi.

Daha on adım bile atmamıştık ki ağaçların tepesinden çok sayıda sarmaşık aşağı doğru indi.

Her şey bir saniyeden kısa bir sürede olmuştu.

Sarmaşıklar erkek askerlerden birinin kollarını ve omuzlarını sararak onu yukarıya doğru çekti.

"Ah, *siktir*," diye küfrettim.

Böyle bir şeyi daha önce hiç görmemiştim.

Ağacın tepesi onu yutarken askerin ayakları havayı tekmeledi.

Kanatlarım refleksle açıldı.

Bir askeri daha kaybetmeyecektim.

Diğerleri beni durdurmadan önce havaya sıçradım. Hiddetle çırptığım kanatlarım beni askere doğru havalandırdı. Hâlâ sarmaşıklarla mücadele ediyordu, dallar bedenini ağacın gövdesine çivilemişti.

Pençelerimi kullanarak dalları kestim. Ancak ne kadar hızlı kesersem keseyim daha fazlası askerin çevresini sarıyordu.

Bu neydi şimdi?

Asker kılıcını çekerek sarmaşıklarla mücadele edebilsin diye ellerinden birini serbest bırakmaya çalıştım. Dallardan biri dışarı fırlayarak onu bileğinden yakaladı ve sıkmaya, daha çok *sıkmaya* başladı. Kemiklerinin kırılma sesini işittim. Asker bağırdı ve kılıcı elinden kayarak aşağı düştü.

Dalı parçalayarak darmadağın olmuş bileğini serbest bıraktım. Bunu yaparken sarmaşıklar beni sarmaya başlayarak gövdemin etrafına dolandı.

Siktir.

Dallar beni muhafızdan uzaklaştırdı ve bedenim yere savruldu. Ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm, birkaç saniye boyunca derin derin soluyarak orada dinlendim.

Kalan dört asker etrafımı sararak ayağa kalkmama yardım etti. Çoğunun kanatları çoktan açılmıştı. Ağacın tepesinde bana katılmak üzere olduklarına şüphe yoktu.

Yukarı baktım. Ben izlerken sarmaşıklar askeri tamamen hapsederek onu ağaca yapıştırdı.

Ve sonra –dehşet verici bir şey oldu– ıslak bir kesilme sesiyle ağacın gövdesi perinin iki yanından ayrılarak onu içine çekmeye başladı.

"*Hassiktir.*"

Kanatlarım bir kez daha açıldı ama askerler beni sımsıkı tutuyorlardı.

"Gitmemiz gerek," dedi içlerinden biri.

Ancak başımı çeviremiyordum.

Ağacın gövdesinin periyi tamamen içine alması yalnızca saniyeler sürdü. Askerin ayakucundan başlayarak yukarıya doğru kapanan gövde ardında şerit halinde kan izi bıraktı.

Ve kapanma sona erdi.

Ağaç gözlerimin önünde bir askeri yutmuştu.

Buna ben neden olmuştum. Muhafızları bu kötülüklerle dolu ormana ben sürüklemiştim ve şimdi iki adam ortadan kaybolmuştu.

Birkaç saniye boyunca ağacın tepesine bakakaldım, askerler beni uzaklaştırırken kendi kendimi azarlıyordum ama sonra idrak ettim.

Ben Gece Kralı'nın eşiydim. Ben bir kurban değildim, hayatta kalandım. Bir savaşçıydım.

Ben birilerinin kâbusuydum.

"Bırakın beni," dedim sakince.

Askerler beni duymamış gibi davrandı.

"Size *beni bırakın* dedim." Bu kez ağzımdan bir emir gibi çıkmıştı.

Bir tanesi, "Leydim..." diyerek karşı çıkmaya çalıştı.

Tenim parlamaya başladı. "Kralınızın eşine böyle davranamazsınız. Beni *dinleyecek* ve emirlerime itaat *edeceksiniz*."

İşte şimdi beni dinlemeye başlamışlardı. Elleri yanlarına düştü.

Etrafımda dönerek ağaca doğru yürüdüm, eteklerim ayaklarımın arasında hışırdadı. "Askerler," diye seslendim omzumun üzerinden, "Burayı terk edin ve kralınızı bulun. Burası güvenli değil."

Bu kez emirlerime uymadılar. Sözler ağzımdan çıktıktan saniyeler sonra dört asker etrafımı kuşattı. "Sizi bırakmıyoruz," dedi içlerinden biri.

Onlara bağırmak istiyordum. Bunun onlar için ne kadar tehlikeli olduğunun belli ki farkında değillerdi.

Endişelerimi ve öfkemi bir kenara ittim. Aynı anda tek bir şeye odaklanabiliyordum.

Birkaç adım ötede kaçırılan askerin kılıcı duruyordu. Onu kaptım ve az önce Des'in adamlarından birini yutan ağaca yöneldim.

Beni böyle kızdırmayacaktın.

Kılıcı, öyle tutulmayacağının gayet farkında olarak beyzbol sopası gibi omzumun üzerinde havaya kaldırdım.

Arkamdaki askerlerden biri, "Kesmek kanunlara aykırı..."

Kılıcı savurarak ağacın gövdesine sapladım ve hışımla geri çektim.

"Ben ağacı kesmiyorum," dedim omzumun üzerinden.

BİR DARBE DAHA.

Kılıcı tekrar ağacın gövdesine indirdim.

"Askerlerimden birini kurtarıyorum."

Bir kez daha kılıcı gövdeye savurdum, bunu yaparken odun parçalandı.

"Arada fark var."

Aslında fark falan yoktu. Tabii ki hedefim ağacı kesmek değildi ama askeri kurtarmak için bu sıktığımın ağacını yere sermeye hazırdım.

Ağaç inledi, komşularının da bana tısladıklarını duyabiliyordum, hatta bazıları dallarını eğerek bize doğru savurdu.

Sanırım meşeleri kendime düşman etmiştim.

Omzumun üzerinden arkamdaki muhafızlara baktım. "Ee, orada öylece duracak mısınız yoksa yoldaşınızı kurtarmak için bana yardım edecek misiniz?"

Bunu söylemem yetti.

Geri kalan muhafızlarla birlikte dönüşümlü olarak ağacın gövdesini kesmeye başladık, her darbeyle ağaç kabuğu biraz daha kırılıyordu. Ağaç çığlık atmaya başladı, uğursuz sesi ormanda yankılandı.

Bir parça insan derisi görene kadar kesmeye devam ettik.

Gece askeri hâlâ sarmaşıklara sarılmış halde vücudu ağacın içinde kıvrılmış durumdaydı.

Bu, her gün karşılaştığınız bir manzara değildi.

Kılıcımı bırakarak muhafızlarla beraber öksürmekte olan askeri ağacın kalbinden söküp çıkardık.

Nefes nefese, teninin *altına* işleyerek damarlarına doğru yol alan ince cılız kökleri kopardı.

Yoldaşlarına, "Teşekkürler," dedi hırıltılı bir sesle ve onlardan birinin omzunu sıktı. Bakışları askerlerde gezindikten sonra beni buldu.

Az önce kurtardığımız muhafız ayağa kalkarak üzerindeki tozu ve kabukları silkeledi. Ardından önümde diz çökerek elimi tuttu ve alnına yasladı. "Size bağlılık yemininden daha fazlasını borçluyum kraliçem. Yaşadığım sürece kılıcımın ve kalkanımın sizi koruyacağına yemin ederim. Hayatım sizindir."

BÖLÜM 47

İÇİNİ YARDIĞIMIZ MEŞE AĞACI GARİP, hırıltılı sesler çıkarıyordu ama komşuları şimdilik susmuştu. Askeri saran sarmaşıklar ağacın merkezine doğru çekilerek uzaklaşıyordu.

Bu esnada yoldaşlarıyla ilgilenen askerler, tam olarak ne olduğunu anlamam için beni yalnız bırakmışlardı.

Bir ses beni çağırmıştı, Des'e benzer birini görmüştüm ve sonra iki asker kaybolmuştu, birini kurtarmıştık ama diğeri hâlâ kayıptı. Olayların sıralaması, daha önce anlatılanlara ürkütücü şekilde benziyordu.

Etrafımızdaki diğer ağaçlara döndüm. Yeşil renginden hiç bu kadar bıkmamıştım.

Ancak ormandaki tek renk yeşil değildi. Çevremizdeki birçok daldan koyu renkli kan damlıyor, kutsal koruyu, ancak Kâbuslar Diyarı Memnos'ta görebileceğiniz dehşet verici bir görüntüye büründürüyordu.

Aklımda uğursuz bir düşünce belirdi.

Kaybolan adamlar...

Askerin kılıcını attığım yere döndüm. Kılıcı yerden alarak birkaç adım ötedeki kanlı ağaca yöneldim. Bir kez daha kılıcımı havaya kaldırdım.

"Leydim," diye seslendi kadın asker. "Askeri kurtarmak için bir ağacı kesmeniz yeterince kötüydü zaten. İkincisini kesmeniz savaş sebebi olur."

Mara'nın Des'in krallığıyla barış imzalaması kötü olmuştu.

"Flora Kraliçesi'nin bunu nasıl gördüğü umurumda bile değil."

Boynumu esnettim ve ardından kılıcı havaya kaldırıp savurdum. Kılıç ağacın kalın gövdesine gömüldüğünde kesikten sıcak ve ıslak bir şey fışkırdı.

Ben onu keserken ağaç –bir domuz ciyaklaması gibi– çığlık atıyordu.

Kılıcı gövdesinden çektiğimde kesikten kan sızdı.

Kanayan ağaçlar. Ne korkunç bir manzaraydı.

Hepsi hevesle izlese de kimse bana katılma cesaretini gösteremedi.

Kolumdaki kasılmayı görmezden gelerek kılıcı tekrar tekrar savurdum. Birbirini izleyen her darbeyle ağaç gövdesi biraz daha çatlıyor, odun ve kan parçaları etrafa püskürüyordu. Ağaç çığlık atmaya devam ederken tepesindeki dallar hışırdadı.

Her yanım kana bulanmıştı. Saçlarıma sıçrayıp yüzümü boyayarak bana yıllar önce yaşadığım o lanet gecesini hatırlatmıştı. Üvey babama karşı koyduğum o geceyi... Karşı koymuş ve sonra ölümünü izlemiştim.

Meşenin sertleşmiş kabuğu yerini yavaş ama emin bir şekilde ağacın yumuşak çekirdeğine bırakmıştı. Ellerimin artık kanla kaplı olduğu gerçeğini görmezden gelerek, onu parçalamak için pençelerimi kullanmaya başladım. Son kısmı da parçaladığımda ortaya tam olarak korktuğum şey çıktı.

Ağacın kalbinde, köklerden oluşan bir ağ ve kanla kaplı uyuyan bir adam vardı.

Kimbilir ne zamandır kayıp olan bu adamın yüzüne bakmak kesinlikle ürkütücüydü. Sanki biri onu uyutmuş gibi kolları göğsünde bağlıydı.

Az önce kurtardığımız Gece askerinin aksine bu adam sanki uzun zamandır buradaymış gibi görünüyordu. Etrafını saran sarmaşıklar artık birbirine geçmişti ve uzun saçları kafasına yapışmıştı.

Üniformasının önceki rengi her neyse artık kıpkırmızı kana bulanmıştı. Ama hangi krallığa ait olduğunu anlamak için üniformasının rengini ayırt etmeye gerek yoktu. Kıvrımlı dağ keçisi boynuzları onun Fauna askeri olduğunu gösteriyordu.

"Burada bir ağaç kesme partisi yapılıyor ve ben çağrılmıyorum?" dedi tanıdık bir ses arkamdan.

Arkama döndüm.

Des yakınlardaki bir meşe ağacına yaslanmıştı, o her şeyi gören gözleriyle beni izliyor, beyaz saçları esintiyle uçuşuyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve kaslı kollarındaki

dövmeler daha tehditkâr görünüyordu. Kolundaki üç bronz bandın savaşta gösterdiği cesareti için verildiğini kendime hatırlatmak zorundaydım çünkü şu anda peri kıyafetlerine bürünmüş olsa bile o, yalnızca pazarlıklar yaparak hayatını sürdüren ve bana saygısızlık edenlerin kemiklerini kıran Pazarlıkçı gibi görünüyordu.

"Eşim kanunları çiğneyecekse eğer *en azından* beni de davet etmeliydi," dedi ağaçtan uzaklaşarak. Saniyeler sonra karşısındaki sahneyi görünce yüzünün şekli değişti.

"Ne oldu?" diye sordu sesindeki neşe yok olmuştu.

Kanlı ellerimi elbiseme sildim. "Sanırım kaybolan askerleri buldum."

BÖLÜM 48

DES GÖZDEN KAYBOLARAK BİR AN sonra yanımda belirdi.

Ağacın içinde uyumakta olan adamı inceledi.

"*Mara*," diye fısıldadı.

Mara, Flora Krallığı'nın kibirli kraliçesi, askerleri tek bir ağacın bile kesilmesinin yasak olduğu kutsal meşe korusunda saklıyordu.

Kimsenin askerleri bulamamasına şaşmamalıydı. Onlar başkaları tarafından rahatsız edilemeyecekleri tek yerde saklanmışlardı. Yalnızca benim gibi bir yabancı bu koruya saygısızlık edecek cahil cesaretine sahip olabilirdi.

Des'in büyüsü sarmaşıklara çarpmadan birkaç saniye önce varlığını hissettim. Ağaç kararıp solarken çığlıklar attı, adamı sımsıkı tutan sarmaşıklar artık kıvrılarak geri çekiliyordu.

Elinin bir hareketiyle Pazarlıkçı'nın büyüsü uyuyan askeri ağacın içinden çıkardı. Adam serbest kalırken sarmaşıklar homurdanıp kırılmaya başladı.

Des'in büyüsü adamı yere yatırırken bedeni yeni doğmuş bir bebek gibi kanlar içindeydi. Bir bakıma bu da kasvetli bir doğumdu.

"Kanayan ağaçlar," dedim Des'e. Her birinin içine yerleştirilmiş bir askeri olmalıydı.

Pazarlıkçı başını salladı. "Biliyorum, Melek." Gözleri benimkilerle buluştu.

Ağaçlar kesinlikle hastalıktan ötürü çürümüyorlardı, onlar birer tabuttu.

Des uyuyan askerin üzerine eğildi, gözleri adamı inceliyordu. "O da kadınlar gibi." Yanağındaki bir kas seğirdi.

Ağaçlar aniden başlayan rüzgârla hışırdamaya ve sallanmaya başladı. Esinti saçlarımı ve kirpiklerimi havalandırdı.

"Mara geliyor," dedi Des, sesi uğursuzdu.

Tenim ürperdi. Tüm bu zaman boyunca adamların kaçırılmasının ardında Flora Kraliçesi vardı.

Rüzgârın hızı arttı ve yaprakları dallarından koparmaya başladı.

Varlığını duymaktan çok hissettim, büyüsü havayı çam ve hanımeli kokularıyla ağırlaştırdı.

Nihayet onu gördüğümde elbisesi arkasında savruluyor, parlak kırmızı saçları alevler içindeki bir hale gibi dalgalanıyordu. Peşinden yüzleri ciddi görünen bir muhafız alayı onu takip ediyordu.

"Ağaçlarımdan birini kim düşürdü?"

Düşürdü, sanki bir bitkiden değil de insandan bahsediyordu. Belki de onun için öyleydi. Belki de bu ağaçlar, içlerinde hareketsiz bir şekilde yatmakta olan adamlardan daha kıymetliydi.

Bize yaklaşınca sırtımı dikleştirdim.

Mara'nın gözleri az önce tahrip ettiğim ağaca kaydı, alçak iniltisi rüzgârda yankılanarak gittikçe yükseldi ve sonunda bir çığlığa dönüştü.

"Kutsal meşem!"

Bir an için unutulmuştuk. Ağaca doğru koştu, dibinde dizlerinin üzerine düşerek ellerini kanlı gövdesine uzattı.

Sanırım ona yalnızca bir meşeyi değil iki taneyi yıktığımızı söylemek için doğru zaman değildi.

Görüş mesafesinde yatmakta olan askeri görmedi bile.

"Sen olabileceğini hiç düşünmemiştim," dedi Des usulca, sesi korkutucuydu.

Aniden kanatları açıldı, kemik beyazı pençe uçları karanlıkta ışıldadı. Gölgeler etrafında toplanmaya başladı.

Mara'nın başı hâlâ öne eğikti. "Fauna Kralı'nın sarayına girerek onu mahvettin. Seni kendi krallığıma davet ettim ve sen burada da aynısını yapma cüretinde bulundun. Önce haremim şimdi de kutsal ormanım."

Çevremizde dal ve sarmaşıkların çıtırdayıp kıpırdanmaya başladığını duydum.

"Krallıklarımız arasındaki barış antlaşmasının sana dokunulmazlık sağlayacağını düşündün." Gücü şahlanırken saçları savrulmaya başladı ve çiçeksi kokusu tiksindirici bir çürümeyle harmanlandı. "Ama *yanlış* düşünmüşsün."

Mara çığlık attı ve binlerce farklı dal ve sarmaşık bize doğru saldırıya geçti. Des bir adım önüme geçti ve gölgeler öne doğru atılarak peri ışıklarını söndürüp tepemizdeki göğü kapattı. Dallar tenimi okşamaktan öteye gidemedi ve solarak öldü.

Her yer zifiri karanlıktı. Sağımı solumu ayırt edemiyordum. Ne yer ne orman ne askerler ne de gök vardı. Ebedi karanlıktan başka hiçbir şey göremiyordum.

Karanlığın içinden Des'in kahkahasını duydum. "Ah, Mara."

Hava güçle doldu ve peri kraliçesi çığlık attı.

BAM!

Mara yeni bir dalga büyüyü serbest bıraktığında toprak sarsıldı.

Bir an sonra, "Yapabildiğinin en iyisi bu mu?" dedi Des alayla.

Ne olduğundan emin değildim, yalnızca iki hükümdarın çarpıştığını varsayıyordum.

Havada büyü tekrar tekrar zirve yaptı.

"Callypso..."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Des, durduğunu düşündüğüm yerden tamamen farklı bir yönden bana sesleniyordu.

"*Büyücü*..."

Onun sesiyle yerimde döndüm.

Çevremdeki hiçliğin ortasında, uzaklardan bir figür belirdi. Des beni uzaktan izliyor, yaklaşmıyordu.

Ama yine de ben onun karanlığın içinde bir yerde Flora Kraliçesi ile çarpıştığını hissedebiliyordum.

Des eliyle beni yanına çağırdı. Kıpırdamadığımda sırtını dönüp zifiri karanlığa doğru ilerledi.

Ne oluyordu? Bu bir yanılsama mıydı? Gerçek miydi? Peşinden gidersem ne olurdu?

Ya gitmezsem?

Refleksle harekete geçip omzumun üzerinden baktım. Neden buna zahmet ettim bilmiyorum. Des dışında burada sonsuz karanlıktan başka bir şey yoktu. Des'in unvanlarından birinin neden Kaos Kralı olduğunu artık daha iyi anlıyordum. Bu sonsuz karanlık kişiyi deli edebilirdi.

Sonunda gölgeler yavaş yavaş yerini bir kez daha ormana bıraktı. Tepemdeki peri ışıklarını gördükten sonra arkama baktım. Bir karanlık dalgası hâlâ ormanı sarmaktaydı. Oradan çığlıklar ve homurtular geliyordu.

Döndüğümde eşim, kanlı meşe ağaçlarının ortasında, uzakta beni bekliyordu.

"Des?" dedim hayretle.

Nasıl aynı anda iki yerde olabiliyordu?

"Nasıl da güzelsin," dedi.

Yine tüylerim diken diken olmuştu. Sesinde bir... Gariplik vardı. Ama neydi?

"Büyücü Callypso Lillis," dedi Des bana doğru gelerek.

"Des, ne olu..." Yaklaşınca sesim yitip gitti.

O saçlar ve gözler, Des'in aynısıydı. Ama yüzünün şekli biraz daha köşeli, ağzının kıvrımı daha acımasızdı.

Des değildi!

Geri adım attım.

"Bir süredir seninle tanışmak istiyordum."

Kalbim hızla atıyor, bakışlarım perinin sivri kulaklarında, beyaz saçında ve biçimli yüzünde geziniyordu.

Des değil ama benzeri.

Bu adamın vücudu eşimden biraz daha güçlü, biraz daha uzun gibiydi.

Tutarsızlığına rağmen onu rüyalarımdan hatırlıyordum. *R*üyalar yalnızca rüya *olmakla kalmaz*...

"Sen kimsin?"

Gözden kayboldu ve hemen arkamda belirdi.

"*Bir hayalet.*"

Onu arkamda görmeyi umarak hışımla döndüm ama orada kimse yoktu. Etrafımda tam bir daire çizdim ama Des'e ikizi kadar benzeyen adam gitmişti.

"Demek Arestys'in Piçi kendine bir insan eş bulmuş." Adamın sesi tam tepemden geliyordu. "Ben de tam ona acımak üzereydim."

Arestys'in Piçi... Bunu daha önce bir yerde duymuştum.

"Ama sen oldukça sıradışı birisin," diye devam etti. "Kanatları ve pulları olan bir insan. Ölümlüleri yalnızca sesiyle tuzağa düşüren bir siren."

"Ben bile senin gibi bir ölümlü için istisna geçebilirdim."

Tepemdeki ağaç dallarına bakarak sesin geldiğini yönü bulmaya çalıştım.

"Beni nasıl buraya çektin?" diye sordum. *Neden kimse senin varlığını hissetmedi?* Des karanlığa ve her şeye hükmediyordu.

Peri kahkaha attı. "Eşin karanlığın hilelerini öğrenirken ben çoktan ustalaşmıştım."

Etrafıma bakınarak adamın sesinin geldiği yeri anlamaya çalıştım. Lanet olsun, sürekli hareket ediyordu.

"Gözü pek Gece hükümdarı şu anda bulunduğu konuma benim sayemde geldi ama orada uzun kalmayacak."

Peri yeniden önümde belirdiğinde bana doğru hançerini salladı.

"Siktir." Göğsüme doğru savurduğu için hızla geri çekildim. Elbisemin önüne attığı kesik yüzünden ipek kumaş yırtıldı ve kan bir çizgi halinde yırtılan kumaşa sızdı.

Keskin acı ve yoğun adrenalin hissi sirenimi ortaya çıkarmaya yetti. Tenim parladı ve evet, artık içimdeki kötülüğün arttığını hissedebiliyordum.

Adam gözlerini benimkilerden ayırmadan geri çekildi. "Seni evcil hayvan gibi beslemek varken öldürecek olmam ne yazık."

Sözleri patlamak için ihtiyacım olan tek şeydi.

Doğamdaki vahşi ve kaotik gücü hissederek üzerine yürüdüm.

Onun gibi adamların ölümü elimden olur.

Ona saldırdım. Sol, sağ, içgüdülerim artık aldığım eğitimle destekleniyordu.

Saldırıyı savuşturdu, gözleri Des'in heyecanlandığındaki hali gibi parlıyordu.

Peri ortadan kayboldu.

Arkamda belirdiği anda döndüm, hançeriyle üzerime atladı.

Aman Tanrım, o yalnızca görünümüyle Des'e benzemiyor, aynı zamanda tıpkı onun gibi dövüşüyor ve canı istediği gibi gözden kaybolup yeniden belirebiliyordu.

Kolumu kaldırarak darbesini engelledim ve sonra bileğini yakalayarak gücümün yettiğince çevirdim.

Aniden gözden kaybolmadan önce hançerini bıraktı.

O arkamda belirdiğinde hançeri yerden aldım. Yumruğundan kıl payı kurtulduysam da sırtıma inen tekmeden kaçamadım.

Homurdanarak çimenlere yayıldım. Hançer hâlâ elimdeydi, ayağa kalkmak için debelensem de hantal kanatlarım nedeniyle dönemiyordum.

Ben doğrulamadan saldırganımın eli saçlarımı kavradı. Başımı geriye doğru çekti. Bir çığlıkla harekete geçtim, ondan çaldığım hançeri sağa sola savurdum. Hançer havayı yararak saldırganımın yan tarafını kesti.

Havada tıslayarak saçımı bıraktı ve geri çekildi.

Dönüp onunla yüz yüze geldim, ciğerlerim yanıyordu.

Neredeyse sersemlemiş bir halde yan tarafını tuttu. Şok olmuş gibi kanlı parmaklarına bakıyordu.

Kan dökme isteği beni ele geçirdi.

Ayağa kalktım, kanatlarım güç gösterisi yaparak dalgalandı.

Perinin ifadesi değişerek uğursuz bir hal aldı. "Beni kestin."

Ondan geriye et ve kemikten başka bir şey kalmayana dek her şeyini alacağım.

Etrafım karardı.

"Melek," dedi Des, yanımda belirerek karanlığı da peşinden sürükledi. "Ne yapıyorsun bura..."

Bakışları saldırganıma ilişince sözleri yitip gitti. "Sen."

Karşımızdaki perinin dudakları acımasız bir şekilde kıvrıldı.

"Merhaba, oğlum."

BÖLÜM 49

OĞLUM MU?

Ama Des'in babası...

"Seni kendi kılıcımla öldürmüştüm, Galleghar," dedi Des. Periye hayalet görmüş gibi bakıyordu. Ama her halükarda o bir hayaletti.

Babası –*Galleghar*– başını yana eğdi. "Öyle mi?"

Bakışlarım iki adamın arasında gezindi. Aralarındaki benzerlik akıl almazdı. Kaybolan askerlerin en son gördüğü kişinin Des olduğuna dair çıkan dedikodulara şaşmamalıydı. Babası bu ormanda avlanıyordu.

"*Desmond!*" Mara uzaklarda bir yerden bağırdı. "*Ödlek! Geri dön ve mücadeleni bitir!*" Sesi kırgın bir kadınınkine benziyordu.

Galleghar ortadan kaybolmak için bu anlık dikkat dağınıklığını kullandı. Bir saniye sonra arkamda hava dalgalandı. Tek belirti buydu.

Perinin kolları etrafımı sardı. Bir saniye sonra da ayaklarım yerden kesildi ve göğe doğru çekildim. İkimizi gece göğüne doğru uçurdu.

Eşim bizi kovalarken o, "Sence eşin en çok neyi arzuluyor; aşkı mı yoksa yaşamı mı?" diye fısıldadı kulağıma.

Elinden kurtulmaya çalıştım. Bu sırada ikimiz göğe doğru yükseldikçe yükseliyorduk.

"Neden bunu öğrenmiyoruz?" dedi Des'in babası.

Kollarını açtı ve bir anda aşağı kaydım.

Ben havada fırıldak gibi dönerken Des bağırdı.

Şu anda kanatlarım hiçbir işe yarayamayabilirdi. Dengemi sağlayamıyordum ve altımdaki meşe korusu gittikçe daha da yaklaşıyordu.

Bir anda havada Des'in kolları tarafından kucaklandım.

"Seni yakaladım," dedi.

Konuştuğu an, arkasında beliren Galleghar'ın elleri Des'in kanatlarına indi. Onları sertçe çektiğinde kemiklerin kırılma sesini duydum.

Eşimin kanatlarını kırmıştı!

Des acı ve öfkeyle kükredi, o devasa kanatları doğal olmayan bir açıyla katlanmıştı. Ve babası, o lanet olasıca babası, gülerek belirdiği hızla kayboldu.

Pazarlıkçı kırık kanatlarını etrafıma sardı. Yaralanan o olmasına rağmen beni incinmekten korumaya çalışıyordu.

Birkaç saniye sonra ağaç tepelerine çarptık, Des gücünü zorlarken homurdandı. Daldan dala çarparak en sonunda yere düştük.

Des'e bakarken inledim. Acıdan gözleri odağını kaybet-

mıştı ama yine de beni de kendiyle beraber çekerek tereddüt etmeden ayağa kalktı.

"Hemen mi gidiyorsunuz?" Galleghar önümüzdeki bir dalda belirdi.

Harap olmuş ve kırılmış olsa da Des'in hiddetini hissedebiliyordum. Normalde kendini tutan eşim uzun süredir zapt ettiği kontrolünü kaybetmek üzereydi.

Gölgeler toplanarak ormana yayıldı.

Tepemizdeki adam eşimin doğmasına sebep olmuş olabilirdi, hatta Des'in bilmediği bazı numaralar da biliyor olabilirdi ama şu anda karanlık, babasının değil Des'in emrine boyun eğiyordu.

Des'in tüm bedeni bastırılmış güçle sarsılıyordu. Teninin altında gezinen o olağandışı gazabı *hissedebiliyordum.*

"Ölümden nasıl kurtuldun sen?" diye sordu Des.

Galleghar oğluna anlayışlı bir bakış attı. "Sırların Efendisi olarak bunu senin daha iyi bilmen gerek." Daldan atladı ve ilk kez arkasında açılan kanatlara iyice bakabildim.

Kanatları Des'inkinin karbon kopyası gibiydi; yalnızca Galleghar'ınkinin pençe uçları biraz daha büyük görünüyordu ve kanatlarının genişliği biraz daha dardı, derisinin rengi de gümüş değil kömür karasıydı. Yere indiğinde kanatları arkasında kapandı ve bize doğru yürümeye başladı.

"Bu karşılaşmayı nasıl özlemle bekledim," dedi. "Seni öldürmenin tadına varmayı." Bakışları bana döndü. "Belki biraz merhametli olurum ve eşini yeni haremime alırım, onu en tarif edilemez eylemlerim için saklarım. Kralların da kendilerince ihtiyaçları vardır."

Pekâlâ, bu sikik herifin *yok edilmesi* gerekiyordu.

Des usulca beni serbest bıraktı ve öne doğru adım attı. Üzerinden dalgalar halinde karanlık yayılıyordu.

Bir an sonra Galleghar kayboldu ve Des'in önünde belirerek kolunu savurdu.

Pazarlıkçı darbeden kaçtı ve ardından Galleghar'ın yakasına yapışarak yumruğunu adamın yüzüne savurdu. Darbe inmeden iki adam da gözden kayboldu. Bir anda tam tepemde havada belirdiler ve boğuşarak yere düştüler. Sonra bir kez daha kayboldular ve tekrar tekrar belirip kaybolmaya devam ettiler.

Titreyen kalbim artık boğazımda atıyordu. Eşim güçlüydü ama şu anda kendi dengi olabilecek tek adamla dövüşüyordu. Ve babasının aksine Des'in kanatları kırıktı.

İki dev yaratığın dövüşürken kükrediğini duydum, sihirleri çarpıştığında dünya sarsıldı.

Gökyüzüne bakarken hiç bu kadar işe yaramaz hissetmediğimi fark ettim.

"Ona bir şey olmaz."

Yeşil Adam ay ışığında hafifçe parlayan yeşil teniyle karanlık ormanda belirdiğinde yerimden sıçradım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum hafifçe geri çekilerek.

Ormana cevaplar bulmaya gelmiştim. Ama şimdiye dek cevaptan çok soruyla karşılaşmıştım.

Doğruca yanıma gelerek parıltısı dönmüş tenimi okşamak için elini uzattı.

Parmağını kollarımı kaplayan pulların üzerinde gezdi-

rerek, "Sen kesinlikle eşsizsin," dedi. Gözleri benimkilere kaydı. "Senden... Oldukça *etkilendiğimi* fark ettim."

Hafifçe yüzümü buruşturarak ondan bir adım uzaklaştım. "Mara nerede?" diye sordum omzunun üzerinden bakarak.

Bu durumda bir tuhaflık vardı, ama ne?

"Sevgili ağaçları için yas tutuyor," dedi, kehribar rengi gözlerini benden alamayarak.

"Kabul etmeliyim ki o meşe ağaçlarını devirmenden keyif aldım." Başını iki yana salladı. "Senin o vahşi insani mantığın burada ortalığı karıştırıyor."

Yeşil Adam yeniden bana dokunmaya yeltendi. Elini iterek uzaklaştırdım. Bu, iğrenç bir şekilde gülümsemesine neden oldu. "Sahip olamayacağım bir eş, bağ kuramayacağım bir ruh."

Tenim buz kesti. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Uzaktayken beni özledin mi?" Etrafımda dönmeye başladı. "Fauna Krallığı'ndaki son küçük karşılaşmamızdan bu yana seninle sohbet edebilmeyi dört gözle bekliyordum."

BÖLÜM 50

KENDİMİ VE DES'İ BİR TUZAĞIN içine çekmiştim. Hâlâ çözemediğim bir tuzak.

Des'in babası dirilmişti ve Yeşil Adam bilmemesi gereken anılardan bahsediyordu.

Yeşil Adam gömleğinin önünü düzelterek bedenine baktı. "O pis herif *uzun zaman* önce ölmüştü."

Yutkundum ve geri çekilmeye başladım.

"Yeşil Adam, ormanın derinliklerinde en *ilginç* meyveyi yetiştirmek isteyen bir yabancıyla karşılaştı." Yeşil Adam – ya da bu herif her kimse– gülmeye başladı. "O tıfıl beni yere sermek istedi." Bana sinsi bir şekilde gülümsedi. "Ama beni öldürmek o kadar kolay değildir."

"O öldü, ben yaşadım ve gerçekten de en muazzam meyveyi yetiştirdim." Ellerini kaldırarak etrafımızdaki kanlı ağaçları gösterdi.

Askerlerin kaçırılmasının ardında *o* mu vardı?

Elbisemin altına uzanıp hançerlerimi almak için yanıp tutuşuyordum. Yavaşça elimi elbisemin eteğine doğru kaydırdım. Usulca kumaşı havaya kaldırmaya başladım.

Dikkatini dağıtmaya çalışarak, "Bunu Mara'dan nasıl sakladın," diye sordum.

Flora Kraliçesi'nin eşine karşı bu kadar ilgisiz olmasına şaşmamalıydı. Bu adam her kimse, asıl Yeşil Adam gibi gelmiyordu. Bu da, kraliçenin kim bilir ne kadar uzun zamandır bir sahtekârla yaşadığı anlamına geliyordu.

Güldü. "Kanayan ağaçları mı kastediyorsun? Mara onların çürümeye başladığını –ki bu doğruydu– düşündü ve bunu krallığından saklamaya çalıştı. Çünkü pek bilinmeyen şöyle bir gerçek vardır: Flora hükümdarı krallığını yönetemeyecek kadar zayıfladığında ağaçlar ölür. Mara saltanatı üzerindeki hâkimiyetini yitirmekten korkuyordu."

Eteğimin kumaşını avucumun içinde toplamaya devam ettim.

"Ya Kamon?" diye sordum. "Onun krallığına nasıl sızdın?"

Yeşil Adam'ın gözleri parladı. "Ah, Kamon. O deli, kurnaz adam benim en büyük zaferimdi. Henüz ölmemiş olan bir bedene girebilmek... En hafif tabirle, oldukça zahmetliydi."

Tüylerim ürperdi. Nasıl olmuştu da bu adamdaki *yanlışlığı* fark etmemiştim.

"Ama gördüğün üzere, yaşayan bedenlerin zararları oluyor. Bastırmak için onun zihniyle çatışıyordum ve her zaman galip gelemiyordum."

Kamon'ın çift kişiliği! Bu beden hırsızı onu ele geçirdiğinde deli kral hâlâ içindeydi.

Ama... *Nasıl?*

Yeşil Adam düşüncelerimden habersiz konuşmayı sürdürdü. "O hayvan seni kendi gibi yaparak benden kaçmaya, Gece Kralı'nı kışkırtarak hayatına son vermeye çalıştı. Bunu yaptırmak için Gece Kralı'nın eşine zarar vermekten daha iyi bir yol mu vardı?"

Eteğimi neredeyse sonuna kadar kaldırmıştım. Hançerlerime ulaşmam an meselesiydi.

"Nesin *sen*?" diye sordum.

Bir anlığına vücudu şekil değiştirdi. Mürekkep gibi siyah saçlar ve gözler Yeşil Adam'ın canlı renklerinin yerini aldı. Teni soldu, yüz hatları kötücül bir hal aldı.

O çekik gözler, asık dudaklar ve örgülü saçlar... Bu yüzü daha önce görmüştüm! En son gördüğüm kâbuslarımdaki esmer adamdı.

"Bir beden nedir ki oysa?" dedi. "Seni kısıtlayan fani bir şey."

Sanrı yok olarak bir kez daha Yeşil Adam'a dönüştü.

"Bin gözüm ve ondan daha fazla ruhum var. Karanlık sonsuza dek yok olduğunda ortaya çıkan şeyim ben. Bana bak ve gerçeği gör."

Ona baktım. Gözlerimi ondan çekmeye bile cesaret edemiyordum. Bu adam binlerce askeri saklayan ve bir o kadar kadına da tecavüz eden kişiydi.

Ruh Hırsızı'ydı.

BÖLÜM 51

UMUTSUZCA HANÇERLERİMİ KAVRADIM. Kılıfından çekerken metal sürtünme sesi çıkardı.

Adam bunu fark edince gülümsedi. "Hadi ama Callypso. Az önce beni öldürmenin anlamsız olduğu konusunda seni uyarmadım mı?"

"Benden uzak dur," diye uyardım, hançerimi kaldırarak.

"Maalesef yapamam. Tatlım, sen bana çok sıradışı bir problem olarak sunuldun," konuşurken çenesini ovuşturdu. "Bir kehanete göre istediğim şeyi elde edebilmek için senin ölmen gerekiyor ama ölürsen benim için ulaşılmaz olacaksın."

Tepemizde, eşim babasıyla dövüşürken gökyüzü sarsıldı.

"İstediğin şey ne?"

Yeniden sırıttı, bu görüntü tüylerimi ürpertti. "Bilmek istiyorsun değil mi? Bana şunu açıkla," dedi. "Neden benim gibi bir hırsız bu kadar çok askeri kaçırır?"

Bu olayda asla çözemediğim pek çok şeyden biri de buydu.

"Bir düşün bakalım, büyücü."

"Bana öyle deme."

"Köle dememi mi tercih edersin?" diye sordu. "Şahsen, bu ismin uygun olmadığını düşünüyorum ama istediğin buysa..."

Geri çekilmeye başladım. "Anlamıyorum... Galleghar'ın bütün bunlarla ne ilgisi var?" diye sordum. Şu anda bile gök, baba ve oğlun çarpışma sesiyle gürlüyordu.

Ruh Hırsızı gülümsedi. "Bu soruyu bir beden karşılığında cevaplandıracak yaşlı bir kâhin vardı. Öyle ya da böyle öğreneceksin."

Dudaklarımdan ayrılmak üzere olan son soruyla mücadele ettim. Sormanın bir faydası olmayacaktı, biliyorum; çünkü hiçbir cevap yeterli gelmeyecekti. Ama yine de sordum.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Gözleri adeta dans ediyordu. "Belki de artık benim hakkımda daha fazla şey öğrenme zamanın gelmiştir, tıpkı benim senin hakkında öğrendiğim gibi." Tekrar bana uzanıp yanağımı avuçladı.

Tüm kafa karışıklığım, korkum ve öfkem sirenimi derinlerden çekip çıkardı.

Tenim parlamaya başladığında hançerimi Yeşil Adam'a doğru savurdum ve bıçağın etle buluştuğu anın tadını çıkardım.

Normal bir peri acıdan irkilirdi ama bu adam tepki bile vermedi. Elini oynatma zahmetine bile girmedi. Yalnızca konuşmayı sürdürdü. "Bir sorunum var, büyücü. Her ne kadar narin olduğunu düşünsem de benim gücümü aşıyorsun. Ancak bunun da bir çaresi var."

O kadar hızlı hareket etti ki neredeyse takip bile edemedim. hançer tutan elimi yakaladı ve büktü.

Çığlık attım, hem acıdan hem de öfkeden. Ayağımı kaldırıp göğsüne bir tekme atarak onu kendimden uzaklaştırdım.

Güldü, kara tahtaya sürtünen tırnak sesi gibiydi. Hançerimi kaldırdı. "Bir şey mi kaybettin?"

Siktir.

Aceleyle diğer hançerime uzandım. Elbisem çoktan kana bulanmış ve parçalanmıştı. Bu lanetli ormana musallat olan bir hayalet gibi görünüyordum.

Hançerin labradorit kabzasını kavradım ve kınından çektim.

Des ve babası başımızın üzerinde düelloya devam ediyor, hava büyüyle dolup taşıyordu.

Ağırlığımı diğer ayağıma verip hançerimi elden ele geçirdim. Zamanla silahıma alışmıştım.

Hırsız gülümsedi ve sonra üzerime atıldı.

Des'in babasının aksine, Ruh Hırsızı istediği zaman belirip kaybolamıyordu. Ancak yine de Yeşil Adam'ın gücünü kullanabiliyordu.

Meşe ağaçları tıslamaya ve sallanmaya başladı, devasa gövdeleri beni savurmak için aşağıya kadar eğildi.

Sıçrayarak saldırılarından kaçındım. Rakibimle yüzleştiğimde bedenim adrenalinle sarsılıyordu.

Bunu tüm gün yapabilirdim.

Kol mesafesine ulaştığımda hançerimi Hırsız'ın göğsü-

nün ortasına doğru savurarak onu kestim. Ardından pençelerimi kullanıp yanağını çizdim.

Kan, soluk yeşil teninde dikkat çekiyordu.

Daha fazla. Daha fazlasını istiyordum.

Kanının aktığını görmek istiyordum. Öldüğünü görmek.

O koyu renkli sıvının görüntüsü beni çılgına çevirdi. Bıçağımla Hırsız'ın darbelerini savuşturup bedenimin diğer yarısına tekme savurarak akıcı bir zariflikle hareket ediyordum.

Periyi kendi kanına bulamak dakikalarımı aldı.

Güç buydu.

Bana bulaşması ne aptallıktı.

"Beni incitmek istiyorsan biraz daha sert dövüşmen gerekecek," diyerek Hırsız'ı teşvik ettim.

Gülümsedi. "Hallederiz."

Dakikalar sonra, Mara berbat bir halde bulunduğumuz açıklığa geldi. Saçlarındaki çiçekler solmuş, yanağına çamur bulaşmıştı ve kıyafetleri en az benimki kadar kirli ve parçalanmıştı.

Karşılaştığı manzarayı idrak etmesi iki saniyesini aldı. Yeşil Adam –eşi– pek sevgili ağaçlarını kesen insan kadınla çarpışırken kana bulanmıştı.

"*Sen*," diyerek resmen bana tısladı.

Sarmaşıklar her yandan üzerime geldi, tek yapabildiğim pençelerimi ve hançerimi kullanarak onları kesmek oldu. Ama daha fazlası gelmeye devam ediyordu.

Artık Ruh Hırsızı ile dövüşmüyor daha çok kendimi Mara'nın saldırılarına karşı koruyordum. Sarmaşıklarla dövüşün tam ortasında adam üzerime geldi.

Hırsız bıçağını önce yanağımda sonra da kolumda gezdirdi. "Ne kadar da kana susamışsın. *Hiç* tahmin etmezdim."

Üzerine saldırdım ama kolaylıkla geri çekildi.

Mara adama, "Eşim," diye seslendi, "Ne yapıyorsun?"

"İntikamımızı alıyorum," dedi omzunun üzerinden.

Bu onu yatıştırır gibi oldu. Etrafımdaki bitkiler beni olduğum yere çivilemeye devam ediyor, beni yavaş yavaş sıkıştırıyorlardı.

Ruh Hırsızı hançerimi diğer yanağımdan aşağı doğru çekerek etimi kesti. Kısa bir an sızı hissettim ve sonra sıcak kan çeneme doğru aktı. "Asıl sorun, seni gerçekten incitmeye başladığım an eşinin üzerimde bitecek olması." Bıçağın kör tarafını burnuma sürttü. "Ama galiba bir çözüm buldum."

Ağına takılmış bir sinek olabilirdim. Sarmaşıklar beni bütünüyle mağlup etmişti. Kollarım iki yanıma bağlanmıştı. Diğer hançerim hâlâ elimdeydi ancak bağlarımdan kurtulabilecek kadar hareket edemiyordum.

Bana doğru eğildi. "Neden senin için tam olarak planladığım şeyi açıklamıyorum?

"Şu anda büyüm seninkiyle uyuşmuyor ve bu da tüm eğlenceyi bozuyor. Ama işler bu şekilde olmak zorunda değil, yani eğer sen o şeyi içersen değil.

"Hiç perilerin en nadide iksiri leylak şarabının, yalnızca ölümlülere uzun ömür vermekle kalmayıp aynı zamanda yaralıları da iyileştirdiğini duydun mu?"

Gözlerimi kıstım.

"Her şeyi tedavi eder. İçersen eğer, eh, o zaman gücümün kurbanı *olabilirsin* ve ruhun... Ruhun almam için emrime amade olur."

Ruh hastası manyak.

"Sana şu anda o şarabı verirdim ama artık" –fazla heyecanlı görünüyordu– "daha iyi bir fikrim var."

Bıçağımı yukarıya doğru kaldırarak inceledi. Bakışları gözlerime kilitlendi.

"Bu acıtabilir."

Tek bir hareketle bıçağı karnıma sapladı.

BÖLÜM 52

ÖKSÜRDÜM, TENİM DAHA DA PARLADI.

Çok acı çekiyordum!

Arkamızda durmakta olan Mara'nın şaşkınlıkla nefesi kesilince sarmaşıklar gevşedi. "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu dehşete düşmüş bir halde.

Hırsız cevap vermek yerine bıçağı derinlere itti. Bıçak etrafımdaki sarmaşıkları, tenimi ve organlarımı keserken bedenim sarsıldı. Çığlık attım, büyüm bu sesi melodik hale getirdi.

Uzakta Des'in kükrediğini duydum, bu ses her şeyi gölgelemişti. Anında yanımıza geldi, kanlı, üzgün ve öfkeliydi.

Ruh Hırsızı'nı benden uzaklaştırarak onu öfkeli bir bağırışla yere fırlattı.

Mara'nın sarmaşıkları beni serbest bıraktığında dizlerimin üzerine düştüm.

Etrafımdaki her şey kararıyordu, bunu Pazarlıkçı mı yapıyordu yoksa bayılmak üzere miydim bilmiyorum.

Bayılamazdım.

Belli belirsiz Mara'nın olanları izlediğini fark ettim ve Galleghar, her neredeyse artık, bize katılmamıştı. Ama her şeyden öte eşim ve Ruh Hırsızı'nın varlığının farkındaydım.

Pazarlıkçı Hırsız'ın baldırına basarak kemiğini kırdı.

"Kafa derini canlı canlı yüzebilir ya da organlarını çıkarıp sana yedirebilirim," dedi Des diğer baldırını da kırarken. "Yoksa önce dişlerin ve tırnaklarınla mı başlasak?"

Mara çığlık kopardı. "Lütfen Des, yeter bu kadar!"

"O eşimi incitti," diye hırladı Des. "Yasaya göre intikamını almaya hakkım var ve alacağım!" Hırpalanmış kanatları açıldı.

Pazarlıkçı karanlık bir tanrı gibi görünüyordu; hiç bu kadar Ötedünyalı görünmemişti. Kararan görüşümle onu zar zor seçebiliyordum.

Karnımdaki kesiği kavradım, oluk oluk kan akıyordu. Aldığım her nefesle güçsüz düştüğümü hissedebiliyordum.

Ölümcül yara. Dakikalarım kalmış olabilirdi.

Ve ıstırap çekiyordum! Gözlerimi sıkıca yumup safranı yuttum.

Des etrafında dönerek Hırsız'a baktı. Elini kaldırdı ve orman karanlığa büründü.

Artık ne olduğunu biliyordum. Karnon'ın eşimle karşılaştığında olanların aynısı yaşanıyordu.

Kökünü kazıyacaktı.

"*Dur!*" Mara çığlık attı.

O da farkındaydı. Bir hafta önce tanıştığım o kibirli kra-

lıçeden eser yoktu, kıyafetleri mahvolmuş, yüzü şaşkındı ve gururu yerlere serilmişti.

Karnımı tutarak ayağa kalktım. Her adımım saf bir ıstıraptı ama kendimi hareket etmeye zorladım. Elimle hâlâ içime saplı olan hançerin kabzasını kavradım.

Düşünme.

Ne yapmak üzere olduğumu fark eden Des'in gözleri kocaman açıldı. "*Callypso, hayır...*"

Bıçağı hızla çektim, acıyla, mide bulantısıyla ve içimden yükselen çığlıkla öğürdüm. Yaramdan kan sel gibi fışkırarak ayaklarımın üzerinde sallanmama neden oldu.

Bazı gölgeler *–Des'in* gölgeleri– uzaklaşırken görüşüm farklı türden bir karanlıkla perdelendi.

Ölüm karanlığıyla.

Eşim yanımda bitmiş, aşk için intikamından vazgeçmişti. Bir elini karnıma bastırdı. Saniyeler içerisinde parmakları kanımla kaplandı.

"Melek, ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi çok üzgündü.

Mahvolmuş bakışlarıyla buluştum. O, uğruna yaşadığı her şeyin ellerinden kayıp gidişini seyreden bir adamdı.

O bile öleceğimden korkuyordu.

Çaresizce öfkesine hâkim olmaya çalıştığını görebiliyordum çünkü eğer kendini bırakırsa... Önünde uzun bir düşüş vardı ve uçurumun sonunda onu yutacak olan çukur dünyayı altüst edecek türdendi.

"Beni bırak, Des." Sözlerim sertti.

Tek kelime etmeden, *isteksizce* beni bıraktı.

Sendeleyerek Hırsız'ın serilip yattığı yere ilerledim. Kendini sırt üstü çevirmeyi başardı. Yarama baktı.

Yanına diz çöktüm. "Binlerce askerin hayatını çaldın. Onları, ailelerini ve arkadaşlarını mahvettin." Benim gibi kurban olan, bedenleri ağaçların kalbine gömülen ya da o cam tabutların içinde sonsuz uykuya dalan bütün o askerler.

Yutkundu, ağzının köşesinden hafif bir kan sızdı. "Sen..."

Hızlı bir hareketle kolumu geriye savurup hançerimi Ruh Hırsızı'nın kalbinin derinlerine sapladım.

Arkamda bir yerlerde Mara çığlık kopardı, sanki tek bir darbeyle onu da bıçaklamıştım.

Ruh Hırsızı, yarasından kan sızarken bile güldü. "Beni öldüremezsin," dedi.

Yüzü Yeşil Adam'dan farklı bir hal alarak değiştiğinde Mara'dan bir çığlık daha koptu. Kraliçe yattığı adamın kocası olmadığını bile bilmiyordu.

Yeşil Adam'ın yaprak yeşili saçlarının ve kehribar rengi gözlerinin yerini kuzgun karası saçlar ve mürekkep gibi gözler aldı.

"Kim bir sır öğrenmek ister?" diye fısıldadı. "Janus'ın bir ikizi vardı, ölmüş olan bir ikiz. Janus'la ilk tanıştığında aslında sen benimle tanışmıştın."

Geri çekildim. Acıdan mı yoksa kan kaybından mı bilmiyorum ama sözlerini idrak edemiyordum.

"Kendine şunu sor," dedi. "Ölü olan gerçekten yeniden ölebilir mi?"

Kendi yaşam gücü benden çekilirken şimdiden birçok kişinin hayatını mahvetmiş olan canavara baktım.

Saçlarımın bir tutamına uzandı. "Bütünüyle eşsiz..." dedi.

Bana gülümsedi. "Bu bizim küçük oyunumuz ve güven bana büyücü, daha yeni başlıyoruz."

Ormanda bir rüzgâr esti ve Ruh Hırsızı'nın etrafında bir toz girdabı oluştu.

"Senin için geri geleceğim," dedi. "Senin hayatın artık benim."

BÖLÜM 53

HIRSIZ'IN GÖZLERİ KAPANDI ve bedeni hareketsizleşti.

Canı çekildikten sonra dış görünüşü yeniden Yeşil Adam'a dönüştü.

Artık Hırsız Yeşil Adam'ın vücudunu kullanmadığı için düşmüş hükümdar daha müşfik, daha nazik görünüyordu.

Mara beni iterek yanımdan geçti ve kendini ölü eşinin yanında yere attı. Sanki bu ona fiziksel olarak da acı çektiriyormuş gibi göğsünü kavrayarak Yeşil Adam için ağladı.

Titrek bacaklarımın üzerinde doğruldum, bir elimi hâlâ karnıma bastırıyordum.

Kendi canımın da çekildiğini hissediyordum. O dehşet verici karanlık yeniden görüşümü karartmaya başlamıştı.

Sendeleyip düştüm. Yere çarpmadan Des beni yakaladı.

"O Ruh Hırsı..."

"Şşşş," dedi Des, beni yere yatırdı ve gömleğini çıkardı.

Kumaşı şeritler halinde yırtarak yarama turnike yaptı.

Bunun için çok geçti. Hırsız beni bıçakladığında ölümcül bir kesik attığını anlamıştım. Bir asker olan Des de bunu anlamıştı.

Mücadeleden yorgun düşen yüzüne dokunup dipsiz gözlerine baktım. Beni hayata çağıran bir ışık gibiydiler. Ancak gölgeler üzerimi örtmeye başlamıştı.

"Seni seviyorum, Des."

"Beni bırakıp gidemezsin, Callie," dedi sert bir şekilde.

Soğuk elim yüzünden kaydı ve sonra sonsuz, nihai karanlığa doğru inişe geçtim.

BÖLÜM 54

DESMOND FLYNN

O ÖLMEYECEK.

Ölemez.

Ama ölebilir de.

Tıpkı annem gibi.

Cesur kadınların başına hep böyle şeyler geliyordu. Güçlü kadınlar. Değerli biriysen eğer senin için savaşırlardı.

Senin için ölürlerdi.

Boğazımın düğümlendiğini hissettim.

Lütfen, yine aynı şey olmasın. Lütfen bir daha asla aynı şey olmasın.

Ona olmasın. Eşime.

Yaşam annem olmadan çok nahoştu. Ama Callie'yle birlikte, her şey değişmişti. Yaşam hayal edebileceğimden bin kat daha güzel hale gelmişti.

Eğer o ölürse... Bu durumdan kurtuluş olmazdı.

Umutsuzca, hayata geri döndürme isteğiyle soğuk ve ıs-

lak yanağını okşadım. Bana baktı ama ifadesinde acımasız bir gerçek vardı.

Ona ne olduğunun farkındaydı.

Kalbimin ezildiğini hissettim. Acıdan neredeyse nefes alamıyordum. Yaralarımdan daha çok acıtıyordu.

Her şeyin böyle son bulacağını düşünmemiştim. Ancak Callie'yi Callie yapan, onun özünü oluşturan her şey soluyordu.

Elimi bileziğinin üzerinde gezdirdim.

Bileziği! Yaşadığı sürece yeminlerine bağlıydı.

Onları kullanmak zorundaydım.

"Ölmeyeceksin," diye emrettim.

Sihrim içimden taştı ve bir boncuk yok olmaya başladı... Ardından bir tane, bir tane daha. Callie titrek bir şekilde iç geçirdi.

"Des, ne yapıyorsun?" diye sordu nefes nefese.

"Seni kurtarıyorum."

Ve Yüce Tanrılar'a şükürler olsun ki *işe yarıyordu.*

Hepsini al, karşılığında yalnızca onu bana geri ver.

Boncuklar yavaş yavaş yok olmaya başladı ama sonra bir anda durdu.

Yalnızca bir sıra kalmıştı.

Callie'nin nefes alışverişi hâlâ çok yavaştı ve kanaması da durmamıştı.

Ben şifacı değildim ama büyü yerini bulduysa bir gelişme olmalıydı.

Ama olmadı.

Ve sonra bir vızıldamayla her şey tersine dönmeye başladı.

Büyü yeniden içime akarak geriye doğru sendelememe neden oldu, boncuklar bir bir yerlerine döndüler.

Hayırrrrr!

Büyü tamamlanamamıştı.

Gücüm yetmemişti.

Bu değişikliği fark eden Callie'nin gözleri kocaman açıldı.

Bedenini kendime doğru çekerek onu kollarımda salladım, başım başının üzerine eğilmişti.

Callie'nin yanında hiç bu kadar kendimi kaybetmemiştim. Kamon'ın insafına kaldığı o gün bile. Ama artık kendimi bırakmıştım.

Çünkü sonunda gerçek olduğunu anlamıştım.

"Karanlık yok olana dek, aşkım," dedi sesi zayıftı.

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "O zaman bile, *hayır*." Gece sona erse bile o hâlâ benimdi.

Her zaman benimdi.

Gözleri kayarak kapandı.

"Hayır." Bu kez daha içli söylemiştim.

Kör bir şekilde etrafıma bakındım. Eşimle tanıştığım andan beri korktuğum şey buydu. Onu kaybediyordum.

Onun sessizce ölüme sürüklenmesine izin vermektense hayatta tutmak için en affedilmez şeyi yapmaya hazırdım.

Affedilmez şey...

"Mara, şarap nerede? Ley-leylak şarabı."

Flora kraliçesi başını ölü eşinin üzerinden kaldırdı, gözleri donuk bakıyordu. "Kraliyet mahzeninde," diye mırıldandı transa girmiş gibi. Sonra dikkatini yeniden Yeşil Adam'a çevirdi.

Kraliyet mahzeni. Yüzyıllar içerisinde birkaç kez oraya gitmiştim.

Callie'nin yanından ayrılıp mahzende belirmem bir oldu, ardından göze batan mor cam şişeleri bulmam ise birkaç saniye sürdü.

Birini kaptığım gibi kaybolarak eşimin yanına döndüm.

Hışımla şişenin ağzını açtım. Şarabın uçuk, bariz kokusunu hemen aldım.

Eşime onu bencil ve ahlaksız yanımdan koruyacağıma söz vermiştim.

Ama yalan söylemiştim.

Sorun şu ki, ben hem periydim hem de zorba bir kralın oğluydum ve şüphesiz iblislerin soyundan geliyordum. Yani kötülük kanımda vardı.

Bir kez olsun eşimle ilgili aklımdaki yanlış düşüncelere teslim olacaktım.

Callie'nin yüzü kül rengiydi, teni çoktan soğumuştu. Nabzı zayıf, titrekti.

Hep hayalini kurduğum gibi eşimin faniliğini elinden alacaktım.

Şişeyi dudaklarına götürdüm ve leylak şarabını hareketsiz ağzına doğru eğdim. Büyümü kullanarak şarabı yutmaya zorladım.

Hepsini ağzına döktüm, son damlasına kadar, elim bir kez bile titremedi.

Ve sonra bekledim.

Saçlarını geriye doğru taradım, ışıkta parlayan kanatlarını okşadım.

Onu buraya asla getirmemeliydim. Aramızdaki duyguları asla yeniden alevlendirmemeliydim. *En* başta hayatına asla girmemeliydim.

Sizinle birlikte olmasa bile hayatınızın aşkının bir yerlerde yaşıyor olduğunu bilmek garip bir ıstıraptı. Bu, aramızdaki şeylerin silinmesi anlamına gelse bile, onu, bu şekilde yaşamasını isteyecek kadar seviyordum. Çünkü o zaman, en azından hâlâ yaşıyor olacağını bilecektim.

Hareketlilik dikkatimi bileğine çekti. Bir dakika kadar önce beliren siyah boncuklar şimdi sıra sıra yeniden kayboluyordu.

Yalnızca ölüm ya da ödeme bir pazarlığı sonlandırabilirdi. Ölüm ya da ödeme.

Ölüm.

İçime gerçek, kalbi parça parça eden, başımdan aşağı kaynar sular boşaltan bir korku doldu.

Gerçekten de beni bırakıp gidiyordu.

İçimde bir kuyu oluştu ve içi, acılarım, korkularım ve yüzyıllarca çektiğim ıstırapla doldu.

Boğuk bir çığlık koparıp elimi Callie'nin yanağında gezdirdim, leylak şarabının döküldüğü yerde teni ıslaktı.

Tenim karıncalanmaya ve göğsümün sağ tarafı kaşınmaya başladı. Sihrim o noktada toplanıyordu, yarattığı baskı o kadar yoğundu ki neredeyse acı veriyordu.

Aniden içimden fırladığında inledim ve bu his karşısında iki büklüm oldum.

Ve sonra... Sonra gücümün bağlandığını hissettim. Bir başkasınınkiyle.

Birkaç düzensiz nefes alarak Callie'nin bedeninin üzerine eğildim.

Yüzünü inceledim. İşe yarayıp yaramadığını bilecek kadar uzun zamandır kadim sihirlerin içerisindeydim. Ve bu işe yarıyordu.

Saniyeler sonra Callie'nin göğsü inip kalkmaya başladı.

İşe yaramıştı.

Yüce Tanrılar aşkına, *işe yaramıştı.*

Callie yaşıyordu.

Bedeni büküldü, ciğerleri nefesle doldu. Gözlerimin önünde yarası kendi kendine birleşerek kapandı.

Başımı kaldırıp göğe baktım ve delirmiş, manik bir sesle kahkaha attım. Gece, sonsuz kaosuyla etrafımda ve içimde hareket ediyordu.

O hayattaydı ve *benimdi.* Gerçek anlamda, tamamen ve bütünüyle benimdi.

Göğsümü, tam da *tamamlanan* bağımızın yerleştiği yeri, kalbimin üzerini ovuşturdum.

Kırık kanatlarım coşkuyla açıldı, sevincimden acıyı hissetmedim bile.

O artık ölümlü değildi, *sonsuza dek* yaşayacaktı.

İkimizin büyüsü bağımız aracılığıyla şarkı söylüyordu.

Şimdiye kadar hiçbir şey *–ama hiçbir şey–* bu kadar iyi hissettirmemişti.

Onu bizden biri yapmıştım. Evet, o asla kelimenin tam anlamıyla bir peri olmayacaktı –hâlâ yuvarlak olan kulakları

bunun kanıtıydı– ama bizim gibi ölümsüz, bizim kadar güçlüydü ve büyüsü artık benimkiyle uyumluydu.

Callie'nin artık çıplak olan bileğine baktım, boncuklar gitmişti.

Yalnızca ölüm ya da ödeme pazarlığı sonlandırırdı. Ölüm ya da ödeme. Callie'nin yaşamasını talep etmem, ağzına döktüğüm leylak şarabı... Bu, onun pazarlıkta payına düşen kısmı yerine getirmişti.

"Ona şarap verdin," diye mırıldandı Mara çöktüğü yerden.

Başımla onayladıysam da bakışlarımı eşimden uzaklaştırmaya zahmet etmedim.

"Pişmanlık hissediyor musun?" diye sordu.

"Yine olsa yine yapardım."

Yanlış affedilebilirdi. Ancak ölüm geri döndürülemez bir şeydi.

Mara'nın son sözleri havada asılı kaldı...

"Umalım da o da aynı şekilde hissetsin."

BÖLÜM 55

GÖZLERİM YAVAŞÇA AÇILDI, kırpıştırarak etrafıma bakındım. Gündönümü esnasında Des'le kaldığımız süitte yatıyordum.

Ve... Yaşıyordum.

Garip. Ama... Ama öldüğümü zannetmiştim.

Ancak ölü hissetmiyordum. Ölüme yaklaşmışım gibi bile hissetmiyordum ki tekrar tekrar kıçımı elime verdiklerinde genelde böyle hissederdim.

Elim karnıma kaydı. Ruh Hırsızı, karnıma saplanan hançer... Bunların hepsi rüya mıydı?

Aceleyle üzerimdeki örtüleri ittim. Orada, karnımın hemen aşağısında, ince beyaz bir yara izi görünüyordu.

Yani rüya falan değildi.

Yatakta doğruldum.

Öyle bir yaralanmadan nasıl sağ kurtulmuştum?

Olanları göz önünde bulundurunca çok farklı hissetmiyordum. Yani, yalnızca...

Elim kalbime gitti. Kalp atışıyla hiçbir ilgisi olmayan bir çekiş hissettiğimde nefesim kesildi.

Ruh eşi bağı, hep iki kişiyi birbirine bağlayan ipler gibi tanımlanıyordu. Artık biliyordum. Göğüs kafesimin altındaki o bağı hissedebiliyordum. Dünyanın diğer ucuna uzanarak beni ve Des'i birbirine bağlıyordu.

İşte o anda günün üçüncü tuhaflığını fark ettim; sırtüstü uyuyordum.

Nasıl ya?

Kanatlarım nereye gitmişti?

Kollarıma ve tırnaklarıma baktım. İkisi de tamamen insani görünüyorlardı.

Delilik ama pullarımın yeniden belirmesini istedim. Ancak beni şaşırtan bir şey oldu ve bağımda bir çekme hissettim. Bir anda kolumun derisi altın rengine büründü ve yüzlerce parıldayan pul belirdi.

Böyle bir şeyin olması mümkün değildi.

Yeniden kaybolmalarını istedim, Des'le paylaştığım bağımda bir kez daha çekme hissettim ve pullarım yok olarak tenim normale döndü.

Bu Des'in büyüsüydü. İçimde dalgalandığını hissedebiliyordum.

Bir şekilde beni kurtarmıştı, bunu gerçekleştirirken de sihrimiz *–bağımız–* birleşmişti. En azından şu anda aklıma gelen en iyi teori buydu.

Denemek için kolumu kaldırdım ve ödünç aldığım büyüyü kullanarak yatağın yanındaki vazoyu havalandırmaya çalıştım. Birazcık titremesi dışında bir işe yaramadı.

Pekâlâ, belki de yanılıyordum.

"Benim küçük kurnaz Melek'im daha yataktan bile kalkamadan bağını kullanıyor."

Des odamızın eşiğinde belirdi ve kapıya yaslandı. Üzerinde bir *Def Leppard* tişörtü, deri pantolonu ve yıpranmış botları vardı, beyaz saçlarını da feminen bir şekilde atkuyruğu yapmıştı.

En sevdiğim kıyafetler.

Onu görünce bedenim heyecanla tazelendi. "Des, bağımız tamamlanmış."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Evet."

Kamıma dokundum. "Ve beni iyileştirmişsin." Bedenim hayatla dolup taşıyordu. Kendimi inanılmaz yenilenmiş ve güçlü hissediyordum. "Bunu nasıl yaptın?"

Yoksa Temper mıydı? Beni iyileştirirken o arada bağımız da mı düzelmişti? Temper'ın böyle bir şey yapabileceğini asla tahmin etmezdim?

"Kendimce yöntemlerim var."

Des kapıdan uzaklaşarak bana doğru geldi. Yanağına dokunduğumda, gözlerini kapatıp avucumun içine eğilerek bunun tadını çıkardı.

"Ne oldu?"

"Ben babamla dövüşürken sen de Yeşil Adam'la çatışıyordun."

"Ruh Hırsızı..." diye mırıldandım. Onun düşüncesi şu anda bile içimin ürpermesine neden olmuştu.

Hâlâ orada bir yerdeydi.

Ve Des'in babası... "Ama ben babanın..."

"Ölü olduğunu mu sanmıştın?" diye tamamladı cümlesini. İfadesi kasvetli bir hal aldı. "Ben de öyle sanmıştım." Gözleri daldı.

"O nerede?" diye sordum.

"Derin yaralarını yalamakla meşguldür diye düşünüyorum," dedi Pazarlıkçı.

Baba-oğul arasında her ne olduysa bu raundu Des'in kazandığı ortadaydı. Ama aynı zamanda zaferinin ona keyif vermediğini de görebiliyordum.

Çenesini oynattı. "Nerede olursa olsun, ortada kesin bir şey var: O ve Ruh Hırsızı işbirliği yapıyor."

Hırsız'ın adını duyunca bile aklım o âna gitmişti.

Bıçağın kamıma girişi. Hırsız'ın bıçağı sapladığı an yırtılan derim. Kanım akarken hissettiğim soğukluk...

Des'in benden yaşamamı istediğini hatırlıyorum. Beni ölümden uzak tutmaya çalışan büyüsünün hayalet dokunuşunu hâlâ hissedebiliyorum.

Ama işe yaramamıştı. Bunu hatırlıyordum. Büyüsü beni serbest bıraktığı anda bunu hissetmiştim.

Ama yine de şu an buradaydım, *yaşıyordum*.

Bakışlarım bileziğime kaydı. Ama tek gördüğüm çıplak tenimdi.

Sekiz yıl boyunca taktığım bilezik şimdi gitmişti.

Elimi bileğimde gezdirdim. "Bileziğim nerede?"

"Dün gece pazarlığın payına düşen kısmını yerine getirdin." Yaşayarak demek istiyordu.

"Ama işe yaramamıştı."

"Başka bir... Alternatif buldum." Bunu neredeyse aksi bir şekilde söylemişti.

Kolumu ovuşturdum, korku dolu bir ürperti sırtımda gezindi. "Ne alternatifi?"

Gümüşi gözleri benimkileri inceledi.

Hiç perilerin en nadide iksiri leylak şarabının, yalnızca ölümlülere uzun ömür vermekle kalmayıp aynı zamanda yaralıları da iyileştirdiğini duydun mu? Ruh Hırsızı'nın sözleri zihnimde yankılandı.

"Yalnızca tek bir yol vardı," dedi Des.

İçimi bir dehşet dalgası sardığında çoktan başımı iki yana sallamaya başlamıştım. "Hayır," diye fısıldadım.

Her şeyi tedavi eder. İçersen eğer... Ruhun almam için emrime amade olur.

"Sana leylak şarabı verdim." Normalde gaddar olan Pazarlıkçı, gözleriyle bana yalvararak anlayış bekliyordu. "Ölmene izin veremezdim."

Ölü olan *gerçekten yeniden ölebilir mi?*

Bu bir tuzaktı. Ruh Hırsızı'nın kurduğu bir tuzaktı ve Des doğrudan bunun içine düşmüştü.

Şarabı içip ölümden kaçmıştım; ama bir bedel karşılığında.

Bu bizim küçük oyunumuz ve güven bana büyücü, daha yeni başlıyoruz.

Hırsız kara büyüsünü artık bana karşı kullanabilirdi. Bir ölümsüz olarak normal bir insandan çok daha savunmasızdım.

Ve Ruh Hırsızı bunu biliyordu.

Senin için geri geleceğim. Senin hayatın artık benim.

EPİLOG

Kraliçenin kutsal meşe korusunun derinliklerinde kraliyet ağaçları kanıyor, içten dışa çürüyordu. Ağaçların kesilme sesi ve meşelerin olağanüstü ulumaları havayı doldurmuştu. Ağaçlar birbiri ardına kesilerek devriliyor, içlerinde uyuyan adamların bedenleri çıkarılıyordu.

Flora Kraliçesi kendisini kulelerinden birine kapatmış, kaybettiği eşi, kaybolan haremi ve ölen meşeleri için yas tutuyordu.

Büyük peri krallıkları birbiri ardına Gündönümü'nden ve Flora sarayından ayrılıp yanlarına uyuyan yoldaşlarını da alarak evlerine dönüyordu.

Her şey keder ve ciddiyet doluydu.

Karanlık günler bizi bekliyordu.

Ötedünya'nın dört bir yanında tuhaf, ölümlü çocuklar uzaklara dalmış cam gibi gözleriyle pusuda bekliyordu.

Dört ayrı diyarda, camdan tabutlardan oluşan bir okyanus

bulunuyordu. O tabutların içlerinde üniformaları üzerlerinde, silahları göğüslerine yaslı halde kıpırdamayan kadınlar yatıyordu. Aylar ve yıllar geçmiş olsa da tenleri gözlerini kapadıkları günkü kadar yumuşaktı.

Zaman akıp giderken onlar uyuyor, bekliyor ve bekliyorlardı...

Geliyordu.

Bir şeyler geliyordu.

Parmakları titriyor, kasları seğiriyordu.

Ölü değillerdi ama yaşamıyorlardı da, *henüz* değil.

Kutsal meşeler inliyor, dalları sallanırken, sarmaşık ağları ağaçların içine doğru çekiliyordu.

Cam tabutlardan birinin şeffaf yüzeyi boyunca örümcek ağı gibi yayılan bir çatlak meydana geldi. Bir meşenin ortasından odun parçaları savruldu. Şeytani bir çocuk gülümsedi.

Ve sonra binlerce göz hep birden açıldı.

Vakit gelmişti.

REHBER

ARESTYS: Gece Krallığı'na ait çorak, kayalık bir kara parçasıdır. Mağaraları ile ünlüdür. Gece Krallığı'na bağlı altı süzülenadanın en küçüğü ve en yoksul olanıdır.

BARBOS: Hırsızlar Şehri olarak bilinir. Gece Krallığı'na bağlı süzülen adaların en büyüğüdür; kumarhaneleri, çeteleri, tavernaları ve kaçakçılık yapılan koyları ile nam salmıştır.

BORDERLANDS: Geceyle gündüzün buluştuğu yer; Gece ve Gün Krallığı arasındaki sınır.

DEĞİŞTİRİLENLER: Doğduktan sonra yerlerine Ötedünya'dan bir peri çocuk bırakılarak değiş tokuş edilen insan çocuklar.

KARANLIK PERİLER: Yasaları inkâr eden periler.

DESMOND FLYNN: Gece Krallığı hükümdarı; Gece Kralı olarak anılmanın yanı sıra Akşam Yıldızlarının İmparatoru, Sırların Efendisi, Gölgelerin Hâkimi, Kaos Kralı olarak da bilinir.

PERİ HALKI: Ötedünya'da yaşayan tüm varlıkları ifade eden bir terim.

PERİ: Ötedünya'da yaşayan varlıklar; sivri kulaklarıyla bilinirler ve çoğunun kanatları olur. Düzenbazlıkları, ketum doğaları ve ani öfkeleri ile tanınırlar.

ETKİLEME BÜYÜSÜ: Sihirli bir hipnoz halidir; kurbanı sözlü etkilemeye açık hale getirir. Bir çeşit zihin kontrolü olarak kabul edilir. Sirenler tarafından kullanılır; dünyevi varlıklar üzerinde etkili, dünya dışı varlıklar üzerinde ise etkisizdir. Man Adası Parlamentosu tarafından bir bireyin özgür iradesinin elinden alınması nedeniyle yasaklanmıştır.

YEŞİL ADAM: Flora Krallığı'nın kralı, Mara Verdana'nın kral eşi.

MAN ADASI PARLAMENTOSU: Doğaüstü dünyanın yönetim organı; genel merkezleri Man Adası'ndaki Castletown'da bulunmaktadır.

MAN ADASI: İrlanda'nın batısıyla Galler, İngiltere ve İskoçya'nın doğusunda bulunan İngiliz adalarından biri ve doğaüstü dünyanın genel merkezidir.

JANUS SOLEIL: Gün Krallığı'nın hükümdarı; Gün Kralı olarak anılmanın yanı sıra Geçitlerin Efendisi, Düzenin Kralı, Gerçekleri Söyleyen ve Işık Taşıyıcısı olarak da bilinir.

KARNON KALIPHUS: Fauna Krallığı'nın hükümdarı; Fauna Kralı olarak anılmanın yanı sıra Hayvanların Hükümdarı, Vahşi Kalplerin Efendisi ve Pençelerin Kralı olarak da bilinir.

GÜN KRALLIĞI: Gündüze ait her şeye hükmeden Ötedünya krallığıdır; zamansal bir krallıktır. Ötedünya'yı dolaşarak gündüzü peşinden sürükler. Gece Krallığı'nın tam karşısına yerleşmiştir; Halk, Gün Krallığı içerisinde bulunan on bir süzülen adada ikamet eder.

ÖLÜM VE YERALTI KRALLIĞI: Ölü olan her şeye hükmeden Ötedünya krallığı; sabit bir krallıktır ve yeraltına konumlanmıştır.

FAUNA KRALLIĞI: Tüm hayvanlara hükmeden Ötedünya krallığı; sabit bir krallıktır.

FLORA KRALLIĞI: Tüm bitkilere hükmeden Ötedünya krallığı; sabit bir krallıktır.

MAR KRALLIĞI: Su altında yaşayan her şeye hükmeden Ötedünya krallığı; sabit bir krallıktır.

GECE KRALLIĞI: Geceyi temsil eden her şeye hükmeden Ötedünya krallığı; geçici krallıktır. Ötedünya'yı dolaşarak geceyi peşinden sürükler. Gün Krallığı'nın tam karşısına yerleşmiştir; Halk, Gece Krallığı içerisinde bulunan altı süzülen adada ikamet eder.

LEY HATLARI: Dünyalar arasında geçiş sağlayan büyülü yollar; belirli doğaüstü varlıklar tarafından manipüle edilebilirler.

LEPHYS: Âşıklar Şehri adıyla da anılır; Gece Krallığı'ndaki altı süzülen adadan biridir ve Ötedünya'daki en romantik şehirlerden biri olarak bilinir.

MARA VERDANA: Flora Krallığı'nın hükümdarı; Flora Kraliçesi olarak anılmanın yanı sıra Yaşamın Leydisi, Hasatın Hanımı ve Toprakta Yetişen Her Şeyin Kraliçesi olarak bilinir.

EŞ MÜSABAKASI: İki rakibin bir eş işin düelloya tutuşması; eşlik bağları başkasına geçemediğinden genellikle yalnızca ritüel olarak gerçekleşir.

ÖTEDÜNYA: Perilerin diyarı. Dünyaya ley hatlarıyla bağlanır; şeytani yaratıkları ve sorunlu krallıkları ile bilinir.

PEEL AKADEMİSİ: Man Adası'nda bulunun doğaüstü varlıkların gittiği bir yatılı okul.

PHYLLIA & MEMNOS: Birbirine bir köprüyle bağlanan kardeş adalar; Gece Krallığı'nda yer alır, Rüya ve Kâbuslar Diyarı olarak da bilinir.

PERİCİK: Aşağı yukarı bir insan eli boyutlarında olan kanatlı periler; meraklı ve ketumdurlar, haylazlıklarıyla bilinirler.

POLITIA: Doğaüstü polis gücü; küresel yargı organı.

GEÇİT: Ley hatlarına giriş kapıları, birden fazla dünyayı birbirine bağlar.

KUTSAL YEDİ: Yasak günler olarak bilinirler; dolunay öncesi ve sonrasını kapsayan yedi gün için kullanılan bir terimdir. Şekil değiştirenlerin kendilerini toplumdan uzaklaştırması gerektiği günlerdir. Dolunaya yakın günlerde insandan hayvana dönüşümlerini kontrol edememeleri üzerine gelenekselleşmiştir.

SOMNIA: Gece Krallığı'nın başkenti; Uyku ve Hafif Ölümlerin Diyarı olarak da bilinir.

KÂHİN: Geleceği görebilen doğaüstü varlık.

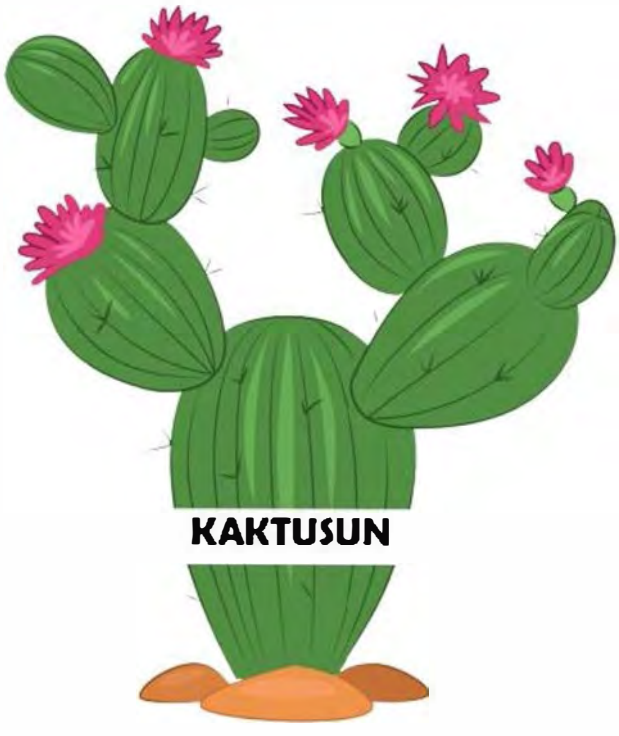
ŞEKİL DEĞİŞTİREN: Form değiştirebilen yaratıkların bütünü için kullanılan bir terim.

SİREN: Olağanüstü güzelliğe sahip doğaüstü yaratıklar için kullanılan bir terim; Kadın olurlar. Emirlerini yerine getirmeleri için tüm dünyevi varlıkları büyüleriyle etki altına alabilirler. Kötü kararlarıyla bilinirler.

DOĞAÜSTÜ VARLIKLAR TOPLULUĞU: Yeryüzünde yaşayan her türlü büyülü yaratığı kapsayan bir topluluk.

RUH HIRSIZI: Peri savaşçıların ortadan kaybolmasından sorumlu kişi.

KURT ADAM: Lycan ya da şekil değiştiren olarak da bilinirler; ayın evreleri tarafından kontrol edilerek kurda dönüşen insanlar için kullanılan bir terimdir.



KAKTUSUN